„Barnes își lansează noua serie cu o poveste fermecătoare ce ne amintește de *Pygmalion*."
Booklist
Un duce neobișnuit
SOPHIE BARNES

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „DIAMANTE NEȘLEFUITE“

Raphe Matthews a rupt orice legătură cu aristocrația londoneză încă din copilărie, când asupra familiei lui s-a abătut o tragedie care l-a lăsat sărac și plin de datorii. Nevoit să câștige bani pentru a-și întreține cele două surori mai mici, ajunge să trăiască în Londra și să participe la meciuri dure de box. Însă viața i se schimbă complet când primește o moștenire impresionantă și devine noul duce de Huntley. Lipsit de educația aleasă a celor din înalta societate, Raphe se vede obligat să deprindă rapid manierele unui gentleman, moment în care primește un ajutor nesperat din partea frumoasei lui vecine.

Lady Gabriella Radcliffe știe că are responsabilitatea de a salva renumele familiei după căsătoria scandaloasă încheiată de sora ei. Dar, deși încearcă să-și controleze atracția irezistibilă pentru Raphe, fiecare zi petrecută împreună îi întărește convingerea că el ar putea fi bărbatul vieții ei. Cum scandalul amenință să îi distrugă pe amândoi, Gabriella trebuie să decidă dacă poate risca totul pentru iubirea unui duce neobișnuit.

Sophie Barnes s-a născut în Danemarca, dar a locuit până acum în cinci țări de pe trei continente, și vorbește daneza, engleza, franceza, spaniola... și româna. A debutat în 2012 și de atunci a publicat 22 de romane, foarte apreciate de public.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3480-1
9 786063 334801

Alma®

SOPHIE BARNES

Un duce neobișnuit

A Most Unlikely Duke
Sophie Barnes
Copyright © 2017 Sophie Barnes
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un duce neobișnuit
Sophie Barnes

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARNES, SOPHIE
Un duce neobișnuit / Sophie Barnes
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3480-1
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

SOPHIE BARNES

Un duce neobișnuit

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA®
2019

Pentru toți cei fără șansă din lume.
Și lui George Bernard Show pentru inspirație.

Capitolul 1

Londra, 1818

Norii denși căpătau umbre întunecate în timp ce se rostogoleau pe cerul Londrei. Sub ei, stând în mijlocul curții Black Swan, Raphe Matthews își retrase pumnul, cu mușchii încordați, suficient cât să analizeze unghiul și viteza cu care să elibereze toată forța. Calculul fu scurt datorită instinctului. În mai puțin de o secundă, pumnul lui zbură.

Pumnul lovi obrazul adversarului său, producând stropi de salivă și de sânge, care colorară aerul cu puncte purpurii. Cei care veniseră să fie martori la bătaie izbucniră în urale – un grup pestriț de indivizi îndârjiți. Locul acela nu era pentru cei slabi sau pentru cei bogați. Mustea de mizerie și de lupta zilnică de a supraviețui. Acolo erai în St. Giles, dar la fel de bine puteai să fii în adâncurile iadului, pentru că nu era nici o diferență.

– Haide! strigă cineva.

Celălalt pumn al lui Raphe lovi un piept tare și un abdomen încordat. Îl durură degetele, forța pumnului făcându-l să vibreze.

– Matthews! Matthews! Matthews!

Uralele spintecau aerul în timp ce Raphe își schimbă poziția, recăpătându-și echilibrul la timp ca să încaseze lovitura ce urmă. Nu-l deranjă, pentru că doar trăda disperarea neașteptată a adversarului său.

Ridicându-și pumnii pentru a para atacul, Raphe sări într-o parte, întorcându-se cât să iasă din raza de acțiune a celuilalt. Și totuși, era aproape – atât de aproape, încât putea mirosi transpirația pielii celuilalt bărbat, putea să vadă teama care lucea în ochii lui, stropii de apă ce îi atârnau în păr și i se prelingeau pe frunte.

Mai multe strigăte inundară văzduhul, înecându-l într-un amestec discordant de zgomote neinteligibile. Valul de încurajări se schimbă, alertându-l că nu mai era de partea lui.

Ignorând zgomotul de fundal, Raphe se concentră asupra bărbatului pe care trebuia să-l bată. În acea zi, numele acestuia era Calvin Butler. Se lansă în față, cedând în fața furiei, și își lăsă pumnii să zboare, luptându-se cu durerea și cu mânia până când Calvin Butler ajunse la pământ, întins pe spate și acoperindu-și chipul cu mâinile, semn că voia să renunțe. Trecu o secundă de tăcere, suficient de lungă să fie siguri de rezultat, apoi spectatorii eliberară un strigăt ca răspuns la victoria lui Raphe.

Epuizat, se dădu în spate împleticindu-se, iar o burniță ușoară îi umezi pielea. O haină îi fu pusă pe umeri, în timp ce Butler era ajutat să se ridice în picioare – o priveliște tristă, cu ochiul lui înnegrit și buza umflată deformând un chip altfel frumos.

Întorcându-se, Raphe își făcu loc în direcția cârciumii. Tot ce voia acum era ceva de băut.

Repede.

– Butler nu arată prea bine, zise prietenul lui Raphe, Benjamin Thompson, în timp ce venea spre el.

Cu câțiva centimetri mai scund decât Raphe, ochii lui verzi erau un compliment pentru părul lui roșcat și pentru pistruii pe care îi avea. Fără îndoială, era cea mai blândă și cea mai de încredere persoană pe care Raphe o știa, în afară de propriile lui surori. Își făcură loc împreună spre cârciumă, unde Ben strigă imediat către un chelner:

– Dă-ne două halbe!

Sprijinindu-și coatele pe tejghea, Raphe mârâi răspunsul la întrebarea lui Ben:

– Știa în ce se bagă.

Ben încuviință din cap. Le fu adusă berea, iar ambii bărbați luară o înghițitură zdravănă.

– Totuși, puteai să fii mai blând. Omul era terminat. Nu mai era nevoie să-l bați așa.

Oprindu-se, Raphe se uită la prietenul lui.

– Nu m-am putut abține. Furia își croise drum prin el, făcându-l să continue și invadându-i mintea cu un singur scop: nevoia de a câștiga. Nu știu să mă bat altfel.

– Știu, zise Ben blând.

„Nu, nu știi. Habar nu ai."

În privința asta, nu fusese niciodată complet onest, nici măcar cu Ben.

– Oricum, banii sunt destul de buni – îmi permit un acoperiș deasupra capului surorilor *meli*.

– Da, unul destul de decent.

Raphe nu avea contraargumente. Fusese în vizită o dată acasă la Ben – o singură cameră înghesuită, pe care o împărțea cu părinții lui și cu cinci frați. Prin comparație, el și surorile lui trăiau regește.

– Te-ai gândit vreodată să pleci de aici? Să părăsești St. Giles?

Ben ridică din umeri.

– Și unde să mă duc?

– Într-un loc unde să fie mai bine. Dumnezeule, Ben, oriunde e mai bine decât aici! Ești un tip simpatic. Probabil ai putea găsi ceva de lucru la una din casele alea extravagante din Mayfair.

Prietenul lui pufni.

– Iar un snob să se uite disprețuitor la mine, cerându-mi să-i lustruiesc cizmele sau, mai rău, să-i golesc oala de noapte? Prefer să stau la docuri, mulțumesc. Măcar aici mă pot mândri cu munca mea.

– Am înțeles. Dar ce câștigi acolo nu o să-ți permită niciodată să ai propria casă. Nu vrei să te însori într-o bună zi?

– Ba da. Dar există o limită când vine vorba despre ce sunt dispus să fac pentru câțiva bănuți, Raphe. Mai luă o gură de bere. Nu o să-mi pierd demnitatea muncind pentru o clasă de oameni pe care nu o pot suporta, nici nu o să mă cobor să fac o muncă înjositoare.

Cuvintele îl străpunseră în inimă pe Raphe, umplându-l de rușine.

– Știu, bolborosi el cu admirație.

Dacă ar fi fost și el la fel, să nu-și dorească mai mult decât avea! Poate că nu i-ar fi păsat așa de mult dacă nu le-ar fi avut în grijă pe surorile lui.

– Te-ai luptat bine astăzi, băiete, se auzi dintr-odată vocea unui bărbat chiar în spatele lui.

Iritat, Raphe își puse berea pe tejghea și se întoarse spre bărbatul care îl antrena și ale cărui veșminte – o jachetă din catifea mov și o pălărie asortată – îi dădeau un aer strălucitor, părând a fi ca nimeni altul. Și totuși, în ciuda veșmintelor fine, nu exista nimic cult în acel bărbat, un ticălos care își câștigase averea făcând afaceri ilegale și profitând de alții. Originea lui era dubioasă, dar se zvonea că omorâse de multe ori în goana după putere. Raphe nu știa ce să creadă. Tot ceea ce știa era că, în ciuda propriilor prejudecăți, nelegiuirile în St. Giles se diminuaseră de când sosise Carlton Guthrie, în urmă cu optsprezece ani. Sau cel puțin așa i se spusese.

– Domnule Guthrie, mă bucur să te văd!

O minciună flagrantă, dacă exista așa ceva.

Mustățile lui Guthrie tresăriră.

– La fel și eu.

Părea jovial, dar numai un prost ar fi confundat acest lucru cu amabilitatea. Cu atât mai puțin când omul lui de încredere, un scoțian cât un munte și cu o cicatrice, pe nume McNeil, se afla lângă umărul lui drept. Guthrie încuviință din cap către Ben, care îi răspunse la salut.

– Hai, bea ceva cu mine, zise Guthrie către Raphe. Noi doi avem multe de discutat.

– Și Thompson? întrebă Raphe, nevoind să-și abandoneze prietenul.

– Sunt sigur că este dispus să te aștepte până când te întorci. Băgând mâna în buzunar, scoase o monedă de aur și o puse în fața lui Ben. Pentru deranj. Ce am să-i spun lui Matthews nu te privește. Ai înțeles?

Raphe îl privi pe Guthrie preț de o clipă, înainte de a se uita la Ben.

– Îmi pare rău. Eu...

– Nu-ți face griji, zise Ben, băgând în buzunar moneda care avea să-i hrănească familia în următoarele zile. Ne vedem mâine la muncă, da?

Încuviințând din cap, Raphe îl privi cum pleacă.

– Ei bine? Când vorbi, Guthrie îi atrase atenția lui Raphe. Bem ceva?

Uitându-se mai întâi la Guthrie, apoi la McNeil, Raphe încuviință scurt din cap.

– Cum să nu!

Ochii lui Guthrie sclipiră.

– Excelent. Buzele i se întinseră într-un zâmbet. Urmează-mă!

Întorcându-se, îl conduse pe Raphe prin cârciuma în care se amesteca fumul de tutun cu mirosul de carne prăjită și de bere. Pe o masă, zarurile se rostogoleau într-un joc de noroc. O mână îi atinse coapsa, mângâindu-l necuviincios în sus, până când el o dădu la o parte.

– N-ai chef, iubire? întrebă femeia care îl atinse.

Stătea cu picioarele desfăcute în poala unui bărbat care era ocupat să-și îngroape fața între sânii ei pe jumătate dezgoliți.

Fiindu-i milă de viața pe care era nevoită să o ducă, el îi răspunse blând:

– N-am timp.

– Mai târziu, atunci? strigă ea în timp ce el se îndepărta fără să-i răspundă la întrebare.

Din fericire, surorile lui reușiseră să evite o astfel de soartă.

– Ia loc, zise Guthrie câteva clipe mai târziu, când intrară într-o încăpere de la capătul holului.

Camera era mobilată sărăcăcios, doar cu o masă de lemn și cu patru scaune. Pe masă se aflau o carafă și câteva halbe.

– Niște bere pentru campionul meu? întrebă Guthrie, arătând spre carafă.

Luând un scaun, Raphe se trânti pe el și își turnă de băut, în timp ce Guthrie trase celălalt scaun cu mai multă eleganță.

– Bei și tu? întrebă Raphe, arătând spre carafă.

Guthrie radia.

– Nu refuz. Așteptă ca Raphe să toarne înainte de a lua halba și de a o ridica. Pentru victoria ta de azi!

– Pentru victoria mea, bolborosi Raphe, înghițindu-și resentimentul amar precum berea.

– Am mari speranțe în ce te privește, zise Guthrie, bătându-se ușor cu un deget în barbă. Neînvins pentru a cincisprezecea oară. Asta nu s-a mai întâmplat, să știi!

Raphe văzu scânteia care i se aprinse în ochi, precum promisiunea unei comori sau ceva asemănător.

– Ce vrei, Guthrie?

– Atât cinism, Matthews! Buza superioară a lui Guthrie se subție, descoperind un rând de dinți galbeni, pătați, inegali. Trebuie neapărat să vreau ceva? Nu mă pot bucura de o băutură cu un vechi prieten?

„Vechi prieten?"

Greu de crezut.

– Nu când vrei să mă prostești.

Gura lui Guthrie se încordă, iar ochii i se întunecară suficient cât să trădeze o licărire din adevăratul lui caracter.

– Așa vezi tu relația dintre noi, băiete?

Tonul lui înjositor îl făcu pe Raphe să-și încordeze mușchii. Se uită la McNeil, care stătea lângă ușă, plimbându-și degetul mare peste tăișul unei săbii, și își aminti imediat de pedeapsa pe care

o suferise când fusese suficient de prost să încerce să se opună dorințelor lui Guthrie. Cu umerii tensionați, reveni cu privirea la bărbatul care deținea controlul asupra lui.

– Cum altfel ar trebui să o văd? Sunt marioneta ta, nu?

Guthrie încuviință din cap.

– Da, dar ești preferatul meu. Și de-asta aș vrea să facem o afacere.

Raphe se încordă.

– Ce fel de afacere?

– Una care te-ar elibera, băiete.

O idee tentantă, dar cu siguranță era prea frumos ca să fie adevărat. Cu toate astea, nu se putu abține să nu întrebe:

– La ce te gândești?

Aplecându-se în față, Guthrie își puse coatele pe masă, degetele de la mâna lui dreaptă ajungând să-i mângâie bărbia.

– Vezi tu, în curând o să fie o oportunitate... una mare.

Raphe își încrucișă brațele la piept.

– Nu mai spune!

Colțul ochiului lui Guthrie tresări.

– Nu trebuie să devii obraznic! Pocnind din degete, îl chemă pe McNeil mai aproape. Dă-i băiatului ce a câștigat!

Urmă o pauză, apoi o pungă căzu pe masă, zornăind.

– Ne-am păstrat partea, normal.

Un procent gras de 90 la sută.

– Normal, repetă Raphe.

Nu se deranjă să-și ascundă nemulțumirea.

– Da... Guthrie mai sorbi o dată din bere. Se zvonește că Taurul o să vină în oraș cam într-o lună.

Raphe se îndreptă în scaun, în timp ce Guthrie își șterse gura cu dosul palmei, îndepărtând o urmă de spumă.

– Dacă te bați cu el și câștigi, nu mai ai nici o datorie. Așa de mari vor fi câștigurile.

Raphe nu se îndoia. Taurul era, până la urmă, campion la boxul cu mâinile goale, neînvins de când îl bătuse pe Tobias Flannigan, în urmă cu câțiva ani. De atunci, își ologise câțiva rivali. Omul era o legendă.

– O s-o fac, zise Raphe fără să clipească.

– Dar dacă pierzi...

– Nu o să pierd, îl asigură Raphe.

– Dar dacă pierzi...

Luând punga care încă se afla pe masă, Raphe băgă banii în buzunar.

– Cunosc riscurile, Guthrie, și sunt dispus să mi le asum.

Era trecut de ora unsprezece seara când Raphe, cu degetele lovite și cu corpul încă resimțind durerea din pricina luptei, se întoarse acasă. Bucuros să scape de frigul de afară, închise ușa pentru a se feri de ploaia care acum curgea dintr-un cer tunător, își dădu haina jos și o atârnă în cârligul din spatele ușii chiar când sora lui, Amelia, intră din camera alăturată, care servea drept salonaș.

– Bună seara, căscă ea, sprijinindu-se de cadrul ușii.

Chiorându-se prin întuneric, Raphe îi răspunse la salut.

– Credeam că deja dormi la ora asta.

Trecând pe lângă ea, intră în mica lor bucătărie și luă cutia de iască.

– Dormeam, zise Amelia, urmându-l în camera rece.

Pe umeri îi atârna un șal învechit, pe care îl strânse mai tare cu degetele palide și tremurânde. Raphe simți cum i se strânge inima. Nu era drept. Sora lui nu merita să trăiască așa. Nici unul din ei nu merita.

Alungând acele gânduri inutile, găsi o lumânare, scăpără o bucățică de cremene și o ținu lângă fitil până ce o flacără începu să înflorească, îndepărtând întunericul spre pereți, unde se lupta cu lumina.

– Dar Juliette doarme liniștită, zise Amelia, referindu-se la sora lor mai mică, a cărei sănătate șubredă era un permanent motiv de neliniște. Când Raphe luă capacul unui vas de pe masă și se uită înăuntru, Amelia adăugă: Am făcu supă pentru cină.

– Miroase delicios, spuse el respectuos.

– Amândoi știm că nu e cătuși de puțin adevărat, dar apreciez optimismul tău.

Întâlnindu-i privirea, el făcu un efort să-i zâmbească.

– Poate că mâine reușesc să aduc niște carne.

Cu siguranță, ar fi fost o trecere bine-venită de la cartofii și napii pe care părea că îi mâncau dintotdeauna. Dumnezeule, obosise așa de tare să aibă burta goală tot timpul! Surorile lui nu se plângeau niciodată, dar el știa că aveau nevoie de o mâncare mai bună decât ceea ce primeau.

– Ar fi drăguț, zise Amelia.

Tonul ei sugera însă că se îndoia de capacitatea lui de a reuși așa ceva.

Deranjat de lipsa ei de încredere, luă pâinea și rupse o bucată mare.

– Un pui se poate. Dacă îl facem să țină câteva zile.

Amelia încuviință simplu din cap, luă o cană, o umplu cu apă și o puse în fața lui.

– Îmi e dor de mirosul unei bucătării pline de viață.

Comentariul ei îl lovi pentru o secundă.

– Poftim?

– Carnea prăjită pe foc, pâinea care se coace în cuptor. Clătină din cap melancolică. E amuzant. Nu mi-o pot imagina pe mama, dar îmi amintesc de bucătăreasă – cu obraji rotofei și zâmbet amabil. Îmi aduc aminte că eram fericită în bucătăria de acasă.

Sentimentalismul îl obosi pe Raphe. Nu se deranjă să sublinieze că ea avea doar șase ani când își pierduseră părinții, iar lui nu îi rămăsese altceva de făcut decât să întoarcă spatele casei în care își petrecuseră primii ani ai copilăriei și să plece, luându-și surorile cu el. Avea cel mult opt ani și o povară enormă pe umeri.

– Știu că ăsta nu-i stilul de viață pe care vreunul din noi și l-a imaginat. Simțind că își pierde cumpătul când își aminti ce le făcuseră părinții lor, adăugă: Să sperăm că în timp lucrurile se vor îmbunătăți.

– Sunt convinsă că ai dreptate.

„N-ar putea să nu mai fie atât de convinsă?"

Mâncă o lingură de supă. Gustul vag era un pic mai bun decât apa fierbinte. Amelia făcu un pas în față.

– Motivul pentru care nu m-am retras cu Juliette mai devreme este această scrisoare. Flutură o bucată de hârtie în direcția lui. A sosit astăzi pentru tine, cât ai fost plecat.

Încruntându-se, Raphe se uită la ea.

– Știi cine a trimis-o?

Nu-și amintea când primise ultima dată o scrisoare. Nimeni nu le scria vreodată lui sau surorilor lui.

– Numele expeditorului este mâzgălit. La fel și adresa. Este un miracol că a ajuns.

Dându-i scrisoarea lui Raphe, îl privi cum o întoarce și studiază caligrafia. Singura parte lizibilă din adresă, care părea că fusese

modificată o dată sau de două ori, era numele lui: domnul Raphael Matthews.

Curios, puse lingura jos și rupse sigiliul.

– Ce scrie? întrebă Amelia nerăbdătoare.

Citind încet pentru a se asigura că înțelege, Raphe trase aer în piept. Privi în sus spre sora lui, clipi, apoi coborî capul și citi din nou scrisoarea. Se lăsă tăcerea. Picioarele Ameliei se mișcară, trădându-i nerăbdarea. Părea imposibil, dar era adevărat – avea în față o înștiințare extraordinară. Ridicând privirea, se lăsă pe spate în scaun, cu scrisoarea tremurându-i între degete.

– Potrivit scrisorii... Clătină din cap, neputând să înțeleagă absurditatea din ea. Sunt noul duce de Huntley.

Se așternu o tăcere pătrunzătoare. Amelia se uită la el cu ochi mari, în care se citea un amestec de surpriză, nesiguranță și speranță. Voia să-l creadă, dar...

– Serios?

– Dacă este să credem scrisoarea, da.

– Dar, din câte știu eu, tata nu avea nici un titlu, deci nu... nu înțeleg.

– Știu. Pare de neconceput. Absurd. Dar... Îi întinse scrisoarea. Crezi că ar putea să fie o păcăleală?

Amelia clătină din cap.

– Nu îndrăznesc să cred așa ceva. Pare destul de credibilă cu sigiliul acela și pecetea de la final. Chiorându-se, citi semnătura minusculă care, spre surpriza lui, îi scăpase lui Raphe: Domnul Rupert Etheridge, avocatul ducelui de Huntley. Amelia trase aer în piept, apoi expiră. La naiba!

Raphe încuviință din cap.

– Este cel mai ciudat lucru, nu crezi?

Se uită la Amelia, încă încercând să priceapă.

– Da, așa este. De fapt, nu aș fi crezut că așa ceva este posibil. Niciodată.

– Nici eu. Raphe puse scrisoarea pe masă, lângă castronul cu supă și o împinse cu degetul. Dar străbunicul nostru *era* al șaselea duce de Huntley.

– Știu asta. Dar, când a murit, titlul i-a revenit unchiului și s-a rupt de familia noastră. Ezită, de parcă încerca să înțeleagă. Credeam că succesiunea trebuie să fie liniară, să treacă de la fiu la fiu. Cum putea ajunge la tine?

– Tocmai asta este. Aici scrie că... Se aplecă și citi atent cea mai importantă parte: Legea spune că, în general, există o limitare în privința moștenitorilor defunctului, dar în acest caz defunctul nu are. Luând aceste lucruri în considerare, am făcut cercetări pentru a găsi cea mai apropiată rudă a ducelui, iar dumneavoastră, domnule Matthews, păreți a fi acela.

– Tu ești *acela?*

Amelia ridică din sprâncene și rămase cu gura căscată de uimire.

– Așa se pare.

– La naiba! zise ea din nou, așezându-se pe scaun cu o expresie plină de uimire. Nu pot să cred că nu a avut nici un fiu. Aristocrații nu au un moștenitor de rezervă în situații de genul ăsta?

– Da, dar, potrivit scrisorii, fiii celui de-al optulea duce de Huntley au murit pe mare acum câteva luni. Se pare că șocul a fost prea mare pentru tatăl lor. L-a omorât.

– Dumnezeule! Amelia făcu o pauză înainte de a continua: Deci n-a mai rămas altcineva în afară de tine.

– Nu. Singura problemă este că eu nu sunt așa de sigur că o să mă descurc. Au trecut cincisprezece ani de când...

Umerii lui se încordară și pieptul i se strânse. Nu putea vorbi despre evenimentul care îi aruncase pe toți în sărăcie. Refuza să o facă, refuza să deschidă ușa către întuneric.

Din fericire, vorbi Amelia, alungând tăcerea.

– Poți să ignori scrisoarea dacă nu-ți place ideea de a fi duce.

– E adevărat.

Se gândi la repercusiunile unei apariții la casa Huntley. Apoi se deschise ușa spre întuneric, destul de neașteptat, și văzu încrederea pe care Bethany o avusese în el. Crezuse în puterea lui de a o salva. Fusese fratele ei mai mare, iar ea îl admirase. Doar că el o dezamăgise, și acum ea era moartă.

Trânti ușa care dădea către întuneric și se uită la Amelia. Acum era momentul. Șansa de a face ceea ce își dorise pentru Bethany – șansa de a-și scoate din St. Giles surorile care încă erau în viață și de a le duce înapoi în lumea în care le era locul.

– Nu pot să ignor oportunitatea asta. Nu pot să refuz lucrurile pe care le meritați. *„Nu îmi pot asuma riscul să vă pierd din cauza propriilor mele temeri și prejudecăți."* Gândește-te, Amelia! Fără burți goale și fără griji legate de bani. Nu o să mai fie nevoie să facem economii ca să putem trăi.

– Fără domnul Guthrie, murmură ea.

Gândul înălțător alunecă prin el, oprit imediat de un alt gând.

– Știi că nu o să ne integrăm niciodată.

Petrecuseră prea mult timp printre clasele de jos – abia își aminteau ce însemna să trăiască într-o casă frumoasă și să aibă servitori. Conacul Fox Grove, unde crescuseră, nu fusese prea mare, iar majoritatea servitorilor deja plecaseră, dar el își amintea vag de o colecție de soldăței de plumb și de sunetul de muzică de pian răsunând în timp ce Molly ștergea porțelanurile. Acum i se părea așa de ciudat gândul de a angaja pe cineva să facă un lucru atât de ușor!

Clătină din cap și se gândi cât de absurd era totul, apoi se întrebă dacă avea să fie capabil să devină o astfel de persoană după ce crescuse și se obișnuise cu stilul de trai al clasei muncitoare. Și acesta era doar începutul. Nu lua în calcul ridicolul pe care aveau să-l înfrunte la fiecare pas greșit pe care urmau să îl facă. Pentru că, dacă exista un lucru pe care îl știa despre aristocrație, acela era răceala oamenilor din înalta societate, care îi blamau pe cei care nu aparțineau lumii lor.

– Aici măcar avem prieteni.

Se gândi la ceea ce îi spusese Ben mai devreme. Se gândi la Ben în general. N-ar înțelege niciodată decizia pe care Raphe se gândea acum să o ia. Mai rău de atât, în adâncul sufletului, Raphe știa că acceptarea titlului Huntley avea să distrugă acea prietenie – pentru ca el și surorile lui să aibă șansa la propria viață în Mayfair, trebuiau să rupă toate legăturile cu St. Giles.

– Așa este. Cu siguranță, o să-mi fie dor de unii oameni – cei care au fost buni cu noi de-a lungul anilor, cum este familia lui Mary-Ellen. Se întinse și îl luă pe Raphe de mână, strângându-l puternic. Dar nici aici nu avem un viitor. Cel puțin nu unul pe care eu să-l pot vedea.

– Știu. Este cel mai mare regret al meu.

– Nu este vina ta.

– Nu, dar acum am șansa să schimb lucrurile. Hotărât, adăugă: O să revendic titlul și o să îndrept lucrurile pentru voi.

Ea își strânse buzele și încuviință din cap, semn că era de acord.

– O să fie o viață mai ușoară decât cea pe care o avem acum.

Deși el știa că ea subestima drumul care se deschidea în fața lor, nu o contrazise, fiind fericit să știe că surorile lui aveau să trăiască în curând viețile pentru care amândouă fuseseră născute. Dar aveau

de dus o luptă înfricoșătoare – una în care mândria și demnitatea lor urmau să fie testate la fiecare pas. Întărindu-se pentru lupta ce avea să vină, Raphe îi spuse noapte bună surorii lui, conștient că răsăritul urma să le aducă neliniști.

Capitolul 2

Lady Gabriella Radcliffe stătea în salonul casei familiei ei, privindu-l pe bărbatul care stătea vizavi de ea. Numele lui era Simon Nugent, cunoscut drept contele de Fielding, iar neoficial, numit cel mai râvnit burlac. În stânga și în dreapta ei, se aflau două dintre cele mai stimate femei din societate: mama Gabriellei, Portia, contesă de Warwick, și mătușa din partea tatălui Gabriellei, Caroline, contesa văduvă de Everly. Obligată să plece din propria casă de către detestabilul nepot al defunctului ei soț, cu doi ani în urmă acceptase invitația fratelui ei de a veni și a locui în casa Warwick, spre exasperarea Portiei. Pentru că, deși făceau tot ce le stătea în putere să fie cordiale și politicoase, cele două femei erau așa de diferite, încât se înțepau cu aproape orice ocazie.

– Cât de des vânați? îl întrebă mama Gabriellei pe Fielding.

Întinzându-se, femeia ridică farfuria cu biscuiți de pe masă și i-o oferi.

El refuză făcând un gest subtil cu mâna, apoi răspunse simplu:

– Nu vânez.

Mătușa Gabriellei se foi pe locul ei. Canapeaua nu era foarte lată, ceea ce o făcea pe Gabriella să se întrebe de ce trebuiau să stea într-o poziție așa de stupidă, precum trei judecători chestionând un reclamant. Oprindu-și un chicotit care amenința să îi iasă pe gură, scoase un sunet de parcă se înneca și fu răsplătită cu un cot în coaste din partea mamei.

– Credeam că toți domnii vânează, remarcă mătușa Caroline.

Îndepărtând o scamă imaginară de pe pantaloni, Fielding clătină din cap.

– Este o activitate murdară. Eu prefer pescuitul când mă aflu la țară.

Gabriella sorbi silențios din ceai, concentrată să țină corect ceașca. „Îndoaie degetul acesta și îndreaptă-l pe celălalt."

– Poate vom merge împreună cândva?

– Unde? La pescuit?

Ridicând o sprânceană, Fielding se uită la ea neîncrezător.

– Stai cocoșată, îi șopti mama ei.

Îndreptându-se, Gabriella blestemă în gând ziua în care sora ei plecase. Victoria ar fi trebuit să fie cea care să stea acolo în acea clipă. Era destinul *ei* să se căsătorească bine. La naiba, fusese curtată de un marchiz, unul chiar foarte hotărât! Toată lumea fusese încântată de asta. Până când renunțase la tot pentru un lucru pe care nimeni nu-l aprobase și își îndreptase toată atenția spre Gabriella cea ciudată, cea de la care nu se aștepta nimic bun, doar să se mărite cu un bărbat suficient de disperat să treacă peste defectele ei.

„Ce gând deprimant!"

Încă un cot în coaste o făcu pe Gabriella să tresară. Încuviință repede din cap, dându-și seama că abandonase conversația și că toată lumea se uita la ea.

– Eu...

– Glumește, interveni mama ei.

– Eu nu cred că glumește, zise mătușa Caroline.

Fielding se uită de la una la alta înainte de a o privi pe Gabriella cu cea mai serioasă expresie.

– Sunteți o femeie rafinată, Lady Gabriella. Pescuitul... Ei bine, este mai degrabă o treabă măruntă, o activitate în care nu ar trebui să vă angajați. Și apoi trebuie luate în calcul toate insectele.

– De fapt, mie chiar îmi plac, mărturisi Gabriella.

Găsise o ață la un tiv al rochiei și nu se putea abține să nu tragă de ea.

Fielding își înclină capul.

– Poftim?

– Insectele, clarifică Gabriella. Mi se par destul de interesante.

– Are o colecție, zise mătușa Caroline.

– Poate că într-o zi ați vrea să o vedeți, sugeră Gabriella. Păianjenii sunt foarte...

– Spune numai prostii, milord, o întrerupse mama ei cu un chicotit nervos. Gabriella nu se ocupă cu astfel de... Își flutură mâinile sperând să găsească cuvântul potrivit: Activități *sălbatice*.

– Mă bucur să aud asta, murmură Fielding, care nu părea deloc convins, în timp ce se uita la Gabriella cu un ochi critic. Ezită o clipă, de parcă se gândea la ceva, apoi dintr-odată făcu ochii mari. Dumneavoastră ați fost cea care a apărat cândva un bondar?

– O greșeală de judecată copilărească, nu trebuie să țineți cont de ea, se grăbi să intervină mama Gabriellei înainte ca fata să poată răspunde. Acum s-a transformat complet. Iar zestrea ei este destul de impresionantă. Nu trebuie să uităm asta.

– Desigur, zise Fielding zâmbind. Păru că se relaxează puțin înainte de a continua: Cu toate astea, aș sugera să renunțați la pescuit și la studiul insectelor. Nici una nu este o activitate pentru doamne.

– Într-adevăr, zise sec Lady Everly. Doamne ferește să fie înțepată de un țânțar!

Deși comentariul lui Fielding o deranjă, Gabriella trebui să facă un efort să nu chicotească. În stânga și în dreapta ei, putea să simtă cum radia dezaprobarea mamei și umorul sarcastic al cumnatei sale.

– Un cusur dizgrațios pe care ar fi bine să-l evitați, remarcă Fielding.

– Oh, într-adevăr, respiră mama Gabriellei cu o admirație neprefăcută față de profunzimea omului. Poate că este mai bine să admiri natura de la o distanță respectabilă.

Gabriella își mușcă buza, luptându-se cu impulsul de a argumenta, din moment ce a face așa ceva era considerat dezagreabil. Până la urmă, „bărbații nu vor femei agresive", după cum îi spusese deseori mama. În stânga ei, o auzi clar pe mătușa ei vorbind:

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu este ca și cum ar cere să participe la curse.

Fielding păli, iar ceașca lui de porțelan zdrăngăni pe farfurioară, trădându-i șocul.

– Sper că nu!

Gabriella tresări, un pic jenată de francheța mătușii ei, deși era una dintre trăsăturile pe care Gabriella le admira cel mai mult la ea.

– Vă rog să o iertați pe cumnata mea, scrâșni mama Gabriellei. Are strania abilitate de a spune cele mai absurde lucruri.

Deși mătușa ei nu răspunse, Gabriella putea să-i simtă furia, de parcă era o minge de foc ce creștea lângă ea, așteptând să explodeze. Gabriella nu ar fi avut niciodată curaj să-i spună lui Fielding că se înșela în anumite privințe ori să-i zădărnicească dorințele. Să facă așa ceva însemna să se opună voinței părinților ei și datoriei care

o apăsa pe umeri de la plecarea scandaloasă a Victoriei din societate. Iar din moment ce Gabriella *avusese* norocul de a-i atrage atenția lui Fielding – cu ajutorul zestrei –, avea să încerce să nu dezechilibreze balanța delicată a curtării, ca nu cumva să strice totul, făcându-l să fugă.

Așa că, în loc să pună gaz pe foc, se rugă ca dispoziția din salon să se schimbe în bine, în timp ce își ținea gura ferm închisă. În schimb, își îndreptă atenția spre Fielding, admirându-i ținuta – o vestă aurie, brodată cu flori de un albastru pal, pe sub haina bleumarin. Slăvit de *Mayfair Chronicle* ca fiind cel mai la modă bărbat din Londra, ea se întrebă pentru o clipă cât timp petrecuse el cu croitorul, cu valetul și cu oglinda.

– Gabriella!

Gabriella clipi.

– Poftim?

– Fii atentă! îi șuieră mama ei în ureche.

– Tocmai vă complimentam frumusețea, spuse amabil Fielding. Vocea lui era, fără îndoială, capabilă să atingă numeroase inimi. Aș putea să spun că astăzi arătați deosebit de frumoasă? Cu mâinile elegant împreunate în poală, cu spatele drept și cu picioarele așezate precis în unghiurile corecte, stătea așa cum o făcea mereu, de parcă poza pentru un portret. Rochia de culoare roz se potrivește într-o manieră foarte plăcută cu tenul dumneavoastră deschis.

Plecând capul, Gabriella răspunse cu un zâmbet discret, care spera că avea să-i reflecte bucuria fără să-i deformeze trăsăturile. După cum spunea mama ei mereu, nu trebuia să zâmbească exagerat. „Dinții sunt pentru mâncat, nu pentru arătat."

– Sunteți prea amabil, milord, murmură Gabriella.

– Deloc.

El ridică cu atenție ceașca de ceai, luă o înghițitură și apoi o puse înapoi pe farfurioară. Biscuiții de pe farfuria din mijlocul mesei rămaseră neatinși. Fielding nu avea să mănânce în fața nici uneia din ele și, pentru că el nu o făcu, nici ele nu o făcură. Privi spre fereastră înainte de a se uita din nou spre ea.

– Este o zi plăcută.

Gabriella încuviință din cap.

– Ați venit pe jos sau călare?

– Am condus cabrioleta. Făcu o pauză de o secundă, de parcă analiza ceva. Poate că ați vrea să încercați? Am putea să facem o plimbare în parc. Cu permisiunea mamei dumneavoastră, desigur.

– Ce propunere galantă! zise mama Gabriellei. Nu văd nici un motiv să nu mergeți.

Așezându-și ceașca pe masă, Lady Everly spuse:

– Va fi prima voastră apariție publică împreună, nu-i așa?

Implicația mătușii ei era clară. Voia să o atenționeze pe Gabriella că, dacă accepta acea invitație, oamenii o vedeau cu Fielding și astfel curtarea lui devenea oficială.

Gabriella ezită, nehotărâtă între datorie și sentimentele lipsite de entuziasm față de bărbatul pe care părinții îl aleseseră pentru ea. Chiar era căsătoria cu Fielding ceea ce își dorea cu adevărat? Nu. Nu era. Nici pe departe. Dar, după scandalul provocat de Victoria prin ruperea logodnei cu marchizul de Bellmore și apoi căsătoria cu cineva din clasa muncitoare, care încă rezista, Gabriella era conștientă de faptul că salvarea familiei depindea de ea. Și apoi, nu-i plăcea de nimeni mai mult decât de Fielding. Conta prea puțin că se mărita cu el sau cu unul dintre conții sau viconții care se arătaseră interesați. Până la urmă, el era mai bun decât nimic, bănuia ea.

Și, cu siguranță, nu își făcuse iluzii legate de căsătoria din dragoste. Pur și simplu așa se făceau lucrurile în lumea ei – o lume în care tot ce conta erau reputația, averea și titlul. Așa că, în loc să refuze, cum sigur sperase mătușa ei, care nu-l putea suporta pe Fielding, Gabriella alese să le facă pe plac părinților și spuse:

– Desigur, milord. Cred că mi-ar plăcea tare mult. Măcar așa aveau ceva de făcut în afară de a bea ceai și a discuta trivialități, se gândi ea. Dați-mi voie să-mi iau boneta și șalul.

Când se ridică, el făcu la fel. Oferindu-i mâna, o conduse atent pe lângă mobilier, dându-i drumul când nu mai erau obstacole în calea ei.

– Aș recomanda unul albastru, zise el în timp ce își luau la revedere de la familia ei și ieșeau din salon.

– Poftim?

– Șalul, adăugă el. Unul albastru o să se asorteze cu ochii dumneavoastră și cu haina mea.

– Desigur.

Din fericire, reuși să zâmbească – un zâmbet care ascundea dorința de a-l plesni.

Zece minute mai târziu, ieșeau la trap ușor, copitele cailor lovind strada pavată, în timp ce cozile li se legănau fericite dintr-o parte în alta, perfect sincronizate. Gabriella aruncă o privire ezitantă spre Fielding. Infatuarea lui distrăgea atenția prea des de la aspectul fizic, care era, hotărî ea, destul de plăcut ochiului. Oh, mătușa ei vorbise despre o mare pasiune și despre cât de important era ca Gabriella să o găsească pentru a fi cu adevărat fericită, dar ea nu era de acord. În acel moment, voia doar să-l convingă s-o lase să continue studierea insectelor.

Mușcându-și buza, se gândea cum să abordeze problema. Oare puteau locui separat? Ce gând plăcut! Își putea petrece zilele catalogând fluturi și jucându-se cu copiii lor. Se încordă instinctiv la ideea legată de felul în care puteau fi concepuți copiii, dar bănuia că pur și simplu avea să îndure chinul cu ochii închiși și mult curaj în timp ce se gândea... la altceva. Dar să-și imagineze o căsătorie din dragoste... Ei bine, nu era atât de visătoare încât să permită ca asemenea idei fanteziste să o distragă de la datoria ei.

Hotărâtă să îi câștige favorurile, în cazul în care gândurile lui încă zăboveau la trăsăturile ei mai puțin agreabile, Gabriella arătă spre caii lui, fluturându-și mâna.

– Sunt o pereche magnifică, remarcă ea, în timp ce Fielding conducea prin Piccadilly, unde începea Hyde Park.

– Mulțumesc, zise el, părând cu adevărat mulțumit. După cum știți, sunt destul de serios când vine vorba de caii mei. Când am văzut frumusețile acestea două la Tattersall săptămâna trecută, pur și simplu am știut că trebuie să îi am. O lovitură destul de serioasă pentru contele de Bromwell, care era la fel de dornic să-i cumpere.

– Poate că într-o zi îi veți permite să-i împrumute?

În acel moment, Fielding se întoarse, șocul de pe chipul lui trădându-i uimirea și probabil indignarea față de ceea ce ea tocmai sugerase.

– Nu cred. Îndreptându-și atenția asupra frâielor, adăugă: Nu sunt genul de bărbat căruia îi place să împartă.

Prinzându-se de bara de fier din lateral, Gabriella încercă să-și ascundă emoțiile. Știa că el era competitiv și posesiv, că adora să câștige – pentru asta trăia, să știe că îi depășise pe ceilalți în orice îl interesa. Din acest motiv, cumpăra trăsura cea mai la modă a anului, cei mai buni cai de rasă și cele mai recente inovații, inclusiv o șină

de tren privată și o locomotivă pentru proprietatea de la țară. Asta explica, de altfel, motivul pentru care fusese primul care o vizitase.

Privind într-o parte când intrară în parc, aerul mai rece de mai pătruns de razele calde de soare îi înroși obrajii. Știa că atrăsese atenția după ce tatăl ei îi dăduse și zestrea Victoriei și că acesta era singurul motiv care îi stârnise interesul lui Fielding. Îi voia averea, simțea asta, așa cum dorise cu o săptămână în urmă acei cai și la fel cum a doua zi avea să își dorească altă vestă de mătase.

Dar, se gândi ea, nu trebuia să se plângă. Până la urmă, avea să câștige un titlu de contesă și să ducă o viață confortabilă. Părinții ei urmau să fie mulțumiți, iar întreaga societate impresionată, în timp ce ea avea copiii și insectele ei. Mai privi o dată spre Fielding. Poate că trebuia să facă din studiul insectelor o precondiție a căsătoriei. Da, acesta era răspunsul. Voia să vorbească cu tatăl ei și să-și exprime dorința, apoi urma să-și încrucișeze degetele și de la mâini și de la picioare în speranța că el nu avea să o refuze.

– Ah, uite! zise Fielding, încetinind caii la pas ușor. Vin marchizul și marchiza de Wilmington.

El salută atingându-și pălăria, în timp ce Gabriella flutură mâna. Cabrioleta lor trecu pe lângă trăsura lui Wilmington în timp ce se îndreptau în direcția opusă.

Ea era conștientă de faptul că Fielding se abținuse să-l menționeze pe prietenul lui Lord Wilmington, cunoscutul domn Lowell, care se afla și el în trăsură – un proprietar de club bogat, al cărui interes pentru cântărețele de operă, balerine și soțiile nefericite ale altor bărbați, dacă era să dai crezare zvonurilor, îl făcuse cunoscut drept un Casanova.

Dar Gabriella știa că era mai mult decât asta, că motivul pentru care îl călca pe nervi pe Fielding era critica susținută a nobilimii manifestată de Lowell. Dorind parcă să sublinieze acest gând, el zise dintr-odată:

– Nu pot să-l sufăr pe acel om. Îi lipsesc complet eleganța și ținuta care diferențiază clasa noastră de restul. Era limpede la cine se referea, pentru că ea îl mai auzise spunând asta. Aristocrația poate supraviețui doar dacă ne menținem deasupra maselor. Totul va fi pierdut în momentul în care ne vom băga degetele în baia comunală și, sincer, nu este nimic mai comun decât domnul Lowell, dacă mă întrebați. Dacă ați ști ce locuri se spune că frecventează... Fielding

se cutremură. Clar este o companie proastă, milady. *Acesta* este un fapt indubitabil!

Ea nu îl contrazise.

– Mama dumneavoastră m-a invitat să mă alătur clubului ei de lectură, zise ea, schimbând voit subiectul. Ieri am primit o scrisoare de la Excelența Sa.

– Vă place foarte mult, ceea ce este o realizare din partea dumneavoastră. O privi scurt înainte de a coti cabrioleta pe o alee străjuită de copaci. Mama detestă fetele prostuțe, iar eu sunt de acord cu ea. Majoritatea debutantelor din zilele astea sunt mult prea curajoase și... îndrăznețe.

– Dar eu nu sunt, se trezi Gabriella spunând când treceau pe lângă trei tinere fete care se bucurau de o plimbare.

Ea le recunoscu pe toate și le salută fluturându-și mâna. Ele îi întoarseră gestul cu o politețe nesinceră.

– Cerule, nu! Dumneavoastră, milady, sunteți imaginea demnității.

Observația aproape că o făcu să râdă. Dacă ar fi știut cât de zgomotoasă și lipsită de griji fusese până în urmă cu un an, când părinții ei își dăduseră seama că totul depindea de abilitatea *ei* de a se comporta. De atunci, fusese presată și apăsată cu forța până când încăpuse în cutia care îi era destinată.

– Dumneavoastră nu ați spune niciodată ceva obraznic sau nu ați face ceva scandalos, adăugă el, uitând complet de salvarea bondarului. Educația perfectă nu v-ar permite. Într-adevăr, codul dumneavoastră de conduită, din câte știu, este atât de bine înrădăcinat, încât ar fi imposibil să vă găsească cineva vreun defect de caracter.

Gabriella se uită la el. Fielding descrisese genul de lady în care ea încercase să se transforme de când debutase în urmă cu o lună – calități care, o asigurase mama ei, urmau să-i aducă soțul ideal –, deși fusese forțată să facă asta. Acum se simțea îngrozitor de plictisitoare și neinteresantă. Nu se putu abține să nu ofteze.

– Sora mea, Victoria, este foarte diferită.

– Da, fu el de acord pe un ton simțitor mai încordat decât înainte. V-aș sfătui să nu vorbiți despre ea, dacă puteți face asta. Prioritatea dumneavoastră ar trebui să fie să vă distanțați de scandalul pe care l-a cauzat anul trecut.

– Bănuiesc că da, fu Gabriella de acord.

Regretă că deschisese acest subiect.

– Dar nu vă faceți griji! Compania mea va fi un mare avantaj și după ce ne căsătorim, iar greșelile surorii dumneavoastră vor dispărea pur și simplu în decor. O să vedeți, milady, când veți fiți contesă de Fielding, dorința de a vă câștiga favorul îi va face pe cei din jur să uite ce s-a întâmplat.

Gabriella se încordă la superficialitatea cu care Fielding descrisese nobilimea. Cât despre sora ei... Încă îi era greu să accepte decizia ei grăbită de a se mărita și plecarea subită din Anglia. Nunta se ținuse cu o dispensă specială, atât de repede încât Gabriella aflase după ce se terminase. Ceea ce putea să însemne un singur lucru. „Nu-i așa?"

Urmase un articol îngrozitor în *Mayfair Chronicle*, descriind ruperea logodnei cu Bellmore și fuga aparentă a Victoriei cu domnul Connolly, un proprietar de fabrică de fier din New York. Ca urmare a acelui articol, părinții îi vorbiseră Gabriellei despre datoria ei și despre faptul că doar ea putea să îi salveze de la ruină.

Urmase un an de lecții dure, nefiind un secret că Gabriella fusese un copil dificil, pentru care existaseră puține speranțe. Se simțise îngrozitor, dar înțelesese disperarea părinților. Pierderea Victoriei în fața unui astfel de destin fusese și surprinzătoare, și devastatoare, deși Gabriella bănuia că alegerea surorii ei de a se căsători din dragoste era ceva de admirat. De fapt, știa că trebuia să fie fericită pentru Victoria, dar nu se putea abține să nu îi poarte pică pentru că nu îi mărturisise sentimentele pentru Connolly. Până la urmă, mereu fuseseră apropiate, diferența de doi ani dintre ele fiind complet nesemnificativă.

Doar un bilet. Atâta îi lăsase Victoria când plecase. Și asta fusese cu aproape un an în urmă. Încă aștepta o scrisoare cu vești despre viața ei în America.

Neplăcându-i starea pe care conversația lor i-o provocase, Gabriella zise:

– Nu cred că v-am complimentat încă pentru mănuși, milord. Trebuie să vă spun că nuanța aceea de maro este fermecătoare. Gustul dumneavoastră la haine este de-a dreptul impecabil.

El îi răsplăti imediat comentariul cu un zâmbet plăcut, care aproape i se vedea și în ochi. Nu-l iubea și nu credea că el avea să o iubească vreodată, dar asta nu conta cu adevărat, nu-i așa? Până la urmă, amândoi aveau să fie mulțumiți. Cu gândul la sora ei, Gabriella era hotărâtă să nu se îndepărteze de îndatoririle avute, chiar dacă

gândul de a elogia egoul soțului până când unul din ei avea să moară i se părea destul de extenuant.

Nu. Clar trebuia să aranjeze ca ei doi să locuiască separat. Poate că și acest lucru trebuia stabilit în scris? Ea urma să aibă copiii și insectele ei, poate și un câine, unul mic, care să i se cuibărească în poală, iar Fielding – caii lui și zestrea ei, precum și moștenitorul de care avea nevoie, evitând încercările și necazurile care vin invariabil într-o căsătorie. Sigur sugestia ei avea să-l încânte – el să rămână în oraș, în timp ce ea se bucura de viața la țară. Era soluția perfectă, deși trebuia discutată mai târziu, ca ea să aibă ceva timp la dispoziție să analizeze modalitatea corectă în care să abordeze subiectul.

Dar, luând în considerare ce știa despre Fielding și hotărârea lui fermă de a pune mâna pe zestrea de o sută de mii de lire, era destul de sigură că el avea să facă destule concesii.

Cu aceste gânduri și cu sufletul mult mai ușor, vorbi cu viitorul ei logodnic despre oamenii pe care îi vedeau și despre vremea frumoasă – subiecte stupide, dar suficient de sigure. Și, deși nu era de acord cu el în diverse privințe, se abținu să-și exprime opinia din moment ce știa că oricum nu ar fi contat. Chiar nu ar fi servit la nimic, doar l-ar fi iritat, ceea ce era ultimul lucru pe care ea îl dorea acum, când voia să-i obțină aprobarea.

Când se întoarseră pe strada St. James, unde se afla casa ei, nu aflase nimic nou despre el, iar el nu aflase nimic nou despre ea. Ceea ce însemna că totul era previzibil – curtarea lor nu era nimic mai mult decât un aranjament practic între cele două părți.

Dar, în timp ce se apropiau de casa Warwick, văzură o trăsură – într-adevăr, una comună – care se oprise în fața casei vecine, unde locuise defunctul duce de Huntley până în urmă cu două luni, când murise. Se zvonea că nu putuse suporta pierderea fiilor săi, care muriseră cu vreo două săptămâni înaintea lui într-un tragic accident maritim. De atunci, se speculaseră multe despre continuarea titlului Huntley, pentru că ducele nu avusese frați, iar fiii lui nu fuseseră căsătoriți.

Când cabrioleta se opri, Gabriella studie trăsura care bloca strada și îi împiedica să înainteze. Nu se putu abține să nu se încrunte, mai ales când văzu două fete care coborau din ea țopăind și sărind, aproape împiedicându-se, într-o manieră complet lipsită de eleganță. Era limpede că fuseseră obișnuite doar cu mersul pe jos. Și hainele lor... Ei bine, arătau ca și cum ar fi fost ale unor ștrengari de pe stradă.

– Nu știu că intrarea servitorilor este în spate? întrebă Fielding pe un ton dur, care o uimi pe Gabriella și o scoase din propriile gânduri.

– Se pare că nu, zise ea privind fetele, care păreau să fie mai mari decât crezuse inițial – arătau a fi de vârsta ei.

Clar arătau ca două servitoare dacă era să ia în considerare hainele lor ponosite, dar de ce se aflau oare acolo? Pierson, majordomul familiei Huntley, nu avea nici un motiv să angajeze pe cineva. „Doar dacă nu..." Ușa casei Huntley se deschise și ieși un lacheu care se îndreptă spre fete fără nici o ezitare. Icnind, Gabriella puse mâna pe brațul lui Fielding.

– Credeți că a fost găsit un moștenitor?

– Nu știu. Poate...

Fu întrerupt de *bufnitura* gentii care fu aruncată din trăsură. Apoi apăru capul unui bărbat, profilul lui atrăgând atenția cu barba nerasă și cu șuvițele de păr închis la culoare care îi cădeau pe frunte. Gabriella se uită la el cum sări din trăsură, se îndreptă și deveni incredibil de înalt, apoi păși pe trotuar și îi întinse mâna lacheului, care se opri o clipă stânjenit, înainte de a accepta jenat gestul.

Coborî încă o persoană din trăsură.

– Ce ciudat, remarcă Gabriella recunoscându-l pe Pierson. De obicei, majordomii nu țin interviurile în casă?

– Ai mei, da, răspunse Fielding. Aduce chiar el servitorii cu o trăsură comună... Mi se pare foarte neobișnuit.

Bărbatul îmbrăcat sărăcăcios se întoarse spre birjar.

– Asta-i tot, strigă el.

Vocea lui trăda tonul unei persoane needucate, care nu avea ce să caute pe strada St. James din mijlocul cartierului Mayfair.

– Foarte neobișnuit, murmură Fielding.

Gabriella fu de acord. Îl privea cu o curiozitate crescândă pe lacheul care se chinuia să ridice geanta ce fusese aruncată din trăsură mai devreme, în vreme ce proprietarul ei nu era deloc dispus să-l ajute. Pierson părea exasperat.

– Iertați-mă, milady, zise Fielding în timp ce lega ferm frâiele cabrioletei, dar situația asta cere niște clarificări. Permiteți-mi un moment. Mă întorc imediat.

Și apoi plecă, lăsând-o pe Gabriella să-l privească apropiindu-se de grup și, cu tonul lui afectat, oprind orice activitate cu o eficiență impresionantă.

Nu era o opțiune să ignore tabloul. Nu când își dădu seama că, pentru prima dată după mult timp, îi era stârnită curiozitatea. Era enervant că nu putea auzi schimbul de replici care avea loc la câțiva metri distanță, cu excepția câtorva cuvinte.

Dar putea măcar să vadă expresia viitorilor servitori și a lui Pierson în vreme ce îl înfruntau pe Fielding, o situație confuză ce îi permise lacheului să ia geanta și să intre în casă. Din câte își dădea seama Gabriella, nici unul dintre nou-veniți nu părea să fie deranjat de sosirea lui Fielding, deși Pierson era neobișnuit de tulburat. În mod curios, se părea că nu știa cum să reacționeze la discuția care se încingea între bărbatul neîngrijit și Fielding. Se certau. Sau cel puțin bărbatul acela o făcea. Într-adevăr, le împinsese pe fete în spate și pășise spre Fielding, înfruntându-l cu statura lui mai mare, în vreme ce Pierson stătea într-o parte, cu o expresie plină de nedumerire.

În acel moment, Gabriella hotărî că pur și simplu *trebuia* să intervină. Era limpede că servitorilor le lipseau manierele, iar Fielding cu siguranță avea să fie rănit.

Așa că se dădu singură jos, își îndreptă fustele ca să arate prezentabilă, afișă zâmbetul exersat în societate și păși în față, dându-și dintr-odată seama că făcuse o greșeală în momentul în care întâlni privirea bărbatului cu care Fielding se certa. Probabil că el simțise că se apropia, pentru că ochii lui îi întâlniră pe ai ei cu un interes nemascat.

Trecu o secundă, dar fu suficient ca pașii Gabriellei să șovăie sub examinarea atentă a acelor ochi întunecați, neînduplecați. Înfățișarea lui era brută și aspră, părul era o mare de șuvițe abia îmblânzite, în vreme ce gura lui... Gabriella înghiți în sec, hotărâtă să nu lase să se vadă că se pierduse cu firea. Bărbatul nu era din clasa ei socială, dar, cu o singură privire, o făcuse să roșească. Era o reacție complet diferită de orice mai simțise vreodată. În acel moment, detestă faptul că era atât de slabă și de sensibilă la plăcerea oferită de admirația directă a acelui bărbat. Cu siguranță, un astfel de sentiment o făcuse pe sora ei să calce greșit.

Gura lui se curbă cu o încredere de care puteau da dovadă numai cei cărora le păsa prea puțin de părerea celorlalți. Iar când se întoarse din nou spre Fielding, Gabriella își dădu seama că bărbatul o analizase, se gândise că nu se ridica la înălțimea așteptărilor lui, apoi îi întorsese brusc spatele.

– Sunteți toți la fel, îi zise el lui Fielding. Faceți presupuneri.

Pierson bolborosi ceva, vrând parcă să protesteze.

– Tu...

– Mă scuzați domnule, zise Fielding, spuneți că *nu* sunteți angajat ca servitor?

Sublinie întrebarea cu o privire care o făcu pe Gabriella să tremure.

– Milord, reuși Pierson să zică, de parcă se înneca cu firimituri. Acesta este...

– Nimeni important, adăugă bărbatul.

Fielding rămase ferm pe poziție.

– Arată un pic de respect, omule! Pierson este un majordom, deasupra ta din orice punct de vedere, și nu merită să fie întrerupt de cineva ca tine!

– Serios? întrebă bărbatul acela neîngrijit, făcând un pas în față.

– Scuzele mele, zise Gabriella, hotărând să acționeze înainte ca bărbatul, oricine era, să decidă că merita să se bată pentru bucata aceea de trotuar. Prietenul meu vrea doar să afle dacă a fost găsit vizitorul duce de Huntley, din moment ce se pare că Pierson angajează servitori noi. Nu vedem alt motiv și eram doar curioși să aflăm cine ar putea fi și când vom avea ocazia să-l cunoaștem.

Ea îi atrase din nou atenția, și nu fără un oarecare disconfort. La urma urmei, ea era o lady, iar Fielding un conte. Cum putea acel bărbat să-i creadă proști? Și totuși, după expresia lui critică, era limpede că așa-i considera.

Preț de o clipă îndelungată, bărbatul stătu pur și simplu uitându-se la ea, în vreme ce fetele – de fapt, femeile – priveau din spatele lui cu ochii mijiți. Îmbrăcat cu o cămașă albă simplă, pantaloni maro și o haină asortată, nu purta pălărie, vestă sau lavalieră. Gabriella îl privi fascinată cum înghițea – mișcarea era așa de subtilă și totuși perfectă.

– Doamnă?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, iar când văzu indignarea bărbatului care observase că ea îl studia, i se strânse stomacul și își pierdu echilibrul. Sentimentul fu repede alungat de o stare de nervozitate.

– *Milady*, vă rog, îi zise ea acru.

Își ridică nasul în vânt, încercând să pară neafectată.

Spre consternarea ei, el se întinse, îi luă mâna și se aplecă, atingându-i mănușa cu buzele. În ciuda materialului dintre buzele lui și mâna ei, simți fierbințeala acelui sărut până în adâncul sufletului.

„Ridicol!" Își îndreptă spatele și se pregăti să îi spună bărbatului obraznic ce gândea, când Fielding interveni, împingându-l de lângă ea, în timp ce Pierson scoase un ciudat sunet de protest.

– Cum îți permiți asemenea libertăți? ripostă Fielding.

Celălalt bărbat ridică o sprânceană.

– Nu știam că am făcut asemenea lucruri. Apoi ridică din umeri, se întoarse și li se adresă lui Pierson și celor două însoțitoare ale lui, care stăteau cu ochii mari și gura căscată: Deci intrăm?

– Da! exclamă Pierson, conducându-i deja pe scările de la intrare pe cei trei îmbrăcați zdrențuit, care veneau în urma lui.

– Ei bine, eu niciodată nu aș intra, bolborosi Fielding, arătând ca și cum ar fi vrut să lovească cu piciorul în pământ în semn de protest.

Gabriella nu-l băgă în seamă. Privi până când ușa de la intrarea casei Huntley se închise în urma lor, mai curioasă decât fusese vreodată în legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase.

Capitolul 3

Când Raphe se trezi în dimineața următoare, după ce ajunsese în casa Huntley, primul lucru pe care-l observă fu cât de confortabil se simțea – corpul lui era complet relaxat, plutind de fericire datorită saltelei luxoase pe care stătea. Și datorită delicioasei tocane cu carne de vită pe care o mâncase la cină. Chiar și numai pentru asta meritase să vină acolo. Se întinse, deschise ochii și privi în sus, admirând baldachinul de catifea al patului cu patru coloane în care stătea. Acum era al lui; patul și toată mobila care se afla dincolo de el, în celelalte camere, toată casa...

Ce gând ciudat!

Se ridică în fund și privi în jur – ochii i se plimbară de la masa de marmură de lângă pat la taburetul îmbrăcat într-un material care părea foarte scump și la vaza de cristal umplută cu flori de porțelan. Clipi. „De ce dracu' ar vrea cineva flori de porțelan?" O extravaganță absurdă, cu siguranță.

Legănându-și picioarele peste marginea patului, Raphe se ridică și se îndreptă spre dulap. Scârțâi când se deschise, dezvăluind

puținele haine pe care le adusese cu el, toate atârnând îngrijit pe o parte. Se îndreptă de spate și alese o cămașă și o pereche de pantaloni curați. Nu era cea mai la modă ținută la care te așteptai din partea unui duce, dar momentan trebuia să se mulțumească cu ea pentru că nu exista altceva.

Se auzi un ciocănit în ușă și, înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, ușa dormitorului se deschise și intră valetul lui. Raphe uitase de el.

– Bună dimineața, Excelență. Ați dormit bine? întrebă bărbatul.

– Păi... Raphe se scărpină în cap. Dumnezeule, părea un prostănac! Ca să nu mai spună că era gol, lucru ce nu părea să aibă vreun efect asupra valetului său. Raphe păși în spatele ușii deschise a dulapului și își puse pantalonii. Cum ziceai că te cheamă?

– Humphreys, Excelență. Max Humphreys.

Raphe își trase cămașa aleasă peste cap.

– Așa. Nu o să am nevoie de tine, Humphreys. Acum, dacă nu te superi...

– Dar...

– Mă îmbrac singur de când eram băiat, Humphreys. Ar fi mult prea ciudat să las alt bărbat să se ocupe de mine.

Humphreys se uită la el o fracțiune de secundă, de parcă era un obiect rar, descoperit în urma unor săpături arheologice.

– Desigur.

Valetul nu se clinti.

Trecându-și mâinile prin păr, Raphe scoase un oftat greu. Nu era vina lui Humphreys că noul lui stăpân nu-și merita titlul și că probabil avea să facă de rușine numele Huntley și pe toți cei asociați cu acest nume. Nu era vina lui că Raphe se simțea mai comod vorbind cu spălătoresele și muncitorii decât cu doamnele și domnii.

Brusc, îi veni în minte imaginea a doi ochi de un albastru pal încadrați de gene lungi și întunecate. Fusese uimitoare doamna pe care o cunoscuse cu o zi în urmă pe stradă, în fața noii lui case, chiar dacă avusese o atitudine arogantă față de el. Dar nu se dovedise a fi la fel de nesuferită precum prietenul ei, cel pe care Raphe fusese tentat să-l pocnească.

În schimb, se bucurase că doamna păruse tulburată, ceea ce cu siguranță îl enervase pe acel gentleman. Încă își putea imagina pielea ei albă, buclele blonde și buzele roșii, care îi aminteau de căpșunele

de care se bucurase cândva în copilărie. Dar cel mai bun lucru era că ei habar nu aveau cine era el. Asta îl făcu să râdă.

– Excelență?

Adunându-se, Raphe își îndreptă privirea spre Humphreys, care încă nu se mișcase.

– Îmi cer scuze. Nu am vrut să fiu bădăran cu tine. Toate astea sunt încă noi și...

– Frustrante? sugeră Humphreys când Raphe nu reuși să-și termine propoziția.

– Într-adevăr.

Humphreys încuviință scurt din cap.

– Dacă asta e tot, Excelență, aș vrea să fac aranjamente să fie aduși un croitor și o croitoreasă pentru surorile dumneavoastră.

– Apropo de asta, zise Raphe în vreme ce își strecura un picior într-una din șosetele de lână tricotate de Amelia, le-ai văzut astăzi?

– Nu, Excelență, dar...

– Fă-mi o favoare și încetează să-mi spui așa. Numele meu este Raphe. Matthews, dacă preferi să fii mai formal.

– Mă... mă tem că nu vă pot spune așa, Excelență. Nu ar fi potrivit. Își feri privirea, iar Raphe hotărî să renunțe la subiect din moment ce bărbatul părea îngrozitor de stânjenit. Cât despre surorile dumneavoastră, cred că în acest moment își iau micul dejun în salon.

– Bine atunci, zise Raphe în vreme ce își punea cealaltă șosetă și pantofii. Mai bine m-ai conduce la ele.

Era nerăbdător să le vadă pe amândouă, să vorbească cu ele despre marea schimbare din viața lor și să le audă impresiile. Voia să treacă ziua, mai mult pentru că era deranjat de felul cum lăsase lucrurile cu Guthrie. Ca să aibă conștiința curată, trebuia să se asigure că suma de 150 de lire pe care încă i-o datora omului în numele alegerii proaste făcute de tatăl lui avea să fie plătită cât de curând posibil – cu o sumă în plus, care să compenseze faptul că renunțase la înțelegerea pe care o făcuseră în privința luptei. Era nevoie ca Guthrie să găsească suma suficient de mare încât să-i ierte insulta.

– Ești sigură că este înțelept din partea noastră să venim aici la ora asta? o întrebă Gabriella pe mama ei în vreme ce urcau scările de la intrarea casei Huntley, împreună cu mătușa ei. După spusele Annei, adăugă ea referindu-se la camerista ei, ducele a ajuns abia

ieri. N-ar trebui să-i acordăm mai mult timp să se acomodeze înainte să-i cerem să ne primească?

– Prostii, Gabriella. Știe că trebuie să se aștepte la vizitatori și, ca vecină a lui, aș vrea să fiu prima care îl vede.

– Mama ta vrea să spună că vrea să-și satisfacă curiozitatea înainte ca Lady Hammersmith să aibă ocazia să o facă, remarcă mătușa Caroline, în vreme ce mama Gabriellei lovi ferm inelul de metal. Până la urmă, bârfa este un lucru folositor.

– Chiar trebuie să fii așa de dramatică mereu, Caro? Tot ce vreau este să-l invit la cină, replică mama Gabriellei.

– Ce vrei tu, ripostă Caroline, este să te mândrești cu prezența ducelui, de parcă acest lucru te privește direct.

– Doar încerc să fiu politicoasă. Ușa de la intrare se deschise și mama Gabriellei afișă imediat un zâmbet strălucitor. Pierson! Este o plăcere să te văd din nou.

Gabriella găsi veselia exagerată a mamei ei un pic cam falsă. Poate că și lui Pierson i se păru la fel, pentru că nu părea deloc mulțumit.

– Lady Warwick, zise el. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Am auzit că a sosit noul duce. Femeia își lungi gâtul de parcă spera să-l găsească ascunzându-se în spatele lui Pierson. Sincer, am fost un pic dezamăgită să aflu de la camerista mea. Am crezut că ai amabilitatea de a-mi trimite un bilet. Dar nu contează, din moment ce suntem aici. Te rog, condu-ne înăuntru.

Pierson arăta de parcă s-ar fi sufocat.

– Eu... Adică...

–Cerule, zise mătușa Caroline. Nu arăți bine, Pierson. Ce s-a întâmplat?

– Nimic!

Se uită fix la ele, corpul lui fiind ferm înțepenit între femei și foaier, de parcă înfrunta mareea pe care intenționa să o oprească.

Din spatele lui se auziră voci care se apropiau. Voci de *bărbați*. Pierson închise ochii pentru o secundă, de parcă voia să gonească sunetul cu gândul.

– Doamnelor, chiar nu este un moment potrivit.

Se mișcă, cu intenția clară de a le închide ușa.

– Scuzele noastre, zise Gabriella.

Clar fusese o greșeală să vină acolo. Se întoarse spre mama ei.

– Hai, mamă! Ne putem întoarce într-un moment mai potrivit.

– Foarte bine.

Lady Warwick pufni. Vocile care se apropiau deveneau tot mai gălăgioase. Chipul lui Pierson se albi.

– Cred că ar putea fi el, observă mătușa Caroline.

Mama Gabriellei își întinse gâtul și se ridică pe vârfuri.

– Oh, da! Cred că ai dreptate.

– Lady Warwick, i-o reteză Pierson. Bărbatul părea să se înalțe. Vă rog, îndepărtați-vă de ușă ca să o pot închide!

Gabriella suspină. Pierson nu cunoștea tenacitatea mama ei când venea vorba de satisfacerea curiozității. Lucru ce deveni imediat clar când doamna în cauză se întoarse rapid și păru că-și pierde sprijinul pe picioare. În următoarea clipă, stătea cu eleganță lângă Gabriella. Apoi, se plânse de durerea unei glezne scrântite. Toate astea, pentru a fi prima care le spunea prietenelor despre noul duce. Gabriella coborî privirea. Își dorea să fi rămas acasă, departe de toată acea dramă.

– Ați vrea să trimit un lacheu pentru a vă informa soțul de întâmplarea nefericită? întrebă Pierson.

Gabriella nu putu să nu admire refuzul omului de a se pleca la mașinațiunile mamei ei. Era limpede că îi citise intențiile.

– Nu, răspunse femeia. Dar aș vrea un scaun pe care să mă așez și să mă odihnesc puțin.

Pierson se încruntă. O studie. O analiză. Era pe punctul de a o refuza, când un bărbat înalt, cu umeri largi apăru din spatele lui. Ochii lui erau la fel de întunecați și neînduplecați cum fuseseră cu o zi înainte, când Gabriella îl întâlnise pe stradă.

– Ce-i toată agitația asta?

Privirea lui trecu repede peste ele, iar Gabriella își simți inima tremurând când se opri asupra ei, înainte de a trece la mătușa Caroline.

– Exce... Hm, adică... Pierson păru complet încurcat. Trase aer în piept, apoi tuși. Aceste doamne au venit să-l viziteze pe duce.

Trecu o clipă. Omul își înclină capul. Gabriella încerca să nu se holbeze. Arăta la fel de impunător ca în ziua precedentă. Trebuia să fie un servitor, așa cum ea și Fielding bănuiseră, ținând cont de hainele lui. Dar de ce ar interveni un servitor în îndatoririle lui Pierson? Un gând îi trecu prin minte. Probabil că era în serviciul noului duce, înainte ca acesta să ajungă de la vreo proprietate mai mică de la țară, și pur și simplu sosise înaintea stăpânului său. *Da. Asta era explicația!*

– Bine atunci...

Privirea bărbatului reveni asupra Gabriellei.

Colțul gurii lui se ridică, nu suficient pentru un zâmbet, dar destul ca să-i înmoaie genunchii Gabriellei. Ea își feri privirea, enervată că o persoană ca el avea orice fel de efect asupra unei persoane ca ea.

– Condu-le în bibliotecă.

Capul lui Pierson se roti, holbându-se la bărbat.

– Dar... dar... Nu puteți...

– Fă-o! spuse bărbatul înainte de a se întoarce. Și trimite niște ceai, strigă el, apoi dispăru pe hol.

Gabriella habar n-avea ce să creadă despre o astfel de întâlnire. Și se părea că nici mama ei, care stătea acolo, clipind de parcă lumea pe care o știa tocmai se oprise în loc.

Cu toate astea, mătușa Caroline își permise un mic chicotit în timp ce intrau.

– Cred că începe să devină una dintre cele mai interesante vizite de care am avut plăcerea să mă bucur de ceva vreme. Mulțumesc pentru sugestie, Portia!

– Trebuie să mărturisesc că mă întreb dacă a fost înțelept din partea mea să fiu atât de insistentă, bolborosi mama Gabriellei în vreme ce-l urmau pe Pierson.

– Vorba proverbului, curiozitatea chiar a omorât pisica, murmură mătușa Caroline.

– Să sperăm că nu ne omoară și pe *noi*, comentă mama Gabriellei. Servitorul care ne-a permis să intrăm arăta destul de sălbatic cu pielea aia bronzată și cu hainele prost croite. Ai zice că s-ar potrivi mai bine într-o mină, nu ca angajat al unui duce. Serios, nu pot să cred că un bărbat așa de... *murdar* trăiește lângă noi.

– Nu arăta *murdar*, mamă, nu se putu abține Gabriella.

Începea să se simtă jenată de toate criticile la adresa bietului om, mai întâi din partea ei și a lui Fielding, apoi a mamei ei.

– Am ajuns, zise Pierson, oprindu-se în fața unei uși mari de stejar.

Ciocăni o dată, așteptă permisiunea să intre și apoi deschise larg ușa ca doamnele să poată intra în încăpere.

Gabriella privi în jur, la spațiul impresionant în care se aflau rafturi cu cărți aliniate de la podea la tavan, unul după altul. Trecuse ceva vreme de când intrase ultima dată acolo, pentru că ea și membrii familiei ei fuseseră primiți într-unul dintre saloane sau în salonul

de luat masa când veniseră în vizită. Dar, în urmă cu câțiva ani, în timp ce luau ceaiul cu ducele și fiii lui, marchizul de Shirring și Lord John, conversația ajunsese la ceea ce o interesa pe Gabriella, entomologia, studiul insectelor, iar Lord John fusese destul de amabil să-i arate colecția de insecte Huntley. Nu o judecase niciodată pentru asta și nici fratele lui nu o făcuse, poate pentru că erau prieteni din copilărie. Diferența de vârstă dintre ei nu fusese atât de mare încât să-i împiedice să se joace de-a prinselea în grădină. I se părea așa de ciudat să se afle din nou acolo, când toți erau morți – o întâmplare îngrozitoare, care o făcu să simtă un fior pe șira spinării.

Alungând senzația de deprimare, Gabriella se uită în jur în căutarea ducelui, întrebându-se dacă era tânăr sau bătrân. Poate că era însurat? Chiar nu știa.

– Nu-l văd, șopti mama ei. Tu?

– Nu încă, zise mătușa Caroline.

– Încercați să vă uitați în spatele vostru.

Sunetul adânc – atât de aproape de ea încât simți cum se mișcă aerul când el vorbi – o făcu pe Gabriella să se întoarcă pe călcâie. Buzele i se deschiseră când îl zări pe bărbatul pe care deja îl văzuse de două ori, iar aerul îi invadă plămânii, umflându-i pieptul care apăsa peste inima ei agitată. Clătină din cap, hotărâtă să-și ascundă surprinderea.

Era exact ca atunci când tatăl ei îi spusese că sora ei nu mai era. Iar acum știa, cum știuse atunci, că lucrurile nu erau cum trebuiau să fie și, cumva, în ciuda tuturor eforturilor, viața ei devenise mai complicată decât fusese înainte.

– *Dumneavoastră?* Încercă să se uite dincolo de el. Nu înțeleg. Unde este? Unde este ducele?

Marginea gurii lui se curbă, apoi bărbatul pur și simplu le ocoli pe Gabriella, pe mama și pe mătușa ei și se duse la bufet. Spre uimirea Gabriellei, își turnă calm ceva de băut.

– Uitasem cât de oarbă este nobilimea, zise el, uitându-se la ele de parcă erau țânțari pe care nu l-ar fi deranja să-i strivească. Sunteți o adunătură de superficiali. Sorbi din coniac. Vă pasă doar de fațadă și de valoarea financiară.

– Poftim? întrebă mama Gabriellei cu același ton superior care făcuse mulți servitori să pălească.

Nu păru să aibă vreun efect asupra bărbatului căruia i se adresa – un bărbat care părea surprinzător de relaxat în biblioteca ducelui, gustându-i coniacul.

Gabriella se încruntă.

„Nu."

Clătină din cap.

„Cu siguranță nu."

Pur și simplu nu se putea. *Se putea?*

– Valoarea unui titlu, spuse el, proprietățile dumneavoastră, înfățișarea, zestrea fetei... Privirea lui trecu fără ezitare la Gabriella. Capacitatea fetei dumneavoastră de a vă ridica statutul social măritându-se bine.

Mama Gabriellei icni.

– Ascultă...

– Mamă! șuieră Gabriella, îndreptându-și mâna spre cotul mamei într-o încercare disperată de a o opri din a mai spune un cuvânt.

– Nu vă permit... continuă mama Gabriellei exact când intră o servitoare cu o tavă în mână.

– Ceaiul, cum ați cerut, Excelență, zise servitoarea, confirmând suspiciunile Gabriellei.

Tăcerea care urmă fu așa de apăsătoare, încât îi aminti Gabriellei de o zi de iarnă de la țară, unde câmpurile acoperite de zăpada groasă făceau ca zgomotele să se audă în surdină. Apoi ducele se mișcă, tocul pantofului lui hârșâind podeaua în vreme ce se îndepărta de masă. Efectul fu un memento pătrunzător al momentului și locului, producând o bolboroseală din partea mamei Gabriellei și un scurt chicotit al mătușii Caroline, care părea să fie singura din încăpere care găsea situația amuzantă.

Servitoarea plecă, abia reușind să închidă ușa în urma ei înainte de a o deschide din nou. Două femei tinere intrară brusc în încăpere – aceleași tinere pe care Gabriella le văzuse în compania ducelui cu o zi în urmă. Le privi pe amândouă cu interes, văzând cum deveneau conștiente de oaspeții lor. Ochii li se măriră cât cepele.

– Oh! spuse una dintre ele, îndreptându-și rochia, în vreme ce cealaltă făcu o mișcare amuzantă, care părea o reverență. Arătați grozav de bine! Apoi fata își luă privirea de la Gabriella și rămase cu gura căscată. La naiba! Vedeți cât de mare este locul ăsta?

Gabriella își auzi mama trăgând aer în piept și nu se putu abține să nu se amuze. Asemenea maniere vulgare probabil că aveau un efect îngrozitor asupra nervilor ei.

– Surorile *meli,* explică ducele. Amelia și Juliette.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, zise Gabriella.

Îi părea rău de cele două, care acum erau nevoite să interacționeze cu mama ei la ceai fără să aibă o educație adecvată care să le fie de ajutor. Nu avea să fie deloc plăcut pentru ele, ca să nu mai menționeze efortul pe care trebuiau să îl facă dacă voiau ca vreodată să fie acceptate. Era pe cale să se prezinte femeilor, când mama ei se aplecă un pic și îi șopti la ureche.

– E un dezastru. Ar trebui să plecăm de îndată.

Dar ducele păși în față și le privi aspru, în vreme ce le făcu un semn spre canapea.

– Luați loc? întrebă el.

Capitolul 4

Făcând un efort să afișeze o expresie stoică, Raphe așteptă ca doamnele să ia o decizie. Fusese nevoie de mult efort să nu rădă ca răspuns la spaima din ochii lor mari când le spusese cine era. Dar se abținuse. Chiar și *el* știa că nu era cazul să încerce să destindă atmosfera cu un pic de umor. *Nu.* Cel mai bun aliat cu aceste trei femei din înalta societate era intimidarea.

Una dintre ele păși ezitant în față.

– Nu cred că am fost prezentate oficial.

Privirea ei rece îl analiza și îl examina într-o manieră care ar fi forțat un bărbat mai puțin puternic să se retragă. Raphe îi susținu privirea fără să tresară.

– Sunt Lady Warwick, continuă ea. Și aceasta este cumnata mea, contesa văduvă de Everly. Apoi își flutură mâna spre cea mai tânără dintre ele, femeia al cărei chip îi bântuise gândurile de când o văzuse prima dată cu o zi în urmă. Fiica mea, Lady Gabriella.

Toate trei făcură câte o reverență grațioasă, în vreme ce Amelia și Juliette se uitau la ele uimite.

Înclinându-și capul, Raphe le analiză pe cele trei, ținuta perfectă și eleganța lor. Probabil că fusese nevoie de ani întregi de educație pentru a atinge o asemenea fluiditate în mișcare. Și cu ce folos? Ce câștigau realmente din asta? Poate admirație? „Ce idee stupidă!"

Tocmai de aceea alese să le ignore efortul, ridicând dintr-o sprânceană, traversând spre canapea și luând loc. Lăsându-se pe spate, își încrucișă picioarele și încuviință din cap spre celelalte locuri.

– Ei bine?

Chipul lui Lady Warwick păru să se coloreze în nuanțe de verde. Era clar că nu era obișnuită cu un comportament așa de urât. Până la urmă, un gentleman nu se așeza cât timp o lady rămânea în picioare. Era perfect conștient de asta. Dar, medită Raphe, el nu era un domn. Nici pe departe. Iar surorile lui... Ei bine, aveau să provoace senzație, se gândi el, când fetele se trântiră lângă el.

Privirea lui alunecă din nou spre Lady Gabriella. În loc să se arate alarmată sau furioasă, cum se aștepta el să răspundă la purtarea lui urâtă, ea părea fascinată și... meditativă. Era ca și cum îl considera un puzzle – unul pe care încerca să-l rezolve. Ideea nu-i căzu deloc bine. Se foi pe canapea, conștient că în acea clipă probabil se încrunta.

– Mulțumesc, zise Lady Everly, vocea ei străpungând tăcerea de moment, suficient cât să o spargă. Zâmbind de parcă nu era nimic în neregulă, traversă spre un fotoliu și se lăsă pe el. Ceaiul ar fi minunat acum. Să torn?

Întrebarea le făcu pe Lady Warwick și pe Lady Gabriella să înainteze, amândouă așezându-se pe canapeaua opusă celei pe care stăteau Raphe și surorile lui. El privea absent în timp ce Lady Everly turna ceaiul.

– Locuiți lângă noi. Așa e? se auzi Raphe întrebând.

– Da, răspunse Lady Everly, afișând un zâmbet discret pe care Raphe nu-l băgă în seamă.

– Soțul meu este contele de Warwick, zise Lady Warwick cu mândrie, de parcă titlul însemna că realizase un mare lucru în viața ei, când tot ce făcuse fusese să fie de acord să se mărite cu un bărbat care moștenise averea de la tatăl lui. Care la rândul lui o moștenise de la tatăl *lui* și așa mai departe.

– Am înțeles, zise Raphe. Ce norocoasă sunteți!

Gabriella tuși, sunetul întrerupând gândul lui Lady Warwick că într-adevăr era norocoasă. Raphe zâmbi abia perceptibil când văzu ceaiul curgând de pe buzele pline ale lui Lady Gabriella. Era ceva așa

de satisfăcător în a tulbura acele femei care se credeau deasupra simplilor muritori în orice privință! Însă un lucru era sigur: Lady Gabriella nu era o idioată. Îi înțelesese insulta imediat, oricât de voalată fusese. Și o șocase.

Savurând propria stare de bine, nu se putu abține să nu zică:

– Bănuiesc că și dumneavoastră sunteți la fel de norocoasă, Lady Gabriella, că ați atras atenția unui conte.

– Eu... începu ea dregându-și vocea.

Lady Gabriella puse ceașca jos.

– De unde știți asta? întrebă Lady Warwick aplecându-se în față. Se uită la fiica ei. De unde știe asta?

Se părea că Lady Gabriella nu menționase nimic despre întâlnirea cu el din ziua precedentă. Lăsându-și capul pe spate, rezemat de scaun, Raphe își întinse picioare și se întrebă la ce se gândise ea. Considerase schimbul lor de replici așa de neînsemnat încât nu avusese nici un motiv să vorbească despre el? Sau era vorba de altceva? Studiind-o îndeaproape, își dădu seama că părea mai rigidă decât mama și mătușa ei și că avea mâinile strânse în poală, de parcă ținându-le acolo putea opri soarta îngrozitoare ce o aștepta.

Dar apoi ochii ei se întâlniră cu ai lui, puternici precum oțelul și plini de curaj și de hotărâre.

– Eu și Fielding ne întorceam de la plimbarea din parc când ne-am întâlnit cu Excelența Sa, zise ea.

În vocea ei dulce nu se simțea nici urmă din neliniștea pe care Raphe tocmai o văzuse.

– Au fost așa de primitori! murmură el.

Mijind ochii, văzu cum o nuanță de roz colorează pielea palidă a lui Lady Gabriella.

Mușcându-și buza de jos, ea întoarse privirea.

– Nu știam cine sunteți.

– Oh, vai! zise Lady Everly, dându-și seama ce se întâmplase.

– Păi, dacă arătați *așa*, spuse Lady Warwick, fluturându-și mâna în direcția lui Raphe, chiar nu puteți da vina pe ea.

– Mamă!

Tonul de indignare din vocea lui Lady Gabriella fu surprinzător.

Raphe rămase nemișcat, cu paharul de coniac la un centimetru de gură.

– Mama dumneavoastră are dreptate, fu el de acord. Coborând paharul, îl puse jos în loc să mai ia o înghițitură. Sunt conștient că nu arăt cum trebuie.

Zâmbind strâmb, Lady Warwick bău din ceai.

– Vă pot întreba de unde ați venit? Felul de a vorbi nu îmi este cunoscut.

Inocența studiată cu care spusese asta nu ascunse prea bine intenția malițioasă a cuvintelor ei. Pentru o clipă, Raphe fu tentat să-i spună adevărul doar ca să îi vadă șocul. Dar se gândi la surorile lui. Dacă se afla de unde proveneau, despre faptul că Raphe fusese muncitor, ca să nu mai menționeze sportul pe care-l practica des și legătura lui cu Guthrie, nu mai aveau nici o șansă.

Așa că făcu ceea ce știa că trebuia făcut și spuse:

– După ce ne-au murit părinții...

Simțind că Amelia era pe cale să spună ceva, o înghionti ușor. Ea chițăi. Toți ochii alunecară spre ea.

– Sunteți bine? întrebă Gabriella.

– Oh, eu...

Amelia se foi.

– Este bine. Raphe făcu o pauză de o secundă înainte de a-și continua explicația. Deci am mers să locuim cu o cunoștință îndepărtată, în apropierea graniței cu Scoția. Din acest motiv a fost nevoie de atât timp să aflăm despre moartea ducelui.

– Înțeleg, zise Lady Warwick, înclinându-și capul pe spate și uitându-se la el de sus.

„Îngrozitoare femeie!"

– Nu v-au hrănit bine? întrebă Gabriella.

Lady Warwick îi dădu un ghiont indiscret, dar Lady Gabriella continuă, cu un ton puțin mai scăzut, de parcă spera ca Juliette și Amelia nu aveau să o audă:

– Surorile dumneavoastră arată foarte palide și slabe.

Ea se uită la fiecare pe rând, înainte de a împinge o farfurie cu biscuiți spre ele. Lăsându-se pe spate, își împreună mâinile cu grijă în poală, cu un zâmbet satisfăcut pe buze, în vreme ce surorile lui se întindeau cu degetele dornice spre biscuiți.

Raphe se uită la Lady Gabriella.

– Cred că majoritatea femeilor ar lua asta drept compliment.

Lady Everly aproape că scuipă ceaiul ca răspuns la acest comentariu, accesul ei de tuse fiind o bine-venită distragere a atenției de la Raphe și surorile lui.

– Bun, zise el în timp ce Lady Everly se aduna. Dacă asta-i tot... Se săturase să se expună și să suporte curiozitatea oaspeților lui. Cu cât scăpa mai repede de ele, cu atât era mai bine. Eu am treabă.

Lady Warwick îl privi cu afront, ca o pisică ce abia fusese spălată.

– Ei bine, cu siguranță a fost interesant să vă cunoaștem, Excelență, zise ea înțepată, ridicându-se.

Lady Gabriella și Lady Everly se ridicară și ele, în vreme ce Juliette și Amelia încercau să prindă firimiturile care le cădeau din poală.

– Asemenea, spuse Raphe.

Dacă ar fi avut suficientă minte să-l lase pe Pierson să le trimită înapoi! Judecând după ochii mijiți ai lui Lady Gabriella și cuta de pe nasul ei, nu prea îi crezuse povestea.

Ea se uită la Amelia, apoi la Juliette.

– Putem să mai bem ceai împreună curând? V-ar plăcea?

Ambele fete încuviințară entuziasmate din cap.

– Oh, da! răspunse Juliette încet, în timp ce își ștergea gura cu dosul mâinii. Ar fi splendid, cu siguranță.

– Foarte bine atunci, zise Gabriella cu un zâmbet larg și atât de orbitor, că Raphe își dori să fi fost îndreptat spre el, nu spre surorile lui. Oprindu-se lângă el, i se adresă direct și cu o expresie mult mai serioasă: Îmi pare rău de orice dificultăți ați îndurat înainte să veniți, dar acum, că sunteți aici, sper că le veți oferi surorilor dumneavoastră o hrană potrivită.

Impresionat de îngrijorarea ei sinceră, Raphe simți că impresia lui inițială, că ar fi fost o snoabă, începe să se schimbe.

– Nu trebuie să vă faceți griji, milady. Bucătăreasa a fost instruită să ne arate talentele ei.

– Hai, draga mea, spuse Lady Warwick din ușă. Nu trebuie să-l reținem pe Excelența Sa din programul său ocupat.

– Sigur că nu, fu de acord Lady Gabriella.

Luându-și repede la revedere, le mulțumi pentru ceai și apoi își urmă mama, ieșind din încăpere.

– Bine jucat, comentă Lady Everly, făcându-i cu ochiul în vreme ce venea în urma cumnatei și a nepoatei sale. Abia aștept să văd cum iei înalta societate cu asalt, așa cum cu siguranță o vei face.

Apoi cele trei plecară, lăsând biblioteca într-o liniște alarmantă.

Oftând ușurat, Raphe se lăsă pe spate, dându-și seama dintr-odată că probabil ar fi trebuit să se ridice când ele plecaseră.

– Lady Gabriella pare drăguță, zise Juliette, întrerupând tăcerea.

– Este greu de crezut că are o mamă așa de îngrozitoare, remarcă Amelia.

Lăsându-se în jos, ea își întinse picioarele și își puse călcâiele pe masă.

– Din păcate, mă tem că aristocrația o să se dovedească mai degrabă ca Lady Warwick, nu ca fiica ei, bolborosi Raphe. Distanți și pretențioși. Nu mi-a plăcut deloc de ea.

– Și Lady Everly? întrebă Amelia.

Raphe ridică din umeri.

– Nu sunt sigur. Nu mi-am dat seama dacă râdea de noi sau chiar se bucura de compania noastră.

Oftă adânc, conștient mai mult ca oricând de provocările care îi așteptau. Se auzi un ciocănit, iar Raphe se uită în sus, văzându-i pe Humphreys și Richardson stând în ușă.

– Putem intra? întrebă Humphreys.

– Da. Raphe le făcu semn să intre. Dacă vreți ceva de băut, vă rog, serviți-vă!

– Nu. Mulțumim, răspunse Richardson. Arătă spre unul din scaunele goale. Se poate?

– Normal, îi spuse Raphe, un pic surprins că ceruse permisiunea.

Ambii bărbați se așezară. Urmă un moment de tăcere.

– Cum a mers? întrebă Humphreys, cu privirea alunecând de la Amelia la Juliette, înainte de a reveni la Raphe.

– Bănuiesc că groaznic, le răspunse Raphe onest.

– Lady Warwick chiar nu ne-a plăcut, adăugă Amelia.

– Dar nici nouă nu ne-a prea plăcut de ea, nu-i așa Raphe? zise Juliette. Se ridică în picioare și se duse spre ușă. Hai, Amelia, să explorăm restul casei cât timp vorbesc bărbații.

Plecară în grabă, aproape plutind în entuziasmul lor.

Ambii servitori oftară din greu.

– Ar fi trebuit să mai așteptați, spuse Humphreys.

– Întâlnirea cu Lady Warwick este o sarcină dificilă pentru cei mai desăvârșiți gentlemeni, explică Richardson. Pe toți îi vede inferiori, iar orice bărbat e o amenințare la virtutea fetei ei. Clătină din cap. Humphreys are dreptate. Ar fi trebuit să mai așteptați.

– Este exact ce l-am sfătuit eu, se auzi vocea incriminatoare a lui Pierson din ușă. Dar numai atât putem face. Până la urmă, cuvântul Excelenței Sale este lege în casa asta. Dacă dorește să vorbească cu cineva, nu putem face prea multe ca să-l oprim.

– Încă sunt aici, Pierson, replică Raphe. În caz că nu ai observat.

Majordomul îl privi cu superioritate, lucru care îl făcu pe Raphe să clocotească pe interior.

– Aveți două surori la vârsta măritișului, care încă nu și-au făcut debutul în societate. Să o primiți în casa asta pe Lady Warwick – cea mai mare bârfitoare și cea mai critică persoană pe care Londra a văzut-o vreodată – a fost o decizie foarte proastă.

– Cerule! vorbi Raphe. Îți este permis să-mi vorbești așa? Se întoarse către Richardson. Poate să-mi vorbească așa?

– Când este în interesul dumneavoastră, continuă Pierson, aș prefera să vorbesc deschis decât pe ocolite, Excelență. Mi se pare că este mai eficient.

– Și de admirat, adăugă Raphe.

– Mulțumesc, Excelență.

În vocea lui Pierson se simți o urmă de satisfacție. Se părea că o noapte de odihnă îl făcuse pe majordom să-și revină din starea agitată în care fusese cu o zi în urmă, când îl cunoscuse pe Raphe.

– Oricum, asta nu se mai poate întâmpla, adăugă Humphreys. Normal, după cum a menționat deja Pierson, trebuie să protejați reputația surorilor dumneavoastră. Altfel, nu vor avea nici o șansă de a prinde partide bune, indiferent de titlul pe care îl aveți. Dar, în afară de surorile dumneavoastră, este, de asemenea, imperativ să vă gândiți la propria dumneavoastră poziție.

– Poziția *mea*? Raphe clătină din cap. Dacă tu crezi că am de gând să mă fălesc cu noul meu titlul, asta înseamnă că mă confunzi cu un altfel de bărbat.

– Ce vrea să spună Humphreys, interveni Richardson, este că în afară de dumneavoastră nu mai există alt moștenitor al titlului, ceea ce înseamnă că aveți responsabilitatea să-l duceți mai departe.

Raphe clipi.

– Vorbești despre procreare?

– Eu... Adică...

– Da, zise Pierson. Exact despre asta vorbește. Și pentru asta aveți nevoie de o soție. Și, în caz că vă întrebați, nici o lady de obârșie

nobilă nu o să fie de acord să se mărite cu dumneavoastră dacă nu o luați de la zero.

Richardson încuviință din cap.

– Din acest motiv, noi am vrea să...

– Nu mă însor cu una din nobilime. Nici acum, nici altă dată! Raphe vorbi pe un ton extrem de tăios. Ați înțeles?

– Da...

Humphreys se uită la Pierson, de parcă se ruga să facă un miracol.

– E datoria dumneavoastră să faceți asta, răspunse calm Pierson.

– Nu! se răsti Raphe. Refuz să iau așa ceva în considerare. Singurul motiv pentru care sunt aici este să le ofer surorilor *meli* o oportunitate mai bună.

– Foarte bine atunci, zise Pierson, moment în care Humphreys și Richardson pufniră de parcă erau strangulați. Pierson le aruncă amândurora o privire ca să-i potolească. Dacă Excelența Sa nu este genul care se însoară, atunci nu este genul care se însoară. Nu-l putem forța, doar îl putem sfătui. Cu toate astea, adăugă el, din moment ce surorile vor avea nevoie de prezența dumneavoastră, aș sugera să faceți toate eforturile pentru a vă îmbunătăți aspectul – și al dumneavoastră, și al lor. Și astfel ajungem la ce voia Richardson să propună mai devreme.

– Am vrea să vă ajutăm, zise Richardson, cu zelul unui școlar care se gândea la prima lui șotie.

– Cum? întrebă Raphe.

Oricât de mult detesta gândul de a se supune, își dădea seama că aveau dreptate. Juliette și Amelia trebuiau să arate și să pară niște domnișoare sofisticate dacă voiau să se mărite așa de bine cum spera el. Ceea ce însemna că și el trebuia să se îngrijească.

– Pentru început, mi-am permis libertatea de a trimite după un croitor, zise Richardson, ceea ce înseamnă că ar trebui să aveți câteva haine noi în câteva zile. La fel, o croitoreasă a fost chemată să se ocupe de nevoile surorilor dumneavoastră.

– Și apoi, este felul cum vorbiți, bolborosi Humphreys cu ochii în jos. Credem că v-ar prinde bine niște lecții de pronunție corectă.

– Nu e nimic în neregulă cu felul în care pronunț, i-o tăie Raphe.

– Nu, fu de acord Pierson, dacă vreți să vorbiți ca o persoană al cărei loc este la fabrica de bumbac.

– De când nu e văzut cu ochi buni faptul că îți câștigi traiul onest? întrebă Raphe.

– Când e prea aproape de casă? întrebă Pierson. Cu ce vă ocupați înainte de a ajunge aici?

Mijindu-și ochii și încruntându-se, Raphe privi de la unul la altul pe rând – angajații lui.

– Lucram la docuri.

Humphreys și Richardson se holbau la el de parcă tocmai picase din cer.

– La naiba! exclamară la unison.

Pierson nu afișă nici o emoție.

– *Aristocrația* o să observe asta imediat ce o să deschideți gura. De aceea ar trebui să acceptați ajutorul nostru.

Pentru o clipă, Raphe nu spune nimic. Dădu pe gât ce-i mai rămăsese din băutură, puse paharul jos și încuviință din cap.

– Poate că aveți dreptate.

Păstrarea aparențelor era un lucru necesar dacă voiau să beneficieze de titlul lui. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama de asta.

– De fapt, le-am spus doamnelor că *io* și surorile *meli*...

– *Eu* și surorile *mele,* îl corectă Humphreys.

Cârtind un pic, Raphe ridică din sprâncene și spuse:

– *Eu* și surorile *meleeee.*

– Extraordinar! exclamă Humphreys bătând din palme. A spus foarte bine. Nu sunteți de acord?

Se întoarse, așteptând reacțiile lui Richardson și Pierson.

Raphe mârâi. Detesta pompa cu care trebuia să se poarte acum. Îi amintea prea mult de trecutul de care încerca să uite.

– Părinții *mei* erau din mica nobilime. „Dumnezeule!" Era ca și cum îl forțau să vorbească o limbă străină pe care nu o folosise de ani întregi. Ne-au învățat să pronunțăm corect, dar, după ce au murit, *io*... Văzând privirea lui Richardson, se corectă repede: *Eu* și surorile *mele* ne-am mutat și ne-am adaptat noului mediu. Exasperat de efortul de a încerca să pronunțe corect fiecare cuvântul, își permise să revină la accentul lui obișnuit. Nu ne-ar fi fost deloc util să folosim pronunția pompoasă în St. Giles. Au trecut cincisprezece ani. N-o să fie ușor să ne schimbăm, din cauza obișnuinței.

– De acord, mormăi Pierson, dar asta nu înseamnă că nu se poate. Tocmai ați demonstrat că sunteți chiar foarte capabil de schimbare dacă vă puneți mintea la contribuție. Trucul e să păreți natural.

– Ce voiați să ne spuneți înainte? întrebă Humphreys. Ceva legat de doamne?

Aplecându-se, Raphe își sprijini coatele pe genunchi.

– Lady Warwick a întrebat unde am locuit înainte, din cauza felului în care vorbesc. I-am spus că, după ce ne-am pierdut părinții, *io* și surorile *meli* ne-am dus să locuim cu o cunoștință îndepărtată la granița cu Scoția.

– Oare v-a crezut? întrebă Pierson.

– Da, zise Raphe, deși avea îndoieli în ceea ce o privea pe Lady Gabriella.

– Asta este bine, zise Richardson. Cunoscând-o pe Excelența Voastră, a întrebat doar pentru că voia să afle ceva deocheat.

– De ce? întrebă Raphe.

– Pentru că bârfa este unul dintre cele mai apreciate lucruri în societate. Nu este nimic personal, Excelență. Vrea doar atenția de care, fără îndoială, ar beneficia dacă s-ar afla că are informații compromițătoare despre dumneavoastră.

Raphe se încruntă.

– Ar putea să mă șantajeze.

– Șantaj? Richardson clătină din cap. Nu este stilul ei. Lady Warwick se mândrește cu trei lucruri: aparențele, averea și reacțiile celorlalți la primele două.

– Și fiica ei? vru el să știe, neputând să se abțină să nu întrebe, deși știa că nu ar fi trebuit.

– Lady Gabriella? zise Humphreys. Obișnuia să îi viziteze destul de des pe predecesorul dumneavoastră și pe fiii lui când erau în viață. Cu sora și părinții ei, desigur.

– Are o soră?

Richardson se uită ciudat la Humphreys înainte de a răspunde.

– Lady Victoria a rupt logodna cu un marchiz ca să se mărite cu un american care muncește. Familia Warwick încă își revine după scandal.

Deci nu era totul așa de perfect cum pretindeau ele, se amuză Raphe.

– Din acest motiv, Lady Gabriella are o legătură de atașament cu contele de Fielding, adăugă Humphreys. Când cei doi se vor căsători, *aristocrația* va ierta și va uita repede orice indiscreție din partea surorii ei.

Raphe se încruntă.

– Deci, să văd dacă am înțeles. Lady Gabriella o să se sacrifice pentru o greșeală care nu-i a ei, doar ca familia să fie văzută bine?

– Păi... începu Humphreys. Dacă o spuneți așa...

– Este cel mai idiot lucru de care am auzit! Își dă seama că o căsătorie este pe viață? Că nu iese din ea decât dacă moare Fielding?

– Cred că este conștientă, Excelență, răspunse sec Pierson, dar așa funcționează aristocrația, oricât de nefericită ar fi. Datoria înainte de toate.

– Chiar mai presus de bunul-simț? întrebă Raphe.

Pierson nu răspunse, lăsându-l pe Raphe să tragă propriile concluzii.

– Nu putem nega că fac un cuplu frumos, comentă Richardson.

– Sunt convins, zise Raphe, detestând ideea.

„De ce?" Nu putea să spună. Până la urmă, nu o cunoștea deloc pe Lady Gabriella și, după scurta lor interacțiune, nu avea nici un motiv să-i pese cu cine se mărita.

Și totuși, nu-și putea lua gândul de la ochii ei frumoși și buzele trandafirii. Clătină din cap. „De ce te-ar interesa?" Era atracție fizică, nimic mai mult. Și cu bunăstarea surorilor lui în minte, munca anevoioasă care-i aștepta și repulsia lui față de însurătoare, nu avea deloc sens să o considere mai mult decât o cunoștință politicoasă pe vecina lui.

A face altfel însemna nu doar nebunie, ci o abatere totală de la principiile lui. Nu avea să funcționeze niciodată. Motiv pentru care hotărî să înlăture din minte toate gândurile despre Lady Gabriella și să se concentreze asupra propriilor afaceri. Un plan care chiar părea foarte promițător, până când Richardson spuse:

– Și din moment ce doar o lady care și-a făcut deja debutul în societate poate să răspundă pentru alta, aș recomanda să îi cereți lui Lady Gabriella să le asiste pe Lady Juliette și Lady Amelia cu prezentarea la curte. Mama ei probabil că ar refuza, dar, după cum stau lucrurile, nu există altcineva la care să apelați și nu aveți nimic de pierdut.

Capitolul 5

Stând la fereastra din dormitorul ei, Gabriella se uita la strada de jos. Privirea îi zăbovea pe trotuarul unde ea și Fielding îl întâlniseră

pe Huntley cu trei zile în urmă. Își lipi palma de geamul rece, recunoscătoare pentru pacea și liniștea pe care singurătatea i le oferea.

Nu trecuse nici o secundă de când plecaseră din casa Huntley, și mama ei remarcase tăios:

– Câtă îndrăzneală! Cine se crede?

La care mătușa ei remarcase calm:

– Bănuiesc că se crede ducele de Huntley.

Gabriella se străduise să nu zâmbească.

– Este o rușine pentru titlu, continuase mama ei. Un parvenit și un impostor.

– Nu văd cum poate fi posibil, mamă, murmurase Gabriella. Nu ar fi fost adus în casa Huntley dacă nu era moștenitorul legitim. Avocații s-ar fi asigurat de asta.

Mama ei răspunsese cu o încruntătură tăioasă:

– Nu mai vorbești cu el. Ne-am înțeles?

– Și dacă trec pe lângă el pe stradă?

– Atunci traversezi pe partea cealaltă.

– Ar fi foarte nepoliticos, spusese mătușa Caroline, și probabil s-ar reflecta negativ asupra Gabriellei.

Mama Gabriellei se oprise o clipă, înmărmurită. În cele din urmă, încuviințase din cap și continuase:

– Ai dreptate. Se uitase la fiica ei, mijind ochii de parcă putea să-i privească în minte. Atunci, nu vorbești cu el.

Ajunse acasă, îi dăduseră domnului Simmons, majordomul, mănușile și bonetele, apoi se îndreptaseră spre terasă, unde un foișor acoperit de trandafiri oferea un loc umbros.

– Și dacă vorbește el cu mine? Dacă îmi urează o zi bună în trecere? Îl ignor?

– Poți să îi răspunzi la salut cu o încuviințare din cap, zisese mama ei.

– Mamă! ripostase Gabriella, reușind să nu dea ochii peste cap. Cred că exagerezi.

– Exagerez? Mama ei scosese un sunet strident în vreme ce se lăsa pe scaunul de răchită și își făcea vânt cu batista. Tu nu ai *văzut* cum arăta? Tu nu ai *auzit* cum vorbea?

– Ba da, mamă. Am văzut și am auzit.

– Și surorile lui! continuă ea. Arătau de parcă locul lor era într-o cocioabă. Le-ai văzut mâinile? Erau roșii și bătătorite, cu unghii rupte și...

– Mamă, interveni Gabriella. S-a văzut clar că au avut o viață grea. Dar, cu siguranță nu e un lucru de condamnat.

– Gabriella are dreptate, spusese mătușa Caroline. Se așezase pe locul din fața cumnatei ei. Ar fi nemilos din partea noastră să-i tratăm cu prea multă asprime.

– Poate că, dacă erau servitori, aș fi de acord, dar el este *duce*, Caro. Un *duce!* Își fluturase batista cu mult entuziasm. Iar noi suntem vecinii lui. Familiile Warwick și Huntley au fost mereu apropiate – titlurile noastre au fost legate social și politic. Oh, Cerule, ce vor crede oamenii?

– Bănuiesc că depinde de ceea ce văd, răspunsese Gabriella, atentă la fluturele ochi-de-păun care se arătase interesat de gălbenelele dintr-un ghiveci.

– Ce vrei să spui? întrebase mama ei.

Pregătindu-se pentru discuția care cu siguranță avea să urmeze, Gabriella se uitase fix la ea și spusese:

– Simplu, cred că ar trebui să-i ajutăm.

Mama ei rămăsese cu gura căscată.

– Poftim?

– Orice schimbare în bine în ceea ce îi privește ne-ar fi de folos pentru că s-ar reflecta pozitiv asupra noastră.

– Gabriella are dreptate, zisese mătușa Caroline.

– *Normal* că are dreptate, șuierase mama Gabriellei. Dar asta nu înseamnă că sugestia ei e potrivită. Și luând în considerare ce efort a fost pentru *ea* să se pregătească pentru propriul debut, nu cred că este în măsură să facă asemenea propuneri. Îi aruncase fiicei sale o privire suspectă. Ai idee de câtă muncă e nevoie ca să-l transformi pe acel bărbat într-un domn, iar pe surorile lui în doamne?

Gabriella simți o fierbințeala la ceafă.

– Știu că nu e ușor, dar aș vrea să încerc.

După ce își petrecuse întreaga viață în umbra surorii ei, ca apoi să se trezească în centrul atenției cu așteptări care erau greu de îndeplinit, Gabriella simțea nevoia profundă de a-și ajuta vecinii să se adapteze la noul lor stil de viață. Știa cum era când se șușotea despre tine și când erai tachinat. Pasiunile ei erau așa de diferite față de ale altor domnișoare, încât niciodată nu reușise să devină prietenă apropiată cu vreuna dintre ele. Până când Fielding începuse să se arate interesat de ea, abia se știuse de existența ei.

– Nu îmi place ideea ca tu să fii în compania lor, se plânsese mama ei. Dacă te coboară la nivelul lor în loc ca tu să-i ridici pe ei?

Gabriella oftase.

Sarcina de a urma sfaturile mamei ei, de a face reverența perfectă și de a exersa zâmbetul perfect în fața oglinzii, începuse să o irite. Probabil din cauza recentei lor întâlniri cu Huntley? Cu siguranță, scosese la iveală o față a mamei sale pe care Gabriella descoperise că nu o putea aproba. Pentru că, deși era de acord că Huntley nu părea potrivit pentru titlu, omul nu merita să fie insultat pentru asta. Și, deși știuse că mama ei avusese mereu o limbă ascuțită, niciodată nu bănuise că ar fi tratat un egal, darămite altă persoană, cu un dispreț atât de clar. Cu atât mai mult cu cât ea simțea că el merita simpatia lor mai mult decât dezaprobarea.

– Ei bine, eu cred că este o idee minunată, spusese mătușa.

– Normal că da, mormăise mama ei.

– Tu mereu ai pus mare preț pe faptele caritabile. Gabriella îi zâmbise dulce mamei. Cu siguranță, nu ai vrea să întoarcem spatele cuiva la nevoie, când suntem în măsură să ajută.

– Păi... Eu... Mama ei se încruntase. Chiar nu am timp, Gabriella. Știi cât de ocupată sunt cu strânsul banilor și să susțin cauza spitalului.

– Desigur. Nu sugeram să preiei tu sarcina aceasta, ci mai degrabă eu, spusese Gabriella. Și apoi, adăugase ea înainte ca mama să protesteze, am ocazia să fac ceva diferit de studierea insectelor.

Iar cu această remarcă lucrurile se aranjaseră, deși mama ei încă era îngrijorată de părerea lui Fielding legată de acel subiect. În cele din urmă, spusese:

– Trebuie să cer părerea tatălui tău în privința asta.

Ceea ce dusese la altă conversație plină de întrebări și de explicații la sfârșitul căreia tatăl Gabriellei spusese:

– Dacă este adevărat ceea ce spui, iar ducele de Huntley și surorile lui sunt așa de nepregătiți pentru noua lor poziție, după cum pretinzi tu, atunci trebuie făcut ceva pentru a remedia situația. Dar, adăugase el, uitându-se spre Gabriella peste ramele ochelarilor, nu sunt convins că tu ești cea potrivită să-i ajute, așa cum ai sugerat.

– Sunt de aceeași părere, spusese mama Gabriellei.

Făcând o grimasă, tatăl Gabriellei îi aruncă soției o privire care îi sugera să tacă, apoi adăugă:

– Sora ta a adus dizgrație acestei familii, Gabriella. Nu ne putem permite nici o greșeală. Îmi pare rău.

– Dar...

– Răspunsul este nu.

Și astfel se terminase, dar asta nu clintise hotărârea Gabriellei de a le ajuta pe Lady Juliette și Lady Amelia. Pur și simplu nu suporta gândul ca ele să treacă prin ceea ce trebuise ea să îndure. O străbătu un fior când își aminti cum reacționaseră celelalte domnișoare pe vremea când ea era un copil și ridicase un păianjen de jos. Se întâmplase la o petrecere dată în onoarea celei mai mici fete a contelui și contesei de Penbrook, Lady Charlotte, care împlinea opt ani. Copiii se adunaseră în salon, iar Gabriella observase o creatură mică târându-se pe unul din trandafirii dintr-o vază din apropiere.

– E dezgustător! țipase Lady Charlotte când Gabriella se ridicase cu păianjenul târându-se pe mâna ei.

– *Tu ești* dezgustătoare! adăugase Lady Rowena în timp ce-și încrețea nasul.

– Doar băieții ar atinge o insectă, îi spusese în bătaie de joc Lady Hyacinth.

De atunci, Gabriella nu mai vorbise cu nici una dintre acele fete, dar fusese conștientă de privirile lor critice și de chicotitul lor de fiecare dată când li se intersectau drumurile în anii care urmaseră.

Și acum, când era posibil ca Lady Juliette și Lady Amelia să treacă printr-o experiență la fel de dureroasă, Gabriella nu putea să stea și să nu facă nimic. Principiile ei morale pur și simplu nu îi permiteau asta. Ceea ce însemna că trebuia să găsească o cale diferită prin care să zădărnicească ordinul părinților ei.

Se auzi un ciocănit la ușă, ceea ce o scoase pe Gabriella din gândurile ei și o aduse în prezent.

– Intră!

Una dintre servitoare intră.

– Milady, contele de Fielding a venit să vă viziteze. Să-i spun lui Simmons să îl conducă în salon?

Gabriella încuviință din cap, oftând.

– Da. Spune-i că o să cobor într-o clipă.

Servitoarea plecă oarecum în grabă și ușa se închise încet în urma ei.

„Căsătorește-te bine!"

Vorbele repetate în casa Radcliffe cât fusese copil reverberară în capul ei ca un clopot. Deveniseră constante de când se căsătorise sora ei. Gabriella tresări. Victoria își făcuse curaj să-și decidă singură viitorul – unul departe de aristocrație. „Dar cu ce preț?" Își lăsase în urmă familia și toate prietenele, călătorind prin îndepărtata lume de dragul unui bărbat. I se părea de neînțeles.

Privind spre măsuța de toaletă, ochii Gabriellei căzură pe pieptănul perlat care fusese al surorii ei. Într-o zi, Victoria i-l pusese în palmă, cu scurt timp înainte să plece și îi zisese:

– Orice s-ar întâmpla, o să te iubesc mereu. Să nu te îndoiești niciodată de asta!

„Dar, dacă era adevărat, atunci de ce nu a trimis nici o scrisoare?"

Mâniată de trădarea surorii ei, Gabriella se întoarse de la măsuța de toaletă și se îndreptă spre ușă.

Câteva minute mai târziu, ajunse în salon. Fu nevoită să recunoască faptul că Fielding arăta destul de încântător în haina lui bleumarin și pantalonii crem – cu siguranță, era mai la modă decât Huntley. Alungă gândul acela și se duse să-l salute pe Fielding, neplăcându-i că își comparase viitorul logodnic cu alt bărbat.

– Arătați la fel de încântător ca de obicei, îi spuse Fielding, sărutându-i mâna întinsă.

O făcea într-o manieră elegantă, cu mult peste efortul ciudat al lui Huntley.

„Încetează!"

Făcu un efort să zâmbească.

– Mulțumesc, milord. Sunteți extraordinar de amabil.

– Nu este amabilitate, milady. Eu doar spun adevărul. Făcu un gest către canapea. Luăm loc puțin?

– Desigur.

Trecând de el, Gabriella se așeză pe brocartul frumos de mătase și își strânse picioarele într-o parte, o poziție care asigura căderea perfectă a rochiei. Apoi își împreună mâinile în poală și așteptă ca Fielding să se așeze lângă ea, chiar dacă era la un braț distanță.

– Am auzit că a fost găsit moștenitorul titlului Huntley, zise Fielding.

Își păstră aceeași postură ca de obicei – un contrast izbitor cu felul lejer în care Huntley se așezase când le invitase la ceai în biblioteca lui. Și apoi, era aspectul fizic de luat în considerare. Fielding era slab și cam de aceeași înălțime cu ea, în vreme ce Huntley... Trupul lui

exprima forță și putere. Iar când se ridicase, o forțase să se uite în sus la el. Era ceva în acel gest care cerea respect, chiar dacă era necizelat și vorbea de parcă tocmai ieșise dintr-o mină de cărbuni.

– Milady?

Surprinsă de vocea lui Fielding, Gabriella clipi.

– Poftim? Simțea cum i se încălzesc obrajii sub privirea lui. Roșeața unei femei vinovate. Da! Da, așa se pare.

– Și? L-ați cunoscut deja? Mi-ar plăcea să vă aud impresia.

Înghițind, Gabriella privi instinctiv la ceas. Părea să se miște infernal de lent.

– Eu... Nu putea să mintă, nu? „Probabil că nu." Vă amintiți de bărbatul pe care l-am întâlnit zilele trecute pe trotuar când ne întorceam de la plimbare?

El se încruntă.

– Servitorul?

– Da, ei bine... Se pregăti sufletește, apoi adăugă: Se pare că *acela* era ducele.

Liniștea care urmă putea fi descrisă ca *zgomotoasă* – așa de zgomotoasă, încât părea că umple fiecare colț al încăperii, făcându-și loc pe sub mese și scaune și urcând pe pereți, până ce ajunse pe tavan.

– Sigur glumiți, murmură Fielding în cele din urmă. Clătină din cap. Omul era un țăran. Felul cum vorbea... Nu poate fi. Pur și simplu nu se poate!

– Și totuși, este. Chiar este.

El se ridică și începu să se plimbe.

– Aveți idee ce bătaie de cap este asta?

– Oarecum.

Se opri în fața ei.

– Nu, nu mi se pare că înțelegeți. Mama l-a invitat la dineu în casa Fielding vinerea viitoare. Invitațiile deja au fost trimise.

– Atunci... atunci trebuie să o anulați, insistă Gabriella. Găsiți o scuză. Orice scuză. *Vă rog!*

– Dar... El întâlni privirea Gabriellei, iar ei i se strânse inima. Câțiva au acceptat deja. Anularea este exclusă.

– Așa e. Mintea ei începu să caute soluții. Aș putea vorbi cu ducele. O să-l sfătuiesc să refuze.

Fielding rămase tăcut o vreme, de parcă se gândea la o astfel de soluție.

– Nu, zise el în sfârșit. Lăsați-l să ia propria decizie!

– Dar...

– Dacă nu se ridică la înălțimea așteptărilor, asta e. Dar societatea merită să afle cine este noul duce de Huntley, nu credeți?

– Cred că ar trebui să știe la ce se așteaptă. Un dineu în casa Fielding nu este un lucru neînsemnat.

– Exact. Și, fiind noul duce de Huntley, trebuie să fie o companie plăcută. Dacă nu, poate că ar trebui să se întoarcă de unde a venit.

Gabriella se crispă.

– E un lucru destul de nemilos.

– Poate. Revenind lângă ea, îi luă mâna într-a lui. Dar există o diferență de clasă dintr-un anumit motiv. După părerea mea, oamenii ar trebui să stea unde le este locul, să nu încerce să își depășească condiția. Asta menține o anumită ordine, ceea ce permite lumii să se învârtă în direcția corectă. Îi zâmbi blând și se ridică din nou. Acum, dacă mă scuzați, chiar trebuie să plec. Mamei nu o să-i placă deloc vestea asta. Singurul lucru pe care-l pot face este să o pregătesc.

– Da, desigur.

Ignorând amorțeala din picioare, Gabriella se ridică, își luă la revedere de la Fielding și apoi rămase o clipă îndelungată în picioare, gândindu-se la conversația lor.

Ticăitul ceasului o făcu să treacă la fapte.

– Simmons, strigă ea, adresându-se majordomului în vreme ce își lua jacheta agățată în cuierul de pe hol. Dacă întreabă cineva, spune că am ieșit.

Un minut mai târziu, se afla la casa Huntley, la intrarea servitorilor, cu Anna lângă ea.

– Am nevoie să vorbesc cu Excelența Sa imediat, îi zise ea servitoarei care plecă grăbită să transmită mesajul.

– Milady, o imploră Anna pentru a cincea oară cel puțin. Chiar nu ar trebui să fiți aici!

Același lucru spuse și Pierson, care sosi la scurt timp într-un pas alert.

– Lady Gabriella, nu ar fi fost mai potrivit să folosiți ușa principală? Este nepotrivit.

– Sunt conștientă de asta Pierson, dar aș vrea ca această vizită să fie discretă – mai ales că părinții mei nu știu că am venit aici. Se uită la el cu subînțeles, sperând că era de ajuns, apoi spuse: Acum, mă conduci, te rog, înăuntru?

Uitându-se la ea, Pierson făcu un pas în spate și îi făcu semn să treacă, închizând ușa în urma ei.

– Pe aici, zise el pășind pe un hol care ducea din bucătărie spre scara servitorilor, de unde puteau ajunge în foaier. Vă rog să așteptați aici un moment, zise Pierson, în vreme ce închidea ușa scărilor în urma lui.

Se întoarse și plecă pentru a anunța sosirea ei.

Gabriella privi în jur. Se gândi la banca lipită de perete. Oare trebuia să se așeze? *Nu.* Era mult prea agitată pentru asta. Începu să se plimbe, în vreme ce Anna o privea din ce în ce mai neliniștită. Cu siguranță, secretarul ducelui îl sfătuise să refuze invitația din partea lui Lady Fielding. Își strânse mâinile pentru a-și opri degetele din tremurat. *Era o situație neplăcută. Chiar foarte neplăcută.*

– Milady?

Se întoarse și-l găsi pe Pierson stând lângă ea. Înclinând capul, îi făcu semn spre holul din stânga lui.

– Excelența Sa vă primește chiar acum. Vă rog să mă urmați.

Capitolul 6

Încuviințând din cap, Gabriella îi spuse Annei să ia loc pe bancă în vreme ce o aștepta, iar ea îl urmă pe majordom. Pasul lui lejer o călcă pe nervi până ce ajunseră, într-un final, la ușa unde Pierson făcu o pauză ca să bată.

– Intră!

Ușa fu deschisă.

– Lady Gabriella este aici și vrea să vă vadă, Excelență, intonă Pierson.

Apoi făcu un pas în lateral, ca ea să poată intra. Ochii îi căzură mai întâi pe domnul Richardson, care se afla cel mai aproape. El înclină capul în semn de salut, iar ea îi zâmbi drept răspuns. Apoi se întoarse spre cealaltă persoană din încăpere – bărbatul pe care venise să-l vadă.

Respirația i se acceleră.

Huntley stătea în spatele biroului masiv, doar că nu mai semăna deloc cu bărbatul cu care băuse ceaiul în urmă cu câteva zile.

Dispăruseră hainele simple, de muncitor. În schimb, purta o cămașă albă apretată, cu o vestă maro, o haină de un verde-închis și pantaloni bej. Părul lui de culoarea cafelei fusese tuns la urechi și la ceafă. Linia maxilarului, care părea proaspăt bărbierit, scotea în evidență forma ascuțită a chipului. Pentru prima dată, ea observă că ochii lui erau căprui, cu mici striații de chihlimbar, iar nasul avea o formă elegantă – o trăsătură pe care inițial nu o observase pentru că fusese distrasă de aspectul lui necizelat.

– Lady Gabriella.

Vocea lui avea un timbru aspru care, într-un mod inexplicabil, reușea să îi atingă simțurile.

Înghițind în sec, ea încercă să ignore fluturii din stomac.

– Excelență, păreți transformat.

Colțul gurii lui tresări.

– Vă place?

Încercarea lui de a vorbi corect îi merse direct la inimă, accelerându-i ritmul ca o piesă muzicală care se apropia de un crescendo. Neliniștită din cauza senzației, Gabriella își îndreptă deliberat spatele. Făcu un efort să nu se uite fix la mica adâncitură dintre claviculele lui.

– Da. Dar nu ar fi stricat o lavalieră.

Ochii lui rămaseră fixați spre ai ei, fără să clipească.

– Nu sunt de acord.

Neștiind ce să-i răspundă, Gabriella se uită la Richardson. Fusese alături de fostul duce în ultimii cinci ani, așa că îl cunoștea destul de bine pentru a se simți confortabil în prezența lui. El privi spre duce, care ezită o clipă și apoi făcu un gest către un scaun.

– Luați loc – făcu o pauză – milady?

– Mulțumesc.

Gabriella se lăsă pe scaun. Simți furnicături când își dădu seama că Huntley îi urmărea fiecare mișcare. Trase aer în piept și apoi expiră lent, încercând să se calmeze.

El tuși, iar zgomotul îi atrase automat privirea spre el.

– Eu...

Se scărpină la ceafă într-un fel băiețesc care o făcu pe Gabriella să zâmbească.

Era ceva așa de duios în nesiguranța unui bărbat mare și puternic, încât aproape că îi topi inima.

– Vre... Huntley se surprinse din nou. *Ați* dori niște ceai, Lady Gabriella?

– Mi-ar face plăcere. Mulțumesc.

Răspunsul ei pozitiv păru să detensioneze postura lui Huntley. Se duse la clopoțel și trase puternic de el înainte de a reveni și de a se așeza la loc.

– Dacă asta-i tot, Excelență, începu Richardson.

Gabriella înlemni. Huntley se uită la ea, iar ochii lui căprui înțeleseră.

– Rămâi, zise el, adresându-i-se lui Richardson, înainte de a adăuga pe un ton mai blând: Te rog.

– Dacă doriți, răspunse secretarul.

Gabriella oftă ușurată. Gândul de a rămâne singură cu Huntley îi încordase nervii. Poate că era o prostie, dar ducele avea ceva care îi cerea să își păstreze mintea limpede în prezența lui. Își umezi buzele înainte de a-și aduna curajul și de a-i întâlni cu hotărâre ochii aceia căprui.

– Am venit să vă avertizez.

El ridică o sprânceană.

– Despre ce?

– Contesa văduvă de...

Se auzi un ciocănit și intră servitoarea.

– Am dori niște ceai, te rog, îi spuse Huntley.

Servitoarea încuviință din cap.

– Să aduc și prăjitură?

Ducele deveni rigid.

– Păi... Ochii lui trecură de la Gabriella la Richardson și înapoi la Gabriella. Prăjitură? întrebă, de parcă era o problemă prea complicată pentru el.

Făcându-i-se milă de el, Gabriella se aplecă în față.

– O tavă mică cu o farfurie pentru fiecare, șopti ea.

Ducele încuviință din cap, înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre servitoare.

– Poa' o tavă mică, cu câte o felie pen' fiecare din noi?

Gabriellei i se strânse inima când auzi pronunția fără educație. Nu auzise pe nimeni măcelărind limba engleză cu o asemenea lipsă de remușcare.

– Prea bine, spuse servitoarea înainte de a dispărea din nou.

Ducele se relaxă.

– Ziceai... Închise ochii scurt și oftă adânc. Deschizând ochii, vorbi prudent: Ce spuneați?

Gabriella încuviință din cap, impresionată de efortul lui de a se exprima corect.

– Contesa văduvă de Fielding organizează un dineu vinerea următoare. V-a trimis o invitație în speranța că veți participa, pentru a fi prima care se laudă cu prezența dumneavoastră.

– Invitația a sosit astăzi mai devreme, zise Richardson. L-am sfătuit pe Excelența Sa să refuze.

– Oh, în regulă, murmură Gabriella. Într-adevăr, din acest motiv am venit să vă văd. Lady Fielding ține foarte mult la decență și la etichetă. Se mândrește cu cei care se află în compania ei.

– Precum mama ta... mama *dumneavoastră,* adăugă Huntley, mijind ochii.

– Da, bănuiesc că seamănă foarte mult din punctul acesta de vedere, mărturisi Gabriella.

– Cu alte cuvinte, este o snoabă.

Huntley o spuse nu ca pe o întrebare, ci ca și cum le analizase îndelung pe ambele femei și concluzionase că acesta era cel mai potrivit cuvânt pentru ele. Și, dintr-un motiv oarecare, chiar dacă Gabriella știa că era un sâmbure de adevăr în afirmația lui, dezaprobarea lui o deranjă.

– Au o anumită clasă, Excelență, și nu au fost niciodată obișnuite cu altceva. Nu vă puteți aștepta să accepte pur și simplu...

„Oh, Doamne!" Habar n-avea cum să termine acea propoziție fără să-l ofenseze.

– Da? întrebă el.

Ea coborî privirea. Poate că fusese o greșeală să vină acolo.

– Nu mă pot aștepta ca ele să accepte *ce anume?* o îmboldi Huntley.

Deși vorbise cu blândețe, tonul lui o avertiza să-și aleagă vorbele cu grijă.

Înghițind în sec, ea încercă să se gândească la o cale politicoasă de a spune ceea ce era evident. Privi spre Richardson, a cărui expresie devenise oarecum încordată. Dându-și seama că nu avea să primească nici un ajutor din partea lui, ea făcu un efort să privească din nou spre Huntley și se pregăti pentru răspunsul lui.

– Să accepte pe cineva cu un trecut discutabil.

Huntley se uită la ea, scrutând-o cu privirea până când ea simți cum tremură.

– Cu alte cuvinte, eu nu sunt demn să stau la masă cu nobila ta persoană.

– Eu... eu... Nu, nu asta am vrut să spun.

Aplecându-se în față, rămase cu privirea ațintită asupra ei până când Gabriella simți că nu mai putea respira. Când vorbi din nou, vocea lui avea un ton controlat.

– Atunci, Excelență, vă rog să-mi explicați ce ați vrut să spuneți când m-ați insultat în propria casă.

Tremurând, Gabriella simți că îi sare inima din piept. Lucrurile nu mergeau deloc cum sperase ea și nici măcar nu apucase să-i sugereze că voia să îi ajute surorile.

– Am vrut doar să vă avertizez la ce să vă așteptați. Oamenii aceștia...

Încă un ciocănit în ușă aduse servitoarea înapoi. Intră la ordinul lui Huntley, așeză tava pe masă și apoi plecă din nou.

Recunoscătoare pentru amânarea temporară, Gabriella încuviință din cap spre ceainic.

– Să torn?

Huntley ezită o clipă înainte de a încuviința scurt din cap. Gabriella se aplecă în față, întregul ei corp fiind conștient de privirea lui directă. Nu-și luă nici măcar o dată ochii de la ea, iar efectul fu un val de căldură prin membre, făcându-i pielea să roșească și stomacul să i se strângă. Deranjată de acea senzație, încercă să se concentreze asupra altor lucruri, cum ar fi ceaiul pe care se presupunea că îl servea dacă reușea să-și oprească mâinile din tremurat.

Trăgând aer adânc în piept, strânse mai bine ceainicul și umplu trei cești.

– Lapte sau zahăr? întrebă ea, cu ochii mai întâi la Richardson înainte de a se uita la Huntley.

Inima ei bătu mai tare. Era ceva în privirea lui... ceva întunecat, periculos și îngrozitor de tulburător. Nu înțelegea ce era, așa cum nu își înțelegea propria reacție. Pentru că, deși o speria, o fascina într-un fel cum nu i se mai întâmplase vreodată. Era o conștientizare nouă – genul pe care o femeie o simte doar în prezența unui bărbat care...

– Nici una, zise el, alungându-i astfel gândurile.

Aproape tremurând, se întoarse spre Richardson.

– Și pentru dumneavoastră?

El o privi ironic, genul de privire pe care i-o arunci cuiva care uitase să se pieptene înainte de a ieși din casă.

– Un strop de lapte și o linguriță de zahăr, vă rog.

Terminând de turnat, își ridică propria ceașcă și sorbi lung. „Dumnezeule!" Nu se simțise așa de stânjenită de la lecția despre limbajul secret al evantaielor, iar toate astea din cauza unui duce care nici nu arăta, nici nu se purta așa cum ar trebui să arate și să se poarte un duce.

– Ce spuneați? o îndemnă Huntley după câteva secunde.

– Hm? *Despre ce vorbea?* Căută în minte răspunsul și aproape suspină când își aminti despre ce discutau înainte de venirea ceaiului. Oh, da! Acei oameni – *aristocrația* – vă vor analiza și vă vor judeca. Nu vor ierta modalitatea în care dumneavoastră – ezită un moment înainte de a spune – vă exprimați pentru că sunteți un duce. Din contră, probabil vă vor condamna și mai mult *din cauza* titlului.

– De ce? întrebă Huntley.

Studiindu-i licărirea din ochi și liniile ferme ale maxilarului, își dădu seama că el probabil știa deja răspunsul. Așa că hotărî să fie complet onestă.

– Pentru că nu o să vă ridicați la așteptările lor. O să fiți privit ca un intrus care nu merită – un bărbat care, dacă pot să fac o estimare informată, nu a fost niciodată la o școală lăudată, care nu are experiență cu simpla etichetă și pe care nu îl deranjează să nu poarte lavalieră.

El rămase cu buzele întredeschise, afișând o expresie plină de uimire.

– Îndrăzniți să vorbiți așa unui duce?

În ochii lui era ceva care sugera că era întru câtva impresionat de curajul ei.

Gândul acela o făcu să se îndrepte de spate.

– Nu. Desigur că nu. Dar situația dumneavoastră este una specială. Trebuie să învățați ce înseamnă un titlu așa de impresionant, iar până ce nu o s-o faceți, nu o să câștigați respectul sau statutul de care aveți nevoie pentru a vă vedea surorile așezate, așa cum îmi imaginez că vă doriți.

– Păreți a avea aceleași păreri cu ale... servitorilor mei. Ochii lui trecură la Richardson, înainte de a reveni la Gabriella. Vor să urmez tot felul de lecții. Și o să fiți fericită să aflați că am fost de acord.

– Oh! Gabriella era încântată de cât de simplă părea sugestia ei acum. Acestea sunt niște vești excelente. Trase aer adânc în piept înainte de a adăuga: Aș vrea să-mi ofer ajutorul. Dacă doriți.

El rămase cu gura căscată. Se uită din nou la Richardson, apoi la Gabriella pentru o fracțiune de secundă și se aplecă, în sfârșit, în scaun.

– Excelența Voastră vrea să mă învețe să fiu un domn? Nu este un lucru cam nepotrivit?

„Sfinte Dumnezeule!"

– *Nu* am propus asta, reuși să spună Gabriella, în vreme ce fierbințeala i se împrăștia din creștetul capului până în vârful degetelor. Mă ofer să vă ajut surorile.

– Înțeleg. Bătu cu degetele pe birou. Și părinții dumneavoastră sunt de acord cu această idee, nu?

Gabriella își mușcă buza.

– Nu. Mi-au interzis să socializez cu dumneavoastră.

Richardson gemu, lucru care o făcu pe Gabriella să se îndoiască de hotărârea ei. Dacă părinții ei aflau vreodată despre asta... Prefera să nu se gândească la modul în care ar fi reacționat.

– Atunci de ce ați venit? De ce ții... țineți așa de mult la mine și la surorile mele ca să riscați mânia părinților dumneavoastră?

Privindu-l, văzu că era realmente curios, de parcă nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să fie amabil cu el și cu surorile lui fără să aibă nici un motiv, vrând să fie pur și simplu amabil. În acel moment, Gabriella știu că merita să-și asume riscul.

– Pentru că știu cât de dificil poate să fie să satisfaci multiplele cerințe ale societății.

El o luă peste picior.

– Mi-e foarte greu să cred asta.

Ridicându-se în picioare, nu-i dădu de ales și fu nevoită să se uite în sus spre el. Forța masculinității era copleșitoare prin însăși simplitatea ei – puterea corpului lui atât de frumos îmbrăcat în hainele perfect croite o copleșea atât de tare, încât simțea că dispare în neant. Era copleșitor, înfricoșător... și complet diferit de orice simțise până atunci. Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, simțea o nevoie inexplicabilă de a se apropia de el în loc să fugă.

– Ei bine, acesta este adevărul.

Scosese cu forța acele cuvinte gâtuite, oprite de tremuratul ușor al propriului glas.

Huntley se încruntă. Părea să o analizeze din nou cu o precizie stranie, până când fu sigură că fiecare centimetru din ea era complet imprimat în mintea lui.

– Am decis să accept invitația familiei Fielding.

Gabriella clipi.

– Poftim?

– Nu îmi stă în fire să fug cu coada între picioarele *meli.*

– *Mele,* zise ea, pronunțând cuvântul cu accent pe *e.*

Pentru o clipă, el păru oarecum uimit, dar apoi se adună și continuă:

– Corect. Apoi repetă cuvântul așa cum tocmai îl spusese ea: *Mele.*

Ea nu se abținu să nu zâmbească, ceea ce, dacă nu greșea, îi făcu să-i tresară un colț al gurii. Gestul lui îi trimise un val de căldură prin tot corpul, ca un foc bine-venit într-o zi de iarnă rece.

– În schimb, vreau să *mă* pregătesc. Servitori s-au oferit să mă ajute, dar, dacă într-adevăr sunteți dornică să le ajutați pe surorile *mele,* v-aș fi profund recunoscător.

Disconfortul clar cu care vorbise îi dovedi Gabriellei că ducele își călca pe mândrie de dragul surorilor, iar ea îl admiră pentru asta.

– Trebuie prezentate la curte, zise ea.

– Am trimis deja o solicitare, îi spuse Richardson. Având în vedere în cât timp ajunge o invitație, m-am gândit că este prudent să începem imediat.

– Foarte bine, fu Gabriella de acord. Ridicându-se, făcu un efort să întâlnească privirea directă a lui Huntley. Le puteți spune surorilor dumneavoastră să mă aștepte mâine-dimineață la ora 10. Și vorbiți cu servitorii dumneavoastră. Discreția lor este vitală pentru succesul nostru, pentru că o singură șoaptă despre venirea mea aici o să pună capăt brusc lecțiilor destinate surorilor dumneavoastră.

– Am înțeles.

– În regulă, îi zise ea, bazându-se pe fermitatea șirei spinării pentru a-și distrage atenția de la gropițele încântătoare care apăreau la marginea gurii lui când zâmbea.

– Atunci vă mulțumesc pentru ceai și vă urez o zi bună!

Se îndreptă spre ușă.

– Mai este ceva, zise el pe un ton un pic mai scăzut, cumva mai intim.

Ea se înfioră. Îl privi peste umăr.

– Da?

– Vă place să dansați, Lady Gabriella?

Capitolul 7

Raphe putea să-și dea seama după felul abrupt sacadat în care respira, după ezitarea din ochi și roșeața care își făcea loc pe obrajii ei că întrebarea i se păruse tulburătoare. Bănuia că așa avea să o perceapă, ceea ce nu făcuse decât să-l tenteze și mai mult din moment ce felul în care ea îi răspunse îi confirma bănuiala pe care începuse să o aibă de când intrase în birou cu jumătate de oră mai devreme. Fără îndoială, în ciuda propriei judecăți, Lady Gabriella se simțea atrasă de el. Și doar acest gând – că un bărbat ca el putea să trezească o dorință nepotrivită unei femei ca ea – îl umplea cu un sentiment primitiv de victorie de netăgăduit.

Colțul gurii lui tresări de amuzament. Observă cum privirea ei îi studia gura și cum îi tremură ușor pieptul din cauza respirației precipitate. Simți cum i se încordează propriul corp. Nu! – își avertiză diavolul din el. Urma să se mărite cu Fielding. *Un fund pompos.* Și totuși, nu se putea abține să nu-și imagineze... Până la urmă, ea era acolo, în casa lui, în ciuda bunului-simț...

– Dans?

Întrebarea ei îi alungă iute gândurile din ce în ce mai scandaloase. Ceea ce era la fel de bine.

– Da. Richardson a făcut aranjamentele ca eu și surorile *meli* să luăm lecții. O să am nevoie de o parteneră.

– Atunci vă sugerez să cereți asta uneia dintre surorile dumneavoastră.

– Ele nu știu pașii.

– Ei bine... Ea rămase complet nemișcată pentru o clipă, de parcă se gândea la propunerea lui. Dar apoi spuse: Nu ar fi potrivit. O să mă căsătoresc cu contele de Fielding, un bărbat care a insistat să stau departe de dumneavoastră și să nu vă avertizez deloc despre dineul organizat de mama lui, întrucât el crede că societatea ar trebui să afle adevărul despre dumneavoastră.

– Și totuși, se pare că ați acționat potrivnic acelor dorințe, zise Raphe.

De pe buzele ei alunecă un oftat de exasperare.

– În legătură cu surorile dumneavoastră, Excelență. Dar, în ceea ce vă privește, cred că ar trebui să ne vedem cât mai rar.

– De ce? Vă este teamă că aș putea să vă tentez să-l părăsiți pe Fielding?

I se păru atât de încântătoare când deveni agitată, încât nu se putu abține să nu o tachineze.

Ridicându-și bărbia, ea își îndreptă nasul simpatic spre el.

– Familia mea are nevoie de această căsătorie.

– Dar dumneavoastră, Lady Gabriella? întrebă încet Raphe. Este ce aveți *dumneavoastră* nevoie? Ce vă doriți?

Știa că întrebările lui erau îndrăznețe – aproape că simțea dezaprobarea lui Richardson. Dar nu se așteptau să se poarte ca un gentleman, așa că hotărâse să folosească asta în avantajul lui. Și apoi, după cum estimase el, contele de Fielding era un prost. Nu merita să fie văzut cu femeia frumoasă care stătea în fața lui.

Ochii ei se măriră indignați.

– Dorințele și nevoile mele nu vă privesc, îi spuse ea aprig.

„Oh, dar ar putea!"

– Foarte bine, încuviință el. Fără dans atunci.

Pășind în jurul biroului, se îndreptă spre ușă, umărul lui atingându-l ușor pe al ei. Efectul fu instantaneu; căldura se năpusti în trunchiul și în membrele lui, accelerându-i bătăile inimii și strângându-i stomacul până când simți cum i se contractă pieptul și i se taie respirația.

Cu o tuse voită, își ascunse reacția spontană, apoi se întinse spre clanța ușii și se întoarse cu fața spre ea. În clipa în care făcu asta, mâinile îi deveniră brusc umede și reci, pentru că ea stătea acolo, cu nedumerirea sclipind în adâncimea ochilor căprui – ochi care ar fi putut să-l înghită dacă ea se mai uita mult la el. Gabriella avea obrajii roșii și buzele întredeschise de parcă gâfâia. În acel moment, el știu că scânteia pe care tocmai o simțise trecuse și prin ea.

– Mulțumesc că ați venit și v-ați oferit să ne ajutați, zise el deschizând ușa, disperat dintr-odată ca ea să plece, pentru a-și recăpăta controlul asupra propriului corp. N-avea nici un sens să gâfâie după ea ca un câine în călduri. Nu avea sens chiar deloc. Richardson o să vă conduc.

Ea păși spre ușă, încuviințând o dată din cap.

– Vă mulțumesc pentru ceai.

– Cu plăcere, spuse el.

Și apoi ea plecă, permițându-i lui Raphe să se cufunde în sfârșit în scaunul lui și să se întrebe ce naiba tocmai se întâmplase. Chiar nu avea timp pentru prostii emoționale, atracție fizică sau orice altceva l-ar face să vâneze o femeie care nu doar că trebuia să se mărite cu altul, dar cu siguranță nu ar fi fost niciodată de acord să se căsătorească cu *el*. Nu că acum se gândea la însurătoare. Nu se gândea. Sub nici o formă. Era ceva complet și irevocabil exclus. Ceea ce însemna că trebuia să învețe să se abțină când se afla în prezența lui Lady Gabriella.

– Excelență?

Surprins de vocea lui Richardson, Raphe ridică privirea și îl văzu stând în ușă cu o expresie gravă.

– Da? întrebă el.

– Dacă îmi pot exprima opinia, aș ține cont de avertismentul primit de la Lady Gabriella, Excelență.

Raphe se îndreptă de spate mârâind, fără să spună ceva clar, în vreme ce secretarul său reveni în liniște la locul său pe care-l ocupase mai devreme.

– Este același avertisment cu al tău, nu-i așa?

– Da, fu Richardson de acord. Își încrucișă picioarele înainte de a spune: Dar poate că veți fi mai dispus să o ascultați pe ea decât pe mine.

– Și să pierd ocazia de a-mi impresiona egalii?

Richardson gemu și, după cum arăta, se părea că încerca din răsputeri să nu-și dea ochii peste cap.

Raphe se încruntă.

– Nu mă crezi în stare, remarcă el plictisit.

– Nu am spus asta, Excelență.

– Nu tre' s-o spui!

– *Trebuie*, Excelență. *Trebuie*. Richardson oftă, iar umerii îi coborâră sub greutatea a ceea ce Raphe presupunea că era o resemnare șovăitoare. Ar însemna să fiu neglijent cu îndatoririle mele față de dumneavoastră *și* surorile dumneavoastră dacă v-aș lăsa să participați la un asemenea eveniment înainte de a fi pregătit.

– Atunci îți sugerez să facem tot ce putem pentru a ne asigura că o să fiu pregătit, Richardson, pentru că o să particip la acel dineu.

Mai ales dacă Fielding spera să-l facă de râs. O să dovedesc că sunt capabil. Ține minte! Richardson nu părea deloc convins, dar Raphe nu vedea altă soluție. Dacă le trimit regretele mele ar însemna că *ei* câștigă, iar *eu* pierd. Și află că mie îmi place să câștig!

– Nu le place tuturor? Când Raphe nu răspunse, Richardson oftă adânc și încuviință în sfârșit din cap. În acest caz, sugerez să începem. Sunt multe de făcut în puținele zile care urmează, așa că îi voi chema pe Humphreys și Pierson imediat.

Nu fu nevoie să spună că aveau nevoie de tot ajutorul pe care-l puteau primi. Asta se subînțelegea.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, frunzărind o carte cumpărată recent, Gabriella aștepta ca mama și mătușa ei să plece din casă.

– Ești sigură că nu vrei să vii cu noi? întrebă mama, uitându-se la cartea Gabriellei și strâmbând din nas.

– Nu, mamă. Lectura poeziei nu m-a interesat niciodată prea mult.

– Din păcate, murmură mama ei.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! zise mătușa Caroline, nici pe noi nu ne interesează. Mergem doar pentru că a fost ideea *ta* să găzduiești evenimentul, Portia.

– Motivul este bun, Caro, răspunse mama Gabriellei. Este o metodă excelentă de a aduna bani pentru spital.

Și, din moment ce nimeni nu voia să discute despre importanța unui eveniment de caritate, Gabriella le ură pur și simplu o zi bună mamei și mătușii, ascultând atentă sunetul făcut de ușa de la intrare închizându-se în urma lor.

Oftând adânc, mai luă o înghițitură de ceai și se uită la ceasul care se afla pe un dulap mare. Limbile ticăiau vesele, aducând-o mai aproape de următoarea întâlnire cu vecinii. Se simți cuprinsă de un val de entuziasm. Cât de excitant avea să fie, ce provocare! De la întrevederea ei cu Huntley din ziua precedentă, îi veniseră câteva idei despre cum să procedeze. Și nici una nu-l includea pe el.

Și era exact ceea ce trebuia să fie – cum *trebuia* să fie. Până la urmă, nu-i putea permite să-i facă ce îi făcuse cu o zi în urmă. Felul în care ea reacționase fusese ciudat și neobișnuit, indecent și...

„Oprește-te!"

Alungându-l pe duce din minte, făcu un efort să se concentreze asupra surorilor lui și se duse să o caute pe Anna. Pe *ele* voia să le ajute, nu pe Huntley. Chiar reușise să găsească inclusiv cartea cu normele de etichetă pe care o primise când împlinise doisprezece ani; *Ghidul unei Lady pentru un comportament potrivit și abilități sociale.* Asta trebuia să o ajute.

– Astăzi mergem prin grădină, îi zise Gabriella cameristei ei, hotărând să profite de faptul că spatele casei Warwick dădea în Green Park, iar o poartă din fier se deschidea spre aleea pe care se plimbau.

Dacă vreunul dintre servitori o căuta, avea să creadă pur și simplu că se dusese la plimbare.

– Da, milady, răspunse Anna respectuos în vreme ce plecau împreună.

Întorcându-se spre ea, Gabriella spuse:

– Anna, ai tot dreptul să refuzi să vii cu mine, să știi. Mai ales că există un mare risc ca părinții mei să te pedepsească dacă descoperă vreodată că ai fost de acord să vii cu mine, că nu ai făcut tot ce ai putut să mă împiedici să vizitez această casă. Tot ce pot face este să îți promit că o să le spun că ai încercat să mă faci să mă răzgândesc și, pentru că nu ai reușit, ai hotărât să rămâi alături de mine de dragul decenței.

– Mulțumesc, milady, dar nu m-aș gândi niciodată să vă abandonez. Înaintară pe alee. De fapt, cred că este minunat ce faceți pentru acele fete.

Emoționată de bunătatea ei, Gabriella îi mulțumi Annei și merse mai departe, intrând în grădina casei Huntley printr-o deschizătură îngustă în gard, rămasă de pe vremea când Gabriella și sora ei se jucaseră cu Shirring și Lord John când erau copii. Traversând peluza acoperită de iarbă, se apropiară de scările care duceau spre terasă și bătură la ușa de sticlă de acolo.

– Surorile ducelui vă așteaptă, zise Pierson cu același ton sec pe care-l folosea Simmons când primea pe cineva în casă. Pe aici, vă rog.

Ajungând într-o verandă luminată puternic, cu plante mari în ghivece în fiecare colț, Gabriella zâmbi când le văzu pe cele două

tinere care săriră în sus cu un entuziasm gălăgios în momentul în care o văzură.

– Milady, izbucni de bucurie una dintre ele, ați venit! Se grăbi spre ea și o îmbrățișă strâns pe Gabriella. Mulțumesc. Făcând un pas în față, cu ochii sclipind de emoție zise din nou: Mulțumesc mult!

– Este plăcerea mea, spuse Gabriella, neputând să reziste și răspunse cu un zâmbet larg la o euforie așa de sinceră. Era mulțumită să vadă un pic mai multă culoare în obrajii lor. Nu trebuie să fiți așa de formale. Îmi puteți zice Gabriella.

– Atunci tu trebuie să ne spui Amelia și Juliette, zise Amelia, arătând mai întâi spre ea și apoi spre mica blondă care stătea în spatele ei.

Fata răspunse cu un zâmbet timid, subliniind imediat diferența dintre cele două surori. Amândouă aveau părul de culoarea alunei, deși al Ameliei era un pic buclat și cu o nuanță de arămiu, în vreme ce al lui Juliette era drept și puțin mai închis la culoare.

– Ei bine, este o plăcere să vă revăd pe amândouă, zise Gabriella. Privi în jur. Să înțeleg că fratele vostru nu o să ni se alăture?

– Probabil că nu. A zis că o să ia lecții cu valetul și cu secretarul lui, răspunse Amelia.

Gabriela oftă ușurată, liniștită de faptul că nu avea să fie ținta privirilor cutezătoare și a zâmbetelor fermecătoare ale ducelui.

– Atunci să începem, da?

Le așteptă pe Amelia și Juliette să se așeze ca să observe felul în care se mișcau. Amândurora părea să le lipsească orice urmă de grație în vreme ce mergeau, lăsându-se pe scaun de parcă picioarele lor tocmai le fuseseră ridicate de sub ele.

Gabriella schimbă o privire stingheră cu Anna, care răspunse cu un zâmbet cu subînțeles.

– Mult succes! șopti ea. Cred că o să mă retrag în colțul acela.

Invidiind lipsa de obligație a cameristei de a participa, Gabriella se întoarse către gazdele ei și spuse încet:

– Avem multe de rezolvat înainte ca vreuna din noi să fie pregătită să se aventureze în public. Trebuie să vorbiți clar, fără să trunchiați cuvintele la jumătate și să vă mișcați cu grație. În plus, o să discutăm despre câteva subiecte importante, pentru a vă îmbunătăți abilitățile de conversație. Punându-și săculețul pe măsuță, le oferi cartea pe care o adusese. Cred că acesta o să fie un ghid de referință util.

– Ne-ai adus o carte? întrebă Amelia, acceptând darul și întorcându-l pe toate părțile în timp ce studia coperta din piele gravată cu auriu.

Gabriellei îi trecu un gând prin minte și întrebă dintr-odată:

– Știți să citiți, nu?

Până atunci, nu se gândise la posibilitatea că ele să nu știe să citească.

Dar ambele fete zâmbiră, alungându-i orice temere ar fi avut.

– Da, zise Juliette. Raphe ne-a învățat.

– Raphe?

– Fratele nostru, explică Amelia. Ducele.

Gabriella simți că-i tresare inima.

„Raphe."

Un nume care i se potrivește perfect...

Se dojeni în sinea ei.

– Lecția numărul unu: întotdeauna, când vă referiți la un membru al societății, trebuie să folosiți titlul acelei persoane când vă aflați într-un cadru formal. Când o să vorbiți despre fratele vostru, trebuie să-i spuneți Huntley sau ducele.

Surorile se uitau la ea consternate.

Gabriella oftă.

– Poate că ar trebui să încep prin a vă învăța să mergeți corect. Se întoarse cu fața spre ele, având ambele mâini în lateral. Priviți-mă cu atenție cum merg spre canapeaua de acolo. Spatele meu este drept, iar capul e ridicat. În vreme ce merg, pășesc lent, de parcă am tot timpul din lume. Vedeți, o lady nu se grăbește niciodată. Iar acum, că am ajuns aici, mă las în jos de parcă mă scufund treptat într-o baie caldă. Mișcări fluide, asta-i cheia.

Ochii lor se măriră.

– Parcă ești un fulg, zise Amelia. Ca un fluture care zboară prin cameră pe o pală de vânt.

Gabriella chicoti.

– Mulțumesc, dar, deși poate părea ușor, vă asigur că pentru o asemenea grație a fost nevoie de multe ore de exercițiu pentru a mă perfecționa. De fapt, ore nesfârșite cu mama ei, care îi corecta constant orice mișcare. Deci vreau ca nici una din voi să nu fie descurajată de cât de mult v-ar putea lua să învățați o astfel de deprindere. Încuviință din cap spre Amelia: Acum încearcă tu! Du-te până

la cordonul clopoțelului și sună după servitoare să ne aducă ceva de băut – limonada e de ajuns.

Strângând din buze, Amelia se ridică de pe locul ei cu o încetineală exagerată, corpul tresărindu-i din când în când din cauza efortului. Când fu în picioare, merse țeapănă spre cordonul clopoțelului. Pasul era destul de decent, dar bărbia era prea sus și, în loc să tragă de cordonul de catifea cu blândețe, îl apucă de parcă suna clopotul la biserică.

– Cum m-am descurcat? o întrebă curioasă pe Gabriella.

– Păi... Pentru că nu voia să-i taie avântul, Gabriella zise: A fost mult mai bine decât mai devreme, dar încă este loc de îmbunătățiri. Se uită către Juliette. Să te văd și pe tine încercând!

După cum se văzu, Juliette era mult mai capabilă de mișcări elegante decât sora ei. Se părea că timiditatea îi era de folos. Dar, de fiecare dată când vorbea, scotea un mormăit imposibil de înțeles, iar privirea ei nu o întâlnea aproape niciodată pe a Gabriellei. Sosi o servitoare, îi cerură să le aducă limonadă, apoi plecă iute înapoi.

– Spune-mi mai multe despre educația voastră, zise Gabriella când Juliette se așeză la loc.

Era util să știe ce anume învățaseră fetele de-a lungul anilor, ajutând-o să-și formeze o idee despre nivelul lor de educație.

Amelia se uită la Gabriella pentru o clipă, apoi spuse:

– Locuiam destul de departe de cea mai apropiată școală, așa că am învățat acasă ce se putea. Fratele nostru ne-a învățat literele. Mereu a insistat să învățăm singuri cât de mult putem ca să avem o șansă mai bună la un viitor decent.

Dându-și seama că probabil se uita la ea cu gura căscată, Gabriella se lipi cu spatele de spătarul canapelei, neștiind ce să facă la auzul acelei informații confuze. Mai era ceva curios la povestea celor două surori. În nici un moment nu menționaseră oamenii cu care ar fi locuit. Vorbiseră doar despre fratele lor și influența pe care el o avusese asupra educației lor.

Amintindu-și de povestea ducelui despre copilăria lui și vaga mențiune a unei cunoștințe îndepărtate undeva aproape de granița cu Scoția, Gabriella se gândi că era posibil ca ducele de Huntley și surorile lui să nu fie deloc ceea ce păreau.

Servitoarea reveni, puse jos tava pe care erau un decantor de sticlă și trei pahare, apoi plecă iarăși.

Hotărând să nu le mai pună întrebări celor două femei pentru că începeau să nu se simtă confortabil, se ridică în picioare și le rugă să facă același lucru.

– Haideți să exersăm din nou mersul! Putem să dăm un ocol camerei împreună, apoi o să vă arăt cum să turnați de băut.

În următoarele două ore, Gabriella se strădui să le învețe pe Amelia și pe Juliette cum să se poarte precum niște tinere domnișoare. Le corectă engleza de fiecare dată când pronunțară greșit, iar ele se dovediră a fi eleve mai bune decât se așteptase ea, amândouă făcând eforturi conștiente să-i urmeze sfaturile, indiferent cât de greu le era uneori.

– Știți, chiar sunt impresionată de progresul vostru de azi, le spuse ea mai târziu, când luară o mică pauză de prânz, pentru a mânca sendvișuri aduse chiar pe verandă, pentru a câștiga timp.

Era adevărat. Era cel puțin impresionant ce reușiseră cele două femei pe parcursul primei lor lecții. Gabriella era încrezătoare că, dacă aveau să continue astfel, sigur aveau să atragă atenția câtorva bărbați la debutul de peste câteva săptămâni.

– Pentru asta trebuie să îți mulțumim ție, Gabriella, zise Juliette în vreme ce mușca dintr-un sendviș.

După ce mușcă, îi rămase o pată de unt în colțul gurii. Își scoase instinctiv limba cu intenția de a se linge, dar apoi o văzu pe Gabriella încruntându-se, se gândi la ce opțiuni avea și se întinse după șervețel.

Gabriella încuviință spre ea aprobator și îi zâmbi încurajator. Când termină de mâncat, le studie pe rând pe cele două surori. Erau amândouă destul de frumușele, observă ea, și arătau un pic mai sănătoase decât când le văzuse ultima oară. Juliette era mai blondă decât Amelia și părea mai fragilă. Din fericire, servitoarele fuseseră de ajutor cu privire la ținuta lor, pentru că amândouă purtau rochii care le veneau bine, croite în cel mai la modă stil.

– Când o s-o întâlniți pe regina Charlotte pentru prima dată, o să fie obligatoriu să faceți niște reverențe impecabile.

– Chiar crezi că o să fim invitate la salonul regal? întrebă încet Juliette.

– Fără îndoială, îi spuse Gabriella. Văzând tulburarea din ochii ei, adăugă: Nu îți face griji. O să mă asigur că o să fiți pregătite când sosește invitația. Iar când o să mergeți acolo, o să vin cu voi.

– Serios?

Amelia părea și fericită, și ușurată.

– Normal! Gabriella se încruntă. Nu v-a spus fratele vostru?

– Ne-a zis să nu ne așteptăm la mai mult decât niște sfaturi, zise Juliette.

Gabriella înțelese imediat raționamentul lui Huntley.

– Nu a vrut să vă faceți speranțe în caz că eu mă răzgândesc.

Grija față de surorile lui era înduioșătoare – trăda latura lui vulnerabilă, pe care o ascundea sub mușchii ascuțiți și expresia serioasă.

– Este foarte protector cu noi, zise Juliette. Mușcându-și buza, expresia ei deveni gravă. Uneori, *prea* protector.

Chicotind parcă pentru a îndulci tristețea surorii ei, Amelia se ridică în picioare, aproape dărâmându-și paharul de limonadă.

– Gabriella nu vrea să audă asta, Julie. Hai să-i arătăm reverențele noastre!

Așa că asta făcură, în vreme ce Gabriella le corecta posturile și mișcarea membrelor. Gândul că Huntley avea un motiv serios pentru a-și proteja surorile, care nu avea neapărat legătură cu înalta societate, nu îi dădea pace. Nu avea de ce să fie curioasă, dar nu se putea abține. Din motive neștiute, voia să afle mai multe despre Huntley și despre surorile lui.

Nu erau precum ceilalți aristocrați pe care-i întâlnise până atunci, iar părinții ei probabil că aveau să o încuie în pod pentru îndrăzneala de a vorbi cu ei, darămite să petreacă toată dimineața în compania lor. Dar erau interesanți și... o companie plăcută. O gură de aer proaspăt într-un mediu altfel învechit.

Tocmai analiza ideea că nimeni nu ar trebui să judece vreodată o persoană înainte de a o cunoaște, când dintr-odată simți cum i se ridică părul pe ceafă. Întorcându-se, îl văzu pe Huntley sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate, ochii întunecați ca noaptea și cu un zâmbet reținut pe buze.

– Deranjez?

Capitolul 9

Gabriella se holba. Cât de nedrept era din partea lui să arate așa, cu o postură dreaptă și haina perfect croită, într-un fel care îi accentua pieptul larg și umerii lați! Corpul lui emana putere, în vreme

ce nasul dăltuit și linia maxilarului accentuau curba fină a buzelor. Simțind că arde, Gabriella se luptă cu uscăciunea gâtului până ce reuși să spună pe un ton grav:

– Nu.

Ar fi trebuit să spună da, se gândi ea, și să-l gonească. Dar el se dezlipi de tocul ușii și veni spre ea cu atitudinea clară a bărbatului care nu se lăsa niciodată afectat de părerile altora.

Trebuie să fi fost frustrant să știe că nu avea de ales și trebuia să se supună normelor sociale, să schimbe totul la el de dragul aparențelor. Antipatia lui fermă față de aristocrație însemna că probabil trebuia să încalce multe principii pentru a îmbrățișa o viață printre ei. Era extraordinar de nobil că făcea asta pentru surorile lui.

– Amelia și Juliette fac progrese excelente, zise Gabriella, cu vocea un pic mai ascuțită decât ar fi vrut.

Oprindu-se, el se uită la ea. Trăsăturile lui erau mai relaxate, iar ochii radiau o căldură uimitoare, care părea să se verse asupra ei. Cea mai mică dintre gropițe apăru la marginea buzelor lui, iar inima ei începu să se agite. Cu o mișcare ușoară, se așeză lângă ea, iar apropierea lui bruscă îi tulbură controlul într-o clipită. Împingând cu podul palmei în perna de sub ea, Gabriella se gândi să caute un pic de stabilitate în mijlocul ciudatei furtuni care își făcea de cap în interiorul ei.

– Înseamnă că sunteți o profesoară excelentă, murmură el, cuvintele lui reușind cumva să zăbovească între ei precum niște promisiuni nespuse.

Ce era în mintea ei? Omul era doar prietenos. Nu exista nici un motiv ca ea să se gândească la acea bizară atracție... Trase aer în piept. *Nu.* Nu putea să fie atrasă de el, un bărbat pe care îl cunoscuse cu câteva zile în urmă pe trotuarul din fața casei lui, când îl crezuse în mod greșit un servitor. Și totuși... Nici un bărbat nu o tulburase vreodată într-o manieră așa de inconfortabilă. Probabil că reacționa astfel din cauza caracterului lui neobișnuit. *Da. Asta era.* Pur și simplu nu era obișnuită să aibă de-a face cu un bărbat așa de... *diferit* de ceilalți domni pe care îi cunoștea.

Apoi, în vreme ce surorile lui proclamau că într-adevăr ea era cel mai bun profesor din lume și o ridicau în slăvi, Huntley se întinse spre mâna ei, iar atingerea lui neașteptată trezi în ea scântei de conștientizare. Tot ce putea face Gabriella era să nu uite să respire, în timp ce mintea ei tulburată abia percepu atingerea ușoară

a degetului lui bătătorit pe pielea ei fină când îi ridică încet mâna spre buze.

Nu se putea uita la el, dar nici nu-și putea întoarce privirea, ceea ce era o enigmă. Sărutul fu vaporos, abia atingând-o. Cu toate astea, căldura alergă prin venele ei, arzând-o din interior spre exterior, în vreme ce inima îi bătea în tandem cu respirația neregulată.

Conștientă de roșeața care sigur îi acoperea obrajii și tâmplele, Gabriella închise ochii suficient cât să-și recapete puținul calm pe care-l mai avea.

– Mulțumesc, Excelență. A fost o plăcere să le cunosc mai bine. Cu un gest blând, își retrase mâna dintr-a lui și lăsă senzațiile trezite de el să se liniștească. Era greșit. Ar fi trebuit să simtă asta pentru Fielding, la care abia dacă se gândise de când sosise el acolo. Copleșită de vinovăție, reuși să vorbească din nou, pe un ton rece: Doriți să vedeți ce au învățat? Juliette, vrei să fii amabilă și să-i arăți fratelui tău cât de frumos mergi?

– Desigur.

Privirea lui alunecă spre masa pe care Amelia pusese cartea pe care o adusese Gabriella. Ridică din sprâncene când se întinse după ea, o studie și o puse la loc.

– Secretarul meu mi-a dat ceva similar: *Instrucțiuni pentru un gentleman pentru o viață virtuoasă și fericită.* Lăsându-se pe spate, își întinse picioarele într-o postură neglijentă de relaxare. Dacă fac cum sugerează cartea, zilele mele vor fi pline doar de vizite sociale. Sincer, nu știu cum reușesc domnii să facă lucruri practice când tre' să... *trebuie* să viziteze orice prieten care s-a întors recent dintr-o călătorie, care are nevoie de exprimarea bucuriei sau de simpatie din partea *gazdei* oricărei petreceri care urmează acestui eveniment, din partea oricărei doamne care a acceptat să fie însoțită... și lista continuă.

– Cred că din acest motiv domnii își apreciază secretarii așa de mult, zise Gabriella cu un zâmbet provocator. Este limpede că au nevoie de cineva care să se ocupe de programul lor.

Ochii lui îi întâlniră pe ai Gabriellei ca răspuns la comentariul făcut, suficient cât să-i transmită aprecierea pentru sarcasmul ei. Dar apoi el oftă și clătină din cap, căzându-i o șuviță de păr pe frunte.

– Nu este foarte eficient, nu-i așa? Apoi rânji. Dacă ar fi după mine, aș lăsa vizitele să se adune și apoi aș pune pe toată lumea într-o încăpere, aș zice ce ar trebui zis, aș oferi puțin ceai și aș termina într-o jumătate de oră sau mai puțin.

Gabriella râse.

– Ce întreprinzător!

– Dar, adăugă el fără urmă de umor, bănuiesc că nu ar trebui să-mi fac prea multe griji din moment ce încă nu am prieteni pe care să-i vizitez.

– O să aveți, îl asigură Gabriella. La un moment dat.

– Pentru că sunt duce, iar toată lumea dorește să mă cunoască?

– Este unul dintre motive, fu ea de acord, dar ar mai fi și persoana fără titlu – caracterul și personalitatea dumneavoastră. Nu trebuie să le schimbați doar pentru că învățați să vorbiți și să vă purtați diferit. De fapt, cred că ar fi păcat dacă ați face-o.

Rămase cu privirea ațintită asupra ei pentru un moment mai îndelungat și apoi, dintr-odată, se întoarse spre surorile lui, care purtau propria lor conversație.

– Pot să văd ce v-a învățat Lady Gabriella?

Gabriella tresări, uimită de schimbarea lui bruscă de stare, dar își reveni repede, își îndreptă coloana și zâmbi către cele două surori.

– Juliette, de ce nu începi tu?

Ridicându-se cu mare ezitare, Juliette părea să își piardă încrederea în timp ce se mișca prin încăpere. Era clar că privirea atentă a lui Huntley o făcea să fie prea încordată.

– Relaxează-te, îi zise Gabriella cu blândețe. Te descurci foarte bine.

– Nu ar trebui să-și țină capul un pic mai sus? întrebă Huntley.

Juliette șovăi. Corpul îi tremura în timp ce se întorcea cu o expresie încordată, care trăda faptul starea de concentrare amestecată cu o oarecare înfrângere. Buzele Gabriellei se subțiară. Se întoarse către Huntley, care cu siguranță era motivul neliniștii surorii lui. Probabil sperase să-l impresioneze și nu era suficient de sigură pe ea pentru a nu vedea în comentariul lui altceva decât o critică.

– Dumneavoastră credeți că vă puteți descurca mai bine? întrebă Gabriella.

Când ducele se uită la ea, Gabriella își dădu seama că se simțea incomod. Expresia lui se înăspri, producându-i o mică încordare a maxilarului.

– Probabil că nu, recunoscu el.

– Oh! Se uită fix la el. Poate că nu ar trebui să comentați progresele altora dacă nu aveți ceva pozitiv de spus, nu?

– Îmi pare rău, Julie, îi zise Huntley surorii lui cu o înduioșătoare sinceritate. Nu am vrut să par critic. Te rog, zise el mișcând din bărbie spre sora lui, continuă!

În următoarele cincisprezece minute, surorile îi arătară fratelui lor tot ceea ce Gabriella le învățase în acea dimineață, inclusiv cum să toarne de băut invitaților. Nu mai făcură alte greșeli, iar Huntley afișă un impresionant zâmbet de apreciere imediat ce demonstrația se termină. Bătu din palme.

– Foarte bine!

Lauda lui entuziasmată schimbă starea de spirit a Gabriellei într-un fel în care nimic nu o mai făcuse vreodată. Avu un sentiment puternic de reușită, deși știa că era abia începutul.

– Mai este mult de lucrat înainte să fiți gata, dar, dacă angajamentul vostru nu se schimbă, bănuiesc că amândouă o să obțineți admirația pe care o meritați.

– Și eu? întrebă Huntley. Credeți că eu voi primi admirația pe care *o* merit?

Înghițind în sec, Gabriella încercă să-și păstreze expresia binevoitoare.

– Dacă vă străduiți la fel de mult ca Juliette și Amelia, sunt sigură că așa o să fie.

El dădu ochii peste cap fără vreo părere de rău.

– Richardson se așteaptă ca eu să învăț despre operă și un compozitor sofisticat pe nume Beathoevan.

– Se pronunță *Beethoven*, Excelență, iar Richardson are dreptate. Există anumite subiecte despre care societatea se va aștepta să vă fie familiare, pentru a conversa cu doamnele și domnii pe care o să-i cunoașteți.

– Nu pot vorbi despre evenimentele actuale? Citesc ziarele dintotdeauna, sunt la curent cu politica și restul. Astea ar fi mult mai interesante pentru o conversație.

– Sunt convinsă că ar fi, fu Gabriella de acord, dar discuțiile despre politică în public sunt considerate vulgare, tocmai din acest motiv domnii au tendința să le dezbată în cluburile lor.

– Mi se pare stupid.

Gabriella nu se putu abține să nu râdă.

– Poate că este, dar astfel temperamentele nu se aprind din cauza părerilor diferite.

– Hm... El nu părea să fie de acord. Mai există altceva ce ar trebui să evit să vorbesc în public?

– Religia, zise ea. La fel ca politica, este un subiect care poate enerva și ofensa cu ușurință. Aș sugera, în schimb, să vă concentrați asupra cărților pe care le-ați citit sau a artei – chiar și vremea e bună dacă nu vă vine nici o idee.

– Dacă te uiți la tablourile pe care le ai, zise Juliette, poți vorbi despre ele. Am observat vreo două De Latours sus și un Rubens în bibliotecă.

– Da, fu Gabriella de acord, clipind iute de câteva ori. Era cumva surprinsă de cunoștințele lui Juliette despre tablouri. Biblioteca dumneavoastră este o excelentă resursă, în general. Vă sugerez să o folosiți cu încredere.

– Mulțumesc, zise Huntley cu o voce joasă, care exprima gratitudinea lui sinceră.

Temându-se că propria voce ar putea să o trădeze, Gabriella încuviință din cap, zâmbind în semn de răspuns.

– Bine atunci, zise ea, hotărâtă să renunțe la compania lui Huntley înainte ca picioarele să-i devină prea slabe ca să mai poată merge. Eu chiar trebuie...

– Spuneți-mi ceva, milady, zise Huntley întrerupând-o zgomotos.

Gabriella trase aer în piept ca să se îmbărbăteze.

– Da?

– Ce fel de distracții preferați?

Ea clipi.

– Ce distracții?

– Nu munciți, ceea ce clar vă oferă mult timp liber. Îi zâmbi strâmb, înainte de a adăuga: Ce faceți când nu sunteți ocupați cu vizitele de socializare?

– Oh! Ea se așeză la loc, observând interesul pe toate cele trei chipuri. Păi, majorității domnișoarelor le place să picteze ori să cânte la un instrument și, în general, se pricep foarte bine la cusut. Unele își pot petrece întreaga zi alegând rochia pentru următorul eveniment social, vizitând modista și mergând la plimbări pe jos sau călare în parc.

– Dar asta nu răspunde la întrebare. Vreau să știu ce vă place *dumneavoastră* să faceți, zise el.

Gabriella își mușcă limba. Rareori vorbea cuiva despre pasiunea ei. Oamenii pur și simplu nu înțelegeau fascinația ei pentru insecte

și, din moment ce tendința era să fie șocați în loc să se arate interesați, de regulă, ea alegea să evite subiectul, doar dacă nu cumva simțea nevoia să insiste, cum se întâmplase cu două zile în urmă cu Fielding.

Dar gândul de a împărtăși probabil cea mai mare pasiune a ei cu cineva și să nu se mai simtă așa de singură...

– Entomologie.

Tăcere.

Toți trei se uitau la ea. Gabriella simți cum îi urcă pe șira spinării fierbințeala blamului. Tuși.

– Este studiul...

– Insectelor, completă Juliette.

– Asta îți place să faci? întrebă Amelia.

Gabriella încuviință scurt din cap.

– Da.

– Măi să fie! zise Huntley. În ochii lui străluci din nou interesul. Nu m-am gândit niciodată, dar s-ar putea să fiți cea mai interesantă contradicție pe care am avut plăcerea să o cunosc.

Inima Gabriellei se topi. În timp ce se ridica în picioare cu o disperare subită de a părăsi încăperea, își dădu seama că era pierdută. Și asta pentru că el tocmai îi făcuse cel mai drăguț și mai important compliment pe care-l primise vreodată.

– Chiar trebuie să plec, zise ea în timp ce panica devenea tot mai puternică, făcând-o să respire tot mai greu.

Probabil că așa fusese ademenită sora ei de Connolly, cu vorbe frumoase și un zâmbet de diavol, care o făcea să simtă lucruri pe care nici o tânără domnișoară nu trebuia să le simtă. Gabriella începu să se retragă, mărind distanța, aproape împiedicându-se de o masă în graba ei de a pleca.

– Putem relua lecțiile mâine, le zise ea surorilor. Este în regulă la aceeași oră?

– Da, este bine, răspunse Amelia, în timp ce Juliette încuviință din cap.

Amândouă priveau retragerea ei disperată cu ochii mari și plini de curiozitate, în vreme ce Huntley...

Gabriella își luă privirea de la el și se concentră să ajungă la Anna, care o aștepta lângă ușă.

– Milady, zise Huntley, atrăgând din nou atenția Gabriellei. Vă mulțumesc din nou pentru că faceți asta, pentru că vreți să ne ajutați. Apreciem foarte mult.

Sinceritatea lui era prea mult pentru a mai suporta! Oh, dacă ar fi fost doar bădăran și dezagreabil! Dar nu era. Chiar din contră, era fermecător și amuzant. Ceea ce însemna că ea nu avea de ales decât să-l placă, oricât de mult se temea să facă asta. Surorile lui nu prezentau un pericol, dar Huntley... era lucrul cel mai puțin sigur din câte cunoscuse ea.

– Cu plăcere, reuși să spună cu vocea puțin răgușită.

Ajungând la ușă, se opri doar cât să își ia la revedere. Și apoi fugi fără să se uite în urmă.

Capitolul 10

– Am nevoie de o pauză, zise Raphe ridicându-se și îndreptându-se spre fereastra salonului.

Era miercuri dimineață și mai erau două zile până la infernalul dineu din casa Fielding. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, simțea că avea să înnebunească dacă mai trebuia să exerseze eticheta încă o dată! Ca să nu mai menționeze că exista o lingură corectă și una incorectă, depinzând de felul de mâncare servit. „O idioțenie!" O lingură era o lingură. Avea același scop, indiferent de formă și de mărime.

Dar se părea că nu era așa.

– Prea bine, zise Richardson în vreme ce Pierson îl privea cu îngrijorare. Este de ajuns o oră?

Raphe se uită la el.

– Încercăm să ajutăm, explică Humphreys de parcă vorbea cu un copil încăpățânat.

– Bine, fu Raphe de acord. Ne întâlnim într-o oră.

Servitorii ieșiră din încăpere, lăsându-l singur. Analiză masa ce fusese aranjată ca el să exerseze. Erau cinci farfurii, dintre care patru erau puse una peste alta, în timp ce una – farfuria de pâine, cum i se spunea – era așezată separat. Raphe se uita la ea. Cine s-ar fi gândit să facă o farfurie specială pentru pâine? I se părea ciudat.

Și mai ciudată era nevoia de a folosi pahare diferite. Și din acestea erau patru, în funcție de ce anume se bea. Și toate astea erau înconjurate de o armată de argintărie. Mai precis, zece bucăți, inclusiv furculița de pește, furculița de salată și furculița pentru cină, fiecare cu cuțitul ei. Ridicând furculița pentru desert, studie piesa o clipă și într-un final clătină din cap. Un bărbat adult nu ar trebui să folosească o astfel de unealtă. Arăta mult prea fragilă și prea feminină.

Strâmbându-se, Raphe se întoarse cu spatele la masa de coșmar și ieși din încăpere. Având puțin timp la dispoziție înainte ca lecțiile să fie reluate, ar fi fost fericit să ia un pic de aer. Dar, când se apropie de ușile care dădeau în grădină, se opri când auzi un râset într-una din cele mai apropiate camere. Își recunoscu surorile, dar mai era un sunet feminin, cu o cadență așa de frumoasă, că pur și simplu trebuia să vadă...

Apropiindu-se, întinse mâna spre clanța ușii și apoi se opri. Conștient de neliniștea pe care i-o provocase lui Lady Gabriella ultima dată când o văzuse, păstrase distanța față de ea în mod intenționat, permițându-i să se ocupe de surorile lui în privat. Dar asta nu însemna că nu se gândise la ea sau că nu îi simțise prezența în casă.

Cu siguranță, fusese uluitor să afle că ea studia insectele. Și disponibilitatea ei de a-și risca reputația pentru oameni pe care abia îi știa o făcuse și mai atrăgătoare. Se gândise la simțul umorului pe care îl avea – avea o sinceritate care îi plăcea. Și felul cum reacționa în prezența lui... Sigur era speriată de el, dar nu putea nega că exista ceva – o conștientizare ce mocnea aproape de suprafață când ei doi erau în aceeași încăpere.

Încă un hohot de râs zbură spre el.

„Oh, la dracu'!"

Apăsă pe clanță și ușa se deschise, dezvăluind o scenă care îl lăsă pe moment fără grai. Pentru că acolo, pe podea, cu fundul în sus, în vreme ce se întindea după ceva sub masă, era Lady Gabriella – însăși imaginea comportamentului feminin se afla într-o postură de neglijență totală.

Raphe observă că surorile lui erau întinse pe burtă, amândouă încercând să o ajute să facă un anumit lucru. Rămânând nemișcat, se uită, conștient că un domn ar trebui să-și anunțe sosirea. Dar nu reușea să o facă – nu-și putea nega plăcerea de a admira o parte din Lady Gabriella, care altfel îi era ascunsă privirii. Da, vedea doar conturul fundului ei, dar era suficient ca el să-i măsoare mărimea

și forma. Și apoi, Cerul să-l ajute, ea își mișcă fundul, iar Raphe aproape că gemu. Se prinse de tocul ușii, îi luă o secundă să-și revină și zise într-un final:

– Pot să vă întreb ce căutați?

Surorile lui țipară la auzul vocii lui, amândouă sărind înapoi, în vreme ce Lady Gabriella îngheță brusc. Trecu o secundă. El auzi ceasul ticăind și se întrebă dacă ea ar putea rămâne sub masă pentru totdeauna, rușinea ei fiind prea mare ca să mai iasă de acolo. Dar apoi ea se retrase încet cu spatele și se ridică elegant în picioare, cu obrajii la fel de roz ca florile îmbobocite.

– Gata... tuși și își îndreptă spatele. Am găsit un păianjen interesant. Și apoi făcu cel mai neașteptat lucru. Se apropie de el, întinse mâna închisă în pumn și o deschise cu grijă pentru a scoate la iveală o creatură neagră cu picioare lungi și fusiforme. Vedeți?

Raphe se uită la acel lucru, neștiind cum să reacționeze fără a o ofensa. Ridică privirea spre chipul ei și văzu că era încordată și îi tremura ușor buza de jos, în vreme ce stătea nemișcată, și îi apăruse o cută între sprâncene. Era agitată, dar având păianjenul în mână, nu făcu nici un efort să se retragă așa cum o făcuse înainte. Probabil creatura îi oferea un anumit confort, oricât de ciudat părea.

– Da, îi spuse el blând. Văd.

Ochii ei, plini de nesiguranță, se întâlniră cu ai lui. Imposibil să le reziste. Și el se trezi că nu mai gândea. Zise primul lucru care-i trecu prin minte:

– Ați vrea să-l luați acasă?

În acel moment, un zâmbet strălucitor ca o stea îi apăru pe buze.

– Dacă nu vă deranjează.

Raphe chicoti subtil, amuzat de conversația lor ciudată.

– Sunt sigur că ne descurcăm fără el.

Râse și ea atunci, atitudinea ei fiind mult mai relaxată decât o văzuse el până atunci.

– Cred că s-ar putea să fie *ea*, Excelență.

Nu avea de gând să o întrebe cum de știa – nu acum, când se bucurau din nou de o conversație lipsită de tensiunea obișnuită care exista între ei. Așa că el traversă până la cordonul clopoțelului.

– O să-i cer servitoarei să aducă o cutie mică pentru insectă.

– Eleanor, anunță Lady Gabriella.

Raphe privi peste umăr spre ea.

– Poftim?

– Cred că îi voi spune noului meu păianjen Eleanor. Ce credeți?

Dar nu se mai uita la Raphe, ci se adresase surorilor lui.

O licărire – ceva ce Raphe nu-și dorea deloc – îi strânse pieptul cu o forță spontană. Trase nemulțumit de cordon și își încrucișă brațele la piept.

– Cred că i se potrivește, zise Juliette.

– Este numele perfect, fu Amelia de acord. Se așeză pe unul dintre fotolii, iar Raphe nu putu să nu observe că făcu asta cu un pic mai multă eleganță decât de obicei. Ai o colecție mare de insecte?

– Eu așa cred, răspunse Lady Gabriella de parcă ar fi vorbit despre un tablou pe care l-ar fi pictat ea. În vocea ei se simțeau mândrie și un fel de ardoare care trădau marea ei pasiune. Adun exemplare de când aveam șapte ani... Își mușcă buza, clătină din cap și apoi ridică din umeri. Nu mai contează.

„Curios."

– Ieși des în natură atunci? întrebă Juliette. Cu o plasă?

Lady Gabriella chicoti.

– Păi, eu...

– Și prietenii tăi? Vin vreodată cu tine? întrebă Amelia. Cred că ar fi o ocazie minunată să îi cunoaștem. Mult mai bine decât la ceai și biscuiți. Ar fi mai puțin formal, nu? Asta, dacă vrei să îți cunoaștem prietenii. Amelia făcu o pauză, iar Raphe văzu cum zâmbetul dispare de pe chipul animat al surorii lui. Sau poate că preferi să nu-i întâlnim. Nu am vrea să insistăm.

Încruntându-se, Raphe se întoarse pentru a o vedea pe Lady Gabriella, surprins de uimirea de pe chipul ei. Dar nu era doar asta. Apăruse din nou teama aceea.

– Milady? întrebă el.

Nu voia să obțină o explicație forțată, dar nici nu avea să o lase să-i rănească surorile, lăsându-le să creadă că nu erau suficient de bune pentru a-i cunoaște prietenii.

– Eu...

Lady Gabriella se uită la ele pe rând, încă ținând în mână păianjenul.

„Unde Dumnezeu e servitoarea?"

– Ca să fiu sinceră, nu am prieteni.

Juliette și Amelia se încruntară, în vreme ce Raphe se mânie. Cel puțin putea să fie onestă cu ei, dar să-i mintă... În acel moment,

se deschise ușa și intră o servitoare. Raphe îi ceru să aducă o cutie mică, apoi se întoarse spre Lady Gabriella.

– Putem discuta, vă rog? Așteptă ca ea să i se alăture în cealaltă parte a încăperii și îi vorbi pe un ton șoptit: Surorile mele vă plac. Nu stricați asta cu falsități! Poate că nu au educația dumneavoastră, dar nu sunt proaste, Lady Gabriella, așa că, atât timp cât tu ești în casa asta, vreau să le tratezi cu respect.

La naiba! Îi scăpase acel *tu*.

Ochii ei se măriră, buzele i se deschiseră și rămase uitându-se la el. Și apoi trase aer în piept și reuși să spună:

– Nu le-aș minți niciodată în această privință. Dacă aș avea prieteni, dar nu am...

– Nu vă cred, zise el. Ea clipi, își feri privirea și clipi din nou. El îi văzu gâtul tremurând, ca și cum îi era greu să respire. Așa că își aplecă ușor capul, apropiindu-l de al ei, și o întrebă cu blândețe: Cum se poate ca o lady de societate frumoasă și cu o fire blândă ca *dumneavoastră* să nu aibă prieteni? Nu are sens!

Făcând o grimasă până când riduri fine îi deformară trăsăturile, stătea de parcă el tocmai îi ceruse să facă o alegere imposibilă. Nehotărârea se lupta în ochii ei de un albastru-deschis, atât de clari și de senini, ca două picături de apă care așteptau să se verse.

Dar nu se vărsară. În schimb, ea găsi un punct de siguranță asupra căruia să se concentreze, undeva în dreapta umărului lui.

– Întâi de toate, îi zise ea încet, nu sunt frumoasă, sunt...

– Nebună, murmură el. Dacă într-adevăr credeți asta.

Gura ei se deschise, apoi se închise la loc. Se întoarse spre el, cu fruntea cutată, în vreme ce ochii ei – oh, acei ochi tentanți prin inocența lor! – implorau și pedepseau, iar mâinile i se strânseră în pumni.

– Nu, nu sunt, dar am o oglindă, Excelență, și sunt conștientă și de ceea ce au spus alții despre mine.

El se retrase, de parcă ea l-ar fi lovit. Ochii lui se măriră, permițându-i ei să observe altă nuanță în ei. Nu doar căprui cu pete aurii. Nu, spre margine exista un subtil inel de chihlimbar – o tranziție treptată spre nuanțele mai întunecate din centru. O țintuiră până când ea simți că se clatină. El se pregătea să spună ceva, dar ea nu avea de gând să-l lase, nu avea să-i permită să o convingă că era altfel.

– Știu că sunt ciudată și neobișnuită. Sunt foarte conștientă că toată lumea credea că sora mea avea să fie cea care... care... Luă o gură mare de aer. *Destul.* Spusese destul. Nu le-am mințit, Excelență.

Când el nu răspunse, ea se întoarse repede și se dădu înapoi, unde stăteau Amelia și Juliette, reluând lecția și cerându-i fiecăreia să citească pe rând din *Mayfair Chronicle.* Le corectă cu răbdare pronunția, în timp ce făcea tot ce putea ca să-l ignore pe bărbatul masiv care stătea ca o umbră într-o parte. Îi auzi la un moment dat picioarele mișcându-se prin încăpere și apoi zgomotul făcut de ușă când ieși. Răsuflă ușurată, dar mâinile încă îi tremurau.

„Scoate-l din mintea ta, Gabriella! Concentrează-te!"

Oricât de înțelept îi era propriul sfat, trebuia să recunoască faptul că era om și că ducele de Huntley întruchipa toate poftele pe care dorea să și le îndeplinească.

Capitolul 11

– Deci, dacă un domn îmi cere să dansez, trebuie să accept? Chiar dacă nu-mi place de el? întrebă Amelia a doua zi.

– Doar dacă nu cumva ai o scuză bună, îi răspunse Gabriella, cum ar fi altă cerere din partea unui domn diferit sau o gleznă scrântită, deși asta te-ar scoate de pe ringul de dans cu totul.

Amelia clătină din cap.

– Ce reguli tâmpite!

– Și mai sunt multe, dar bănuiesc că scopul este ca o doamnă să fie mereu politicoasă și să trateze oamenii cu respect. Să nu faceți greșeala să credeți că un domn este incapabil de a se simți rănit sau desconsiderat de lipsa voastră de interes față de el.

Un trosnet subit pe hol o făcu pe Gabriella să tresară. Ea privi spre ușă, care era întredeschisă, dar nu văzu nimic. Și apoi auzi.

– Destul!

Cuvântul fu urlat cu o asemenea forță, încât ferestrele salonului aproape că se zguduiră.

„Huntley."

– Am terminat cu tâmpenia asta, cu nebunia asta imbecilă! Vocea lui era fermă și tăioasă. Nu face asta și nu face ailaltă. Ca să nu mai vorbesc de toate informațiile inutile pe care mi le turnați în creier. Creierul *meu*. La dracu'!

– Excelență, vorbi Richardson cu nesfârșită răbdare. Poate că ar trebui să încercăm din nou.

Uitându-se la Amelia și la Juliette, care stăteau complet nemișcate, cu ochii mari și buzele strânse, Gabriella se ridică și traversă încăperea spre ușă. Se uită afară și îl văzu pe duce stând cu picioarele depărtate, cu mâinile în șolduri și cu fața spre secretarul său. La picioarele lui se aflau resturile a ceva ce părea să fi fost o vază.

– Nu, zise Huntley. Nu atât timp cât te aștepți ca eu să tratez o ceașcă de ceai de parcă ar fi o relicvă prețioasă. Refuz să o țin în felul în care *tu* vrei să o țin, Richardson!

– Este totul în regulă? întrebă Gabriella, deși era limpede că nu era așa.

Huntley se întoarse spre ea cu o privire amenințătoare, în vreme ce Richardson făcu rapid o plecăciune.

– Milady, zise el. Pur și simplu încerc să-l educ pe Excelența Sa să bea ceaiul corect.

– Mai precis, mormăi ducele, Richardson crede că sunt o creatură efeminată cu o atingere delicată când eu de fapt *îs*... – tresări – *sunt* un bărbat destul de mare.

– Serios? murmură Gabriella, sperând să detensioneze atmosfera în vreme ce își ignora pulsul tot mai agitat. Eu nu observasem.

Richardson tuși, iar ochii ducelui se întunecară. Se întoarse cu totul spre ea și își încrucișă brațele la piept. Cioburile de porțelan trosniră sub picioarele lui. Colțurile gurii lui se ridicară, apoi privirea îi alunecă spre a ei cu o încetineală care o făcu să simtă fiori pe șira spinării.

– Ah, da, milady?

Înaintând, Gabriella se îndreptă de spate. Încă era supărată pentru acuzațiile pe care el i le adusese cu o zi în urmă, când îi spusese că îi păcălea surorile și, deși dorea să rezolve problema și să se apere, nu voia să o facă în prezența lui Richardson. Așa că scoase cel mai afectat ton al ei și spuse:

– Ce văd eu este o brută care tocmai a spart o vază antică.

Privirea lui coborî și studie mizeria care era la picioarele lui.

– A fost un accident, zise el. Nu am lovit-o intenționat.

Gabriella ridică o sprânceană.

– Ei bine, frustrarea dumneavoastră legată de metodele de predare ale lui Richardson tocmai v-a costat 500 de lire, după estimările mele.

El își înălță capul, cu ochi mari și neîncrezători.

– 500 de lire?

– 600 de fapt, zise Richardson. Chem o servitoare să curețe.

– Între timp, Excelența Voastră o să-mi permită să-i arăt cum se ține infernala ceașcă de ceai care v-a extenuat? sugeră Gabriella, arătând spre salon, unde așteptau surorile lui.

Huntley o privi suspicios, dar apoi fu de acord, deși nu părea deloc mulțumit.

– Prea bine.

– Este totul în regulă? întrebă Juliette când Gabriella reveni împreună cu Huntley.

– Da, o asigură Gabriella. Zâmbi, așezându-se la loc. Fratelui tău pur și simplu îi este greu să mânuiască porțelanul.

Bolborosind ceva neinteligibil, ducele se așeză lângă Gabriella, lucru care o făcu să se uite la el. Spre surprinderea ei, nu părea deloc enervat, ci mai degrabă... amuzat. Mulțumită de reacția lui la umorul ei sec, încercă să-și înăbușe un zâmbet prea larg. În schimb, se concentră pe ce avea de făcut, adică să-l învețe pe Huntley arta de a bea ceai cu abilitatea înnăscută a unui adevărat englez. Pentru că îi lipseau o ceașcă și o farfurioară de rezervă, i-o oferi pe a ei, așezând-o în fața lui cu un calm cât de profesionist putu ea.

„Sunt un bărbat destul de mare."

Își stăpâni gândurile pentru a rămâne rațională, cu bărbia sus și mâinile strânse corect în poală. Între timp, ducele se uita la ceașca și farfurioara delicate cum ar privi cineva un șarpe veninos.

– Haideți! îl îndemnă Gabriella. Ridicați-o în orice mod vă este mai confortabil.

Se aplecă ezitant, se încruntă un pic și apoi puse câte o mână pe fiecare parte a cestii și o ridică ca pe un castron. Misiune îndeplinită. El ridică ochii și se uită la Gabriella cu o expresie plină de speranță și cu un rânjet strâmb.

– Așa mi se pare corect.

– Hm... Ea se gândi cum ar fi mai bine să-l ajute. Continuați să țineți ceașca de toartă cu mâna dreaptă și dați drumul mâinii stângi.

El făcu exact cum îi ceru ea – două degete se curbară prin toartă, lipindu-se de degetul mare, în vreme ce alte două degete atingeau fundul cești, sprijinind-o.

– Așa?

– Nu chiar. Poate că dacă ați putea...

Ea făcu un gest către el să-i arate cum ar trebui să țină degetele, dar el nu înțelegea.

Știind ce trebuia făcut, ea se ridică și îl ocoli.

– Așa, zise în timp ce îi mișca degetele în poziția corectă.

Capacitatea ei de a gândi corect șovăi imediat când simți pielea lui caldă sub degetele ei și, deși se afla lângă umărul lui cu o oarecare distanță între ei, iar ambele surori erau prezente, îi percepu instantaneu masculinitatea. Curgea spre ea, combinată cu un miros de bărbat și de lemn de santal, până când se simți copleșită.

Se retrase și făcu grăbită un pas în spate.

– Așa, adăugă ea, surprinsă de tonul grav al propriei vocii. Așa este bine.

Înclinându-și bărbia, el își ridică ochii spre ai ei. O cută i se formă pe nas.

– Dar Richardson a zis că ar trebui să îndrept inelarul și degetul mic.

Încercă să facă așa cum îl sfătuise secretarul, dar ceașca pur și simplu îi alunecă printre degete, căzu pe covor și se rostogoli sub masă. Ceaiul se împrăștie în toate direcțiile.

Maxilarul ducelui se încordă în vreme ce el se uita la ce se vărsase, gura îi deveni mai strânsă și dintr-odată păru că o să dea cu pumnul în ceva din pură frustrare. Dar Gabriella îi distrase în grabă atenția spunând:

– Nu mai contează ce v-a spus Richardson despre cum se ține o ceașcă. De-a lungul anilor, am văzut mulți domni chinuindu-se cu acest exercițiu.

– Serios?

Juliette părea fascinată.

– Este de înțeles dacă luăm în considerare mărimea degetelor unui bărbat în comparație cu ale unei femei. Revenind la locul ei, Gabriella continuă: Modul în care o țineați înainte – așa cum v-am arătat – a fost destul de corect. Nu o să vă caute nimeni cusururi pentru acest lucru.

– Ei bine, asta-i o ușurare, zise Huntley întinzându-se sub masă și luând ceașca răsturnată. Aș detesta să fiu judecat doar după poziția corectă a degetelor mele.

– Atunci nu trebuie să vă agitați, îi zise Gabriella deschis. Vă asigur că o să fiți judecat pentru mai mult de atât.

Vineri după-amiază, când primi noua ținută de seară, Raphe începu să se gândească din nou la decizia lui încăpățânată de a arăta aristocrației ce poate.

Poate că trebuia să trimită niște scuze?

– Deci unei vicontese, contese și marchize îi spuneți Excelență sau lady plus numele, zise Humphreys în timp ce Raphe își încheia butonii. Soții lor sunt numiți de regulă cu Excelență sau milord ori cu numele lor simplu, iare fiicele lor – lady plus prenumele.

Oftând, Raphe se așeză pe scaunul îmbrăcat în brocart din dormitorul lui și se întinse după unul din pantofi.

– Da, Humphreys, îmi aduc aminte.

– Și fiii lor mai mari?

După ce se încălță, Raphe începu să-și lege șireturile.

– Onorabile Lord „nume", zise el cu încrederea unui bărbat care își petrecuse ultima săptămână umplându-și capul cu cele mai stupide detalii din lume, după cum le considera el.

– Și fiii lor mai mici?

– Ei vor fi domnul „nume de familie".

Humphreys încuviință din cap. În ochi îi străluci o mică scânteie.

– Și cel mai mic fiu al unui duce sau marchiz?

Raphe înlemni. Trecu o secundă și apoi se ridică.

– Tot domnul „nume de familie".

Humphreys gemu.

– Știam că nu o să fiți pregătit!

– Nu fi ridicol, zise Raphe luându-și lavaliera și petrecând-o în jurul gâtului. Sigur că sunt.

– Nu când nu știți că fiului mai mic al unui duce sau marchiz i se spune Lord „prenume". Părea gata să-și ridice mâinile exasperat. De câte ori am repetat asta?

– De prea multe ori ca să mai număr, răspunse sec Raphe. Și apoi continuă: Nu-ți face griji. O să fie bine.

Humphreys se holbă la el.

– Cum puteți spune asta când lavaliera arată ca o rufă abia spălată?

Mormăind, o înjurătură, Raphe se îndepărtă de oglindă și se întoarse cu fața spre valetul lui.

– Mă poți ajuta?

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui Humphreys.

– Aș fi încântat.

O oră mai târziu, după câteva aduceri-aminte în privința etichetei din partea lui Pierson, Humphreys și Richardson, Raphe urcă în trăsura Huntley și porni în scurtul drum de zece minute care avea să-l ducă la casa Fielding. Surorile lui, pe care le văzuse înainte de a pleca de acasă, îl asiguraseră că arăta mai chipeș decât oricare alt bărbat pe care îl văzuseră vreodată, ochii lor scânteind de admirație când el le făcu o demonstrație cu noua lui plecăciune către fiecare din ele.

– Arăți ca un prinț înfloritor, Raphe, declarase Amelia.

În schimb, Juliette, cea mai tăcută dintre surori, zâmbise frumos înainte de a spune:

– Abia te mai recunosc.

Amândouă reușiseră să renunțe la pronunția de mahala și să o adopte pe cea corectă.

– Data viitoare este rândul vostru, le spusese el, făcându-le cu ochiul.

Trăsura se legăna încet în vreme ce întorcea pe Piccadilly, arcurile ei diminuând ritmul necadențat dat de piatra cubică. Trăgând ușor de lavalieră, Raphe îl înjură încet pe Humphreys pentru că o strânsese așa de tare. La naiba, avea să fie norocos dacă putea să înghită mâncarea și băutura, ținând cont de cât de strânsă era chestia aia!

După încă cinci minute, trăsura se opri în fața unei case retrase de pe marginea unui lac mare. Întinzându-se spre micul mâner de alamă de lângă el, Raphe se pregătea să apese când ușa se deschise, fiind cât pe ce să cadă. Oprindu-se, se uită în jos la lacheul care stătea la dispoziția lui și se blestemă în gând fiindcă uitase că acum trebuia să depindă de servitorii care se ocupau de toate nevoile lui, oricât îl deranja asta.

După ce coborî, îi luă o clipă să se îndrepte înainte de a se întoarce cu fața spre lacheul care încă ținea ușa.

– Mulțumesc, îi zise el cu precizia rapidă și autoritară pe care o exersase cu Pierson.

Ochii omului se lărgiră suficient cât să demonstreze cât de șocat era că i se adresase. Trecu o clipă de tăcere stânjenitoare până când lacheul îi răspunse cu o scurtă încuviințare din cap. Îndepărtându-se de el, Raphe merse înainte, conștient că trebuia să-și țină bărbia sus și ochii ațintiți spre intrarea din fața lui, în vreme ce începea să urce treptele către locul unde aștepta alt servitor.

– Bine ați venit în casa Fielding, Excelență, spuse bărbatul, după ce citi invitația pe care i-o înmânase Raphe. Pe aici.

Îl conduse spre foaier, unde alt servitor era gata să-l însoțească printr-un salon mare, care părea să fi fost împodobit cu doamne și domni bine îmbrăcați. Stăteau în picioare și pe scaune în grupuri, peste tot, ca niște pietre prețioase, care străluceau sub candelabrele ce luminau puternic deasupra. Hainele lor erau scumpe, ținutele erau regale, și, indiferent de vârstă și de manierele lor, păreau să exprime acea superioritate autentică, nu dobândită.

– Ducele de Huntley, intonă servitorul imediat ce Raphe păși peste prag.

Toate conversațiile se opriră. Și apoi, de parcă vocea servitorului le ordonase să facă asta, fiecare pereche de ochi din încăpere se întoarse pentru a-i acorda lui Raphe toată atenția. Rămase înțepenit unde se afla, neștiind ce ar fi trebuit să facă în acel moment. Privi în jur, căutând printre chipurile curioase unul anume, doar ca să descopere că *ea* nu era acolo. Inima lui începu să bată mai tare.

– Excelență! strigă o voce stridentă.

Întorcându-se spre ea, Raphe văzu că aparținea unei femei micuțe cu păr argintiu. Chipul ei era lung și suplu, ochii scânteietori și cu o aroganță de prădător. Oprindu-se în fața lui, îi zâmbi, rozul buzelor ei contrastând cu pielea palidă.

– Suntem așa de încântați că, în sfârșit, vă cunoaștem! Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Lady Fielding, gazda dumneavoastră pentru seara aceasta.

– Încântat, zise Raphe.

Făcu o pauză de o secundă. Richardson îi spusese să se încline în fața gazdei, dar acel scenariu fusese cu Raphe care se apropia de ea, nu invers. În plus, i se spusese să facă plecăciunea înainte de a vorbi. Prea târziu să mai schimbe asta, deși încă se întreba: „Acum ar trebui să mă înclin în fața ei sau nu?" Nesigur, încercă să fie mai puțin formal decât intenționase inițial, înclinându-și trunchiul.

Îndreptându-se, încercă să analizeze răspunsul lui Lady Fielding, dar renunță când expresia ei nu transmise nici un fel de emoție. În schimb, ea își ridică un pic capul, cu sprâncenele arcuite în două puncte ascuțite.

– Să vă prezint celorlalți oaspeți?

Raphe încuviință din cap.

– Mulțumesc. V-aș fi recunoscător pentru asta.

Ea se uită la el, cercetându-l destul de atentă, până când Raphe începu să se întrebe dacă zisese sau făcuse ceva care să nu-i fie pe plac. Nu reuși să se gândească la ceva anume până când ea păși spre el, se întoarse și ridică mâna, de parcă voia să o așeze pe ceva.

Dojenindu-se în gând, Raphe îi oferi repede brațul. Dumnezeule! De câte ori îi amintise Humphreys să facă asta? Se părea că era incapabil să-și amintească până și cele mai simple lucruri, ceea ce nu prevestea o seară bună.

Porniră, iar Raphe făcu un efort pentru a menține pasul lent, la jumătate față de cum mergea de obicei, pentru a evita să tragă de gazdă.

– Aveți o casă minunată, îi spuse el.

Ea îl privi.

– Este în stil grecesc.

– Observ.

Ajungând în fața unui mic grup de doamne și domni, Lady Fielding spuse:

– Dați-mi voie să vi-i prezint pe baronul Hawthorne și soția, Lady Hawthorne, ducele de Coventry și mama lui, ducesa văduvă de Coventry. Și fiul meu, contele de Fielding, pe care cred că l-ați cunoscut deja.

Raphe salută pe toată lumea cu o plecăciune și le spuse tuturor:

– Încântat să vă cunosc. Apoi privirea lui o întâlni pe a lui Fielding. Nevăzând urmă de răutate, se hotărî să fie politicos. Arătați bine.

Marginea gurii lui Fielding se ridică într-un zâmbet superior.

– Și dumneavoastră arătați remarcabil de bine față de ultima dată când v-am văzut.

Dându-și seama de zeflemea, Raphe se pregăti să răspundă cu o insultă la fel de voalată când ducesa văduvă spuse:

– Sună interesant. Vreți să dezvoltați?

Zâmbetul superior îi aprinse ochii lui Fielding, iar Raphe simți cum i se încordează maxilarul. Își strânse degetele în pumni.

– L-am cunoscut pe Huntley când a sosit, explică Fielding. Eu și Lady Gabriella ne întorceam dintr-o minunată plimbare în parc și, după cum știți, casa ei este chiar lângă a lui Huntley.

– Oh, da! Așa este, zise Lord Hawthorne.

– Sincer, în acel moment nu știam cine este, continuă Fielding. Îndrăznesc să spun că m-am cam făcut de râs când m-am dus să mă prezint.

– Dar sunteți modelul bunelor maniere, milord, comentă Lady Hawthorne. Nu ați putea spune niciodată ceva necuviincios.

– Vai, mă tem că nu-i adevărat, spuse Fielding pe un ton de regret exagerat, care-l irită pe Raphe. Pentru că, într-adevăr, am făcut eroarea de neiertat de a presupune că era un *servitor*.

Urmară la unison suspine și ochi mari plini de neîncredere. Imediat, ceilalți oaspeți se apropiară – promisiunea scandalului și bârfa erau prea mari pentru a fi ignorate.

Raphe se mânie.

– O greșeală de înțeles, spuse el tăios către gazdă, ținând cont de circumstanțe.

– Dar de ce ați presupune așa ceva? întrebă cineva în spatele lui Raphe.

Fielding ridică din umeri – un gest nepăsător, care-l făcu pe Raphe să-și dorească să-l pocnească.

– Hainele lui erau simple, lipsite de finețe și ieftine. Din mulțime, se ridică un murmur. Și când a vorbit... Ei bine... Îi aruncă intenționat o privire rapidă și plină de milă lui Raphe. Este de ajuns să spun că nu aș fi ghicit niciodată că ați fost la Eton, Excelență.

Tăcerea se așternu ca niște fulgi grei de zăpadă, umplând încăperea, amenințând să-i îngroape cu totul.

– Poate pentru că nu am fost, îi zise Raphe. Vorbi lent, fiind foarte atent la vorbele pe care le alegea și la modul în care le pronunța. Dar, adăugă el, nevrând să-l lase pe nesuferitul bărbat să scape neinsultat, în ciuda educației rafinate pe care o aveți, am un rang mai înalt decât dumneavoastră, Lord Fielding. Își permise să zâmbească cu intenție. Frustrant, nu?

Obrajii lui Fielding se colorară în purpuriu, arătând ca o iritație urâtă. Se uită la Raphe.

– Dumneavoastră... dumneavoastră... bolborosi în timp ce pieptul îi urca și îi cobora cu o furie crescândă.

Bărbatul părea gata să explodeze.

– Da? întrebă Raphe, neputând să ascundă faptul că îi plăcea situația.

– Mitocan.

Raphe se uită fix la el. Simțind că încep să-i tremure buzele, le strânse și făcu un mare efort să nu râdă, apoi îi spuse direct adversarului său:

– De-a lungul anilor, am fost insultat de multe ori, poate mai rău decât acum. Deci, dacă vreți să mă insultați, trebuie să vă străduiți mai bine. *Mult* mai bine. Adăugă, apropiindu-se: Puneți-vă creierul ăla de Eton la muncă, domnule!

– Neghiob, îi zise Fielding.

Raphe tresări, jenat pentru individ.

– Scuze, Fielding, dar nu sunt impresionat.

Fielding rămase cu gura căscată.

– Vă sugerez să încetați, interveni Hawthorne în vreme ce toți ceilalți încuviințau din cap.

– Nu am terminat, protestă Fielding. Nu vedeți că nu-i este locul aici?

– Eu văd un bărbat care vă dă o lopată și vă cere să săpați, zise Coventry.

Raphe zâmbi afectat. Îi plăcea analogia. Cum îi plăceau Hawthorne și Coventry pentru că-l sprijiniseră. Poate că aristocrația nu era chiar așa de rea. Lady Gabriella cu siguranță nu era. Acest gând îl făcu să își amintească faptul că ea trebuia să se mărite cu arogantul conte cu care el se certa în clipa aceea. Ideea era așa de nedreaptă, încât lui Raphe îi transpirară mâinile. Simți dintr-odată lavaliera prea strânsă – mai puțin confortabilă, dacă un asemenea lucru putea să fie posibil. Își mijì privirea spre Fielding, hotărând că semăna foarte mult cu Guthrie în privința abuzului de putere. Dacă ar fi existat o cale de a salva lumea de oamenii ca ei!

– Contele și contesa de Warwick, anunță un servitor, întrerupându-i gândurile. Și fiica lor, Lady Gabriella.

Raphe simți cum îi crește pulsul la auzul numelui ei. Întorcându-se, o căută cu privirea, iar un oftat de plăcere se revărsă prin el când o văzu. Purta o rochie de un albastru pal, brodată cu argintiu, afișând o siluetă care ar fi trebuit să pună în genunchi orice muritor. Lui Raphe i se uscă gâtul. *Nu ar trebui să o dorească, dar Dumnezeule...*

– Sugerez să căutați în altă parte, murmură o voce încordată în urechea lui Raphe. *Fielding.* Nu este pentru cei ca dumneavoastră.

– Vreți să pariem? întrebă Raphe, neputând să nu comenteze.

Fielding se încruntă.

– Nu cred.

Apoi contele trecu pe lângă el, traversând încăperea cu eleganța unei pantere, până când ajunse în fața femeii care cumva – *în mod inexplicabil* – începea să ocupe prea mult loc în mintea lui Raphe.

Privi perechea preț de o clipă, felul în care Fielding se înclină și zâmbi, răspunsul timid al lui Lady Gabriella. Totul părea atât de rutinat și frustrant de fals! Erau precum niște actori într-o piesă proastă, fiecare încercând să-și joace rolul pe care ceilalți se așteptau să-l joace, în loc să exprime o fărâmă de emoție. Pulsul îi reveni la normal, interacțiunea dintre cei doi asigurându-l că între Lady Gabriella și Fielding era o legătură mai slabă decât cea pe care o avea cu el. I se părea puțin probabil să se fi sărutat, deși Raphe nu putea să înțeleagă sub nici o formă reținerea lui Fielding.

Dar era recunoscător pentru asta.

Într-adevăr, certitudinea legată de acest subiect îl umplu de bucurie. „Ridicol!" Nu era ca și cum voia să o câștige pentru el. Însă cu siguranță o voia din momentul în care ea își mișcase fundul spre el. Ce bărbat putea să uite așa ceva? Ce bărbat putea să reziste?

Dar era mai mult de atât. Mult mai mult. Era vorba despre bunătatea, vulnerabilitatea, suferința ei. Voia să guste totul de pe buzele ei frumoase, să o scalde în lumină și să îi aline temerile.

Simți cum respiră cu greutate și lent. Tresărind, clătină din cap. Nu avea nici un drept să se gândească la ea altfel decât ca la o vecină. Avea să se mărite cu Fielding, în vreme ce el se asigura că surorile lui aveau să încheie cele mai bune căsătorii posibile. Și apoi, după ce aveau să se așeze la casele lor, urma să decidă ce să facă cu propria lui viață.

Capitolul 12

Zâmbindu-i lui Fielding, care venise să o întâmpine, Gabriella era foarte conștientă de prezența lui Huntley în cealaltă parte

a încăperii. De altfel, îi era imposibil să nu o facă, ținând cont de statura lui. Se contura chiar în calea privirii ei și înfățișa un amestec intens de masculinitate pură și putere brută. Când ajunsese, își permise să arunce doar o privire fugară spre el. Și fusese suficient ca să simtă un roi de fluturi în stomac. Așa că rămase cu privirea spre bărbatul cu care trebuia să se mărite, hotărâtă să îndepărteze forța ciudată care o atrăgea spre Huntley în momentul în care lăsa garda jos.

Nu-l văzuse de două zile, când el o acuzase că-i minți surorile. Cuvinte. Doar asta fuseseră, dar o răniseră, naiba să-l ia! Faptul că o credea capabilă de o asemenea înșelăciune, de a-i trata surorile fără considerație, însemna pur și simplu că el nu o cunoștea deloc. Din acest motiv, discutase foarte serios cu ea însăși când revenise acasă.

– Gabriella, își spusese ea, pe tonul mamei ei, o să rămâi rațională și o să renunți la toate gândurile acelea romantice cu ducele. El *nu* este bărbatul cu care te vei mărita!

Fusese o mustrare care funcționase destul de bine din moment ce mintea îi fusese ocupată de Eleanor – sarcina de a-i face o casă într-o cutie goală era o distracție bine-venită. Până când se dusese la culcare și somnul pusese stăpânire pe ea, umplându-i mintea cu vise despre buze care se apăsau peste ale ei, cu degete puternice care se întindeau spre ea, o atingeau, o mângâiau...

Se trezise cu febră, respirând cu dificultate și cu cămașa de noapte ridicată până la șolduri.

– Milady? spuse Fielding, readucând-o la realitate. Ați mai vrea niște șampanie?

Îl studie o clipă, întrebându-se dacă el își dăduse seama de gândurile ei scandaloase doar uitându-se la chipul ei. *Nu.* Nu părea să suspecteze ceva. Încuviință din cap spre el.

– Da. Mulțumesc.

Absența lui îi permise să mai arunce o privire spre cel mai neobișnuit duce din istoria Angliei. În seara aceea, era și mai chipeș decât ultima dată când îl văzuse. Se împlinise de când sosise în Mayfair, iar pentru asta putea să mulțumească bucătăresei lui. Croiala fină a întregii ținute de seară scotea în evidență lățimea umerilor și fermitatea pieptului. Până atunci, Gabriella nu petrecuse deloc timpul analizând forma picioarelor unui bărbat, dar, în timp ce-l studia pe furiș pe Huntley din cap până în tălpi, îi era imposibil

să nu observe cât de lungi și de solide îi păreau picioarele sub lâna neagră și fină a pantalonilor lui croiți perfect.

Ochii lui se întâlniră cu ai ei, intenși și neliniștitori. Aproape îndrăzneți. Și apoi gura lui se curbă în ceva ce nu era neapărat plăcut. Era mai degrabă... Se chinui să găsească cuvântul potrivit în vreme ce devenea conștientă de acea senzație, încălzindu-se în toate locurile nepotrivite, până când simți că se luptă să se controleze. Era înfrozitor. *El* era înfrozitor, stând acolo fără griji, în timp ce ea se lupta să rămână lucidă.

Lavaliera lui era elegant legată în acea seară, părul negru era aranjat frumos, în vreme ce maxilarul părea să fie mai proaspăt bărbierit decât îl văzuse ea vreodată. Spre consternarea ei, în mod ciudat, descoperi că simțea lipsa acelei bărbi nerase de câteva zile care îi umbrea de obicei chipul. Ideea i se păru drept unul dintre cele mai absurde lucruri care îi trecuseră prin minte. Un bărbat *ar trebui* să fie bine îngrijit și prezentabil. Să fii văzut de alții – mai ales de doamne – cu barbă de o zi era ceva indecent.

Atunci de ce imaginea lui fără lavalieră, cu părul ciufulit de parcă tocmai se dăduse jos din pat și cu fața aspră de la barba nerasă o făcu să simtă un ghem de lavă topită în stomac?

O cuprinse teama, îndemnând-o să își mute privirea chiar când Fielding reveni cu paharul ei. Luă o înghițitură, înecând impulsul de a reveni la fata impulsivă care fusese cândva. Deja mersese prea departe alegând să le ajute pe surorile lui Huntley. Să-i permită ducelui să o tenteze ar fi dus la o nefericire gravă.

– Ați vrea să întâmpinați ceilalți oaspeți? o întrebă Fielding, alungându-i gândurile.

Îi oferi brațul într-o ținută perfectă.

– Desigur, răspunse Gabriella cu un zâmbet politicos pe care-l simți ca și cum ar fi fost lipit pe chipul ei.

Dădură un ocol lent încăperii, vorbind scurt cu cei pe lângă care treceau până când ajunseră la câțiva pași de Huntley. Gabriella observă că vorbea cu tatăl ei.

– Este de ajuns să spun, murmură încet Huntley, pe un ton neutru și cu expresia rece a unei statui de marmură pe chip, că nu am avut nici timpul, nici fondurile, nici oportunitatea.

Warwick își strânse buzele înainte de vorbi cu o solemnitate tăioasă.

– Dacă tot ce spuneți este adevărat, atunci vă sugerez să încetați să mai pretindeți că sunteți altcineva și să vă întoarceți de unde ați venit.

Gabriella simți cum i se strânge pieptul. Știa că părinții ei pot fi critici cu alții și ostentativ de protectori când venea vorba de poziția lor, dar să învinuiască public un duce era șocant până și pentru ea.

– Tată, se auzi ea spunând când ajunse lângă tatăl ei, Huntley este moștenitorul de drept. Titlul lui solicită respectul nostru.

Hotărî să nu menționeze că rangul lui era mai mare decât al tuturor, din moment ce toată lumea din încăpere era conștientă de acest fapt.

Întorcând capul în direcția ei, tatăl ei o privi calm, părând să trateze cu bunăvoință ceea ce lui i se părea o idee frivolă și lipsită de substanță.

– Gabriella, îi zise el, bunătatea ta este demnă de laudă, chiar este, dar faptele vorbesc de la sine. Zâmbi cu o simpatie temperată. Huntley nu are educația necesară pentru titlul de duce.

– Și ai ajuns la concluzia asta în cinci minute? întrebă Gabriella, enervată de acuzația tatălui ei.

– Tot ce pot să spun este că omul – orice om – care deține un titlu nobiliar trebuie să fie vrednic de puterea lui și de vasta responsabilitate pe care acest titlu o reprezintă.

Cuvintele erau ascuțite ca o sabie cu două tăișuri – un atac voit la vrednicia lui Huntley, un lucru pe care tatăl ei nu ar fi îndrăznit niciodată să-l facă dacă ar fi vorbit cu oricine altcineva. Neputând să se abțină, privirea Gabriellei zbură spre Huntley, iar întunericul periculos din privirea lui o forță să facă un pas în spate. Maxilarul lui era așa de încordat, încât la tâmple îi apărură cute albe. Știind că în mintea lui, fără îndoială, se forma un atac verbal, Gabriella clătină din cap și se rugă ca el să reziste. Nimic bun nu putea să iasă din așa ceva.

Se întoarse către Fielding.

– Milord!

Vocea ei îl implora să spună ceva, să se poarte așa cum te așteptai să facă o gazdă când emoțiile se aprindeau mai mult decât era potrivit și să încerce să calmeze situația cu decență.

Fielding, în schimb, se uită la Huntley cu genul de privire efemeră pe care i-o arunci unui câine vagabond sau unui cerșetor.

– Tatăl dumneavoastră are dreptate, milady. Aristocrația este o instituție foarte veche, la care aspiră mulți, dar puțini îi aparțin.

Gura ei se uscă. Nici măcar nu se așezaseră să ia cina, și Huntley era deja catalogat drept o persoană inferioară, nevrednică de atenția lor. Abia îi venea să creadă. Respingeau un duce, un bărbat pentru care ar fi avut cel mai mare respect, de care chiar le-ar fi fost teamă dacă el ar fi avut o dicție mai bună. Și doar acest gând era suficient pentru o face pe Gabriella să devină mai fermă.

– Dumneavoastră l-ați invitat, îi zise ascuțit lui Fielding. Când ochii lui se măriră pentru o fracțiune de secundă, își calmă vocea. Vă rog să fiți politicos!

– Nu crezi că Huntley s-ar simți mai bine în altă parte? întrebă tatăl ei oftând.

Modul controlat în care Gabriella se comportase în ultimele zece minute începu să se fisureze.

– Sunt sigură că da, tată. Mai ales ținând cont de ostilitatea *ta*. Retrăgându-și brațul de pe al lui Fielding, întâlni din nou privirea lui Huntley. Excelență. Dacă se poate, aș vrea să îmi cer scuze în fața dumneavoastră în numele tuturor. Din păcate, manierele par să cam lipsească în această seară.

Se așternu tăcerea în jurul lor. Gabriella își ținu respirația. Lent, precum soarele care urcă la orizont, ochii lui Huntley se umplură de o curiozitate adâncă și de un soi de admirație față de ea, pe care Gabriella nu o mai observase la nimeni. O privi o clipă înainte de a spune încet:

– Probabil din cauza vremii.

Un oftat de ușurare veni din partea ei.

– Da, probabil din cauza asta. Se uită incisiv la Warwick și la Fielding. Nu sunteți de acord?

Ei încuviințară cu reticență din cap, deși era evident că încă aveau garda sus, ca un zid impenetrabil de oțel. Nu aveau deloc încredere în Huntley; asta măcar era clar. Și nu le plăcea faptul că el apăruse de nicăieri, fără originea care să-l recomande pentru poziție.

O cuprinse dintr-odată un sentiment de aversiune, ce urcă pe gât și îi ajunse pe limbă, lăsându-i un gust amar. O făcu să-și dorească să plece din acel loc și de lângă acei oameni cu o viteză nemaivăzută. Și totuși, oricât de puțin îi plăcea, aceea era viața pentru care fusese născută, viața față de care avea obligații. Să le întoarcă pur și simplu spatele acum, când părinții ei depindeau de ea...

Se auzi un clopoțel, semn că era timpul să se meargă în salonul de luat masa. Fielding își oferi din nou brațul, iar ea acceptă conștiincioasă. Dar când făcu asta, privirea ei căzu pe una dintre ferestre și pe reflecția din geam. Era o femeie blondă, cu ochii plini de o tristețe resemnată, uitându-se la ea cu privirea mielului de sacrificiu care este dus la abator.

– Trebuie să spun că m-a uimit comportamentul tău din seara asta, Gabriella, îi spuse tatăl ei mai târziu, în timp ce reveneau spre casă.

Expresiile părinților ei, ascunse în umbrele celeilalte părți a trăsurii, erau imposibil de citit, dar Gabriella auzise tonul încordat al tatălui ei, un memento al stăpânirii de sine instruite. Pe de altă parte, tăcerea mamei era ca o creatură vie, care respira și umplea spațiul dintre ele până la sufocare.

– Comportamentul *meu?* îndrăzni Gabriella, cu mâinile strânse în mătasea diafană a fustelor ei.

În toți anii ei, nici măcar o dată nu pusese sub semnul întrebării comportamentul părinților și nu se certase cu ei. Acest lucru nu era permis. Copiii erau învățați să respecte persoanele mai în vârstă. Cuvântul tatălui ei fusese mereu lege, iar sfaturile mamei ei trebuiau urmate.

Gabriella se uita la ei, la siluetele fără chip care se legănau în ritmul trăsurii. Din când în când, strălucirea străzii trecea prin fereastră, luminându-le vârfurile nasurilor timp de o secundă efemeră.

– Despre asta discutăm, mormăi Warwick.

Cu unghiile înfipte în coapse și cu inima bătând sălbatic în piept, Gabriella alungă tentația de a îndrepta lucrurile cu platitudine și alese, în schimb, onestitatea.

– Ai fost foarte nepoliticos cu Huntley, murmură ea.

Mama ei icni, dar nu spuse nimic. Warwick însă se aplecă în față cu lentoarea precisă a unui prădător. Chipul îi apăru din întuneric, învăluit de nuanțe spălăcite de gri, care cu siguranță înmuiau furia care îi strălucea în ochi.

– Poate că are un titlu, Gabriella, dar *nu* este unul de-ai noștri.

– Este om obișnuit, sublinie mama Gabriellei de parcă simțise că fiica ei avea nevoie să i se amintească acest lucru.

– Și vorbește de parcă se chinuiește să pronunțe cuvintele, adăugă Warwick. Ca să nu mai menționez lipsa lui de educație. Pentru

numele lui Dumnezeu, Gabriella, omul nu a fost instruit deloc. Chiar el a recunoscut asta. Și este un egal! Un om pe care noi trebuie să-l considerăm egalul nostru! Iartă-mă, dar nu cred că am auzit vreodată ceva mai absurd.

Temându-se că părinții ei ar putea deveni suspicioși în ceea ce o privește, Gabriella alese să se retragă, spunând simplu:

– Ăsta nu era un motiv să fii crud.

Oricât de mult își iubea părinții, în ultimele zile văzuse o parte din ei care îi displăcuse. Era un anumit sentiment de superioritate pe care nu-l mai observase până atunci, poate pentru că niciodată nu avuseseră ocazia să-l afișeze așa de clar. Dar acum, odată cu sosirea lui Huntley, era expus din plin, iar pentru prima dată, Gabriella își puse întrebări despre rolul ei în viață.

– Crud? Tatăl ei râse. I-am făcut o favoare informându-l că nu o să fie niciodată bine-venit printre noi. Dacă este inteligent, o să înceteze să-și mai piardă timpul încercând.

„La naiba!" *Nu* putu să nu comenteze:

– Că îți place sau nu, tată, el este ducele de Huntley. Chiar cred că ar trebui să te împaci cu ideea.

– Cel mai nepotrivit duce pe care l-am văzut vreodată. Și surorile lui! Mama Gabriellei se cutremură. Sper că ții minte faptul că ți-am interzis să socializezi cu oricare din ei indiferent de situație.

– Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Fielding să se retragă pentru că tu ai luat niște decizii proaste, zise Warwick.

– Oh, Cerule, exclamă Lady Warwick cu o mână pe piept, nu trebuie să irosești oportunitatea pe care o ai de a deveni Lady Fielding!

O perspectivă care, până de curând, nu o preocupase în nici un fel pe Gabriella. Acum, după ce fusese martoră la cât de nesimțitor putea să fie Fielding, nu se putea abține să nu se întrebe dacă era alegerea corectă pentru ea, indiferent de miză. Căsătoria era, până la urmă, ceva permanent.

– M-ați iubi în continuare dacă nu aș vrea să mă mărit cu el?

Vorbise fără să gândească și fu complet surprinsă de gândul pe care tocmai îl exprimase, neștiind cum de îi venise în minte.

Trecu un moment lung de tăcere, de parcă părinților ei le venea greu să asimileze cuvintele. Într-un final, mama ei chicoti.

– Ce idee prostească, zise ea cu o voce zâmbitoare. Normal că da!

– Nu păreți să aprobați alegerea Victoriei, iar ea a ales dragostea mai presus de orice, zise Gabriella cu un ciudat sentiment de invidie pe care nu-l simțise niciodată.

– Sora ta a rupt o logodnă strălucitoare ca să se mărite cu un negustor, i-o reteză Warwick cu o vehemență fățișă. Asta nu înseamnă că nu o mai iubim, înseamnă doar că am fi forțați să ne învârtim în alte cercuri dacă ea încă ar fi în Anglia, dar nu este, după cum știi.

– Spunem toate astea doar de dragul discuției, nu-i așa? întrebă mama Gabriellei, punând o mână pe brațul soțului pentru a-l calma. Până la urmă, Fielding o va cere, iar când o va face, Gabriella va accepta. Asta-i tot. *Nu* va face greșeala surorii ei.

– Dar voi fi fericită? întrebă Gabriella, alegând să ignore avertismentul din vocea mamei ei.

– Normal că vei fi, insistă Warwick. Fielding va fi un soț excelent. Nu vei mai dori nimic.

– Și dragostea?

Cerule, era ca și cum o viață de întrebări fără răspuns se vărsau din ea! Întrebări pe care nu îndrăznise niciodată să le gândească, darămite să le pună. Viitorul ei fusese prestabilit din ziua în care se născuse. Sau cel puțin așa simțise mereu. Pentru că, deși părinții ei avuseseră mereu mari speranțe cu Victoria, se așteptau ca Gabriella să îi facă mândri. Iar ei i se păruse din ce în ce mai imposibil să se abată de la acest drum când mama o ajutase să se pregătească pentru debut, disperată să-și transforme fata ciudată și stranie într-un diamant de primă mână.

Dar nu avuseseră motiv de îngrijorare. Zestrea Gabriellei atrăsese un val de atenție, iar Fielding fusese cel care pretinsese primul dans. Părinții ei fremătaseră de bucurie. Gabriellei nu-i păsase în vreun fel anume. Își îndeplinea pur și simplu datoria, indiferentă față de alegerile ei din moment ce nici unul dintre domnii pe care îi întâlnise în acea seară nu o impresionase prea mult. În afară de câteva aspecte, erau toți cam la fel. Așa că de ce să nu fi țintit spre cel mai bun, până la urmă, după cum o sfătuise mama ei? Ar fi fost o prostie să nu o facă.

Dar apoi un bărbat cu părul negru, atât de diferit de restul – un bărbat a cărui masculinitate radia din toate fibrele corpului său viril –, se mutase lângă ea, bulversându-i toate gândurile în orice privință.

– Dragostea va veni, spuse mama ei dulce.

– Crezi?

– Da, vorbiră părinții ei la unison exact când trăsura se opri brusc în fața casei lor.

– Pentru noi a venit, adăugă Warwick, de parcă asigurarea aceea avea să alunge grijile Gabriellei.

– Serios? nu se putu abține să nu întrebe.

La fel cum nu se putu abține să nu se întrebe dacă ideea lor despre dragoste era la fel ca a ei, pentru că nu-și amintea să fi fost vreodată martoră la vreun semn de afecțiune între ei.

– Desigur, zise mama ei, încheind conversația.

Coborând, Gabriella își urmă părinții înăuntru și le ură amândurora noapte bună înainte de a se retrage în dormitorul ei. Își dădu seama că somnul nu avea să vină repede în acea seară.

Erau prea multe lucruri la care să se gândească.

Când coborî a doua zi la micul dejun, Gabriella își găsi mătușa așteptând-o. Se părea că mama hotărâse să iasă la cumpărături cu una dintre prietenele ei, în vreme ce tatăl alesese să-și verifice una din investiții. Oftând ușurată, Gabriella trase un scaun și se cufundă în el. Se întinse după ceainic și turnă.

– Cum a fost cina de aseară? întrebă mătușa Caroline din partea cealaltă a mesei.

Ridicând privirea, Gabriella văzu strălucirea curioasă din ochii ei.

– Mai rău decât mă așteptam, zise ea punând ceainicul jos și luând o felie de pâine prăjită. Tata s-a exprimat foarte clar că Huntley nu are ce să caute printre noi.

Buzele mătușii Caroline se curbară suficient cât să exprime faptul că nu era surprinsă.

– Dar tu nu ești de acord?

Bând din ceai, Gabriella se controlă înainte de a spune:

– Nu sunt de acord cu modul în care l-a tratat tata. A fost incredibil de nepoliticos.

– Mă întreb dacă mai este cineva de aceeași părere, în afară de tine și de Huntley.

Punând unt pe pâinea prăjită, Gabriella se uită la mătușa ei.

– Nimeni nu a zis nimic. Clătinând din cap, își lăsă privirea în farfurie înainte de a așeza cuțitul jos și de a ridica pâinea prăjită. Mușcă din ea hotărâtă. Știi cum se întâmplă. Este de ajuns ca o singură persoană să considere pe cineva nedemn. Ceilalți o vor urma ca oile. Știa

asta din experiență. Și, din păcate, în acest caz, hainele scumpe ale lui Huntley nu au fost suficiente pentru a-i distrage de la discursul și manierele lui nesofisticate.

Urmă o pauză lungă, în vreme ce Gabriella mânca restul feliei. Apoi mătușa ei spuse:

– Știu că nu înțelegi sau nu ești de acord cu raționamentul tatălui tău, dar ar trebui să știi că este un om cu principii puternice și că nu a primit niciodată bine schimbarea.

– Aroganța nu-i scuză. Plimbându-și degetele pe marginea delicată a farfuriei, Gabriella continuă: Ar fi trebuit să-l vezi. Era așa de nervos pe mine pentru că i-am pus vorbele la îndoială! Iar mama nu a fost mai prejos. Încă insistă că nu trebuie să am de-a face cu Huntley sau cu surorile lui.

Gândul că părinții ar putea descoperi că nu îi ascultase o făcu să se mai întindă o dată după ceașca de ceai. Luă o gură mai mare.

Mătușa Caroline oftă.

– Amândoi sunt foarte protectori cu tine, Gabriella. Îți vor doar binele, mai ales după mariajul în pripă al surorii tale cu un bărbat dintr-o clasă socială inferioară.

– Este un om de afaceri bogat, iar Victoria îl iubește! N-ar trebui să fie fericiți pentru ea, în loc să se agite că nu este un aristocrat?

– Aș zice că este un pic mai complicat, Gabriella. Până și *mie* mi se pare greu de acceptat ruperea logodnei cu Bellmore, iar eu sunt mult mai deschisă la minte decât fratele meu. Un zâmbet își făcu apariția pe buzele ei. Privește lucrurile așa: dacă tatăl tău te-ar lua la Tattersall să cumpere un cal, crezi că ar cumpăra cel mai scump campion aflat acolo?

– Normal că da, murmură Gabriella, bătând nerăbdătoare cu degetele în masă.

– Pentru că vrea ce este mai bun pentru tine, chiar dacă e un lucru diferit de ceea ce crezi tu că este mai bine pentru tine. Vezi tu, nu doar scandalul trebuie rezolvat.

– Ce vrei să spui?

– Cred că tatăl tău simte că a dat greș cu Victoria. Se învinuiește pentru ceea ce s-a întâmplat și este hotărât să facă lucrurile mai bine cu tine, Gabriella.

– Și dacă eu nu vreau varianta pe care tata o consideră ca fiind mai bună?

Cuvintele îi ieșiră înainte să gândească.

O mică încruntătură apăru pe fruntea mătușii ei.

– Mie, una, nu mi-a plăcut niciodată de Fielding, dar tu ai părut mereu mulțumită de atențiile lui. Vrei să spui că lucrurile s-au schimbat?

– Nu știu. Mușcându-și buza, Gabriella încercă să-și analizeze emoțiile ca să-și poată da seama ce simte, dar se dovedi dificil. Nu sunt de acord cu felul în care Fielding l-a tratat pe Huntley aseară. Mă face să cred că nu este un om cumsecade.

Dar era un motiv suficient pentru a-l îndepărta pe Fielding? Poate că nu, dar apoi, nu era vorba de asta, nu-i așa? Era vorba despre felul cum o făcea Huntley să se simtă – interesantă și atrăgătoare, senzații necunoscute, care trezeau speranța de a simți ceva mai mult. Ceva...

– Tu vrei *iubire!*

Tresărind, aproape că răsturnă ceașca de ceai.

– Nu. Nu fi absurdă!

– Ai o privire visătoare, Gabriella.

– E ridicol.

– Serios?

Mătușa ei se uită la ea neîncrezătoare.

– Nu mă aștept să mă mărit din dragoste, mătușă. Nu m-am așteptat niciodată. Dar armonia ar fi plăcută. Și, sincer, eu și Fielding nu avem nimic în comun despre care să discutăm, în afară de mondenități.

Aplecându-se un pic în față, mătușa Caroline dădu farfuria la o parte ca să-și poată pune coatele pe masă.

– Iubirea este un lucru minunat, Gabriella. Dacă tu crezi că ai vreo șansă, atunci te sfătuiesc să profiți de ea.

– Nu sunt îndrăgostită!

Clătină din cap, regretând ce spusese.

– Căsătoriile din rândul aristocrației sunt mai mult niște afaceri. A mea cu siguranță a fost și, ca rezultat, am renunțat la iubire în favoarea unei căsătorii din datorie. Am ajuns să stau cu un bărbat cu care abia petreceam puțin timp împreună. Eram parteneri într-o înțelegere făcută de părinții noștri, dar inimile noastre nu au fost niciodată. El iubea pe altcineva, și eu la fel. Cel mai dureros lucru a fost să-i vedem pe cei la care țineam făcând același lucru – căsătorindu-se cu oamenii greșiți.

– Îmi pare așa de rău, șopti Gabriella. Nu am știut niciodată.

Ce poveste diferită de cea pe care i-o spuseseră părinții ei seara trecută, când insistaseră că avea să găsească dragostea alături de Fielding!

– Nu aveai de ce să-ți pară rău. Până acum... Uitându-se ferm la ea, mătușa Caroline continuă: Ideea este că mariajul nu poate fi desfăcut, așa că trebuie să fii absolut sigură că îți spui jurămintele alături de persoana potrivită.

– Și dacă acea persoană nu există? Dacă Fielding ar fi cel mai bun pentru mine, iar eu pierd șansa asta din cauza unei incertitudini?

Teama că ar fi făcut o greșeală care nu putea fi îndreptată – genul de greșeală făcută de sora ei – apăsa greu pe umerii ei.

– Poate că, dacă am trece în revistă toate opțiunile pe care le ai, l-am găsi pe cel potrivit, sugeră mătușa Caroline. Ce părere ai despre Lord Rothgate?

– Bănuiesc că este destul de plăcut, dar cred Fielding este mai chipeș.

– Atunci Lord Barkley?

Gabriella se încruntă.

– Prea timid pentru gusturile mele și nu la fel de plăcut ca Fielding.

Mai menționă câțiva burlaci, inclusiv vreo doi cunoscuți drept ticăloși. Gabriella râse la menționarea numelui lor.

– Tata ar face un atac de apoplexie dacă m-aș mărita cu oricare dintre ei. Nu ar fi niciodată de acord și, sincer, nici eu.

– *Hm...* Mătușa Caroline îi aruncă o privire pătrunzătoare. Atunci, îl luăm în considerare pe Huntley?

Numele ducelui o făcu să roșească. Își întoarse privirea, neputând să se uite în ochii mătușii.

– Nu. Tata nu și-ar da niciodată binecuvântarea.

– Și dacă ar face-o? L-ai lua în considerare?

– Nu fi absurdă, zise Gabriella, cu vocea mult mai ascuțită decât intenționase. Abia îl cunosc. Nu ar funcționa niciodată.

Mătușa Caroline păru să se gândească un moment la asta, apoi ridică din umeri și spuse:

– Probabil că ai dreptate. Ca o asemenea căsătorie să aibă loc, ar trebui să acționezi contra dorințelor părinților tăi și așteptărilor pe care toată lumea le are pentru viitorul tău. Încuviință gânditoare din cap. Da, ai fi ducesă, dar ți-ai menține poziția socială? Probabil că nu, considerând reacția aristocrației în privința lui Huntley.

Și, din moment ce tu nu ești rebelă, Fielding pare cea mai sigură alegere pentru tine.

Strângând din buze, Gabriella se uită la mătușa ei.

– Nu mai încerca să mă influențezi!

Mătușa Caroline se lăsă pe spătarul scaunului, pufnind.

– Iartă-mă dacă așa vezi lucrurile! Singura mea intenție este să-ți ofer o perspectivă nouă ca să-ți poți determina propriile dorințe – ceva ce este greu de făcut după ce a trebuit să le asculți constant pe ale celorlalți. Se ridică de la masă. Acum, dacă mă scuzi, cred că mă voi duce la o plimbare. Vrei să mergi cu mine?

– Nu, mulțumesc, murmură Gabriella. Mintea ei era plină de atât de multe gânduri și emoții contradictorii, încât i se părea imposibil să gândească rațional. Cred că mă duc să văd dacă sunt gărgărițe prin împrejurimi.

La puțin timp după aceea, plecă din salon și se îndreptă spre grădină. Ziua aceea era mai rece, lucru care o făcu să-și încrucișeze brațele la piept în vreme ce cobora treptele de piatră ce duceau spre o alee pavată pe partea dreaptă a terasei. Un mic stol de păsări își luă zborul când ea se apropie, acompaniind-o cu ciripitul lor zgomotos.

Ajungând la straturile de trandafiri, Gabriella admiră bobocii proaspeți. Într-o săptămână, aveau să înceapă să se deschidă, răspândind în aer parfumul lor și ademenind albinele și fluturii. Oftă. Dacă Fielding avea să o ceară, așa cum se aștepta, probabil urma să-și planifice nunta când acei trandafiri aveau să fie complet înfloriți.

Dacă ea accepta.

Un zgomot puternic îi atrase atenția. Își înclină capul și ascultă, apoi începu să respire precipitat când îl auzi din nou. O succesiune de exclamații o făcu să se uite la zidul care separa grădina ei de curtea care se afla între casa lor și cea a lui Huntley. În zid era o poartă mare de lemn, care avea menirea să ușureze accesul grădinarului – o ușă la care nu se gândise niciodată înainte din moment nu avusese nevoie de ea. Acum se afla în fața ei, atrăgând-o mai aproape cu fiecare sunet care se auzea de partea cealaltă.

Ajungând la poartă, Gabriella studie lemnul aspru și clanța de fier câteva clipe care i se părură o eternitate. Știa unde duce – în curtea grajdurilor care se aflau între casa ei și cea a lui Huntley. Amândoi aveau acces la ea. Se mai auziră niște gemete. „Uf! Ah! Oh!" Gabriella făcu o grimasă. Nu trebuia să se aventureze dincolo, ci să-și continue drumul, să caute gărgărițe și să ignore orice se întâmpla în acea

curte. Aceasta ar fi fost alegerea corectă. Dar când se auzi un alt geamăt, nu se putu abține să nu apese pe clanță și să deschidă poarta, suficient cât să-și satisfacă curiozitatea.

Dar dădu nas în nas cu un zid de cărămidă – spatele grajdului. Așa că deschise ușa mai mult și se aplecă un pic în față. Tot nu vedea nimic. Oricine scotea sunetele acelea de efort era ascuns vederii. Se auziră iar și iar. Încruntându-se, Gabriella privi peste umăr pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni. Apoi păși prin deschiderea porții și ajunse pe o alee îngustă, care se desfășura între zidul grădinii și grajdurile Warwick. Închizând poarta în urma ei, trase aer în piept. Simți un nod în stomac, iar inima îi bătea așa de repede, că o durea.

Înghiți în sec și porni cu pași ezitanți în direcția curții – o distanță scurtă, mai puțin de zece metri, care i se părea extrem de lungă ținând cont de faptul că era extrem de agitată. Încă un mormăit îi ajunse la urechi, mai puternic decât precedentele. „Oh!" Iuți pasul și ajunse, într-un final, la capătul grajdurilor.

Întinse gâtul, se uită prin ungherul ascuțit și aproape că își dădu sufletul din cauza șocului.

Acolo, aplecat în mijlocul curții, se afla Huntley, cu picioarele depărtate, înfipte ferm în pământ și cu genunchii ușor flexați pentru a ușura mișcarea. Cu brațele ridicate și cu pumnii strânși, sărea peste mingile de la picioarele lui. Pe Gabriella o cuprinse fierbințeala, înroșindu-i pielea la vederea scenei. I se uscă gura când își dădu seama că el nu purta alte haine în afară de o pereche de pantaloni de sport scandalos de strâmți.

Nu mai văzuse niciodată un bărbat cu pieptul gol și nu se putu abține să nu se holbeze la mușchii care vibrau și se încordau, precum canelurile unei plăci de spălat, peste tot abdomenul lui. La el, totul emana forță masculină, de la încordarea și flexarea bicepșilor tonifiați la puternicii pumni pe care îi dădea în sacul de pânză atârnat în fața lui.

Gabriella se întrebă în treacăt dacă Fielding arăta așa pe sub cămașa lui apretată și haina scrobită. *Nu,* hotărî ea, alungând gândul acela. *Nimeni altcineva nu putea să arate așa,* de parcă era capabil să doboare o duzină de bărbați cu mâinile goale. Și felul cum se mișca... Agilitatea lui era impresionantă!

Cu sângele clocotind în vene, Gabriella își lipi mâna de peretele grajdului, pentru a-și menține echilibrul. Trebuia să se uite în altă parte și să revină în siguranța grădinii ei înainte ca genunchii

slabi să-i cedeze. Dar rămase încremenită, cu corpul refuzând să asculte de creier, de parcă pierduseră legătura din momentul în care ea îl văzuse.

Încă un pumn sparse sacul, iar făina curse pe podea ca un pârâiaș fin de pulbere. Huntley făcu un pas în spate și se îndreptă. Cu mâinile în șolduri, se uita la făina care se vărsa prin pânza ruptă. Spatele i se mișca sub respirația grea. Fielding *nu* arăta așa, hotărî Gabriella în vreme ce privirea îi aluneca spre contururile bine definite. De fapt, se îndoia că o persoană dintre cunoștințele ei arăta astfel, ținând cont de cât efort era probabil nevoie să dezvolți un asemenea fizic.

Simțind că o furnică vârful degetelor și cuprinsă de dorința de a-l atinge, ea făcu rapid un pas în spate, cu intenția de a fugi imediat. Dar apoi el se întoarse, cu siguranță alertat de zgomotul făcut de picioarele ei pe pietriș. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, privind-o intens și înlemnind pe loc. Venise nepoftită, îl spionase și nu reușea, nici dacă viața i-ar fi depins de asta, să își ceară scuze. Mai ales că acum se îndrepta spre ea cu o viteză uimitoare. Părul lui ud de transpirație era o învălmășeală haotică lipită de frunte și de tâmple.

Gâtul Gabriellei se încordă. Doamne, Dumnezeule, îi putea vedea sfârcurile și fâșia de păr fin și întunecat care ieșea de sub betelia pantalonilor...

Cu obrajii arzând, își feri privirea, uitându-se undeva în dreapta umărului lui. Apoi el ajunse în fața ei, așa de aproape, că îl putea mirosi – simțea mirosul pătrunzător al efortului lui amestecându-se cu aroma de mosc și lemn de santal. Ar fi trebuit să-i tulbure stomacul. Dar, în schimb, îi accelera pulsul.

– Lady Gabriella, zise el pe un ton răgușit și aspru, care îi agită simțurile și mai tare.

– Ier... iertați-mă, reuși ea să spună, în ciuda limbii rebele și a minții care părea mult prea aiurită pentru vreun gând coerent. Eu...

– Mă priveați?

Dispăruse dicția perfectă cu care vorbise în seara precedentă.

Întrebarea neașteptată o făcu să se uite direct la el. Pieptul i se strânse când îi înfruntă strălucirea întunecată din ochi. Vedea în ei curiozitate, dar și altceva – ceva fierbinte, tentant și foarte-foarte periculos.

– Am auzit un zgomot și am venit să investighez, îi zise ea cu sinceritate. Nu am intenționat să fiu indiscretă.

– Deci mă urmăreați? întrebă el din nou cu o inflexiune obraznică.

Enervată de insistența lui de a o face să se simtă inconfortabil, își strânse buzele și încercă să-l privească.

– Era greu să nu o fac de vreme ce erați chiar aici, la vedere.

– Hm... El încuviință din cap. Totuși, ar fi trebuit să vă întoarceți. Sau măcar să îți... să *vă* faceți simțită prezența.

Desigur, avea dreptate.

– Îmi pare rău. Apoi, pentru că simțea că trebuie să explice, zise: Am fost surprinsă de ceea ce am văzut și mi s-a părut dificil să mă uit în altă direcție. N-am mai văzut pe nimeni boxând până acum. Făcu un pas în spate, mărind distanța, și repetă: Îmi pare rău.

– Ei bine, eu nu aș zice că ăsta a fost box. El schimbă tonul și vorbi din nou corect, făcând un mare efort: Doar mă antrenam, încerc să mă mențin în formă.

Foindu-se neliniștită sub privirea lui, se luptă cu sumedenia de replici care îi veniră în minte la *acel* comentariu și spuse:

– Majoritatea domnilor ar călări ori s-ar duela cu săbiile, iar dacă ar fi să boxeze, după cum știu că mulți dintre ei o fac la *Gentleman Jackson's*, ar fi îmbrăcați potrivit.

El îi răspunse cu un chicotit obraznic – o contradicție cu expresia lui serioasă –, care îi scoase la iveală două gropițe încântătoare, în vreme ce în ochi i se citea aceeași dorință imorală. Efectul fu așa de puternic, încât Gabriella se simți prinsă într-o pânză de dorințe atât de intense, că începu să respire cu dificultate. El o străpunse cu privirea.

– După cum a menționat tatăl dumneavoastră aseară, eu *nu* sunt un gentleman.

Remarca dură o făcu să tresară.

– Nu a spus asta.

– Este ca și cum ar fi spus-o, replică Huntley. Ochii lui deveniră mai duri, îngropând privirea binevoitoare pe care i-o oferise mai devreme. Am fost judecat și considerat nedemn de titlul meu.

– Am încercat să vă avertizez. Nu mai putea să se uite direct la el. Rușinea pentru ușurința cu care tatăl ei îl jignise pe Huntley în seara precedentă și antipatia fățișă a lui Fielding erau prea mari. Aristocrația nu este părtinitoare cu cei din afară. Mai ales cu cei care au un trecut discutabil.

Ochii lui Huntley se întunecară.

– Trecutul meu este departe de a fi discutabil. Sunt moștenitorul legitim!

– Poate, fu ea de acord. Dar sunteți prea diferit, prea comun.

„Oh, vai! Nu e cuvântul potrivit."

El răspunse pufnind aspru.

– Ar fi trebuit să știu că hainele mele scumpe nu fac nici o diferență. Ar fi trebuit să vă ascult pe dumneavoastră, pe Richardson, pe Humphreys și pe Pierson, dar am fost prea încăpățânat, prea pornit să-i pun la punct pe Fielding și pe cei de teapa lui!

Ochii Gabriellei se măriră, dar el nu-și ceru scuze pentru cuvintele dure. Își temperă însă vocea înainte de a continua.

– Mulțumesc că ați vorbit pentru mine. Expiră. Amabilitatea dumneavoastră nu a trecut neobservată.

– Nu vă gândiți la asta, zise ea cu o falsă voioșie. Așa mi s-a părut corect.

El încuviință o dată din cap înainte de a spune:

– Sper că nu complică lucrurile pentru dumneavoastră.

Trăsăturile lui se înmuiară, apoi ceva teribil de asemănător cu mila i se citi în ochi.

Era mai mult decât putea ea să îndure. Și totuși, auzind sinceritatea cu care îi vorbise – de parcă într-adevăr îi păsa –, nu putea să-l învinuiască. Așa că, în loc să riposteze tăios cum voise inițial, vorbi din inimă, spunând simplu:

– Și eu sper.

Hotărând că venise momentul să plece, Gabriella își îndreptă spatele și se pregăti să se retragă.

– Eu... începu ea slab.

În același moment, el spuse:

– Mi...

Derutată de faptul că vorbiseră în același timp, Gabriella își permise să afișeze un zâmbet vag și încercă din nou:

– Probabil că ar trebui să plec.

– Desigur.

Ea se întoarse, ignorând dorința de a rămâne.

– Arătați foarte bine astăzi, strigă el după ea.

Vocea lui nu era puternică, iar complimentul fu așa de neașteptat, încât ea nu se putu abține și se uită în spate. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar colțul gurii lui se ridică.

– Frumoasă.

– Eu... Ea clătină din cap. Nu trebuie să spuneți asta.

Nu putea să îndure gândul că el o făcea să creadă că era altfel decât comună. El ridică din umeri.

– Știu. Dar am considerat că este momentul să vă spun că îmi cam place să mă uit la dumneavoastră.

„Îmi cam place să mă uit la dumneavoastră." Cuvintele vibrară prin ea.

Ea mai făcu un pas în spate, dintr-odată fiindu-i mai teamă decât îi fusese în viața ei. Pentru că acolo se afla un bărbat – cel mai incredibil individ pe care îl văzuse vreodată – care îi spunea că o credea frumoasă. Că îi cam plăcea să se uite la ea. Iar ea părea tentată să-și dorească un lucru pe care nu-și permisese niciodată să și-l dorească – era tentantă să se bucure din plin de aprecierea lui și să întoarcă spatele datoriei pe care o avea, așa cum făcuse cândva sora ei.

Dumnezeule! La ce se gândea? Era doar un compliment, nimic mai mult.

– Mul... mulțumesc, zise ea, apoi adăugă: Ochii mei sunt prea mari și gura prea largă.

Cu ani în urmă, alte fete îi subliniaseră defectele.

El încuviință din cap.

– O combinație ciudată și totuși minunată.

Își bătea joc de ea?

– Vă bateți joc de mine?

Trebuia să știe.

– Nu. Cuvântul se rostogoli de undeva din adâncul pieptului lui. Doar glumeam.

– Pe seama mea?

Normal că da. O făcuseră atâția alții. De ce ar fi fost el diferit?

– Oh, nu, nu cu așa ceva atât de perfect! Doar că... păreți un pic încordată, așa că am zis să vă mai detensionez. Îmi cer scuze dacă v-am ofensat.

Oftă. Își scărpină ceafa. O privi cu atenție.

Ea încremenise, neputând să se miște ori să-și adune gândurile. Ce spusese? Că ea arăta perfect?

„Ceva de genul ăsta."

Părea imposibil. De neînțeles. Îi venea să râdă.

În schimb, ea doar zâmbi.

El continuă să o privească până când zâmbi. Aproape că rânjea.

– Știți cât de tentat sunt să vă sărut acum?

Întrebarea era atât de neașteptată, că fu percepută ca un pumn de simțurile Gabriellei. Aproape că se împiedică din pricina șocului.

– Dumneavoastră... dumneavoastră...

Oh, Dumnezeule, voia să spună: „Da, te rog! Cred că mi-ar plăcea". Și apoi? Să rupă logodna cu Fielding așa cum o rupsese sora ei cu Bellmore? Și să alimenteze scandalul pornit de sora ei? Să-și dezamăgească părinții? Să se mărite cu Huntley? Cerule, spusese că voia să o sărute, nu să se căsătorească cu ea. La ce se gândea?

– Eu... eu... Se mai retrase câțiva pași. Eu trebuie să plec.

El nu spuse nimic, pur și simplu o privea cu ochi curioși în timp ce ea se apropia de poarta care o ducea înapoi în grădina casei.

Ajungând la poartă, se mai uită o dată la Huntley și apoi o deschise. Grăbindu-se înapoi spre casă cât de repede o duceau picioarele, nu îndrăzni să se gândească la sentimentele pe care ducele de Huntley le trezise în ea cât stătuse în fața ei cu pieptul gol și cu gândul de a o săruta. Asta într-adevăr ar fi dus-o pe un teren periculos.

Capitolul 13

Întorcându-se în dormitorul lui cu un pas vioi care-i făcea cizmele să lovească ascuțit în podeaua de marmură, Raphe așteptă să plece valeții și servitoarele care-i pregăteau baia, înainte de a se dezbrăca de pantaloni. „Dumnezeule, ce dimineață!" Și încă nu se terminase. Lady Gabriella urma să revină să-i mediteze surorile.

Cufundându-se în apa caldă, se gândi la ea. Da, era uimitoare și da, era tentantă cu buzele ei voluptuoase care-l invitau să-și imagineze tot felul de indecențe. Dar era mai mult de atât. Nu era doar atracție fizică. Îl atrăgea hotărârea ei fermă de a-și sfida părinții în numele a ceva ce conta mai mult decât dezaprobarea lor, și anume să facă exact ce credea ea că era corect. Bunătatea față de surorile lui și dorința de a înfrunta tot felul de probleme pentru ei erau mai mult decât orice trăise sau văzuse el până atunci. Altruistă. Asta era. Și apoi erau ciudățeniile ei – afecțiunea ei față de insecte. Nu se putu abține să nu zâmbească. Majoritatea femeilor ar prefera un cățel sau un pisoi. Dar nu Lady Gabriella.

În timp ce se săpunea, analiză reacția ei la complimentul lui în privința fizicului ei. Se îndoise de sinceritatea lui. Fusese evident. Întrebarea era de ce? De ce nu-și dădea seama Lady Gabriella cât de superbă era? Chipul ei avea o formă delicată, dar cu trăsături puternice, corpul îi era zvelt și agil, proporționat perfect – sânii, observase el, nu erau nici prea mari, nici prea mici. Și fundul ei... Nu putea să scape de imaginea aceea! Nu se putea abține să nu se întrebe cum ar fi arătat fără cele câteva straturi de materiale cu care era acoperit.

„Indecent."

Așa era el în clipa aceea. Puse săpunul deoparte și se scufundă în apă, îndepărtând clăbucul. Dacă vreun bărbat ar avea asemenea intenții obscene legate de una din surorile lui?

– Ce ai face atunci, Raphe?

Singurul răspuns fu clipocitul apei când se ridică. Desigur, știa răspunsul. L-ar fi omorât pe acel individ, asta ar fi făcut.

Și totuși... Hristoase, felul cum ea îl făcea să se simtă! Era ca și cum aerul prindea viață în jurul lui când ea era în preajmă. Și suferința din ochii ei când îi spusese că nu avea prieteni... Îl făcuse să-și dorească să o ia în brațe, să-i aline suferința și să o liniștească. Dar el o lăsase să plece, la fel ca în dimineața aceea, când se retrăsese în grabă, ca o pisică maltratată care nu mai avea încredere în lumea din jurul ei. Detesta să se gândească la ea așa, detesta pe oricine o făcuse să se simtă astfel.

Ștergându-se, se gândi ce opțiuni avea. Erau două: să o lase naibii în pace ori să o curteze până ce obținea ceea ce dorea. Dacă alegea prima variantă, putea să iasă și să-și satisfacă dorințele în altă parte. Nu ar fi fost același lucru, într-adevăr, dar l-ar fi scăpa de dorința care creștea de când... Ei bine, de când o văzuse prima dată.

Sau putea încerca să o convingă că el era mai bun decât Fielding. Cu siguranță, i-ar fi oferit mai multă plăcere. Măcar de asta era sigur. Zâmbind pervers la acel gând, începu să se îmbrace cu hainele pe care Humphreys i le așezase pe pat. Dar a aduce în patul lui o doamnă ca ea însemna căsătorie.

Putea să facă asta? Să se căsătorească cu o femeie pe care abia o cunoștea doar ca să-și satisfacă o poftă? I se părea un preț îngrozitor de mare de plătit. Își trase cămașa peste cap și scoase mâinile pe mâneci. Atunci să o uite? Nu putea. Ideea i se părea mai imposibilă decât să-și dedice viața unei instituții în care nu credea. În plus, trebuia să țină cont de responsabilitatea față de titlul lui. Alungase acel

gând din pricina aversiunii față de căsătorie, dar poate că trebuia să-și regândească poziția dacă asta o implica pe Lady Gabriella. Îmbrăcă lenjeria intimă, conștient de cât de frustrat devenise din cauza unei femei. Totuși, nu era orice femeie, ci persoana cea mai interesantă pe care o cunoscuse vreodată.

Se hotărî ce avea să facă, se îmbrăcă și coborî.

– Am nevoie să găsiți o scuză și să mă lăsați singur cu ea, le spuse surorilor lui fără vreo introducere, după ce le găsise în camera de muzică.

Amelia zdrăngănea la pian, în vreme ce Juliette dansa pe piesa fără ritm.

Amândouă înlemniră. Muzica încetă. Se uitau la el de parcă îi căzuse capul când intrase. Poate chiar așa se întâmplase. Cu siguranță, nu-l folosea.

– Poftim? întrebă Amelia.

– Lady Gabriella, clarifică el. Vreau să pot sta de vorbă cu ea fără voi două acolo.

– Este o lady, Raphe, zise Juliette de parcă el nu-și dăduse seama de asta.

Amelia mijì ochii spre el și se ridică. Își încrucișă brațele la piept, stând de parcă îi bloca drumul.

– Să nu crezi că nu am văzut cum te uiți la ea, cum încerci mereu să fii în apropierea ei. O sperie, să știi.

– Eu doar... Se uită la fiecare din ele pe rând. Chiar purta discuția asta cu surorile lui? Îmi place de ea, bine?

– Nu, i-o tăie Amelia. Nu este bine. Clătină din cap. Te cunoaștem, Raphe, ești un om bun, blând, dar n-ai fost niciodată cu o femeie decât pentru puțină distracție.

– Amelia...

Tonul îi fu dur, sperând să o oprească. Dar ea nu ascultă.

– Lady Gabriella nu este o jucărie, Raphe. Este o femeie de viță nobilă – un miel față de tine, care ești un lup. Nu-ți voi permite să o vânezi doar pentru că a trecut o vreme de când tu...

– Oprește-te!

Îi aruncă lui Juliette o privire precipitată. Fusese o greșeală colosală să vorbească despre asta cu surorile lui. Cerule! Practic, roșea din cauza asta.

Doar că Amelia își pusese în minte că trebuie să zică ce avea de zis.

– Să o lași pe Lady Gabriella în pace! Merită ceva mai bun.

Raphe rămase cu gura căscată. Încercă să nu se simtă ofensat. Nu funcționă.

– Dacă vreau să mă însor cu ea?

Asta o reduse la tăcere pe Amelia. Deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu se auzi nimic. Era mută. Chiar uimită, judecând după expresia ei.

– Eu aș fi de acord cu asta, zise Juliette după o mică ezitare. Ar fi o cumnată minunată.

Amelia mai deschise și închise gura de câteva ori până ce reuși să întrebe singurul lucru pe care Raphe își dorise să-l ignore.

– Nu ar trebui să se mărite cu Fielding?

– Încă nu este logodită cu el, îi răspunse Raphe. Ceea ce înseamnă că există o șansă să o câștig.

– Atunci ții la ea? întrebă Juliette.

– Eu... Nu știa ce să răspundă. Într-un final, spuse: După ce am văzut-o cu Fielding, cred că *el* cu siguranță nu ține la ea.

Orice ar fi însemnat asta pentru ei.

– Bine, zise Amelia și își desfăcu brațele.

– A sosit Lady Gabriella, anunță Pierson, apărut în ușă. Să o conduc înăuntru?

Raphe privi spre surorile lui, ridicând întrebător din sprâncene. Amelia se uită la Juliette, între ele păru să aibă loc un schimb tăcut de replici. Încuviințară amândouă din cap.

– Dar, dacă o rănești în vreun fel, zise Amelia imediat ce Pierson ieși, mă voi asigura că vei regreta decizia.

Știa că vorbea serios. O privi plecând, grăbită să ajungă în partea cealaltă a casei, cu Juliette în urma ei. Era înduioșător cât de atașate erau surorile lui de Lady Gabriella, cât de mult o plăceau. Juliette avea dreptate. Ar fi o completare frumoasă pentru familia lor. Între timp, el avea să se bucure să o cunoască mai bine.

Urmându-l pe Pierson spre camera de muzică, Gabriella făcu tot ce putu ca să-și alunge din minte întâlnirea de mai devreme cu Huntley. *Gol.* Cuvântul acela o urmărea de vreo două ore. Nu complet gol, dar suficient ca să o facă să se întrebe cum era restul. Nu voise să se gândească, dar era ca și cum își pierduse controlul, neputând să oprească asaltul imaginilor spontane care o făceau să se simtă

agitată și stupidă. „Atât de necuviincios", se dojenea ea în vreme ce îl urma pe Pierson. „Așa de nepotrivit unei lady!"

Pierson îi anunță prezența și păși într-o parte, permițându-i să intre. Simțurile ei deveniră conștiente, pielea se lipi de muselina fină a rochiei, în vreme ce pieptul părea să fie dintr-odată comprimat de corset. Pentru că el era acolo, sprijinit cu dezinvoltură de pian, urmărind-o prin încăpere, privind-o cum măsura spațiul.

– Unde sunt surorile dumneavoastră? întrebă ea, uitându-se oriunde numai la el nu.

– Au fost reținute. M-am gândit să vă țin companie până când sosesc.

Se îndreptă și veni spre ea, reducând distanța până când ea tremură când îl simți atât de aproape. Îi atinse cotul, iar ea aproape că sări din loc, rămânând nemișcată doar prin forța voinței.

– Vă rog... O conduse spre canapea. Luați loc.

Ea se așeză, ușurată că nu mai trebuia să se sprijine pe picioare.

– Vor întârzia mult?

Privi din nou spre ușă.

– Nu știu, răspunse el în vreme ce se așeza pe un fotoliu de lângă ea. Ceaiul fusese deja adus, dar ea nu avea încredere că putea să-l toarne fără să verse. Din fericire, nu trebui să o facă pentru că îl turnă el – o sarcină neobișnuită pentru un bărbat, dar nu părea să-l deranjeze, de parcă era obișnuit să se facă util.

– Este fierbinte, îi zise el în vreme ce îi așeza ceașca în față. Aveți grijă să nu vă ardeți!

– Mulțumesc.

Luă cu grijă o înghițitură. Ah! Mult mai bine.

Lăsându-se pe spate, își încrucișă picioarele, se uită la ea o secundă și apoi spuse:

– Aș vrea să vă cer scuze.

La asta nu se așteptase. Își ridică privirea spre el, fără a face un efort să-și ascundă uimirea.

– Pentru ce?

– Cred că știți. Când ea nu răspunse, el continuă: A fost greșit din partea mea să încep o conversație cu dumneavoastră, ținând cont de starea în care eram.

Un val de roșeață urcă din pieptul Gabriellei până în vârful firelor de păr. Nu dorise să abordeze această problemă, sperase că avea

să fie pur și simplu uitată sau ignorată de amândoi. Din moment ce nu mai era posibil, încercă să se calmeze înainte de a vorbi.

– Deși ați fi putut face asta cu mai multe haine, eu sunt cea care a venit nepoftită peste *dumneavoastră*, Excelență, nu invers. Își feri privirea, uitându-se spre o vază. Ar fi trebuit să plec din clipa în care v-am văzut.

– De ce nu ați făcut-o?

În vocea lui era ceva dezagreabil. Se potrivea cu stilul lui necizelat, accentuându-i masculinitatea virilă, lucru rar în Mayfair, unde viețile fără griji ale domnilor avuseseră ca rezultat trupuri ușoare. Comparat cu Fielding, de exemplu, al cărui corp era zvelt și elegant, Huntley părea un luptător călit. Și, deși Gabriella detesta să recunoască, era ceva extrem de atractiv în asta.

– Am fost surprinsă și curioasă. Boxați des?

Era o tentativă deliberată de a conduce conversația spre un subiect concret. Astfel, era mai în siguranță, sperând să roșească mai puțin.

– Antrenamentul este satisfăcător, îi zise el pe același ton. Îmi face plăcere.

Nu era un răspuns direct, dar cu siguranță explica forma fizică în care se afla.

– Îmi cer scuze că v-am privit, zise ea cu sinceritate.

Ajunseră la ușa de sticlă care dădea spre terasă. Prin ea pătrundea lumina soarelui, încălzind aerul cu o strălucire confortabilă.

– Vă iert dacă mă iertați, îi zise el pe un ton serios.

Nu îndrăzni să-i spună că nu era nimic de iertat, așa că îi zâmbi.

– Ne-am înțeles.

– Foarte bine. Zâmbi și el o clipă, apoi deveni gânditor. Am crescut în mahalale, să știți.

Bruschețea cu care el o zise o uimi complet. Probabil îi luase cam un minut să înțeleagă vorbele lui înainte de a fi pregătită să răspundă.

– Cum se poate asta?

Maxilarul lui se încordă, suficient ca ea să își dea seama că nu-i făcea plăcere să-i împărtășească acest lucru. Cu toate astea, se afla acolo, destăinuindu-se, de parcă pentru el conta ca ea să afle.

– Tatăl meu s-a sinucis când aveam opt ani.

Oh, Dumnezeule! Nu știuse.

– Eu...

– Nu o spuneți. Vă rog! Este ceva din trecut și, oricât de îngrozitor pare, eu și surorile mele am reușit să ne continuăm viețile fără el.

– Și mama dumneavoastră?

Ceva întunecat îi trecu peste chip. Se încruntă, iar ochii îi deveniră distanți.

– Ne-a părăsit cu puțin timp înainte... A fugit cu alt bărbat, din câte îmi amintesc.

– Da...

Ea clătină din cap, neputând să înțeleagă chinul de a-ți pierde ambii părinți la o vârstă așa de fragedă.

– Aveam o datorie și nu exista nimeni care să o plătească – nimeni care să ne ia pe noi. Bătu cu degetele în brațul fotoliului, apoi se opri. Mi-a fost teamă că vom fi separați, că vom fi trimiși în grija unor familii diferite, așa că am fugit.

– Cu surorile dumneavoastră... Nu puteau să fi avut mai mult de cinci și șapte ani, zise ea calculând.

El încuviință scurt din cap.

– Nu a fost ușor. Râse amar. De fapt, aș zice că este un miracol că am supraviețuit.

Părea un chin imposibil prin care să treacă niște copii așa de mici, ceva prin care nimeni nu ar trebui să treacă. Îi întâlni privirea. Ochii lui negri străluceau ca două picături bogate de miere.

– De ce-mi spuneți asta?

– Pentru că este important, răspunse el simplu. Și pentru că prietenii nu se mint unul pe celălalt.

I se uscă gura.

– Prieteni?

Ce noțiune străină! El încuviință din cap.

– Dacă vreți.

Voia. Foarte mult. Dar apoi cuvintele lui se risipiră, iar ea își dădu seama că trebuia să fie la fel de onestă. Își mușcă buza și își încleștă degetele în fustele rochiei. Onestitate în schimbul prieteniei.

– Nu v-am mințit când am zis că nu am deloc... prieteni.

– Știu, îi zise el cu blândețe. Îmi pare rău că nu v-am crezut.

– Dar acum mă credeți?

În acel moment, își dădu seama că pentru ea conta încrederea lui.

– Da.

Ea oftă ușurată, apoi se gândi să întrebe:

– De ce?

– Pentru că oamenii buni, în general, nu sunt necinstiți. Și datorită ochilor dumneavoastră. Suferința din ei când v-am acuzat... El clătină din cap. Îmi pare rău.

Scuzele lui o făcură să se simtă cumva mai ușoară, mai relaxată și mai în largul ei. Poate pentru că dezvăluiau partea lui sensibilă, cu care se simțea mai confortabil decât în prezența cuceritorului malițios, care o făcea să simtă că avea niște viermi care i se agitau în stomac.

– Apreciez asta.

Se uitară unul la celălalt preț de o clipă. Trăgând aer în piept, se îmbărbătă să fie onestă cu el așa cum fusese el cu ea. De dragul prieteniei. Nimic mai mult.

– Când aveam șase ani, începu ea, am văzut un grup de băieți adunați în parc. Râdeau de ceva ce eu nu puteam să văd. Așa că m-am apropiat fără să mă gândesc, abandonându-mi guvernanta cu o nevoie impulsivă de a ști ce făceau. Ezită, dându-și seama dintr-odată cât de stupid avea să sune povestea ei. Până la urmă, el se născuse băiat. Dar continuă: Mi-am făcut loc printre ei și m-am uitat în jos, încercând să găsesc obiectul care îi amuza. Și apoi l-am găsit. Trase aer în piept, detestând cât de evidente îi erau emoțiile. Prinseseră un bondar, îi smulseseră aripile și-l împungeau cu rămurele ca să se întoarcă pe spate, din nou și din nou, în vreme ce ei râdeau de cât de ridicol arăta.

– V-a întristat să vedeți o creatură inocentă torturată.

O privi îndeaproape. Prea aproape.

Gabriella se foi, neputând să stea locului sub privirea lui așa de pătrunzătoare.

– Nu cred că am fost atât de furioasă vreodată în viața mea, zise ea. Am izbucnit. Ca o ramură care cedează la prea mult efort, am... Își aminti ce îi zisese mama ei când auzise de incident. Tresări. Mă tem că am înnebunit timp de o secundă, țipând la ei să se oprească și lovindu-i când au refuzat. Își întoarse privirea, jenată de felul cum se purtase. Apoi s-a aflat. Mereu se află. Părinții mei au fost nevoiți să-și ceară scuze celorlalte familii.

– Și bondarul?

Gabriella clipi. Nimeni nu o întrebase, nici măcar sora ei. El era primul.

– A supraviețuit. Puțin. L-am adus acasă în palmă.

Lui îi scăpă un chicotit, urmat de un zâmbet. Apoi clătină din cap.

– Bineînțeles că l-ați adus.

Bineînțeles – el nu spuse altceva. Gabriella simți că i se topește inima când îi auzi tonul înțelegător.

– Acel bondar a fost începutul fascinației mele pentru insecte. Mi-a oferit ceva de făcut când ceilalți copii nu mă băgau în seamă. Când s-a aflat despre pasiunea mea, la un moment dat... Ei bine, orice șansă de a fi considerată o companie acceptabilă s-a năruit. Mi s-a pus eticheta de fată ciudată, excentrică și care ar trebui evitată. După aceea, nu le-a scăpat nimic de care să nu-și bată joc.

– Inclusiv felul cum arătați.

Ea încuviință din cap.

– Da.

Rămase tăcut o clipă.

– A durut, zise el, rezonând cu amintirile ei.

– Da. Încercă să zâmbească și aproape că reuși. Așa că am dispărut printre umbre, evitând toată atenția, în vreme ce Victoria înflorea în ea. Era o lady perfectă; vorbea frumos și era inteligentă. Părinții mei au ales să nu își mai facă griji pentru viitorul meu. Până la urmă, o aveau pe ea, o fată care avea să se mărite cu un marchiz.

– Doar că ea nu s-a măritat.

– Da. Nu s-a măritat.

– De ce?

O întrebare pe care Gabriella și-o pusese de nenumărate ori pentru că, deși își imaginase că sora ei se îndrăgostise, bănuia că realitatea era mult mai rea.

– Îmi place să cred că s-a îndrăgostit. Când el rămase tăcut, ea adăugă cu hotărâre: Se întâmplă.

– Da. Bănuiesc că se întâmplă. Ridicându-se, se îndreptă spre ușă. Vă rog să mă scuzați, cred că mă voi duce să văd ce le reține pe surorile mele.

Și apoi plecă, ieșind pe ușă cu o iuțeală care o neliniști pe Gabriella mai mult decât o făcea prezența lui. De fapt, în tot acest timp, nu o deranjase mai deloc.

Se gândi că fusese destul de plăcut să vorbească cu el despre lucruri personale. Păcat că nu se întorsese cu surorile lui, dar se părea că se dusese să exerseze dansul. După spusele Ameliei, instructorul era un bătrân italian care nu credea că trebuie să ai parteneri până

ce nu știi pași, ceea ce însemna că Huntley și surorile lui luau lecții separat, din moment ce nu erau aceiași pași pentru bărbați și pentru femei.

„Vă place să dansați?"

Întrebarea pe care i-o pusese prima dată când se oferise să-i ajute surorile îi veni în minte ca un nor de fum, ondulându-se, șerpuind, amintindu-i de îndrăzneala lui. Cu zece minute mai devreme, fusese așa de diferit stând pe locul pe care acum îl ocupa Juliette! Și o ascultase. Cu atenție. De parcă într-adevăr îi păsa de trecutul ei și de cicatricele pe care i le lăsase.

„Prieteni." Asta deveniseră, în cel mai ciudat și neobișnuit mod. Mai târziu, în vreme ce se îndrepta spre casă, cu Anna lângă ea, nu se putu abține să nu se întrebe dacă putea să aibă vreodată curajul de a-și dori mai mult.

Capitolul 14

În următoarea dimineață, Gabriella se trezi și rămase uitându-se îndelung la tavan, în încercarea de a-și aminti alt vis. Fusese și mai provocator decât ultimul. I se accelerase pulsul și respira repede, iar cearșaful era înfășurat haotic în jurul picioarelor. Sfinte Dumnezeule! Visase corpul gol al lui Huntley lipit de ea, degetele ei atingându-i blând umerii lați.

Închise ochii și se înroși când își aminti mâinile lui mișcându-se pe *ea*, mângâind-o în cele mai necuviincioase moduri posibile. Dădu la o parte cearșaful, suspinând. Încă tremura ușor la amintirea a ceea ce se întâmplase. Doar că *nu* se întâmplase.

Nu fusese real, își zise ea mai târziu, în vreme ce camerista îi punea acele perlate în păr. Dar îl *simțise* real și, din acest motiv, știa că acea zi avea să treacă mai greu decât oricare din zilele anterioare.

Când coborî la micul dejun, stomacul îi era plin de noduri la gândul că trebuia să dea ochii cu Huntley în mai puțin de o oră. Cerul să o ajute, nu avea să se poată uita la el fără a-și aminti cum arătase cu o zi în urmă fără cămașă și cum mintea ei alesese să folosească acea imagine în cel mai revoltător mod posibil!

Dumnezeu să o ajute!

– Ai vrea să te însoțesc când sosește Fielding? o întrebă mama ei de pe partea cealaltă a mesei.

Gabriella tresări.

– Poftim?

– Va sosi într-o oră. Mama ei împinse spre ea un bilet. Nu ascultai ce-ți spuneam?

Adunându-și gândurile, Gabriella citi biletul, apoi îi spuse mamei sale:

– Poate să mă însoțească Anna dacă ai alte lucruri de făcut.

– Bine. Dacă ești sigură...

Gabriella încuviință din cap spre mama ei.

– Bucură-te de ziua asta!

Așteptă ca mama să plece, apoi scrise un bilet pentru Amelia și Juliette, informându-le despre întârzierea ei neașteptată, și o rugă pe Anna să-l ducă. Apoi, se duse în salonul de zi pentru a citi cartea preferată – un exemplar din *Introducere în entomologie sau elemente ale istoriei naturale a insectelor* de Kirby și Spence.

O jumătate de oră mai târziu, ajunse Fielding și îi aduse trandafiri.

– Arătați la fel de minunat ca întotdeauna, milady. Scuzele mele că nu v-am vizitat mai repede. Făcu un pas spre ea. Ar fi trebuit să vă vizitez ieri, după dineul mamei mele, dar îmi era teamă că v-am supărat. Nu am fost așa de primitor cu Huntley cum ar fi trebuit să fiu și, ținând cont de blândețea dumneavoastră, sunt convins că m-ați crezut un ticălos.

Făcând semn spre canapea, Gabriella întrebă:

– Ne așezăm? El își înclină capul și așteptă să se așeze mai întâi ea. Adevărul este că dumneavoastră și tatăl meu ați fost destul de nepoliticoși. Eu și tata ne-am certat tot drumul spre casă în trăsură.

– Îmi pare rău să aud asta, zise Fielding. Întinzându-se, îi luă mâna într-a lui. Deși nu pot vorbi în numele lui, aș vrea să explic motivele pentru care m-am purtat mai puțin cordial în acea seară. Trase aer în piept, apoi expiră. Ideea este că am fost gelos.

Maxilarul Gabriellei aproape căzu pe podea.

– Gelos? Pe Huntley?

Ridicând ciudat din umeri, Fielding alunecă cu privirea într-un punct dincolo de umărul stâng al Gabriellei.

– Este foarte chipeș, în formă și, fără îndoială, bogat. Titlul lui este cu mult peste al meu. Așa că, atunci când l-am găsit uitându-se la dumneavoastră ca și cum...

Își căuta vorbele, clătinând din cap.

– Ca și cum? îl îmboldi Gabriella.

– A fost greșit din partea mea să mă port astfel, zise el fără să-i răspundă la întrebare. Mă puteți ierta?

Ea strânse din buze. Își recunoscuse greșeala și îi ceruse iertare într-o manieră foarte politicoasă. Ea încuviință din cap.

– Desigur.

El răsuflă ușurat.

– Bun. Zâmbi. Aseară am vorbit cu tatăl dumneavoastră la club despre o înțelegere legată de căsătorie și ce ar presupune aceasta.

– Oh?

Gabriella simți un nod în stomac. După toate câte se întâmplaseră, uitase complet să-i spună tatălui ei despre condițiile pe care le dorea. Trebuia să-și amintească să facă asta în curând. Înainte ca Fielding să o ceară.

– A fost o discuție foarte productivă, așa că nu trebuie să vă faceți griji. Totul va ieși exact cum trebuie.

Încuviințând indiferentă din cap, Gabriella se resemnă, știind ce conversație urma – o discuție despre căpestre și șei și despre cât de bine arăta el în comparație cu alții. Ea, pe de altă parte, nu avu nici o șansă să vorbească despre propriile interese. De fiecare dată când încerca să le aducă în discuție, el își continua pur și simplu propriile idei, de parcă ea nu spusese nimic. Era și enervant, și obositor, nervii ei erau întinși la maximum când plecă Fielding.

Aruncând o privire rapidă la ceas, Gabriella se întoarse spre Anna.

– Astăzi nu avem mult timp la dispoziție. Mama se întoarce într-o oră.

– Atunci ar fi bine să plecăm, sugeră servitoarea.

Puse repede la loc ce cususe pe durata vizitei lui Fielding.

– Pot să fiu sinceră cu dumneavoastră, milady? întrebă ea în vreme ce mergeau spre spatele casei și ieșeau pe terasă.

– Desigur.

Nevrând să mai piardă alt minut, Gabriella iuți pasul.

– M-ar durea să vă văd măritându-vă cu contele. Vă va dezamăgi.

– Mulțumesc, Anna, dar mă tem că nu prea am de ales.

– Sunteți sigură?

– Nu mai există altcineva.

Servitoarea nu-i răspunse, iar Gabriella îi fu recunoscătoare pentru asta. Mai ales că mințea – nu doar pe Anna, ci pe ea însăși. Pentru că adevărul... Adevărul era un lucru teribil de înfruntat, iar opțiunile ei erau imposibil de luat în considerare. Și Huntley... era un prieten, nimic mai mult. Se știau de puțin timp. Să ia în considerare căsătoria cu el, cu toate consecințele care decurgeau din asta, ar fi fost o nebunie.

„O nebunie mai mare decât să te măriți cu un bărbat care nici măcar nu-ți place?"

Simțea deja, în puțin mai mult de o săptămână, o legătură mai puternică cu Huntley decât simțise vreodată cu Fielding. Huntley chiar o ascultase, arătase interes și fusese fascinat de curioasa ei pasiune pentru insecte.

Păși prin gardul verde care despărțea grădinile, distrasă de toate grijile ce i se adunau în minte. Putea să rupă legătura cu Fielding? Îndrăznea să o facă? Nu avea alt plan. Și părinții ei nu i-ar fi permis niciodată să se mărite cu Huntley. Asta, dacă el ar fi cerut-o, ceea ce era puțin probabil din moment ce avea pe cap lucruri mai importante decât să-și ia o soție.

Gândurile acelea se opriră când văzu o mișcare cu coada ochiului. Se întoarse instinctiv, aproape împiedicându-se când îl zări.

– Dumnezeule! murmură Anna.

Exact, gândi Gabriella, pentru că era vorba de duce întins pe iarbă, cu ochii închiși și cu un zâmbet foarte satisfăcut pe buze. Era într-o poziție de completă relaxare, fără nici un pic de tensiune.

– Așteaptă aici, șopti Gabriella către Anna, apropiindu-se de el și studiindu-l, dar și profitând de ocazie să-l vadă odihnindu-se.

Dar acolo? Pe iarbă? Era neobișnuit. Privirea ei căzu pe una din mâinile lui – palma era în jos spre iarbă, iar degetele se mișcau încet, parcă mângâind iarba. Mișcarea îi flexa tendoanele, îi încorda pielea de pe degetele înroșite. Boxase din nou.

Și din nou imaginea lui în fața ei, cu pieptul gol și transpirația alunecându-i de pe chip, îi apăru în fața ochilor. Suspină. El deschise ochii, uitându-se direct la ea. Gura i se mișcă și apoi zâmbi.

– Iar mă priveați.

Căldura îi cuprinse chipul, arzând-o până când se temu că ar putea să se transforme în scrum.

– Eu... La ce naiba se gândise când nu-și făcuse simțită prezența? Nu am vrut să vă deranjez.

O scuză prostească. Voia să se uite la el – să se uite *singură* la el.

El îi susținu privirea suficient cât să o facă să se rușineze.

– Ar trebui să vă ridicați, izbucni ea dintr-odată. Un domn nu rămâne în șezut sau – își flutură mâna – întins când sosește o doamnă. Se ridică și o întâmpină cum se cuvine!

Părea că se gândește la asta și pentru o secundă ea crezu că el avea să îi urmeze sfatul, dar apoi zise:

– Și dacă ați veni dumneavoastră aici?

– Poftim?

Rămase cu gura căscată.

Ducele bătu iarba de lângă el, apoi ridică provocator dintr-o sprânceană.

– Cred că vă va plăcea.

Nu se îndoia nici o secundă de asta. Dar era o femeie adultă, pentru numele lui Dumnezeu! Asemenea lucruri nu se făceau, oricât de spontan ai fi fost.

– Surorile dumneavoastră mă așteaptă. Ar trebui să mă duc să le caut.

– Au lecții de cusut, zise Huntley, ridicându-se în coate. Richardson a aranjat ca doamna Bryant, menajera noastră, să le învețe.

– Oh, bine... Dintr-odată, se simți dezamăgită. Atunci vin mâine.

El își înclină capul. Ea nu se mișcă, prinsă între obligația de a face ce trebuia și dorința de a rămâne. El mai bătu iarba o dată, iar ea privi în urmă la Anna, care părea să fie foarte ocupată cu o plantă într-un ghiveci.

– Dacă vă alăturați, vă arăt ce cărăbuș am găsit.

Își permise să cedeze.

– Prea bine, dar numai o clipă.

El îi oferi mâna pentru a o ajuta să se aplece, iar ea acceptă. Atingerea îi trimise valuri de energie în braț și în piept. Își controlă respirația și se lăsă pe pământ, străbătută de fiori pe șira spinării când el îi strânse ușor mâna. Nu-i dădu drumul imediat, așa cum ar fi trebuit, ci îi ținu mâna o secundă în plus față de cât era considerat adecvat.

– Sunteți așa de moale!

Șoapta îi atinse obrazul, în vreme ce degetul lui mare și aspru îi mângâia palma.

– Eu...

Cuvântul păru mai mult un cârâit. Îi dădu drumul la mână, permițându-i să se calmeze. Ea spuse din nou:

– Nu ar trebui să fiu aici. Cu dumneavoastră, vreau să zic. Nu este deloc cuviincios.

– Servitoarea dumneavoastră este și ea aici, sublinie el. Nu există nici un risc de a păți ceva.

Zâmbetul care urmă era așa de impertinent, încât Gabriellei îi fu imposibil să nu râdă.

– Așa sper.

– Doar dacă nu cumva v-ar face plăcere.

Ridică din sprâncene.

– Excelență!

Iar o făcea să se simtă inconfortabil, dar mai rău era că ea se simțea ca și cum el ar fi făcut deja ceea ce sugerase. Visul ei reveni ca o amintire trezită de propria imaginație, de propriile dorințe... Își linse buzele, apoi își dădu seama că el îi urmărea mișcarea, pupilele lui fiind un pic dilatate în vreme ce o privirea.

– Un domn nu spune astfel de lucruri, îi zise ea cu asprime.

Dacă doar ar găsi o cale de a reveni la conversația prietenească pe care o avuseseră cu o zi în urmă!

El se retrase puțin, afișând o expresie mai veselă.

– Aveți prea multe reguli de urmat. Dacă nu sunteți atentă, veți fi o altă doamnă din societate, cu nimic diferită de următoarea.

– Dar...

Se opri. Poate că el avea dreptate. Analiză felul în care viața ei se schimbase de când Victoria se măritase. Părinții ei îi acordaseră mai multă atenție decât înainte și i se amintea zilnic cum să vorbească și să se poarte.

– Trebuie să înveți să te controlezi, îi zisese mama ei, reînviind incidentul cu bondarul din copilărie. Trebuie să-i faci să uite că te-ai purtat așa de rău vreodată.

Urmaseră lecții de etichetă. Fusese educată cum să meargă și cum să se așeze, cum să se ridice și chiar cum să asculte. Și, deși nu crezuse că era posibil să se întâmple, se schimbase. Regulile deveniseră o parte importantă din viața ei – o rutină care avea să o ducă la destinație fără incidente. Dar unde era bucuria în asta? Permisese să fie modelată într-o creatură pe care nu o mai recunoștea – o femeie care uitase să trăiască.

Ce moment important de autoanaliză!

Privi spre Huntley și-l găsi uitându-se cu interes la ea. „Vrei mai mult de atât." Poate că fuga era o idee greșită. Poate că era mai bine dacă înfrunta lucrurile.

– Nu știu ce să fac.

Nu voise să spună cuvintele cu voce tare, și totuși le rostise.

– Ce ați vrea să faceți?

El își înclină curios capul.

Gabriella își apăsă palma pe iarbă, adorând felul în care simțea fiecare fir printre degete.

– Asta, zise ea și apoi se lăsă pe spate, exact cum făcuse el mai devreme, și se uită la cer.

Îl putea vedea printre crengile și frunzele stejarului din apropiere – un cer de un albastru-deschis, cu nuanțe schimbătoare și nori risipiți. Oftă mulțumită.

– Așa, murmură el încet. În sfârșit, v-am găsit.

Știa la ce se referise el. Era un gând pe care-l redescoperise și ea – fata care fusese pierdută timp de un an revenise. Dar nu era chiar pregătită să vorbească ori să se gândească la ce însemna asta pentru viitorul ei. Așa că prinse alt gând și spuse:

– Mă impresionați, Huntley.

Îl simți mișcându-se un pic în timp ce se întindea lângă ea.

– În ce sens?

Își întoarse capul și ochii ei îi întâlniră pe ai lui peste peticul de iarbă presărat cu trifoi. Nu era chiar scandalos, dar cu siguranță nu era nici cuvenit. Gabriella descoperi că nu-i mai păsa, fiind prea prinsă în intimitatea legăturii pe care o formase cu altă persoană. Umplea o nevoie – o dorință – care fusese acolo mare parte din viața ei.

– Felul în care ați reușit să vă descurcați în viață după ce v-ați pierdut părinții, felul cum v-ați salvat surorile și...

– Doar pe Amelia și pe Juliette, zise el. Ochii i se umeziră. Am pierdut una. Nu am putut să o salvez.

Pieptul Gabriellei se contractă, strângând-o până când o duru inima. Fără să se gândească, se întinse după mâna lui.

– Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău!

– S-a întâmplat așa de repede! Nu eram pregătit și nu am putut... Înghiți cu dificultate, dar nu-și îndepărtă privirea, uitându-se în ochii ei cu o hotărâre neînduplecată. Avea doar șapte ani când s-a întâmplat. Eu aveam doisprezece.

– O responsabilitate prea mare pentru a fi purtată de un copil.

Îi strânse mâna cu simpatie, apoi vru să se retragă. Dar el o prinse repede.

– Ar trebui să luați legătura cu sora dumneavoastră.

– I-am scris de mai multe ori, dar ea nu răspunde niciodată.

– Erați apropiate?

Gabriella încercă să ridice din umeri, ceea ce se dovedi dificil din cauza poziției.

– Așa am crezut mereu. Dar apoi a făcut acel gest fără un cuvânt de avertizare. Mi-a lăsat doar un scurt bilet.

– Nu mă surprinde.

Gabriella se uită la el.

– De ce?

– Erați sora ei mai mică, iar părerea dumneavoastră despre ea conta. De asta nu și-a luat la revedere personal. Nu putea să dea ochii cu dumneavoastră.

Ea se gândi la asta o clipă și apoi încuviință din cap.

– Prea bine, accept asta. Dar mi l-ar fi putut menționa pe Connolly înainte de a alege să fugă cu el. Ar fi putut să spună că plănuia să rupă logodna cu Bellmore.

El o privi o clipă, cu o expresie de contemplare profundă.

– Haideți să pretindem că rolurile erau invers.

– Nu înțeleg...

– Să pretindem că dumneavoastră ați fost prima logodită. Cu Fielding. O partidă bună, pe placul tuturor. Dar apoi, într-o zi, întâlniți pe cineva. Un muncitor la docuri care vă aduce aminte ce înseamnă să vă urmăriți propriul vis, să vă îndepliniți propriile dorințe și nevoi.

Ea îl privi captivată de imaginea zugrăvită, dar și de el.

– Sunteți un muncitor de la docuri?

– Trebuia să-mi câștig existența cumva. Se lăsă liniștea, apoi el zâmbi, alungând tensiunea care apăruse brusc. Oricum, imaginați-vă asta și apoi gândiți-vă că îi spuneți surorii dumneavoastră că v-ați răzgândit în legătură cu contele și ați prefera să fiți cu muncitorul de la docuri.

Inima Gabriellei începu să bată cu putere.

– Nu aș fi avut încredere în ea că ar fi înțeles ce simt.

Abia rosti cuvintele, diafane ca un puf de aer care se îndrepta spre el.

– Gabriella. Îi pronunță numele cu blândețe, abandonând adresarea protocolară pentru prima dată. Ce îți dorești?

O întrebare – cea mai importantă întrebare care-i fusese pusă. Nu de Fielding. Niciodată de Fielding. Și apoi? Îi întâlni privirea. „Pe tine. Dacă se poate, pe tine." Nu putea să spună asta, așa că se ridică și o căută pe Anna.

– Ar trebui să plec. Mama se va întoarce în curând. Se ridică în picioare, apoi se ridică și el, scuturându-se de frunze și de iarbă. Spuneți-le, vă rog, surorilor dumneavoastră că mă întorc mâine. La ora zece.

El se duse până la treptele terasei și scoase o cutie mică de lemn pe care i-o dădu repede.

– Asta-i pentru dumneavoastră.

Neputând să-și ascundă surpriza, acceptă darul și se uită înăuntru, zâmbind imediat când văzu cărăbușul de un verde strălucitor.

– Remarcabil!

– Vă place?

Era înduioșător cât de timid părea acel bărbat care era mereu puternic și încrezător în sine. Acum îi păsa de părerea ei. Era limpede.

– Da. De obicei, sunt mai mici decât acesta. Unde l-ați găsit?

– În grădina cu ierburi. Arătă spre un zid mai puțin înalt, care trecea spre partea cealaltă a casei. Îmi treceam în revistă proprietatea și l-am văzut. M-a dus cu gândul la dumneavoastră.

Dintr-odată, îi fu imposibil să vorbească, emoțiile pe care el le trezise în ea amenințând să dea în clocot. Așa că rămase complet nemișcată și se uită în jos la cărăbuș, temându-se să întâlnească privirea lui Huntley, temându-se că putea să plângă.

– Este... Tușii. Mulțumesc.

– Nu e mare lucru.

Ea tresări și se dădu în spate când trase aer în piept.

– Cât de tare vă înșelați! Închise cutia și o lipi de piept. Nu există un cadou mai potrivit decât acesta.

Strigând-o pe Anna, se răsuci pe călcâie și se grăbi înapoi, urmărită de sentimentul unei schimbări iminente.

Capitolul 15

– Ați fi norocos dacă ați câștiga-o, zise Richardson.

Vocea lui sparse tăcerea și-l făcu pe Raphe să tresară. Nu observase sosirea secretarului său.

– Ce te face să crezi că mă interesează?

Chicotind, Richardson veni lângă el.

– O singură privire spre dumneavoastră este suficientă.

Băgându-și mâinile în buzunare, Raphe se întoarse spre secretarul lui – un bărbat pe care ajunsese să-l considere mai mult un prieten decât un angajat. Același lucru putea să-l spună și despre Humphreys, dar nu și despre Pierson.

– Am lucruri mai importante în minte decât să fac curte.

– Bănuiesc că din acest motiv le-ați cerut surorilor dumneavoastră să se facă nevăzute de fiecare dată când Lady Gabriella a venit în vizită.

Asta-l făcu pe Raphe atent.

– De unde știi?

– Este nevoie doar de o pereche de ochi și un pic de bun-simț.

Raphe își strânse buzele.

– Vreau doar să o cunosc mai bine. Doar tot.

Nu avea să dezvăluie niciodată efectul pe care Gabriella începea să-l aibă asupra lui – buzele ei roz tentante precum un fruct copt într-o zi de vară, pielea ei de porțelan, ca un dispozitiv de tortură, incitând la cele mai jalnice intenții. La naiba, îi era greu să doarmă noaptea, corpul îi era invadat de felul în care ea îl privise în curte, de parcă nu știa dacă voia să-l devoreze ori să fugă.

– Serios?

Richardson părea mult prea sceptic pentru a fi pe placul lui Raphe.

– Normal că da!

„Mincinosule!"

– Păcat, îi zise Richardson. Eu, personal, consider că ar fi o soție excelentă. Și nu am nici o îndoială că ați fi mai bun pentru ea decât filfizonul de Fielding.

Raphe aproape că se înecă de râs.

– Sigur glumești.

Ridicând dintr-o sprânceană, Richardson întâlni privirea lui Raphe.

– Vă subestimați, Huntley. Sunteți un om bun, cu un sens al normalității care lipsește aristocrației. Lady Gabriella...

– Ar fugi țipând în cealaltă direcție dacă ar ști tot ce este de știut despre trecutul meu. Raphe trase aer în piept. Și apoi, părinții ei nu ar fi niciodată de acord. Ar fi un efort irosit să o iau în considerare.

– Deci i-ați spus o parte din trecut?

– Da. Mare parte, dar nu despre Guthrie.

– Hm. Și cum a reacționat? A fost consternată? Îngrozită?

– Nu. Își aminti privirea ei delicată când el îi spusese de suferința provocată de Bethany. Deloc.

Încuviințând din cap, Richardson spuse:

– Atunci vă recomand să vă concentrați pe asta. Aveți încredere în ea că va înțelege și restul. Când Raphe nu spuse nimic, el adăugă: Între timp, m-am gândit să vă sugerez o ieșire mâine după-amiază. Dumneavoastră și surorile dumneavoastră nu prea ați ieșit de când ați sosit aici. Am putea să mergem la niște cumpărături pe Bond Street și apoi la o înghețată la Gunther's?

Raphe se uită la el ezitant.

– Nu știu... Ultima noastră ieșire s-a terminat rău.

– Pentru că nu erați pregătit. Lucrurile s-au schimbat acum. Cum Raphe nu luă o decizie, Richardson întrebă: Chiar vă doriți să stați ascuns în casa asta?

– Nu. Nu chiar. Doar că... *Cum putea explica?* Dacă se întâmplă ceva rău?

Richardson se uită la el surprins.

– Ceva rău? La o plimbare în Mayfair? Îl privi suspicios. Nu văd nici o amenințare atât timp cât mergem împreună. Surorile dumneavoastră vor fi sub protecția noastră, dacă asta vă preocupă.

Alungându-și temerile, Raphe își permise să zâmbească. „Richardson nu și-a dat seama că există amenințări dincolo de orice protecție?"

– Mă îngrijorează sănătatea lui Juliette, recunoscu el.

– Serios? Mie nu mi se pare bolnavă.

– Nu. Dar în trecut a fost destul de bolnăvicioasă.

Richardson încuviință din cap cu înțelegere.

– Era o sugestie, Excelență. Dacă considerați că este mai bine ca surorile dumneavoastră să rămână acasă, înțeleg.

Raphe inspiră adânc, apoi expiră lent. Richardson avea dreptate. Petrecuseră prea mult timp în casă – era păcat ținând cont de tot ce era de văzut în partea aceea de oraș. În St. Giles fusese ușor. Juliette rămăsese fericită acasă cu cărțile ei, dar era mai mică atunci când el îi ceruse să stea în casă când abia își revenise după o boală care luase viețile celorlalți frați ai lor. Îngrozit că putea să o piardă

și nepermițându-și un doctor, Raphe insistase ca ea să rămână în casă, pentru a nu se molipsi.

Dar acum erau aici, într-un loc unde oamenii nu se gândeau niciodată să iasă când erau bolnavi. Riscul ca ea să se îmbolnăvească era redus. Și apoi, avea să iasă în curând dacă voia să-și facă debutul. Făcând un efort să îi ia în considerare dorințele și nevoile, îi zise lui Richardson:

– Mulțumesc pentru sugestie. Cred că ne va face plăcere tuturor să ieșim din casă.

În dimineața următoare, o burniță măruntă umezea aerul, dar asta nu-i opri pe Raphe și pe surorile lui să iasă cu Richardson. Stând față în față cu ele în trăsură, Raphe zâmbi când le văzu atât de vesele. Nu mai vorbiseră despre altceva de când aflaseră despre plimbare cu o seară în urmă, la cină. Comentariile și întrebările lor interminabile îl făcuseră să se retragă devreme, pretextând o durere de cap. Dar adevărul era că fusese încântat să aducă un pic de fericire în viețile lor, chiar și prin gesturi atât de simple.

– Să nu uitați! le avertiză Richardson pe un ton jovial când trăsura se opri într-un final, iar Amelia sări în sus. Aduceți-vă aminte ce v-a învățat Lady Gabriella. Ieșirea de astăzi va fi un bun exercițiu.

– Pentru toți, adăugă Raphe amuzat de dorința Ameliei să scape din trăsură ca să poată explora magazinele. Se întinse spre ușă și o deschise. Dă-mi voie să ies primul ca să te ajut să cobori.

Coborând pe ușa joasă și având grijă să nu se lovească la cap, Raphe păși pe stradă și ținu ușa deschisă pentru sora lui. Deși părea să se miște fiind atentă la maniere, manevrarea fustele grele în vreme ce își ținea echilibrul pe treapta îngustă a trăsurii se dovedi o provocare prea mare pentru Amelia. Cu un țipăt, făcu un pas greșit, iar picioarele i se prinseră în materialul interminabil și răsucit.

Raphe o prinse de talie și o ținu să nu cadă, avântul corpului ei împingându-l un pas în spate. Juliette nu avu mai mult noroc, ceea ce-l determină de Richardson să mormăie în barbă:

– Încă un lucru unde este loc de îmbunătățire.

„Halal prieten!"

Știind că intențiile lui erau bune, Raphe lăsă comentariul să treacă neobservat, dar îl făcu să se întrebe dacă ieșitul în public fusese o decizie înțeleaptă. Până la urmă, aveau să fie văzuți și apoi judecați. Conștient că un singur pas greșit putea să strice totul, Raphe încercă

să-și dea seama dacă atrăsese atenție coborârea lipsită de eleganță a Ameliei și lui Juliette din trăsură.

Fu ușurat când își dădu seama că nu atrăseseră atenția. De fapt, nimeni nu părea să le acorde atenție. Se părea că toți erau prinși cu propriile comisioane ori prea ocupați să vorbească cu însoțitorii ca să fie atenți la Raphe și la surorile lui.

– Aici este o modistă, chiar lângă unul dintre cei mai buni cizmari din Londra, zise Richardson în vreme ce-i conducea. Dacă doriți să...

– Uită-te la asta, icni Juliette, trăgându-l de braț pe Raphe ca să-l oprească.

Uitându-se la locul indicat de ea, văzu o vitrină mare de sticlă pe partea cealaltă a străzii. Deasupra impresionantelor uși duble care se deschideau spre clădire se afla scris: *The Book Company, est. 1805.*

„Normal."

Nu conta că acum aveau o bibliotecă demnă de invidiat. Cărțile îi ajutaseră în cei mai dificili ani ai lor. Îi inspiraseră, îi educaseră și le oferiseră momente scurte de evadare din munca grea de zi cu zi. Simțind aceeași chemare ca Juliette, Raphe îl strigă pe Richardson, care o luase înainte pe trotuar.

– Nu poți avea niciodată destule cărți, zise Amelia când văzu ce admira Raphe. Mergem să ne uităm?

– Oh, hai să ne uităm! exclamă Juliette.

Îl trase blând pe Raphe de braț.

– Dar modista, începu Richardson, care ajunsese suficient de aproape să-i audă ce spuneau.

– Mai poate aștepta o oră, îi zise Amelia fermă.

Înăbușind un sunet ce semăna ca un oftat adânc de resemnare, Richardson le conduse pe surorile lui Raphe pe partea cealaltă a străzii. Apoi le deschise ușa librăriei, ținând-o în vreme ce ele se grăbeau să treacă pe lângă el.

Rămânând în spate, Richardson vorbi cu Raphe pe un ton conspirativ.

– Favorizarea cărților în locul panglicilor și al dantelei – cred că există unii domni care ar găsi asta destul de revigorant.

Un clopoțel zornăi, anunțând librarul de sosirea lor, un bărbat tânăr, care apăru iute dintre rafturi să-i întrebe dacă aveau nevoie să găsească ceva anume.

– Nu, mulțumim, îi zise Amelia. Doar ne uităm.

Librarul fu puțin dezamăgit.

– Oh, bine atunci! Spuneți-mi dacă vă răzgândiți.

– De fapt, zise Raphe căruia îi venise o idee. Aveți cărți despre insecte?

Surorile lui se întoarseră spre el și îl priviră ridicând din sprâncene. El le ignoră, fiind atent la librarul care zâmbi instantaneu.

– Oh, da, zise el. Pe aici.

Raphe îl urmă într-un spațiu îngust.

– Nu-i poți da o carte, șuieră Amelia din spatele lui. Nu se cuvine.

El se încruntă.

– Tu de unde știi?

– Pentru că mi-a confirmat Gabriella după ce am citit în cartea de etichetă pe care a adus-o. Nu îi poți oferi un cadou decât dacă sunteți logodiți și urmează să vă căsătoriți. Pur și simplu nu se face asta.

– Asta-i o idioțenie pur și simplu.

Amelia oftă exasperată în urma lui și apoi se auzi vocea lui Juliette din partea cealaltă a librăriei.

– Eu cred că este foarte romantic.

Raphe se abținu să nu râdă, în vreme ce librarul se opri, întinzându-se spre o carte cu cotor vișiniu. Scoase volumul și i-l oferi lui Raphe.

– A fost publicat anul trecut la Philadelphia. L-am primit în urmă cu vreo două săptămâni.

– *Entomologie americană* de Thomas Say. Raphe deschise cartea și trase aer în piept – cartea era plină nu doar cu numele insectelor și descrierile lor, ci și cu desene viu colorate. O cumpăr.

Librarul era încântat. Luă cartea de la Raphe și se duse să o împacheteze. Amelia îl opri pe fratele ei.

– Ești sigur?

– O va face fericită, zise el simplu. Asta este tot ceea contează pentru mine.

– Ții la ea. Sora lui îi căută privirea și dintr-odată își petrecu brațele în jurul lui într-o îmbrățișare strânsă, care aproape-l dărâmă. Sunt așa de fericită pentru tine, Raphe. Așa de fericită!

– Amelia! Se desprinse din îmbrățișare. Îmi place de ea. Să rămânem la asta, da?

– Îi cumperi o carte despre insecte. El se îndepărtă, în vreme ce ea vorbea, dar ea îl urmă fericită. Este clar că ai fost atent la ce o interesează.

– A fost greu să nu o fac, ținând cont de faptul că s-a târât pe podeaua din salonul nostru în urmărirea unui păianjen.

– Oh, haide, Raphe! Tu nu ești genul de bărbat care s-ar însura cu o femeie pentru altceva decât iubire!

– Nu știi asta, bolborosi el.

– Sunt destul de sigură, ripostă ea.

– Am nevoie de aer.

Toată discuția despre iubire și romantism îl întrista. Așa că-l lăsă pe Richardson să se ocupe de achiziția lui, inclusiv de cele pe care doreau să le facă surorile lui, și ieși afară, pe trotuar.

– Matthews?

Se opri când auzi modul familiar în care îi fusese rostit numele, se uită la bărbatul de care se lovise și înlemni.

– McNeil!

Scoțianul se uită cu interes la Raphe.

– Ai dispărut fără urmă.

– Am avut de rezolvat o problemă de familie.

Ceea ce era adevărat. *Într-un fel.*

– Guthrie te caută. Încrucișându-și brațele la pieptul masiv, McNeil studie aspectul lui Raphe cu ochi ageri. Deci zici că ai probleme.

– Mi-am plătit datoria față de Guthrie, spuse Raphe, nevrând să dea mai multe explicații.

Scoțianul încuviință din cap.

– Da. Așa-i. Ușa librăriei se deschise și ieșiră surorile lui Raphe, însoțite de Richardson. Un rânjet dezagreabil se văzu pe buzele lui McNeil. Te las atunci. O zi bună, Matthews!

– Cine era? întrebă Richardson în vreme ce Raphe îl privea pe McNeil dispărând în jos, pe stradă.

Sângele îi bubuia în urechi, iar durerea amenința să îi spargă capul.

– Un vechi prieten, murmură Raphe.

Simțea cum i se încordează mușchii în zona umerilor și își dădu seama că stătuse în poziția de luptă în caz că era nevoie să se bată cu bărbatul respectiv. Din fericire, nu fusese nevoie.

– Credeți că va cauza probleme?

Respirând sacadat, Raphe se întoarse spre secretarul său.

– Nu știu. McNeil lucra pentru Guthrie. Privind spre surorile lui, adăugă: Poate să discutăm mai mult când ajungem acasă. Hai să ne bucurăm de restul zilei, da?

Încuviințând înțepat din cap, Richardson abandonă subiectul. Cu toate astea, părea să planeze asupra lor precum un nor întunecat în vreme ce mergeau din magazin în magazin, cumpărând batiste, evantaie și bonete. Era ora trei după-amiază când ajunseră acasă, după ce se delectaseră cu o înghețată delicioasă la Gunther's. Amelia și Juliette se simțeau excelent, fără să aibă habar de gândurile negre ale lui Raphe.

– Coniac? îi oferi Raphe lui Richardson când cei doi ajunseră în biroul lui Raphe.

– Să înțeleg că avem nevoie pentru conversația asta, răspunse sec Richardson.

Umplând două pahare, Raphe îi dădu unul prietenului său.

– Este ceva ce nu ți-am spus – ceva ce ar putea aduce scandalul la ușa mea dacă Guthrie are chef să-și facă apariția.

Richardson păli, dar expresia lui rămase fermă.

– Spuneți-mi!

– Cu vreo două ore înainte să primesc de știre despre moștenirea mea, am făcut o înțelegere cu Guthrie, una pe care am ales să nu o onorez. Dată fiind situația mea, știam că nu aș fi putut să o respect fără să întinez reputația surorilor mele și a mea. Ne-am fi pierdut șansa la viitorul pe care voiam să-l ofer cu ajutorul titlului. Dar Guthrie nu ar fi văzut lucrurile așa. M-ar fi forțat să îmi țin promisiunea, așa că am fugit, sperând că el nu va bănui niciodată unde să mă găsească.

Luând o înghițitură mai mare din băutură, Richardson puse paharul deoparte și întrebă calm:

– Ce fel de înțelegere?

Trăgând aer adânc, Raphe scoase forțat cuvintele:

– Trebuia să mă lupt cu cel care deține titlul de campion mondial – un bărbat cunoscut drept Taurul – ca să-mi capăt libertatea.

– Dar v-ați cumpărat deja libertatea. Deghizat ca mesager, Richardson lăsase el însuși banii acasă la Guthrie. Mai mult decât era nevoie. Așa că...

– Este un meci de prestigiu care va aduce o avere. Guthrie știe că sunt singura lui șansă să câștige. Libertatea mea era stimulentul, dar

adevăratul premiu sunt banii pe care i-ar face de pe urma mea. Nu cred că va renunța prea ușor la asta.

– Să înțeleg că ați bătut palma?

Raphe încuviință din cap.

– Iisuse! Petrecându-și mâinile prin părul bine pieptănat, Richardson își deranjă șuvițele, arătând sălbatic răvășit. Atunci este o chestiune de onoare. Nu va fi ușor să ieșiți din asta. Rămase tăcut un moment înainte de a continua: Putem spera că nu va ști unde să vă găsească și, dacă vă găsește, putem încerca să-l plătim – cu oricât de mulți bani este nevoie. Un lucru este sigur însă. Nu puteți lupta în acel meci.

Fiind de acord, Raphe dădu băutura pe gât, sperând că încurcătura aceea avea să fie uitată în curând.

Capitolul 16

În acea noapte, stând în pat, Gabriella se uita în tavan, neputând să doarmă. Pur și simplu nu se putea gândi decât la cadoul pe care Anna îl adusese în camera ei după cină – o carte despre insecte. *Insecte din America de Nord.* O carte pe care ea nu o cumpărase încă. Citise din ea până când mintea îi fusese copleșită de toate informațiile din acele pagini. Și desenele! Oftă. Știa exact cine îi făcuse cadoul, oricât de nepotrivit era gestul. Dar nu-i păsa. Era prea mulțumită ca să-i pese, prea încântată de noua achiziție și prea uimită de bărbatul care știuse cât de mult aveau să însemne pentru ea cartea și cărăbușul.

Ceea ce ducea la multe probleme. Știa și ea asta. Oh, da! Văzuse starea surorii ei, era conștientă de reacția societății și de rușinea prin care trecuseră părinții ei. Dar Huntley avea dreptate. În viață, exista mai mult de atât. Peste toate, trebuia să fie fericirea.

Dintr-un impuls, se dădu jos din pat și își puse halatul. Somnul o părăsise de mult. Nu avea să mai vină. Mai ales că se foise și se întorsese de pe o parte pe alta, nerăbdătoare să vină următoarea zi ca să-l poată vedea din nou și să-i mulțumească pentru bunătate.

Își puse papuci, coborî la parter și ieși în grădină, având grijă să închidă ușa în urma ei. Trăgând adânc aer în piept, simți răcoarea nopții alunecând în plămâni, iar când expiră, scoase aburi. Fiind

un pic răcoare, își înfășură brațele în jurul ei și privi stelele care străluceau.

Din apropiere se auzeau greierii – *cri, cri, cri* –, o muzică la fel de frumoasă pentru urechile ei ca a oricărei orchestre. Dar mai era ceva acolo. Făcu un efort să asculte. Timp de câteva secunde, fu doar tăcere, apoi se auzi din nou. *Un fluierat.* Acum îl putea auzi clar.

Coborând de pe terasă, Gabriella înaintă spre locul din care se auzea, neputând să se țină la distanță, așa cum o molie nu poate evita flacăra. Se auzea din grădina lui Huntley – acum era mai puternic și se auzea mai clar, de parcă cel care fluiera găsise, în sfârșit, armonia potrivită.

Curioasă, Gabriella continuă să meargă, oprindu-se doar când ajunse la gaura din gardul verde, neștiind dacă trebuia să treacă granița fără invitație. Era noapte, până la urmă. Nu ar fi trebuit să se afle acolo. Doar că nu se putea abține. Mai mult, nu mai voia să facă asta, nu acum, când își dăduse seama cât de îngrozitor fusese anul anterior, când se prefăcuse că era cu totul altă persoană. Nu dorea să-și trăiască restul vieții așa.

Păși în față, iar stomacul i se strânse de emoție, dar era prea curioasă. Fluieratul venea din stânga ei, chemând-o mai aproape, până când o figură se ivi din întuneric; o figură înaltă, lată și perfectă.

Huntley.

– Iată-vă! șopti el de parcă o aștepta.

Acum se afla în fața ei, așa de aproape, încât ea se putea sprijini pe el dacă încerca. Pe chipul lui jucau umbrele, acoperindu-i ochii și scoțându-i în evidență puntea nasului și buza superioară.

– Nu puteam să dorm, așa că am ieșit în grădină. Dumneavoastră fluierați!

El chicoti. Aerul din jurul lor vibră, iar ea simți ca și cum el o atinsese, deși nu o făcuse. O trecu un fior.

– Uneori. Mă relaxează. Își înclină capul, permițând unei raze de lună să treacă peste chipul lui. Ce v-a ținut trează?

Ea se foi, stânjenită de întrebare. „Tu." Dar nu putea să mărturisească așa ceva. Așa că spuse, în schimb:

– *Entomologie americană.* Nu m-am putut opri din citit.

– Ah! În tonul lui era un oftat. Încuviință din cap. Deci v-a plăcut?

– Știați că îmi va plăcea. Și da, îmi place. Foarte mult.

– Amelia a zis că ar fi nepotrivit. Făcu un mic pas înapoi, revenind în întuneric, departe de lumina lunii. Am ales să nu o ascult.

– Și mă bucur că ați făcut-o, pentru că, fără îndoială, este – trase adânc aer în piept, încercând să fie onestă cu el, indiferent de cât de greu îi era – cel mai incredibil cadou pe care l-am primit vreodată, în afară de cărăbuș, desigur. Mulțumesc, Huntley!

– Raphe. Vocea lui era răgușită când își rosti numele. Aș vrea să îmi spui Raphe.

Gabriella simți cum i se strânse pielea. Un val de roșeață îi trecu peste piept. O străbătu, provocatoare, tentantă și încurajatoare.

– Raphe, zise ea, abandonând ultima rămășiță de decență.

El scoase un fel de zgomot. Ceva ce semăna cu un geamăt – brut și gutural –, un răspuns primitiv care o umplu de căldură și o neliniște subită, o nevoie pe care nu o înțelegea prea bine. Aerul dintre ei prinsese cumva viață, iar ea... ea nu știa ce să facă.

– Gabriella.

Îi spuse numele cu așa de mult dor, că aproape o făcu să plângă.

O emoționase atât de tare, încât se simți copleșită, aproape înfricoșată. Pentru că nu era sigură că înțelegea ce voia el sau dacă putea să-i împlinească așteptările, se retrase un pic și alese să caute siguranța.

– A trebuit să lași mulți prieteni în urmă ca să vii aici?

La început nu-i răspunse, fiind uimit de schimbarea subită de stare. Dar apoi răspunse:

– Doar câțiva, dar numai unul care a contat cu adevărat. De fapt, mă gândesc deseori la el, mă întreb ce face și dacă el și familia lui sunt bine.

– Te-ai gândit să te întorci pentru o vizită?

Urmă un mârâit. Tăcere. Și apoi:

– Nu pot să îmi asum riscul să-mi afle cineva trecutul. Aristocrația nu mi-ar accepta niciodată surorile în rândurile ei dacă ar ști.

– Și totuși, mie mi-ai destăinuit. De ce?

Dintr-odată, era în fața ei, așa de aproape, încât îi simți respirația pe frunte.

– Pentru că nu am vrut să te amăgesc. Nu am vrut să... Îi înclină bărbia cu mâna, căldura atingerii lui infiltrându-se sub pielea ei. Dumnezeule, Gabriella! Ai vreo idee ce-mi faci?

Ea clătină din cap, neputând să înțeleagă intensitatea momentului, a atingerii lui – atât de blândă, și totuși atât de profundă. Era

ameţită. Îi pusese o întrebare imposibilă, una la care nu putea să răspundă. Aşa că reveni la conversaţia lor, acolo unde se simţea în siguranţă.

– Când eram mai mică – şi am înţeles că nici una dintre celelalte fete nu mă place –, obişnuiam să-mi doresc ca viaţa mea să fie mai simplă.

– Felul cum trăiam noi, Gabriella... poate că era mai simplu, dar era şi al dracului de greu.

– Ştiu asta, dar la vreme aia eu îmi doream o viaţă diferită. Eu doar... Nu am simţit niciodată că aparţin acestei lumi în care, dacă spun ce gândesc, lumea se încruntă, în care restricţiile au venit una după alta până când am simţit că am mâinile legate la spate. Scoase un oftat. Niciodată n-am avut o legătură adevărată cu nimeni în afara familiei mele, până când v-am cunoscut pe tine şi pe surorile tale. Sunteţi diferiţi. Mă plăceţi aşa cum sunt.

– Eşti perfectă aşa cum eşti, îi zise el blând. Nu aş schimba nimic la tine.

– Nici măcar dreptul meu prin naştere? Încercă să o spună pe un ton vesel, dar nu putea nega seriozitatea din întrebare. Era o întrebare pe care şi-o pusese chiar în ziua în care-l întâlnise. Ştiu că nu-ţi place aristocraţia, Raphe.

– Ca grup, explică el. Nu tu ca persoană. Niciodată tu, Gabriella. Dar... Ea îl auzi trăgând adânc aer în piept şi răsuflând lung. Mama a fost fiica unui viconte şi, deşi nu mi-o amintesc bine, ştiu destule ca să pot spune că era o femeie deplorabilă. Nu-i păsa decât de bani, de lucruri frumoase, de şansa de a fi mai presus decât prietenele ei şi de a se mândri. Punea obiectele şi petrecerile înaintea propriilor copii. În primii ani ai copilăriei, am petrecut mai mult timp cu servitorii decât cu oricare din părinţii mei.

– Nu este ceva neobişnuit pentru copiii din mica nobilime să fie crescuţi de guvernante şi preceptori.

El râse trist.

– Nu la asta mă refer, zise el. Vreau să spun că am fost crescut de servitoare şi de bucătăreasă. Da, poate că o dată a fost o guvernantă, dar nu mi-o amintesc. Când am făcut şase sau şapte ani, rămăseseră doar trei servitori. Ani mai târziu, mi s-a spus că tatăl meu s-a chinuit să susţină stilul de viaţă extravagant al mamei. Era al doilea fiu – un preot cu venituri modeste. Dar nu avea puterea să-i spună nu. A intrat în nişte datorii imense, până când într-o zi nu a mai

fost cale de ieșire. Ea l-a părăsit pentru alt bărbat, iar în ziua următoare, tatăl meu s-a sinucis. Eu i-am găsit trupul.

– Sfinte Dumnezeule! Ce lucru îngrozitor de îndurat pentru un copil! Îmi pare așa de rău...

– Nici unul din ei nu merita să aibă copii, spuse el pe un ton amar. Ei mi-au format impresia despre aristocrație și, deși mereu am știut că mă pot înșela, că părinții mei au fost în mod excepțional așa de îngrozitori, experiența mea în casa Fielding m-a convins că am dreptate.

Nu putea să nu fie de acord cu el. Fusese tratat îngrozitor de majoritatea celor prezenți, inclusiv de propriii ei părinți. Plecându-și capul la această aducere-aminte, ea întrebă:

– Cine a fost? Persoana care ți-a spus despre necazurile financiare ale părinților tăi?

– Unul dintre creditorii tatei.

Gabriella se încruntă, încercând să priceapă.

– Nu înțeleg. Când ar fi avut timp un creditor să-ți vorbească despre asta? Ai spus chiar tu că ai fugit și că...

– A fost cu mult timp în urmă.

Felul în care o spusese avea un caracter definitiv, lăsând să se înțeleagă că conversația se terminase. Nu mai dorea să discute despre asta.

Ea înțelese.

Nici Gabriella nu mai dorea să vorbească despre experiențele ei neplăcute. Așa că puse prima întrebare care îi trecut prin minte.

– Cum merg lecțiile de dans?

El micșoră distanța dintre ei cu un pas, apoi își aplecă capul pentru a-i șopti la ureche.

– Îți pot arăta, dacă vrei.

Nu așteptă ca ea să-i răspundă sau ca fiorii pe care îi trezise în ea să dispară. În schimb, o apucă de mână și o trase într-un vals, conducând-o pe peluză, unde picioarele îi alunecau din când în când pe terenul umezit de rouă. Dar el o ținu bine, cu palma întinsă pe partea de jos a spatelui. Căldura atingerii o ardea prin halatul subțire și cămașa de noapte, în vreme ce cealaltă mână a lui o ținea pe a ei.

Dansa cu o surprinzătoare eleganță pentru un bărbat care era novice în astfel de lucruri, iar mișcările îi erau agile și line, exact ca atunci când se aflase în curte, lovind sacul de făină. Mintea ei rămase

blocată, concentrându-se asupra unui punct unde exista doar imaginea lui.

Îl simți cum se mișcă.

– Ești bine?

Era doar un murmur, dar de ajuns ca întregul ei corp să tremure de plăcere.

– Da, zise ea, cu cămașa de noapte învârtindu-se în jurul picioarelor în timp ce el o conducea în cerc, tot mai aproape de gardul parcului, departe de casă – un loc atât de întunecat, încât abia puteai vedea.

– Ai gâfâit.

– Da?

Nu-și dăduse seama. Mișcările lui deveniră mai lente.

– Spune-mi cum te simți!

– Nu pot.

Abia putea vorbi acum, când stăteau nemișcați, corpurile lor doar legănându-se ușor pe o melodie tăcută.

Simți o apăsare ușoară, aproape imperceptibilă a mâinii lui pe spatele ei – doar de asta fu nevoie pentru a o lipi de el. Ea încercă să respire normal, dar era aproape imposibil. Tot ce putea să facă era să simtă pieptul lui tare, care urca și cobora sub al ei, și bătaia constantă a inimii lui pe sânul ei. Era putere solidă și brută, completarea perfectă a curbelor ei feminine mai blânde.

– Dumnezeu să mă ajute, murmură el. Nu pot să-ți rezist!

Onestitatea lui își făcu loc în ea, dându-i un sentiment de frumusețe pe care nu-l mai simțise vreodată. Gura i se uscă, membrele i se înmuiară, iar tot ce putea să facă era să se agațe de el în timp ce mâinile lui se mișcau, ținând-o mai bine de talie și trăgând-o mai aproape – atât de aproape, că li se atingeau coapsele. Cerule, era ceva delicios!

El începu să respire mai adânc, vibrând prin ea până când ea ardea de nevoia de mai mult. Asta nu era suficient.

– Șșșt... șopti el. Ușurel.

– Mă simt... Răspunsul la întrebarea lui. Dorită.

– Și așa este. Întinzându-se spre ea, își plimbă degetele pe marginea obrazului ei, mângâind-o cu tandrețe. Gabriella, aș vrea să te sărut. Pot?

Ea încuviință o dată din cap. Doar de asta fu nevoie. Buzele lui fură peste ale ei înainte ca ea să apuce să clipească, apăsând blând,

explorând, în vreme ce mâinile lui cutreierau mai jos, cu degetele întinse peste fundul ei, provocându-i cele mai desfrânate senzații pe care le simțise vreodată. Dumnezeule, bărbatul acesta era un păcătos care o ademenea, dar ea savura fiecare moment, bucurându-se de dorința lui pentru ea, fata ciudată care, până de curând, fusese capabilă să ademenească un pețitor doar cu ajutorul zestrei.

– Deschide gura, îi ceru el pe un ton jos și senzual, șoptit peste buzele ei.

Ea deschise gura, iar el profită, adâncind sărutul, explorând și ghidând până când ea îi copie fiecare mișcare cu o disperare complet diferită de orice simțise vreodată. Era ca și cum el o scosese dintr-un iaz liniștit și o aruncase într-un ocean agitat. Simțurile ei se înecau – copleșite de experiență –, dar învăța cum să înoate. Și, pentru prima dată în viața ei, Gabriella știu ce însemna să fii cu adevărat în viață. Nu mai era cale de întors. Era mult prea târziu pentru asta.

Doar că el se retrăgea, punând capăt sărutului și desprinzându-se din brațele ei.

– Trebuie să pleci.

– Poftim?

Se simți dezorientată, abandonată și îi era foarte frig.

– Asta nu trebuia să se întâmple. Am mers prea departe, ți-am cerut prea mult și prea repede. Eu doar... Își trecu degetele prin păr și apoi spuse: Ești un vis devenit realitate, Gabriella. Nu m-am putut opri, dar, dacă nu terminăm acum, nu mă voi mai putea opri. Înțelegi?

Ea clătină din cap, prea confuză ca să înțeleagă la ce se referea el. Cu excepția părții în care ea era un vis. Îi plăcea asta.

El scoase o înjurătură.

– Când un bărbat vrea o femeie în felul în care te vreau eu, va face orice se poate ca să o aibă. Ceea ce înseamnă... Scrâșni din dinți acum. Dacă nu fugi de mine acum, îți ridic cămașa aia de noapte transparentă în jurul taliei într-o clipită și...

– Înțeleg, zise ea deja retrăgându-se.

Își trase halatul în jurul ei, simțind că îi ard obrajii după ce tocmai îl auzise. El chiar văzuse... Oh, Dumnezeule, cât de umilitor era!

– Noapte bună, Gabriella, îi zise el răgușit.

– Noapte bună.

Un răspuns rapid înainte de a o lua la goană, fugind cât de repede putea de bărbatul pe care-l dorea. Dar nu așa – nu cum spusese el.

Amândoi meritau mai mult și se părea că era de datoria ei să-i salveze pe amândoi.

Capitolul 17

Când Gabriella veni a doua zi dimineață în vizită, purta o rochie de culoarea lavandei, care descoperea o porțiune delicioasă de piele, nu că asta conta prea mult pentru Raphe. Ar fi putut să poarte și o rochie cu guler înalt și cu mâneci lungi, că el tot își amintea cum arătase cu o noapte în urmă. Îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte subțire și un halat care alunecase de mai multe ori, îi oferise o priveliște uluitoare a corpului ei.

– Bună ziua, zise ea, adresându-se surorilor lui, înainte de a privi spre el. Când ochii lor se întâlniră, un val de roșeață îi coloră obrajii. Excelență.

Cu părul prins la spate cu ace într-o coafură lejeră, care permitea șuvițelor să se onduleze și să-i încadreze chipul, arăta mai frumoasă decât o văzuse vreodată Raphe, de parcă tocmai coborâse din pat, se îmbrăcase în grabă și venise pe fugă. Dornică să-l vadă? Putea doar să spere.

Neputând să reziste, traversă camera să se încline în fața ei.

– Lady Gabriella, este mereu o plăcere.

Apoi îi oferi brațul, un gest inutil dată fiind scurta distanță pe care trebuia să o parcurgă, dar care avea să aducă un pic de intimitate între ei.

Cu o oarecare ezitare, își puse mâna înmănușată pe brațul lui, atingerea delicată făcându-i mușchii să se încordeze pe sub haina de lână. El o privi, conștient de încărcătura energetică dintre ei, dar fără să știe ce să facă, pentru că nu erau singuri. Și, deși petrecuse o noapte neliniștită, cu imagini vii ale tuturor metodelor în care putea să o facă a lui, nu dorea ca ea să se simtă stânjenită. Așa că decise să rămână tăcut pentru moment, mângâindu-i discret încheietura pentru a-i aminti de respectul său.

Când ajunseră la canapea, el îi dădu drumul, permițându-i să ia loc vizavi de Amelia și de Juliette. Fu adus ceaiul, alături de o farfurie

de brioșe, iar ambele surori turnară ceaiul pe rând. Lăudate de Gabriella, expresiile amândurora se înmuiară.

– Ați primit o invitație la balul ducelui de Coventry de sâmbătă? întrebă Gabriella.

– Da, îi spuse Raphe în timp ce făcea tot ce putea să nu se gândească la sărutul lor în timp ce vorbea. Încă îi simțea gustul dulce de trandafiri. A sosit ieri, spre surprinderea mea. Aș fi crezut că s-a răspândit deja vestea despre compania mea nepotrivită de la dineul din casa Fielding.

Înclinând din cap, Gabriella spuse:

– Lumea și-ar fi exprimat nemulțumirea dacă nu v-ar fi invitat, ținând cont de poziția pe care o aveți. Și apoi, Coventry este diferit de ceilalți, e mai agreabil. Mereu mi-a plăcut de el.

Gândindu-se la cât de plăcut păruse ducele când îl întâlnise prima dată în casa Fielding, Raphe încuviință din cap.

– Poate că aveți dreptate. Dar nu va fi singurul de acolo și nu sunt sigur că vreau să-i cunosc pe ceilalți până când nu sunt capabil să fac o impresie bună.

– Deși înclin să fiu de acord cu dumneavoastră, teama mea este că, din moment ce v-ați aventurat deja în public, oamenii vor considera că ați ales dintr-odată să vă retrageți de la evenimentele sociale, permițând astfel bârfelor negative să prindă rădăcini mai adânci, până ce veți ajunge să nu mai primiți nici o invitație. Ținând cont de ceea ce doriți pentru surorile dumneavoastră, nu cred că ar fi în interesul lor, concluzionă Gabriella.

– Și eu sunt de acord, zise Amelia. Dacă vrem să avem căsătorii reușite, trebuie să dovedim că merităm asta. Și trebuie să comunicăm ca să știi căror domni să ne prezinți după ce ne facem debutul, Raphe.

– Are dreptate, zise Juliette. Să te ascunzi nu este înțelept.

– Mă simt ca și cum ați conspira împotriva mea, mormăi Raphe.

– Ce propun eu, continuă Gabriella, fără să bage în seamă remarca lui Raphe, este să lucrăm la abilitățile de conversație și să vă ajutăm să șlefuiți câteva aspecte ca să dați o lecție oricui a vorbit rău despre dumneavoastră.

– Inclusiv lui Fielding și tatălui dumneavoastră? întrebă Raphe, surprins de înflăcărarea ei de a fi contra lor. Când ea încuviință din cap, nu putu să nu întrebe: De ce?

Împreunându-și frumos mâinile în poală, Gabriella se uită la fiecare pe rând.

– Deoarece eu cred că tatăl meu și Fielding și oricine a mai fost prezent în acea seară în casa Fielding v-au judecat greșit. Nu au apucat să vă cunoască mai bine...

Se opri emoționată, colorându-se într-o nuanță strălucitoare de roșu. Privi spre tavan, apoi spre ușă – în orice direcție, numai la Raphe nu. Într-un final, își îndreptă spatele, trase aer în piept și reuși cumva să se adune într-un fel care lui Raphe i se păru absolut uimitor. O privi cu o admirație sinceră când ea le spuse serios:

– Cred că puteți deveni membri respectabili ai societății.

Gabriella își trase sufletul. În mod miraculos, reușise să nu se topească în prezența fierbinte a lui Raphe. Slavă Cerului! Chiar o sărutase în grădină noaptea trecută, la adăpostul întunericului? I se părea de neconceput. Și totuși, știa din privirea arzătoare din ochii lui că fusese foarte real totul.

Își feri privirea, hotărâtă să nu-și piardă concentrarea.

– Atunci haideți să facem un plan. Sunteți de acord, nu?

Oricât de reticent arăta, Raphe încuviință ferm din cap.

– Prea bine.

– Bun. Bătu din degete pe perna pe care stătea, își dădu seama și se opri. Se gândi la ce avea să i se ceară lui și întrebă: Câte dansuri ați învățat până acum?

Colțul gurii lui tresări.

– Știu destul de bine valsul.

Intensitatea din privirea lui când spuse asta o pătrunse direct în inimă, până când simți cum plămânii îi sunt striviți în piept.

Omul era imposibil!

– Bine. Își îndreptă ochii spre surorile lui, care păreau să o privească cu mare interes. Unele tinere domnișoare nu vor avea voie să danseze acest dans. Nu până când nu vor primi permisiune. Așa că va trebui să învățați cel puțin cadrilul și menuetul.

El se încruntă imediat.

– Nu-mi plac dansurile alea. Mă fac să arăt ca un idiot.

– Oh, deci le-ați încercat! El nu răspunse, ceea ce o determină să continue: Surorile dumneavoastră vor depinde de capacitatea dumneavoastră de a adera la etichetă. Doar pentru o seară, Excelență, și apoi puteți să stați pe margine pentru totdeauna, dacă asta doriți.

El o privi circumspect.

– Mă voi gândi, zise el într-un final, fără să își ia vreun angajament. Între timp, poate ne învățați lucruri mai utile.

– Desigur, zise Gabriella.

Forțându-se să zâmbească, se întoarse spre Amelia și Juliette, neîndrăznind să se uite la Huntley de teamă că el ar vedea regretul pe care ea îl simțise la refuzul său ferm de a face așa cum îl sfătuise. Pentru că, deși știa că Fielding avea să fie partenerul ei obligatoriu la vals până când ea avea să-i spună să nu o mai curteze, avusese proasta idee de a fi partenera de dans a lui Raphe pentru unul din celelalte dansuri. Clătină din cap, nesigură din nou pe ea. El nu făcuse nici o promisiune... Dându-și seama că toată lumea se uita la ea, își lipi un zâmbet pe chip și se adresă surorilor lui Raphe:

– Ați exersat mersul și reverențele?

– Da, și am exersat cum să ne așezăm și să turnăm ceai, adăugă Amelia mândră.

– Excelent, spuse Gabriella. Să vedem.

În următoarea jumătate de oră, Amelia și Juliette exersară cu rândul pentru a-și îmbunătăți postura și eleganța. Pentru Juliette părea că lucrurile vin natural, în vreme ce Amelia continua să se chinuie cu postura și cu fluiditatea mișcării. Pașii ei erau deseori prea grăbiți.

– Cu siguranță, este mult mai bine decât atunci când ați început, remarcă Gabriella înainte de a bea din ceaiul care tocmai fusese adus. Dar cum vă veți descurca la brațul unui domn? Se uită la Huntley subtil. Prezența lui continua să o tulbure, în vreme ce el stătea liniștit lângă ea. Nu ar fi stricat să mărească distanța ori să-l facă să sufere puțin sub supravegherea ei. Așa că, încercând să se calmeze, îl întrebă dulce: Ne puteți fi de ajutor, Excelență?

Privirea mijită pe care el i-o aruncă reflecta genul de neîncredere pe care o persoană o simțea când suspecta că se punea la cale o glumă pe seama ei. Gabriella nu-l băgă în seamă și făcu un gest către Amelia, care deja era în picioare, așteptând.

– Prea bine, bolborosi el, îndreptându-se și ridicându-se în picioare.

Mulțumită de ea că reușise să-l deranjeze măcar un pic, Gabriella privi cum el și Amelia dau o roată încăperii.

– Încetiniți pasul, Huntley. Nu este nici o grabă! strigă ea.

El o privi, dar în ochii lui era o urmă de amuzament. Efectul fu un devastator val de căldură în stomacul Gabriellei. *Cerule, bărbatul*

o înnebunea! Calmându-se, în speranța că el nu-i vedea stânjeneala, așteptă să revină în punctul de unde porniseră și unde acum stătea Juliette, cu postura perfectă a unei domnișoare bine-crescute.

Ajungând la ea, Huntley își retrase brațul de sub cel al Ameliei și se întoarse spre sora lui mai mică.

– Trebuie să vă scuzați mai întâi față de Amelia, îl dojeni Gabriella. Nu este o cârpă pe care o aruncați. Maxilarul lui Huntley se încordă. Ochii i se întunecară. Gabriella refuză să fie distrasă, vrând să își atingă scopul. Mulțumiți Ameliei, cu un pas în spate și o plecăciune, apoi vă întoarceți către Juliette și o întrebați politicos dacă dorește să vă acompanieze într-un tur al încăperii.

Urmă un moment de ezitare, dar apoi făcu așa cum îi ceru Gabriella, permițându-i să le îndrume pe surorile lui. Apoi Huntley puse mâna lui Juliette pe scobitura cotului său și începu să meargă alături de ea. Îi vorbea încet, pe un ton imperceptibil, în timp ce mergeau.

– Este un duce galant, nu crezi? întrebă Amelia în vreme ce se lăsa pe canapea pe locul lăsat liber de Huntley. Destul de autoritar.

Privindu-i progresul, Gabriella nu putea decât să fie de acord, deși nu îndrăznea să spună cu voce tare astfel de gânduri. Așa că zise:

– Toți ați făcut progrese semnificative de când ați sosit. A fost o onoare să vă ajut cu asta.

– Și a fost o onoare să te cunoaștem, adăugă Amelia. Situația noastră ar fi fost lipsită de speranță fără ajutorul tău, să știi.

Gabriella chicoti.

– Sunt sigură că ați fi găsit o cale să vă descurcați, deși ar fi putut să vă ia mai mult.

– Poate, dar așa am fi pierdut această prietenie nouă.

Răspunsul îi încălzi inima Gabriellei.

– Mulțumesc, zise ea, întrebându-se dacă Amelia își dăduse seama ce mult însemnau acele vorbe pentru ea.

Își zâmbiră una alteia, apoi Amelia zise:

– Oh, uite, au revenit!

Îndreptându-și din nou atenția spre Raphe și Juliette, Gabriella privi felul în care se despărțiră, observând cât de bine pusese Huntley în practică sfatul pe care i-l dăduse mai devreme. *Dar mai era un lucru...*

– Când doriți să părăsiți compania unei doamne, Huntley, este important să-i luați mâna și să o îndepărtați cu blândețe de pe brațul dumneavoastră, nu să vă retrageți imediat.

– De ce?

Arăta de parcă încerca să nu dea ochii peste cap ori să ofteze adânc.

– Pentru că ultimul lucru pe care-l doriți este să trageți o doamnă după dumneavoastră când vă întoarceți. *Asta* ar produce o scenă care cu greu ar fi în avantajul dumneavoastră.

Studiind-o cu intensitatea unui trăgător, murmură încet:

– Da, bănuiesc că așa este.

Felul cum arăta, cu câteva șuvițe căzându-i pe frunte și cu lavaliera aceea infernală care lipsea, ca de obicei, îl făcea să semene cu un pirat.

Inima îi bătu ciudat în piept, în vreme ce căldura i se strecură pe sub piele. *Sfinte Cerule!*

Privi cu uimire cum i se arcuiesc buzele, de parcă el știa exact ce efect avea asupra ei și cât de mult o neliniștea.

– Poate că ar trebui să continuați demonstrația, zise el. Pășind către ea, îi întinse mâna: Vă rog, permiteți-mi să vă însoțesc în jurul încăperii.

Ezitând, se uită la Amelia și la Juliette, întrebându-se dacă ele observaseră că propunerea fratelui lor însemna mai mult decât o simplă cerere de îndrumare. Dar surorile lui păreau să nu aibă habar de atmosfera încărcată care amenința să o dea în vileag pe Gabriella în orice moment. O îndemnară, în schimb, să facă așa cum ceruse Huntley, vrând să vadă cum o lady adevărată ar trebui să se plimbe cu un gentleman.

Trăgând aer în piept, Gabriella simți un nod în gât când privirea îi căzu pe palma întoarsă în sus a lui Huntley. Sigur că nu purta mănuși – era acasă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu că ar fi contat prea mult, din moment ce probabil nu le-ar fi purtat nici dacă era afară. Și, oh, doar privind acea mână, își aminti cum o simțise noaptea trecută, lipită de a ei! Putea să îndure din nou o tortură așa de plăcută? Acum, cu surorile lui de față? Își scosese propriile mănuși pentru a mânca brioșele aduse de servitoare odată cu ceaiul. Privind spre materialul lung care stătea peste brațul canapelei, se gândi să le pună înapoi pe durata acestui exercițiu. Ar fi fost atitudinea corectă, *sigură*.

Decizia ei veni o secundă prea târziu, pentru că Huntley se aplecă spre ea, mâna lui mare cuprinzând-o pe a ei înainte de a o ridica în picioare.

– Huntley!

– M-am plictisit să privesc cum vă analizați opțiunile, zise el, privind-o cu o expresie furtunoasă, care o făcu să se întrebe dacă picioarele o puteau duce pe distanța plimbării.

Lucrurile se înrăutățiră când el îi atinse mâna cu degetul lui mare bătătorit, producându-i o mare de scântei arzătoare pe piele. *Dumnezeu să o ajute!*

– Excelență, eu...

– Raphe, o corectă el, ridicând dintr-o sprânceană. Dă-mi voie să te conduc.

Întorcându-se în lateral, îi ridică mâna, aranjând-o frumos pe brațul lui.

Un mușchi se flexă sub haina lui când ea își curbă degetele peste el și își dădu seama că, în ciuda manierelor lui nonșalante, era la fel de afectat de prezența ei precum era ea de a lui. Inima îi zbură, sfărâmându-i autocontrolul, precum semințele de păpădie împrăștiate de o pală de vânt. Fu un miracol că reuși să facă un pas în față fără să se împiedice. Postura îi era rigidă ca o placă de granit.

– Mi-a fost dor de tine, murmură el după ce făcură câțiva pași.

Pentru că nu putea să fie altfel decât onestă, ea îi zise:

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Trecuseră doar câteva ore, dar păruseră o eternitate.

– Vei dansa cu Fielding la bal?

– Așa se așteaptă, răspunse Gabriella, respirând sacadat când el își puse mâna cealaltă peste a ei, prinzând-o pe brațul lui.

– Nu-mi place, Gabriella. Nu suport gândul că el te ține în brațele lui în felul cum te-am ținut eu noaptea trecută.

Înghițind în sec, ea făcu tot ce putu să rămână calmă.

– Oh, te asigur că nu va fi deloc la fel! Continuară să meargă o vreme, înainte ca ea să aibă curaj să-i spună. Fielding mă curtează de două luni. Este considerat o partidă excelentă. Dar apoi te-am întâlnit pe tine și totul s-a schimbat.

– Cum?

Mușchii lui se întăriră sub mânecă, flexându-se și încordându-se, la fel ca vocea lui.

Privind în lateral, ea îi întâlni ochii căprui, mai vulnerabili decât îi văzuse vreodată. Îi cereau să spună ce era în inima ei.

– M-am îndrăgostit de tine, Raphe, și mă tem că nu există remediu.

Ajunseră la fereastră. Se opriră și făcură pauză pentru o clipă, prefăcându-se că admiră frunzele groase ale rododendronului din grădină.

– Voi cere permisiunea tatălui tău să te curtez. Treaba asta dintre tine și Fielding nu poate continua.

Inima ei tresări fericită. Tonul posesiv cu care îi vorbi era emoționant. Din păcate, nu rezolva problema lor.

– Tatăl meu nu va permite niciodată. Nu te acceptă, Raphe, iar cu greșeala Victoriei în minte, mă tem că va vedea atașamentul meu față de tine ca o repetiție a trecutului.

– Trebuie să existe o soluție. O strânse blând de mână de parcă voia să spună „suntem în asta împreună, eu și tu vom găsi o cale". Apoi spuse cu voce tare: Un lucru este sigur – nu voi sta degeaba să privesc cum Fielding te face soția lui.

Capitolul 18

Avea nevoie de timp. *Aveau* nevoie de timp. Timp în care să exploreze atracția aceea stăruitoare dintre ei, timp să se îndrăgostească. Era singura cale prin care asta ar fi mers, își dădu el seama. Pentru că, în ciuda protestelor lui, Amelia avusese dreptate; nu avea să se căsătorească niciodată dacă nu era din dragoste.

– Spune-mi ce trebuie să fac, îi zise el aproape disperat.

Oftând adânc, ea răspunse:

– Trebuie să te dovedești merituos – o partidă superioară celei cu Fielding.

– Poate că el este conte, dar eu sunt duce.

– Da, fu ea de acord. Dar este mai mult de atât. Reputația ta trebuie să fie impecabilă. Rămase tăcută pentru o clipă înainte de a continua: Balul va fi cea mai bună ocazie să schimbi părerea părinților mei despre tine. Dacă poți câștiga stima altor membri respectabili ai societății, poate că atunci vei avea o șansă. Și...

– Da?

Își ținu respirația.

– O șoaptă de scandal legată de numele tău, și vom pierde orice șansă. Nu-ți pot descoperi trecutul.

Raphe simți cum i se strâng plămânii, amintindu-și de St. Giles și de întâlnirea lui recentă cu McNeil. Inima-i bătu dureros în piept. Avea să fie imposibil să-i câștige mâna. Știuse asta din momentul în care îi intrase acea idee în cap. Fusese un nebun încăpățânat, asta fusese, dar avea să încerce oricum – avea să ignore temerea lui înrădăcinată legată de nefericirea în căsătorie, faptul că el provenea nu doar din mica nobilime, ci și din mahalalele Londrei și că nu o merita, așa cum un cerșetor nu merita o prințesă.

– Și mai este ceva, adăugă ea. Ceva ce ar putea să fie în avantajul tău.

– Ce anume?

Ridicându-și bărbia, Gabriella îl privi, întâlnindu-i expresia furtunoasă.

– Tatălui meu îi place în mod deosebit Rubens. A fost foarte interesat să cumpere *Cele trei grații* – un tablou care se întâmplă să-l ai în bibliotecă.

Îl observase când venise prima dată în vizită.

El rămase tăcut o clipă, cu buzele lipite și gânditor.

– Nu-mi place ideea de a încerca să te cumpăr cu un tablou, Gabriella, și mă îndoiesc că tatălui tău îi va plăcea.

Îndepărtând-o de fereastră, o conduse mai departe în turul încăperii cu un pas moderat.

– Nu ai încerca să mă cumperi *pe mine*. Doar permisiunea de a mă curta. Este o diferență.

– Eu nu văd vreuna.

– Și apoi, adăugă ea, încercând să-l facă să înțeleagă, nu este un lucru așa de îngrozitor când eu sugerez ceva și suntem amândoi de acord.

– Tatăl tău nu va dori să audă. Mă va vedea doar ca pe un interesat, și, sincer, ar avea dreptate.

Era adevărat. Știa că el avea dreptate, dar știa și că, dacă exista vreun lucru care l-ar putea tenta pe tatăl ei să fie de acord cu ceea ce doreau ei, era acel tablou.

– Nu găsesc altă cale dacă vrem să nu ne mai furișăm. Pentru ca asta să se întâmple, avem nevoie de permisiunea tatălui meu.

– Și va trebui să nu te mai vezi cu Fielding.

Da, așa era. Dar nu avea să fie ușor să facă asta. Iar reacția părinților ei... Stomacul îi era deja dat peste cap, agitat de gândul

a ceea ce avea să urmeze. Dar, dacă asta însemna să-l aibă în schimb pe Huntley, atunci cu siguranță avea să merite fiecare luptă pe care urma să o ducă.

Revenind acasă, Gabriella fu întâmpinată de mătușa ei.

– Arăți de parcă ai avut parte de o plimbare sănătoasă, zise mătușa Caroline. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată așa de îmbujorată. Ai grijă să nu te vadă mama ta, altfel te va certa că te-ai extenuat!

Dând ochii peste cap, Gabriella desfăcu funda bonetei și o puse pe o masă din apropiere.

– Mama pune prea mult preț pe aparențe.

Mătușa Caroline ridică din sprâncene.

– Da?

– Da, răspunse Gabriella hotărâtă.

– Pari cam rebelă, spuse mătușa Gabriella. Pe chip îi apăru un zâmbet. Îmi place. Pot să te întreb care e cauza acestei transformări uimitoare?

– Oh, nu sunt chiar așa de transformată, mătușă! Părerile mele au fost mereu diferite de cele ale mamei. Doar că până de curând nu știam cât sunt de diferite.

– Ce interesant. Nu mă pot abține să nu mă întreb dacă această nouă descoperire are de-a face cu chipeșul nostru vecin. Aplecându-se, mătușa Caroline miji privirea spre ea. Spune-mi exact pe unde a fost plimbarea asta a ta?

– În grădină și... și dincolo, îi răspunse Gabriella iritată. Anna a fost cu mine.

– Da, pot să văd asta, zise ea încuviințând din cap. Și, în cazul în care te întrebi, nu te dezaprob.

– Nu?

Gabriella fusese sigură că mătușa ei avea să o sfătuiască să nu mai repete plimbarea, că ar fi fost de datoria ei să-i informeze părinții, ca pe viitor eforturile de a-l vedea pe Huntley să-i fie zădărnicite.

– Desigur că nu. Mătușa Caroline își flutură mâna nepăsătoare. Sunt surprinsă că ai gândit altfel. Ori nu am fost destul de clară când am spus ce cred despre Fielding?

– Bine, dar asta nu înseamnă că mă poți încuraja să-l caut pe Huntley.

– Ah, deci *te-ai întâlnit* cu el!

– Le ajut pe surorile lui să se pregătească pentru prezentarea la curte.

– Normal că le ajuți, draga mea. Ochii mătușii Caroline sclipiră. Sincer, cred că Huntley este o partidă pe cinste, dar apoi, eu sunt văduvă, așa că părerea mea va fi destul de diferită de cea a părinților tăi. Îl vor pe cel mai bun dintre cei mai buni pentru tine, oricât de greșită ar fi ideea lor despre ce înseamnă asta. Ceea ce-mi amintește că Fielding te așteaptă în salon.

Gabriella rămase fără aer în plămâni.

– Și mama și tata?

– Încă nu s-au întors. Studiind-o pe Gabriella, mătușa Caroline întrebă încet. Vrei să vin cu tine?

– Nu, zise Gabriella. Nu e nevoie.

Până la urmă, mai fusese singură cu Fielding de câteva ori. Dar asta se întâmplase înainte de a se decide să nu se mărite cu el, înainte ca Huntley să o sărute. *Avea să-i vadă Fielding trădarea pe chip? Avea măcar să-i pese?*

Amorțită, se apropie de salon și intră. Stătea în picioare la fereastră, perfect drept și cu mâinile împreunate frumos la spate.

– Milord, ce surpriză!

Întorcându-se, o privi cu o apreciere reținută.

– Știu că nu mă așteptați astăzi. Îmi cer scuze dacă v-am dat planurile peste cap.

– Nu, nu! Traversând spre canapea, încercă să se calmeze în timp ce se așeza. I se adresă lui Fielding: Luați loc?

– Desigur. Se așeză lângă ea așa de repede, că aproape o făcu să i se învârtă capul. Încercă să zâmbească și reuși, până când el zise: Cred că a sosit momentul să ne anunțăm logodna.

Gabriella nu reuși decât să scoată un chițăit. Știuse că momentul avea să sosească, dar tot era luată prin surprindere. Clipind, încercă să-l privească.

– Tocmai m-ați cerut în căsătorie?

Tresărind, el veni mai aproape.

– Iertați-mă! Respiră de câteva ori înainte de a spune: Mereu am încercat să excelez la orice îndatorire. Când m-am decis să aleg o mireasă, nu m-am gândit la nimeni altcineva în afară de dumneavoastră. Nici una nu este la fel de...

Păru să se chinuiască puțin, așa că adăugă ea sec:

– Bogată?

– Nu! Avu decența să se arate un pic jenat. Voiam să spun... excepțională.

Trebuia să admire finețea cu care făcuse un astfel de compliment. Dacă venea de la Raphe, l-ar fi crezut, dar Fielding? Nici vorbă! Omul era interesat de un singur lucru.

– Cu dumneavoastră alături de mine, continuă el, voi putea să...

„Să cumpăr toți caii din Anglia", își imagină Gabriella că gândea el.

– ... să fiu cu adevărat fericit, continuă el. Îmi veți face onoarea de a fi soția mea?

– Eu...

În mintea Gabriellei era o învălmășeală. Nu era pregătită, dar știa că era momentul să rupă legătura cu Fielding.

Un zâmbet însoțit de doi ochi întunecați și pătrunzători îi apăru undeva în minte.

Raphe.

Un bărbat care, în două săptămâni, reușise să o facă să se îndoiască de fiecare aspect al vieții ei – ce fel de persoană era, și mai important, ce fel de persoană voia să fie. Intrase în viața ei ca o furtună, clătinând însăși fundația a tot ceea ce știuse ea mereu. Ținea la el și credea că și el ține la ea. Poate că nu era iubire, dar era mai mult decât îi putea oferi Fielding. În acel moment, Gabriella înțelese, în sfârșit, cum se simțise Victoria. Nu era ușor să înoți împotriva curentului în loc să plutești în direcția valurilor. Iar Raphe era ducele de Huntley – bogat și puternic, indiferent cum îl considera lumea. Nu voia nimic, poate cu excepția aprobării societății – o dorință forțată, cu care învățase să trăiască cu mulți ani în urmă.

Cât despre părinții ei, Gabriella știa că probabil aveau să fie iritați, dar se hotărâse deja să accepte asta când vorbise mai devreme cu Raphe. Până la urmă, ei avuseseră șansa să-și trăiască viața. Acum era rândul ei, iar să se mărite cu un bărbat pe care nici măcar nu-l plăcea, când cel la care ținea era gata să-i ia locul, ar fi fost o prostie monumentală.

Cu asta în minte, îi acordă lui Fielding toată atenția ei.

– Sunteți extraordinar de amabil, milord, dar mă tem că trebuie să refuz cererea, oricât mă doare să o fac.

El se dădu mai în spate șocat.

– Poftim?

– Nu mă pot mărita cu dumneavoastră, clarifică ea. Văzându-i buzele subțiri în timp ce își încleșta maxilarul, adăugă repede: Meritați

o soție care să aibă aceleași interese. O femeie pe care să ajungeți să o iubiți și care...

– Să o iubesc? Se uită la ea neîncrezător. Căsătoria nu are nimic de-a face cu dragostea, milady. Este o afacere pe care eu am intenția să o duc până la capăt.

– Dar...

– Ce s-a întâmplat? Ce s-a schimbat? O studie când ea se retrase, neplăcându-i tonul lui. Este vorba de *el,* nu-i așa? V-ați pierdut mințile pentru ticălosul depravat care vă este vecin!

Ea clătină din cap, speriată de furia lui.

– Este un duce, încercă ea.

– Nu este bun nici să vă curețe pantofii și vreți să mă dați *pe mine* la o parte pentru *el?* Se încruntă de parcă o credea o imbecilă patetică. Dacă vă imaginați că mă retrag fără luptă, că îi voi permite să ia ceea ce este al meu, atunci nu mă cunoașteți deloc.

– Dar... Inima îi bătea frenetic în piept și se lupta să găsească cuvintele potrivite, o soluție pentru haosul pe care ea îl crease. Nu mă puteți *obliga* să mă mărit cu dumneavoastră.

Atunci el se ridică deasupra ei, ca o umbră amenințătoare.

– Vom vedea asta, nu?

Și apoi, fără cel mai mic avertisment, se aplecă și o sărută puternic, cu furie și fără vreun pic de considerație pentru sentimentele ei.

Pășind în spate, se uită la ea o clipă, apoi făcu o plecăciune rapidă și plecă. Gabriella rămase pe loc mult timp după aceea, neputându-se mișca. Lacrimile o ardeau în spatele ochilor. Gestul îndrăzneț al lui Fielding și cruzimea cu care îl făcuse îi strângeau gâtul și o făceau să tremure.

Mesajul lui era clar. Nu era un bărbat căruia să-i placă să piardă și nu îi plăcea deloc să împartă ceea ce credea că era a lui. Raphe intrase pe „proprietatea" lui Fielding.

Gabriella tresări. Acum știa că așa o vedea Fielding. Ceea ce însemna că avea să facă orice îi stătea în puteri să o păstreze. Își analiză opțiunile și hotărî imediat să le spună părinților ei. Dacă descopereau cât de calculat era de fapt Fielding, atunci se putea să-și schimbe părerea despre el.

Dar când în acea după-amiază reveniră acasă mult mai binedispuși decât fuseseră în ultima vreme, Gabriella își dădu seama că îi era imposibil să vorbească despre conversația pe care o avusese cu Fielding. Și, din moment ce era deja târziu și mai era puțin timp

de pregătire pentru balul Coventry, hotărî să aștepte un moment mai potrivit, chiar dacă asta însemna să danseze cu bărbatul pe care acum îl detesta.

Dumnezeu să o ajute, intrase în necaz!

Capitolul 19

Stând într-o parte a salonului de bal din casa Coventry, Raphe luă un pahar de șampanie de pe tava unuia dintre lacheii care treceau și bău o înghițitură. Nu era surd la șoaptele sau privirile discret aruncate în direcția lui, dar, oricât de tentant era să facă ceva șocant doar pentru a-i provoca pe toți acei snobi afectați, se abținu, purtându-se cât mai bine, așa cum îl sfătuise Gabriella.

Scrâșni instinctiv din dinți când se gândi la cât de neliniștită fusese ea în ultimele zile. Când îi spusese cum o tratase Fielding și chiar o sărutase... Dumnezeule, fusese gata să-l sfâșie bucată cu bucată! Dar ea îl oprise, prea amabilă și generoasă ca să-l lase pe conte să sufere de pe urma acțiunilor ei.

În schimb, el avea să facă așa cum sugerase ea și să încerce să impresioneze pe toată lumea.

În vreme ce ea îi pregătea surorile pentru prezentarea la curte, care urma să aibă loc într-o săptămână, conform invitației care sosise cu două zile mai devreme, el se închisese în casă cu Richardson, Pierson și Humphreys. Cei trei servitori de încredere se oferiseră să-l învețe pe Raphe tot ceea ce trebuia știut pentru a face impresie bună la bal. La naiba, îi permisese până și acelui mic italian ciudat, care se prezenta ca instructor de dans, să-l învețe cadrilul și menuetul, așa cum sugerase Gabriella! Amintirea îl făcu să se cutremure. Dar nimic nu avea să-l oprească să o câștige pentru el.

Așa că, atunci când o văzu sosind cu părinții și mătușa ei, puse paharul deoparte, își îndreptă spatele, trase de umeri și începu să-și croiască drum prin mulțime.

– Lord Warwick, zise el, atrăgând atenția contelui. Ce plăcere să vă revăd! Și pe Lady Warwick. Executând o plecăciune impecabilă, care avusese nevoie de o mare doză de exasperare pentru a fi perfecționată, se întinse spre mâna femeii și o ridică la buze. Îndreptându-se,

zise apoi încet: Pot să văd de la cine a moștenit fiica dumneavoastră frumusețea. Adresându-se Gabriellei, care era cu gura căscată la el, de parcă tocmai căzuse de pe capra unei trăsuri și se lovise la cap, și mătușii ei, care se uita la el zâmbind, el adăugă: Doamnelor, seara este salvată prin sosirea dumneavoastră.

Urmă un moment de tăcere între ei, timp în care Raphe se felicită că nu se înecase cu propriile cuvinte prea afectate. Apoi Warwick în sfârșit vorbi:

– Am crezut că am avut o părere destul de clară ultima dată când ne-am întâlnit. Nu sunteți...

– Poate că nu am fost la Eton, milord, dar mă veți judeca doar după asta? Raphe se aplecă spre el. Sunt un duce, știți. Influența mea s-ar putea să vă fie utilă într-o zi.

Warwick se holbă la el, iar ochii lui Lady Warwick ieșiră din orbite. Lady Gabriella rămase cu gura căscată și mătușa ei... ei bine, această doamnă îl surprinse cel mai mult pe Raphe când râse tare.

– Influența dumneavoastră? repetă Warwick de parcă Raphe îi sugerase să zboare pe lună.

– Exact, spuse Raphe fără să clipească. Să lăsăm diferențele de opinie în urmă, milord. Aș prefera să vă știu părerea despre tabloul lui Rubens care atârnă în biblioteca mea.

Raphe știuse că, în secunda în care cuvintele fuseseră rostise, atinseseră ținta, exact cum prezisese Gabriella. Nu văzu niciodată un bărbat înlemnind, cu ochii flămânzi și gura exprimând nerăbdarea unui hoț care tocmai descoperea că magazinul de bijuterii este deschis.

– Eu... începu Lord Warwick. Întorcându-se către soția lui, vorbi cu o jovialitate pe care Raphe nu i-o bănuise. De ce nu te duci să intri în vorbă cu celelalte doamne, draga mea? Ia-le și pe sora mea și pe Gabriella cu tine. Se pare că eu și Excelența Sa avem ceva de discutat.

Lady Warwick părea nesigură. Se uită la soțul ei, apoi la Raphe, apoi din nou la soțul ei.

– Dar...

– Să mergem într-unul dintre saloane, îi zise Warwick lui Raphe. Ne scuzați, doamnelor.

Lady Warwick părea că era gata să scoată scântei drept răspuns la felul în care o expediase soțul ei. Privirea lui Raphe alunecă spre Gabriella, ai cărei obraji se colorară de cum se priviră în ochi.

Pe buzele lui se văzu un zâmbet care părea să o facă să roșească mai tare. Adora să o vadă roșind. Adora să știe ce efect avea asupra ei. Era ceva reciproc, desigur. Niciodată nu întâlnise o femeie care să-l facă să-l mănânce degetele cu o nevoie disperată de a o atinge precum Gabriella.

Regretând că trebuia să renunțe la compania ei o vreme, Raphe îi șopti iute la ureche în vreme ce trecea pe lângă ea:

– Salvează un dans pentru mine.

Fără să se oprească pentru a-i vedea reacția, îl urmă pe Lord Warwick în salonul menționat de acesta. Era o încăpere plăcută, zugrăvită în nuanțe de roșu și cu două zone de stat la fiecare capăt.

– Doriți ceva de băut? întrebă Warwick traversând spre o parte a mesei.

– Nu, mulțumesc, răspunse Raphe, inconfortabil cu ideea de a se servi singur din selecția privată de băuturi a lui Coventry fără să-i ceară voie înainte. Așa că se așeză pe unul dintre fotolii și-l așteptă pe Warwick să i se alăture.

– Povestiți-mi despre Rubens, zise Warwick o clipă mai târziu, în timp ce se așeza pe fotoliul opus și lua o înghițitură din coniacul pe care și-l turnase.

Lăsându-se pe spate într-o poziție mai confortabilă, Raphe începu:

– Am înțeles că sunteți un colecționar de artă și că ați vrea să adăugați colecției *Cele trei grații*.

Scânteia din ochii lui Warwick confirmă că așa era.

– Am oferit predecesorului dumneavoastră o sumă frumoasă pentru el cândva, dar m-a refuzat.

– 50 000 de lire, din câte am înțeles, murmură Raphe, bătând ușor cu degetele pe brațul fotoliului.

Warwick se foi, iar gura i se strâmbă de parcă mușcase dintr-o lămâie.

– A fost mai mult decât valoarea tabloului.

Și Raphe era conștient de asta. Înclină din cap în semn de acord.

– Ceea ce nu poate să însemne decât că îl doriți foarte mult.

– Ar completa tema mitologică pe care o adun în galeria de nord a casei Warwick.

Încuviințând din cap în semn că înțelegea, Raphe întrebă:

– Dacă v-aș spune că sunt dispus să mă despart de el?

Pentru o secundă, se părea că Warwick avea să sară de pe locul lui de bucurie ori să cadă pe podea de uimire.

– Asta... Tuși, apoi mai luă o înghițitură din băutură. Cu siguranță aș fi mulțumit de o asemenea perspectivă. Părea că se gândește la idee o vreme, apoi spuse: Bănuiesc că veți dori cele 50 000 de lire pentru el.

– Nu, răspunse Raphe, amuzat de expresia de uluire a lui Warwick. De fapt, nu vreau nici o sumă de bani pe el.

– Fără bani? zise el fără să creadă. Dar... cu siguranță nu vreți să mi-l oferiți gratis. Mai ales știind ce cred despre dumneavoastră și familia dumneavoastră și ținând cont de modul cum v-am tratat.

– Un incident pe care sunt dispus să-l uit în schimbul unor scuze. Când maxilarul lui Warwick se încordă în semn de protest, Raphe se aplecă spre el, cu coatele pe genunchi. Știu că nu sunt cum v-ați imaginat că voi fi, dar sunt ducele de Huntley și nu voi continua să vă permit dumneavoastră sau altcuiva să îmi acorde mai puțin respect decât merit. Făcu o pauză pentru a sublinia ideea, apoi își întinse mâinile și spuse: Dar, dacă sunteți prea mândru ca să vă recunoașteți greșelile, atunci poate că ar trebui să păstrez tabloul lui Rubens până la urmă...

– Nu. Aveți dreptate, zise grăbit Warwick. Ați făcut mari progrese de la prima noastră întâlnire – de fapt, este chiar impresionant. Și... și vă cer scuze pentru lucrurile pe care vi le-am spus. A fost o greșeală din partea mea.

– Mulțumesc, Warwick. Apreciez.

Arătând ca un câine cu coada între picioare, Warwick își feri privirea și mai luă o înghițitură din băutură.

– Atunci singura întrebare este ce anume vreți în schimbul tabloului?

Savurând puterea pe care știa că o avea asupra contelui, Raphe așteptă o secundă înainte de a răspunde. Își împreună degetele și făcu tot ce putu să stea nemișcat, în ciuda presiunii inimii și a sângelui care-i alerga prin vene.

– Permisiunea de a vă curta fiica.

– Poftim?

Chipul lui Warwick se albi. Raphe zâmbi batjocoritor.

– Cred că m-ați auzit.

– Dumneavoastră... și Lady Gabriella? Când Raphe încuviință, expresia lui Warwick deveni mai încordată, apoi miji ochii, privindu-l

cu o intensitate pătrunzătoare. Nu, zise el dând din mână. Cu siguranță, nu!

Rugându-se ca Gabriella să aibă dreptate în privința obsesiei tatălui ei pentru *Cele trei grații*, Raphe ridică din umeri cu o relaxare pe care nu o simțea și vru să se ridice.

– Atunci vă urez succes în a vă completa tema grecească, Warwick. Păcat că nu v-am putut fi de ajutor cu asta.

Era cel mai vechi truc de negociere din manual. Unul la care fusese martor de mai multe ori decât putea să numere pe străzile din St. Giles, aplicat de vânzători și de cumpărători. „Pur și simplu pleci", își zise el. Apoi se întoarse ca să plece.

– Stați!

Oprindu-se, Raphe își controlă emoțiile înainte de a se întoarce spre Warwick, cu sprâncenele ridicate întrebător.

– Astăzi, a venit să mă vadă Fielding. Mi-a cerut formal permisiunea de a se căsători cu ea, iar eu am fost de acord, zise Warwick.

Aproape că îi cerea scuze.

– Ea nu are nimic de spus despre asta?

Raphe simți că începe să fiarbă. Indiferent ce înțelegere intervenise între Fielding și Warwick, el era sigur că Gabriella nu știa despre asta. Ceea ce-l făcea să fie circumspect.

– Partida va fi bună. Cea mai bună, de fapt.

– Și să se mărite cu mine ar fi rău? Când Warwick nu răspunse, Raphe continuă: Titlul meu este mai mare decât al oricărui bărbat, cu excepția Regentului. Chiar îmi spuneți că prejudecățile pe care le aveți despre educația mea inferioară vor nega fiicei dumneavoastră șansa de a fi ducesă?

Urmă o perioadă infernal de lungă înainte ca Warwick să formuleze un răspuns.

– Nu-mi plac misterele, zise el în cele din urmă. Iar în ceea ce vă privește, sunt prea multe întrebări fără răspuns. Cum ar fi cea legată de ruda care v-a luat după ce v-au murit părinții. Vă cunosc familia mamei destul de bine ca să spun că ei cu siguranță nu au avut nici o rudă lângă granița cu Scoția. Cât despre partea tatălui dumneavoastră, am verificat legăturile lui când v-am cunoscut și nici un fapt nu a fost verificat. Ceea ce mă face să mă întreb dacă într-adevăr sunteți cine pretindeți că sunteți.

– Vă pot asigura că...

– Nu vă deranjați, îl întrerupse Warwick. Am mai avut de-a face cu impostori și bănuiesc că și acum am de-a face cu unul.

– *Nu* sunt un impostor, zise Raphe cu vocea periculos de tare.

– Atunci spuneți-mi unde ați fost în ultimii cincisprezece ani!

Privindu-l, Raphe simți că orice speranță de a o câștiga pe Gabriella îi aluneca printre degete precum nisipul într-o clepsidră. Să mărturisească adevărul nu l-ar fi ajutat. Din contră, putea să piardă mai mult decât pe Gabriella dacă îl spunea. Așa că rosti singurul lucru pe care-l putea spune:

– Nu pot.

Între ei se lăsă o tăcere lungă, apoi Warwick se ridică, în sfârșit, din fotoliul lui pentru a-l înfrunta pe Raphe. Rămase complet nemișcat, privindu-l în ochi.

– Păstrați-vă tabloul, zise el, într-un final, cu dispreț. Și stați departe de fata mea!

Raphe îl privi cu un amalgam de sentimente cum se îndepărtează. Oricât de mult îl ura pe omul acela pentru că îi refuza șansa cerută, îl admira că punea mai presus de orice interesele fiice lui – oricât de nechibzuit îl credeau Raphe și Gabriella.

„Am mai avut de-a face cu impostori."

Închizând pentru scurt timp ochii, speră să nu fie cercetat mai departe de conte. Poate că fusese o greșeală să vină acolo în acea seară. Poate că fusese un gest egoist să ceară ajutorul Gabriellei. Dacă părinții ei descopereau până unde ajunsese relația lor, nu aveau să o ierte niciodată. Mai rău de atât, risca să piardă un viitor respectabil alături de un bărbat respectabil – un bărbat cu care ea visa să se mărite până să apară *el* și să-i distrugă acel vis.

„Dumnezeule, ce dezastru!"

Trăgând adânc aer în piept, păși hotărât înainte. Gabriella era amuzantă, îl fascina, era frumoasă, bună și, pentru Dumnezeu, îl făcea să își dorească lucruri pe care nu le dorise niciodată. O plăcea din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce trecea și nu-și putea imagina să o piardă în fața altcuiva.

Așa că se întoarse în salonul de bal cu intenția de a o căuta. Avea să danseze cu ea și apoi avea să-i spună ceea ce îi spusese tatăl ei. Poate că împreună găseau o altă soluție. O văzu aproape imediat, cu expresia ei senină și zâmbetul perfect pentru societate, care îi împodobea chipul minunat precum o bijuterie pe care ar fi purtat-o ca să se asorteze cu restul. Stătea cu părinții ei și cu Fielding, ascultând

atentă și politicoasă ce spunea bărbatul. Și apoi, de parcă simțise că el o privea, își întoarse capul și chipul i se lumină, ochii îi străluciră și zâmbetul ei formal se transformă într-unul natural, plin de fericire pură.

Neputând să-și întoarcă privirea, îi zâmbi și el. Oh, cât de mult tânjea să se ducă la ea, să o ia în brațe din nou, să-i atingă curba delicată a gâtului! Voia să-și plimbe mâinile peste fiecare parte din ea, să-i simtă tremuratul și suspinatul ca răspuns la atingerea lui și...

Fielding, ca și cum ar fi sesizat lipsa de interes a Gabriellei față de el, se uită în direcția lui, iar ochii i se umplură de furie. Gabriella însă nu păru să observe, privirea ei rămânând asupra lui Raphe, corpul ei întorcându-se de parcă intenționa să vină la el.

Gura lui Fielding se strâmbă, iar în acea secundă – în acea fărâmă de secundă – Raphe știu că era pe cale să se întâmple ceva îngrozitor. Nu era sigur ce anume, dar știa că trebuia cumva să prevină acest lucru. Așa că porni înainte, cu intenția de a ajunge lângă ea.

Un pas.

Doar atât apucă să facă înainte ca Fielding să își petreacă un braț în jurul umerilor Gabriellei, să o tragă spre el și să o sărute chiar acolo, în mijlocul salonului de bal Coventry, ca toată lumea să vadă. Toate conversațiile încetară, nu se mai auzea nici o șoaptă. Și apoi, după ceea ce i se păru că dură cât zece ani de tortură inexplicabilă, Fielding făcu un pas în spate și vorbi către oaspeții adunați, spunând singurul lucru care avea să distrugă șansa lui Raphe pentru totdeauna.

– Lady Gabriella tocmai a fost de acord să fie soția mea. Ne puteți felicita pe amândoi!

Capitolul 20

Raphe primise destui pumni la viața lui, dar nici unul nu-l lovise la fel de tare ca acesta. Că Gabriella acceptase sau nu propunerea lui Fielding era lipsit de importanță. Acum nu mai putea să dea înapoi fără un scandal.

Ovații și aplauze făcură înconjurul salonului de bal, în vreme ce petrecăreții se apropiau de noul cuplu de logodnici. Raphe își dorea să-i poată vedea chipul, voia să poată vedea adevărul din ochii ei.

Găsi, în schimb, privirea lui Fielding. Un licăr arogant în ochii acestuia îl determină să-și strângă pumnii, cu unghiile înfipte în palme. Și apoi nenorocitul îi făcu cu ochiul! Mulțimea se îngrămădea în jurul Gabriellei și al lui Fielding. Blestemând ziua în care îl cunoscuse pe conte, Raphe făcu stânga împrejur și plecă.

– O să merg pe jos! se răsti el la vizitiu.

Nu-i păsa că ploua – o ploaie torențială îi uda mantaua și se prelingea de pe borul pălăriei. Vremea întunecată și umedă se potrivea cu starea lui, ritmul în care ploaia cădea pe pavajul lucios se potrivea cu bătaia furioasă a inimii lui.

N-ar fi trebuit să-i pese, își zise el. *Era doar o femeie.* O femeie pe care o cunoștea de puțin timp. Dar gândul de a o pierde era ca o gaură în stomac.

Trăgându-și pălăria mai bine pe frunte, Raphe traversă Piccadilly, intrând cu pantofii într-un pârâu ce curgea spre canal. Când ajunse la ușa din față, arăta ca și cum fusese să înoate în Tamisa.

– Excelență, zise Pierson, cu o expresie perplexă, în vreme ce Raphe îi dădu pălăria și mantaua ude. S-a întâmplat ceva cu trăsura dumneavoastră?

– Nu, i-o tăie Raphe. Este aprins focul în biroul meu?

– D... Da. Da, desigur.

Încuviințând din cap și abia așteptând să-și pună un pahar mare de coniac, Raphe trecu pe lângă majordom.

– E... Excelență, îi zise Pierson, oprindu-l. Ar trebui să știți că este un bărbat care așteaptă să vă vadă.

Raphe se întoarse spre el, enervat că nu era lăsat să-și plângă de milă.

– La ora asta?

– I-am spus că veți veni târziu, în speranța că va reveni la o oră mai decentă, dar a insistat să vă aștepte – a zis că veți dori să-l vedeți.

Oftând, Raphe îi mulțumi lui Pierson pentru informație și plecă. Nu știa cine putea fi omul, nu credea că știe pe cineva suficient de bădăran să facă vizite la ora zece seara. Dar, când ajunse în biroul lui și păși înăuntru, își dădu seama că din păcate cunoștea un om.

– Guthrie, mârâi Raphe.

– Mă bucur să te văd, zise Guthrie înainte de a duce paharul de cristal la buze și de a lua o înghițitură mare. Nu se deranjă să se ridice

de pe scaunul pe care stătea ca un trântor. Dar întinse o mână și făcu un gest care părea să cuprindă întreaga încăpere. E frumos aici.

– Ce vrei, Guthrie? întrebă Raphe.

Poate că, dacă treceau la subiect, avea să scape de el mai repede.

Guthrie chicoti.

– Poate că doar am vrut să trec pe aici. Să văd ce mai faci.

– Nu cred asta nici o secundă, replică Raphe.

Luă carafa care se afla pe o tavă de pe biroul lui, își turnă un coniac, îl dădu pe gât și umplu din nou paharul.

– Noapte grea? întrebă Guthrie.

– Nu-i treaba ta, zise el revenind la vechea pronunție. Acum spune-mi ce cauți aici! Mi-am plătit datoria și ceva în plus, așa că, după cum văd eu lucrurile, nu-ți mai datorez nimic.

– Ah, da? Guthrie miji ochii. Noi doi am avut o înțelegere. Chiar credeai că te las să pleci pentru câțiva penny?

Raphe îngheță. Mușchii i se încordară.

– Ți-am dat mult mai mult de atât.

– Chiar și așa, nu renunț.

Raphe privi spre el.

– Acea înțelegere a fost făcută ca să-mi cumpăr libertatea, Guthrie. Am făcut asta, cu *dobândă*, dacă îți amintești. Așa că găsește pe altcineva care să lupte pentru tine.

Guthrie încuviință din cap, iar pentru o clipă îndelungată și minunată, Raphe crezu că situația este în avantajul lui. Dar apoi bărbatul puse paharul jos și afișă acel zâmbet pe care Raphe îl văzuse de mii de ori. La suprafață părea plăcut, dar Raphe îl știa mai bine. Se pregăti pentru ceea ce urma.

– Nu e vorba doar de libertatea ta, băiete! E vorba și despre câștig. Și nu știu pe nimeni mai capabil să câștige împotriva Taurului. Zâmbetul lui se lărgi. Este deținătorul titlului de campion mondial. Oamenii vor plăti de două ori – nu, *de trei ori* mai mult decât de obicei. Și dacă *tu* câștigi...

Scoase un fluierat.

– Și dacă îți ofer câștigul estimat, sugeră Raphe. Pentru deranj?

Guthrie pufni.

– Chiar vrei să scapi, nu?

Raphe încuviință din cap. Guthrie îl studie un moment, apoi ridică din umeri.

– Cum am zis, nu este vorba doar de asta. Și apoi, îmi ești dator.

Raphe ridică din sprâncene.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Pentru că, continuă Guthrie, în mod normal, când cineva nu își respectă cuvântul dat, găsesc o cale să-l pedepsesc. Dar, ținând cont de istoria noastră, o să-ți cer doar meciul. Părea că-și analizează unghiile. Nici măcar nu voi menționa faptul că ești duce, dacă asta face lucrurile mai ușoare.

– Și dacă refuz?

Guthrie îi aruncă o privire neiertătoare.

– După tot ce am făcut pentru tine? Sau ai uitat că eu sunt cel care v-am oferit ție și surorilor tale mâncare și un loc de dormit după ce v-ați pierdut casa? Ați fi morți dacă n-aș fi fost eu, băiete, sau, mai rău, surorile tale ar fi plătite să stea întinse pe spate.

– Nemernicule!

– Nu sunt, zise Guthrie. Am grijă de ai mei. Se aplecă în față. Totul funcționează de sus în jos, să știi! St. Giles depinde de mine și de protecția pe care o ofer. Dacă Taurul câștigă meciul, câștigă și Bartholomew. Va prelua totul, mă va da la o parte și atunci ce va fi?

Raphe se uită șocat la Guthrie. Erau mult mai multe în joc decât își dăduse el seama.

– Te joci cu viețile oamenilor.

Guthrie ridică din umeri.

– Mi s-a părut un joc sigur cât timp te-am avut în colțul meu.

– Dumnezeule! Raphe își încovoie umerii, trecându-și mâinile prin păr. Nu există niciodată o garanție. Chiar dacă aș lupta, ce se întâmplă dacă pierd?

– Nu vei pierde.

– Cum poți fi așa de sigur?

– Pentru că, dacă tu pierzi, Bartholomew îmi ia locul. Expresia lui deveni mai dură. Poate că eu am cochetat cu jocurile de noroc, contrabanda și un pic cu distilatul ginului pe ici, pe colo, dar nu am obligat niciodată femeile și copiii să se vândă împotriva voinței lor, cum o va face el.

Stomacul lui Raphe se întoarse pe dos, dezgustat doar la acest gând.

– Atunci de ce ai făcut o înțelegere cu diavolul? Știai riscurile!

Guthrie încuviință din cap încet și cu o notă de tristețe care arăta mai mult decât puteau spune cuvintele.

– Tot ce trebuie să știi este că nu ești singurul cu spatele la zid. Ridicându-se, se duse spre ușă. Ținem legătura – îți zic când și unde să apari. După ce se termină meciul, ești liber.

Raphe rămase unde se afla un timp îndelungat după ce plecă Guthrie, neputându-se mișca. „Cum naiba a mers totul așa de îngrozitor în decursul unei singure seri?" Nu i se părea posibil, și totuși așa se întâmplase.

Simțindu-se ca și cum viața îi era sfâșiată în fața ochilor, Raphe reuși să se bage într-un final în pat, prăbușindu-se complet îmbrăcat în mijlocul saltelei. Dar când se trezi a doua zi dimineață, își dădu repede seama că Gabriella și Guthrie erau cele mai mici probleme ale lui.

Capitolul 21

Când Gabriella se trezi a doua zi dimineață după balul Coventry, se îmbrăcă și coborî cu un singur scop – să le spună părinților ei că intenționa să anuleze logodna. Dumnezeu să o ajute, niciodată nu fusese așa de furioasă pe cineva cum era acum pe Fielding. *Cum îndrăznea să îi facă așa ceva?*

Ajungând în salonul de luat masa, nici măcar nu se deranjă să își salute părinții și mătușa, însă le zise:

– Nu mă voi mărita cu el.

Foșnetul ziarului și zăngănitul porțelanului atrase atenția tuturor spre locul unde se afla ea, cu brațele încrucișate la piept și înțepenită.

– Poftim? întrebă tatăl ei.

– Am spus că nu mă voi mărita cu el, repetă Gabriella mai tare.

– Prostii, dragă, zise mama ei, fluturând mâna nepăsător. Normal că te vei mărita.

Mătușa Caroline îi zâmbi cu simpatie Gabriellei.

– Poate că s-a răzgândit.

– Nu face prostii, mormăi Warwick. Împături ziarul și îl puse deoparte. Fielding este o partidă excelentă, Gabriella. Cea mai bună partidă. Ar trebui să fii încântată că s-a deranjat să se uite la tine.

Pășind în încăpere, Gabriella se uită la tatăl ei.

– A forțat cererea, tată, anunțând o logodnă cu care eu nu am fost niciodată de acord.

– Un detaliu minor, din moment ce oricum ai fi fost de acord, zise Lady Warwick. Bău din ceai. Acum, încetează să te mai plângi, că ești cea mai norocoasă fată din Londra, aș vrea să discutăm planurile noastre de astăzi. Până la urmă, avem aranjamente de făcut. M-am gândit că am putea...

– Nu! izbucni Gabriella. Nu voi planifica o nuntă care nu va avea loc.

În încăpere se lăsă liniștea, apoi Warwick arătă lent spre unul din scaunele goale și zise:

– Stai jos.

Tonul era dur – mai înspăimântător decât îl auzise vreodată Gabriella. Așa că, deși nu-i venea să o facă, se așeză. Însă cu multă reticență.

– Căsătoria este pentru totdeauna, tată, încercă Gabriella, sperând să-l facă să înțeleagă. Chiar vrei să-mi petrec toată viața cu bărbatul nepotrivit?

În clipa în care rosti acele cuvinte, știu că spusese ceva greșit. Tatăl ei se încordă, înroșindu-se până când păru gata să explodeze, și apoi, în mod neașteptat, lovi cu pumnul în masă, făcând să zdrăngănească porțelanul, iar familia să sară în sus.

– Am obosit să am de-a face cu femei răsfățate! Warwick miji ochii la Gabriella. Mai întâi sora ta, iar acum tu.

– Victoria s-a măritat cu bărbatul pe care-l iubea, ripostă Gabriella.

– Și aproape că a distrus reputația familiei făcând asta.

– Domnul Connolly este un om de afaceri de succes, care...

– Știu exact ce fel de om este, Gabriella, dar asta nu înseamnă că e un candidat potrivit pentru fiica unui conte. Și nu justifică nici ce a făcut sora ta când a rupt logodna cu Bellmore, doar ca să poată fugi și să facă numai ce vrea. Clătinând din cap, Warwick oftă obosit. Dacă Huntley este cel care te face să eziți în legătură cu căsătoria cu Fielding, atunci ar trebui să știi că nu este cine crezi tu că este. Am pus să fie investigat.

– Ce ai făcut?

Gabriella nu-și putea ascunde șocul.

– Până acum, am descoperit că *nu* a locuit cu rude lângă granița cu Scoția, așa cum a zis.

– Știu, îi zise Gabriella. Mi-a spus-o chiar el.

Asta păru să-i reducă pe toți la tăcere. Dar numai pentru o secundă.

– Când? o întrebă mama ei.

– În casa Fielding, îi scăpă Gabriellei, gândindu-se la o explicație acceptabilă cât de repede putu. Când am fost la cină.

Tatăl ei părea confuz.

– Atunci de ce să ne mintă pe noi, ceilalți? Ce motiv posibil ar avea dacă nu este ceva complet inacceptabil? Dacă știi adevărul despre el, Gabriella, atunci trebuie să insist să mi-l spui de dragul nostru, al tuturor. Nu putem...

– Este *duce*, tată. Simțea cum crește tensiunea în ea, amenințând să scape de sub control. La fel ca la întâmplarea bondarul. Nu este de ajuns?

– Nu pentru mine, îi răspunse Warwick serios. Știi că are legături cu Carlton Guthrie?

Un fior străbătu coloana Gabriellei. Lui Carlton Guthrie – un muncitor imigrant din Irlanda a cărui avere acumulată nu putea fi explicată – i se dusese vestea că ar fi condus tot felul de afaceri ilegale, deși nu fusese încă acuzat de nici o crimă. Citise despre el în *Mayfair Chronicle*, deși articolele nu făcuseră decât să speculeze. Fusese greu de găsit martori. Oamenii ori negau că-l cunoșteau, ori dispăreau înainte de a putea depune mărturie împotriva lui. Dacă Raphe avea legături cu un asemenea om... Ea clătină din cap, nevrând să creadă așa ceva.

Tatăl ei nu-i așteptă răspunsul.

– Mă tem că vei pierde șansa cu Fielding pentru asta, ca apoi să fii dezamăgită de Huntley.

– Tatăl tău are dreptate, zise mătușa Caroline, vorbind pentru prima dată. Spune-mi, crezi că te-ai îndrăgostit de Huntley? De asta insiști în privința lui?

Întrebarea o făcu să roșească. Clătină din cap. *Nu, nu era îndrăgostită de el. Sau era?*

– Îmi place mult de el.

– Și ai hotărât asta după doar două întâlniri scurte cu el? întrebă mama ei cu o neîncredere evidentă.

Neîndrăznind să se uite la mătușa ei, de teamă că părinții i-ar vedea adevărul în ochi – faptul că petrecuse mai mult timp cu Huntley decât știau ei –, Gabriella lăsă privirea în jos.

– Voi vorbi cu el.

Îi va cere să confirme sau să nege ceea ce pretinsese tatăl ei și spera că, făcând asta, avea să descopere adevărul.

– Nu vei face așa ceva, o avertiză mama ei.

Gabriella ridică privirea, întâlnind-o pe a mamei.

– Ce vei face ca să mă împiedici? Mă încui în camera mea?

– Dacă este nevoie, replică femeia. Este limpede că nu știi cum să te protejezi pe tine sau familia de un scandal.

– Destul! interveni Warwick. Nimeni nu o încuie pe Gabriella. Dar aș vrea să cred că ai destul bun-simț să faci ce este corect, îi zise el.

– De asta trebuie să vorbesc cu Huntley, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a ști ce opțiuni am.

Și să-i explice lui Huntley că Fielding o prinsese în capcană cu anunțul lui în seara precedentă. Spera ca el să o creadă când avea să îi spună că nu era ce își dorea ea.

Warwick se uită la ea o clipă de parcă analiza părțile bune și pe cele rele. Într-un final, încuviință din cap, deși cu reticență.

– Prea bine.

– Lady Juliette și Lady Amelia sunt acasă? îl întrebă Gabriella pe Pierson două ore mai târziu.

Stând pe treapta de la intrare, cu Anna lângă ea, alesese un drum mai direct decât cel de obicei.

Majordomul o privi cu o îngrijorare care îi atrase atenția imediat.

– Nu, milady. Mă tem că nu.

– Nu înțelegi, insistă Gabriella. Problema pe care doresc să o discut cu ele – sau cu fratele lor, de fapt, din moment ce pe el venise să-l vadă, deși ar fi fost nepotrivit să o spună direct – este foarte...

Vocea ei se pierdu când auzi sunetul de pași care coborau treptele. Un bărbat cu părul întunecat care părea să aibă în jur de treizeci de ani, cu ochi neliniștiți și maxilarul rigid. Îl recunoscu imediat.

– Doctore Florian? Ce căutați aici?

El răspunse cu un zâmbet reținut, dar refuză să-i dea un răspuns. I se adresă însă lui Pierson:

– Cere bucătăresei să facă o supă concentrată de găină, cu multă ceapă și usturoi în ea. Să bea un ceai de mușețel cu miere când nu mănâncă. Mă întorc să o consult mâine după-amiază.

Apoi o salută politicos pe Gabriella, înainte de a se grăbi să treacă pe lângă ea.

Ea clipi.

– Pierson. Măcar îmi spui ce se întâmplă?

– Este mai bine dacă păstrați distanța momentan, răspunse majordomul.

Începu să închidă ușa.

Punându-și palma pe ea, Gabriella o ținu deschisă.

– Vă pot ajuta? Poate...

– Gabriella! Era Amelia, care, cu un pas silențios, ajunsese la ușă. Te rog, intră!

Pierson îi aruncă o privire care indica în mod clar o încălcare a etichetei, dar Gabriella hotărî să nu pună întrebări. În schimb, păși înăuntru, intrând în marele foaier al casei Huntley, și îi ceru Annei să o aștepte acolo, înainte de a o urma pe Amelia în salon.

– E totul în regulă? întrebă ea în clipa în care rămaseră singure.

Atunci observă liniile încordate de pe chipul Ameliei.

– Este vorba de Juliette, zise Amelia. Aseară s-a retras cu o durere de cap, dar în dimineața aceasta, când a intrat servitoarea să se ocupe de ea, a găsit-o roșie din cauza febrei.

– Oh, nu! Îmi pare așa de rău! Văzând expresia de neliniște din ochii Ameliei, Gabriella întrebă încet: Se știe cumva care ar putea fi cauza?

– Florian a menționat gripa, dar spune că este prea devreme să se pronunțe. Amelia își frângea mâinile în poală. Bineînțeles, Raphe se învinovățește.

– Dar nu este vina lui, îi spuse Gabriella fermă.

– În primul rând, el a hotărât ieșirea care ne-a expus. Nu găsim alt moment când s-ar fi putut întâmpla. Clătină din cap cu un sentiment sumbru de lipsă de speranță. Așa am pierdut-o pe Bethany. Dacă o pierdem și pe Juliette, Raphe nu se va ierta niciodată.

Simțind cum i se transformă oasele în gheață, Gabriella întrebă:

– Este cu ea acum?

Când Amelia încuviință din cap, Gabriella îi spuse ferm:

– Atunci du-mă în camera ei! Lasă-mă să o văd!

Gândul că Raphe trebuia să se ocupe singur de Juliette era tulburător. Era genul de povară care avea nevoie de sprijin.

– Nu te va lăsa să intri, zise Amelia. Îi este prea teamă că este contagioasă.

– Chiar și așa, aș vrea să încerc.

Alegând să nu o contrazică, Amelia o conduse pe Gabriella sus, în ciudat protestelor lui Pierson, Humphreys și Richardson, pe lângă care trecură.

– Ne va lua capetele, milady! se milogi Pierson.

– Nu, dacă am ceva de zis despre asta, îi promise Gabriella.

Grăbindu-se după Amelia, îi permise prietenei ei să o conducă pe un coridor lung.

– Asta-i camera ei, zise Amelia când ajunseră la a treia ușă pe stânga.

Gabriella ridică mâna instinctiv ca să bată, se opri și o coborî. Se uită la ușă, apoi la Amelia.

– Ar trebui să te întorci jos. Lasă-mă să mă ocup eu de fratele tău.

Amelia ezită.

– Ești sigură?

– Ți-a zis să stai departe de camera lui Juliette, nu?

Amelia încuviință.

– Nu vrea să îmi pună sănătatea în primejdie.

– Atunci hai să-i respectăm dorința!

O expresie de nesiguranță apăru pe chipul Ameliei, dar apoi încuviință și făcu un pas în spate.

– Succes, șopti ea înainte de a o lăsa pe Gabriella singură în hol.

Cu fața spre ușă, Gabriella trase aer în piept. Să bată ar fi fost politicos, dar l-ar fi înștiințat pe Raphe de sosirea ei și i-ar fi oferit șansa să o gonească înainte ca ea să apuce să intre. Privirea îi căzu pe clanță. „O fi încuiată sau nu?" Exista doar o cale să afle.

Punând mâna pe clanță, apăsă cu grijă pe ea. Ușa ceda, deschizându-se spre o cameră slab luminată. Fără să se oprească, Gabriella intră în cameră și închise ușa după ea.

– Ce... Înainte să apuce să-și așeze ținuta, el era lângă ea, cu o privire ucigătoare. Ce dracu' cauți aici?

Era dificil să-ți păstrezi calmul când trebuia să înfrunți atâta furie, doar că era mai mult decât furie. Furia era un cuvânt prea simplu ca să descrie emoțiile care umpleau chipul lui Raphe. Mai erau durere, teamă și cea mai mare deznădejde pe care Gabriella o văzuse vreodată.

– Am venit să te văd, zise ea simplu.

Maxilarul lui se încordă.

– Ieși de-aici!

– Nu. Nu te las să faci față singur.

O mai făcuse înainte și își pierduse o soră.

Pentru o secundă, văzu apreciere în ochii lui, dar dispăru repede.

– Lui Fielding nu o să-i placă asta, izbucni el. Iar dacă te îmbolnăvești, eu nu o să mi-o iert niciodată.

– Ajungem la Fielding mai târziu, dar, după cum văd eu lucrurile, ai purtat prea multe poveri pe umerii tăi prea mult timp. N-ar trebui să duci și asta. Nu singur.

Întregul lui corp păru să resimtă tensiunea acelei afirmații.

– Trebuie să o salvez.

Îi tremura vocea și își feri privirea. O șuviță de păr întunecată îi căzu la întâmplare pe frunte. Întinzându-se, Gabriella își puse mâna cu grijă pe brațul lui.

– Știu, șopti ea. Te rog, lasă-mă să te ajut!

Se întoarse în tăcere și merse spre patul cu baldachin unde stătea întinsă sora lui, rezemată de multe perne.

– Doctorul spune că probabil este gripă, zise Huntley în vreme ce atingea cu grijă obrazul lui Juliette.

Urmându-l lângă pat, Gabriella se uită la chipul tinerei femei care dormea și pe care ajunsese să o cunoască. Părea așa de fragilă și de delicată! Nu era de mirare că Raphe era îngrijorat. Și Gabriella era, văzând-o așa, chinuindu-se să inspire la fiecare respirație. Întărindu-se de dragul lui Raphe, Gabriella întrebă:

– Verificăm dacă trebuie schimbată compresa?

Din pricina febrei, probabil trebuia făcut des acest lucru.

Încuviințând solemn din cap, luă cu grijă bucata de in de pe fruntea lui Juliette.

– Este caldă. Se îndreptă spre bazinul cu apă și o cufundă în apă rece. Am schimbat-o înainte să intri.

– Pregătesc alta, zise Gabriella. Era hotărâtă să nu lase febra periculos de mare a lui Juliette să o împiedice să își ducă sarcina la bun sfârșit. Ultimul lucru de care avea nevoie Raphe era ca ea să dea semne de supărare. Trebuie să fie puternică și practică. Așa le vom putea schimba fără a o lăsa fără compresă.

Raphe nu răspunse, ceea ce Gabriella interpretă ca un semn de aprobare. Așa că, atunci când el reveni lângă Juliette, ea începu să pregătească altă compresă. Le schimbară până când sosi o servitoare cu supa de pui pe care o prescrisese doctorul și apoi continuară vreme îndelungată, până când se auzi un ciocănit în ușă.

Bolborosind o înjurătură pe care Gabriella nu o mai auzise înainte, Raphe se duse la ușă și o deschise suficient cât să vorbească cu persoana care se afla de partea cealaltă.

– Am crezut că am cerut să nu fiu deranjat. Vocea lui era rece și încordată, cu o furie reținută. Ce este?

– Este un mesaj de la contele și contesa de Warwick. Gabriella recunoscu vocea lui Pierson. Cer să le spuneți ce ați făcut cu fiica lor.

Deși nu putea să vadă expresia lui Raphe, Gabriella știu din schimbarea subită a posturii lui că era pe cale să explodeze. Se duse repede și-l trase deoparte pe Pierson ca să poată vorbi cu el.

– Adu-mi ceva de scris și le voi trimite un bilet.

Trebuia să o facă mai devreme, când se hotărâse să rămână, se gândi ea, dar situația gravă a lui Juliette o făcuse pe Gabriella să uite de orice altceva.

– Poate că ar trebui să te întorci acasă, zise Raphe după ce Pierson plecă după cele cerute.

– Nu te las, îi zise cu încăpățânare Gabriella. Privind spre Juliette, clătină din cap cu hotărâre. Nu așa, adăugă ea.

Nu conta că acțiunile ei erau cât se poate de nepotrivite pentru o tânără femeie nemăritată, care tocmai se logodise cu alt bărbat decât cel în a cărui companie se afla. Nu putea să-i abandoneze pe Juliette și pe fratele ei pentru nici un motiv. Nu până când nu era absolut sigură că aveau să fie bine amândoi. Dacă prețul plătit pentru asta era atragerea furiei părinților ei, atunci așa trebuia să fie.

Fu exact ceea ce scrise în misiva către părinții ei după ce Pierson reveni cu hârtie și pană la scurt timp după aceea. Îi înmână scrisoarea și închise ușa din nou. O tuse seacă răsună în încăpere și atrase atenția Gabriellei. Întorcându-se, văzu că Juliette deschisese ochii, iar Raphe stătea lângă ea.

– Cum te simți? întrebă el, punându-i cu blândețe mâna pe obraz.

– Ca și cum aș... Juliette tuși din nou, efortul făcând să i se cutremure violent corpul slab. Ca și cum aș arde.

– Crezi că ai putea mânca ceva? o întrebă Gabriella, apropiindu-se.

Încă un acces de tuse o devastă pe Juliette, apoi încă unul, și încă unul.

– Poate mai târziu, reuși ea să spună. Făcea eforturi să țină ochii deschiși. Mi-e sete...

Apucând carafa de pe masa de lângă pat, Gabriella turnă un pahar cu apă și-l duse la buzele lui Juliette.

– Are nevoie de batiste, îi zise lui Raphe. Îi curge nasul.

El reveni cu un teanc de batiste înainte ca Juliette să termine de băut. Desfăcând una, i-o dădu surorii lui și o ajută să se așeze în fund.

– Mulțumesc, le zise Juliette amândurora puțin mai târziu.

Zâmbetul îi tremura și ochii îi erau roșii.

– Încearcă, te rog, să mănânci ceva, o îndemnă Gabriella. Ridicând castronul cu supă, se așeză pe marginea patului și bagă lingura în supă. Ai nevoie de hrană.

Tușind după fiecare lingură plină, Juliette reuși să mănânce o treime din supă înainte de a se prăbuși înapoi pe perne. Arăta epuizată.

– Poate că ar trebui să încerci să mai dormi, sugeră Gabriella.

Fără să se gândească, se întinse ca să-i dea la o parte părul de pe obraz și înlemni.

– Ce este? întrebă Raphe de pe partea cealaltă a patului.

Gabriella se uita la chipul lui Juliette, pe care începeau să apară pete roz.

– Nu cred că e gripă, zise ea. Punând supa deoparte, insistă. Ajută-mă! Ridic-o ca să mă uit mai bine!

– Nu cred...

– Nu mai comenta, da?

Nota de autoritate cu care vorbi păru să aibă efect. Raphe nu mai puse întrebări. O ridică pe Juliette în fund, ținând-o bine, în vreme ce Gabriella îi ridică ușor cămașa până ce spatele îi era complet expus. Raphe gemu.

– Ce este? întrebă Juliette, cu voce slabă.

– Se pare că e pojar, zise Gabriella. Ceea ce înseamnă că eu nu mă pot îmbolnăvi. Dar tu?

– Am avut pojar când eram copil, răspunse Raphe. La fel Amelia. Înainte ca Juliette să se nască.

Încuviințând din cap că a înțeles, Gabriella lăsă în jos cămașa lui Juliette, ca Raphe să o poată așeza la loc. O clipă mai târziu, adormea din nou.

– E vina mea, zise el. Ar fi trebuit să am mai bine grijă de ea, să o protejez.

– Și să-i refuzi libertatea? întrebă iute Gabriella. Îi părea rău pentru el, dar era destul de sigură că soluția lui i-ar fi făcut surorile nefericite. Oamenii se îmbolnăvesc, Raphe, și apoi se fac bine. Va trece peste asta.

Chipul lui era schimonosit de prea multă suferință ca Gabriella să o poată îndura. Ridicându-se de pe pat, se duse lângă el. Neștiind ce să facă, dar știind că trebuia să facă totuși *ceva*, se opri în fața lui. Întinse timid mâna spre a lui, degetele ei cerând cu grijă permisiune. Ochii lor se întâlniră, iar Gabriella aproape că nu mai respiră, înghețând lângă el. Simțea atâta agonie acolo, dar și o pledoarie disperată pentru alinare, care aproape îi frânse inima. Nimeni nu trebuia să se simtă așa de singur în acel moment.

Așa că în loc să-i ia mâna într-a ei cum intenționase inițial, își petrecu brațele în jurul gâtului lui și-l trase în îmbrățișarea ei strânsă. Era ceva spontan, complet nepotrivit după majoritatea standardelor –, dar asta simțea că trebuia să facă. Urmă o clipă de tăcere uimită, apoi o îmbrățișă și el, brațele lui strângându-i talia, în vreme ce își lipi capul în scobitura gâtului ei.

Era la fel de solid cum și-l amintea – potrivirea perfectă pentru curbele ei. Și felul cum mirosea... Era ceva așa de familiar, care o făcea să se simtă bine-venită. Deja îi părea rău că trebuia să se retragă și să-i dea drumul.

Clipa aceea veni mai repede decât ar fi vrut ea, fiindcă erau în camera unei bolnave. Juliette avea nevoie de atenția lor. Nu ar trebui să se gândească la dorința de a fi ținută în brațe de ducele de Huntley sau la cât de minunat se simțise. Însă mintea ei trădătoare nu o lăsa să uite. Nici nu avea să nege cum se simțise când buzele lui le atinseseră pe ale ei. Oh, cum tânjea să fie sărutată de el din nou!

Ea se mișcă pentru a se întoarce și a pune o oarecare distanță între ei, dar el o prinse de încheietură și o ținu.

– Mulțumesc, murmură el.

Mâna lui slăbi strânsoarea, iar degetele îi urcară și îi coborâră lent pe brațul ei. Gabriella tremură, dar nu de frig. Pieptul îi urca și îi cobora cu mișcări neregulate. Și apoi îi simți degetele pe obraz – o mângâiere tandră, care îi răspândi căldură pe piele, în vreme ce inima îi bătea neregulat, iar stomacul i se strânse.

El lăsă mâna să-i cadă și făcu un pas în spate, îndepărtându-se. Gabriella tresări, apoi se duse iute lângă Juliette ca să verifice

compresa. Voia să facă orice putea să îi țină mintea răvășită sub control și să nu se transforme într-o nebună care se bâlbâie.

Nu mai vorbiră. Juliette se trezi mai târziu, când mâncă din nou și adormi la loc.

– Probabil că ar trebui să mă întorc acasă, zise Gabriella uitându-se la ceas. Era trecut de ora cinei și să stea peste noapte era deja prea mult pentru limitele decenței. Și tu ar trebui să te odihnești, Raphe. Acum, că știm ce este, Amelia te poate ajuta o vreme.

El părea să aibă îndoieli.

– Nu vreau să o las. Dacă...

– Pari epuizat și nu-i vei fi de ajutor dacă adormi când se trezește.

Dându-i dreptate, încuviință reticent din cap.

– Prea bine. O să pun pe cineva să o cheme pe Amelia.

Gabriella rămase până când sosi Amelia ca să-i poată explica situația. Apoi le ură noapte bună și se pregăti de plecare.

– Stai puțin, zise Raphe. Îi mormăi Ameliei ceva ce Gabriella nu putu auzi și apoi i se alătură la ușă. Bea ceva cu mine înainte!

Rugămintea lui o luă prin surprindere. Deschise gura. Voia să o facă, dar știa că nu trebuia.

– Eu... Eu nu...

– Te rog!

Rugămintea sinceră din ochii lui reuși ceea ce cuvintele nu reușiseră. Gabriella încuviință din cap.

– Prea bine, dar apoi chiar trebuie să plec.

– De acord.

O conduse la parter, unde Gabriella o găsi pe Anna încă așteptând-o în hol.

– Milady, zise ea ridicându-se ca să o întâmpine. Lady Juliette este bine?

– Va fi, răspunse Gabriella, apreciind îngrijorarea ei. În scurt timp, ne întoarcem acasă, Anna. Ducele dorește doar să discute rapid cu mine despre ceva înainte ca eu să plec.

– Să vă aștept aici atunci sau...

Gabriella îi mulțumi în gând Annei că o lăsă să ia ea decizia.

– Da, zise ea, conștientă de faptul că era scandalos să rămână singură cu Raphe. Dar mai fusese singură cu el și tânjea să fie din nou. Nu întârzii mult.

Apoi se întoarse, urmându-l pe Raphe în salon, fără să spună un cuvânt în timp ce el închidea ferm ușa în urma lor.

Capitolul 22

Când el trecu pe lângă ea, atingând-o ușor cu marginea hainei, o străbătu un fior interzis, producându-i un tremurat ușor la baza gâtului.

– Coniac? întrebă el, luând decantorul.

– Nu am încercat niciodată, mărturisi ea lăsându-se pe canapea.

El se întoarse cu două pahare și îi întinse unul, apoi se așeză lângă ea. Luă o înghițitură, tresări și apoi încercă din nou. Raphe îi zâmbi, apoi luă și el o înghițitură din paharul lui.

– Este destul de puternic, dar face minuni în nenumărate situații.

Gabriella puse paharul deoparte.

– Îmi place efectul de încălzire, dar cu gustul îmi va lua ceva să mă obișnuiesc.

O liniște confortabilă se așeză între ei, timp în care Gabriella deveni tot mai conștientă de cât de aproape era el de ea. Ar fi putut să se așeze pe unul din scaune, dar nu o făcuse. Corpul lui mare ocupa însă mare parte din canapea, lăsând doar un mic spațiu între ei. Dacă se mișca un centimetru, coapsa lui ar fi atins-o pe a ei. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă ea s-ar fi dat mai aproape de brațul canapelei.

Dar ea nu se mișcă. *Nu avea* să o facă. Nu când tânjea după apropierea lui.

– De ce ai venit astăzi? întrebă el încet.

Îi întrerupse gândurile indecente, legate de modul în care el putea să-i distrugă reputația chiar acolo, chiar în acea chiar, chiar pe acea canapea.

Încurcată de întrebarea lui, ea ridică paharul și mai luă o gură de coniac, oferindu-și astfel câteva secunde pentru a-și cumpăni răspunsul. Putea să aleagă calea lașului și să spună că venise să vorbească despre prezentarea la curte a Ameliei și a lui Juliette și despre ce mai era de făcut în privința asta. Sau putea să fie curajoasă și să-i spună adevărul.

– Nu am vrut să crezi că am fost de acord să mă mărit cu Fielding. Mai ales după ce ți-ai manifestat clar intențiile față de mine, iar eu am promis să te ajut să găsim o cale de a fi împreună.

– Deci a forțat cererea?

Ea încuviință din cap.

– Da.

– Așa am crezut și eu. Sprijinindu-și coatele de genunchi, se uită la paharul pe care-l ținea în mâini. Te vei mărita cu el?

– Nu, dacă pot să fac ceva în privința asta. Le-am spus deja părinților că intenționez să anulez logodna. Nu au fost prea încântați.

Îndreptându-se, puse paharul deoparte și se întoarse cu fața spre ea.

– Și au motive, bănuiesc. Indiferent de defectele pe care i le văd eu, Fielding este o partidă bună pentru o domnișoară ca tine. Este o partidă *respectabilă*.

Uimită de cuvintele lui, ea întrebă prudentă:

– Ce vrei să spui? Clătină din cap. Credeam că...

– Și credeai corect, dar ideea este că, indiferent cât de atras sunt eu de tine și viceversa, suntem o pereche nepotrivită.

Privirea lui o întâlni pe a ei cu o căldură mocnită, care o făcu aproape să se topească.

– Nu crezi asta. Doar dacă... Trebuia să se concentreze. Trebuia să descopere adevărul. Tata mi-a zis azi-dimineață că a descoperit o legătură între tine și Carlton Guthrie. Detestându-se că nu avea suficientă încredere să respingă afirmația tatălui ei, ea întrebă: Este adevărat?

El îi luă paharul din mână și îl puse lângă al lui. Apoi îi luă mâna într-a lui, prinzând-o într-o căldură care îi urcă repede pe braț și se amplifică în piept. Pulsul Gabriellei o luă la trap.

– Parțial, zise el, privind-o în ochi fără remușcări. Guthrie a fost unul dintre creditorii tatălui meu. Ne-a luat pe mine și pe surorile mele când am rămas fără nimic și nu mai aveam la cine să apelăm.

– Deci vrei să spui că toată lumea greșește în privința lui? Că este un om bun?

I se părea de necrezut.

– Nu. Clătină trist din cap. Se consideră un fel de om de afaceri și nu era dispus să ierte datoria tatei când eu eram acolo să o plătesc în numele lui.

– Dar erai doar un copil, replică Gabriella.

Era insuportabil gândul că un om oribil profitase de el după ce trecuse printr-o tragedie. Se apropie mai mult de el, simțind nevoia să-i ofere consolare.

Huntley luă în derâdere ce spuse ea.

– Oamenilor de felul ăsta nu le pasă de vârstă. Guthrie își voia doar datoria și a văzut o oportunitate de a primi banii înapoi. Când am fost suficient de mare, am început să mă lupt pentru el, plătind tot ce-i datora tata și ce mai cheltuise cu mine și cu surorile mele.

– Să lupți?

Își aminti de felul cum arătase el când ea îl spionase în curte, cu pieptul gol, cu mușchii vibrând și un strat de transpirație masculină pe frunte. Roși, apoi lăsă instinctiv privirea în jos, temându-se de ceea ce putea vedea el în ochii ei.

– Boxând, corectă el. Tonul îi era mai dur decât înainte. Sunt un boxer cu mâinile goale, Gabriella. Sau cel puțin eram înainte de a deveni duce. În timpul zilei, lucram la docuri ca un muncitor oarecare, iar seara boxam cu oamenii cu care îmi zicea Guthrie să o fac. Nu prea sunt potrivit pentru căsătoria cu o domnișoară de societate, bine-crescută ca tine. Mai ales acum, că *știi* pentru cine am boxat.

– Și totuși...

„Și totuși, nu mă pot gândi la altcineva cu care aș prefera să fiu, nimeni nu mă face să mă simt cum mă faci tu."

– Nu aș vrea să-ți răpesc șansa de a avea viața la care ai visat mereu, zise el, retrăgându-și mâna și dându-i drumul. Meriți mai mult decât aș putea eu să-ți ofer.

– Deci crezi că Fielding ar fi *mai bun?* întrebă ea, simțindu-se mai singură decât se simțise vreodată. Iar odată cu acel sentiment, veni și furia nestăvilită și reală. Mi-am trăit întreaga viață știind că alegerile mele vor fi limitate de cerințele părinților, că erau slabe șanse să am parte de o căsătorie din dragoste sau măcar de una tolerabilă. Dar apoi te-am întâlnit pe tine și am descoperit că nu știu nimic. Habar n-aveam cine eram în realitate sau ce voiam de fapt până când nu ai intrat în viața mea. Iar atunci am știut cu siguranță că ultimul lucru pe care-l doresc este să mă leg de un om precum Fielding. Mi-ai adus aminte cine sunt, Raphe. M-ai făcut să mă simt din nou vie, iar adevărul este că, dacă societatea decide să mă evite, singurul bărbat cu care vreau să fiu ești tu. Așa că, dacă simți la fel față de mine – și sper că așa e, pentru că altfel nu voi depăși niciodată rușinea acestei conversații –, atunci...

Nu reuși să mai spună alt cuvânt pentru că gura lui o strivi pe a ei, cerând-o cu mai mult posesivitate decât crezuse ea că era posibil. Nu era explorarea blândă din grădină din urmă cu câteva zile. Era ceva flămând, solicitant... absolut delicios. Era nevoia de a trece granița, de a explora dorința irezistibilă pe care amândoi o simțeau unul față de celălalt, nevoia de a descoperi ce însemna. Așa că ea nu fu deloc reținută, agățându-se de el la fel de disperată cum se agățase el de ea, de parcă pluteau prin timp, ca două suflete cu o destinație comună: acolo, în acea clipă.

– Raphe...

Trebuia să-i rostească numele, chiar dacă era doar o șoaptă în aer.

O răsplăti cu un geamăt jos și gutural, iar degetele lui se înfipseră în spatele ei de parcă spera cumva să se îngroape în ea. Buzele lui se despărțiră peste ale ei, și respirațiile li se amestecară într-o explozie fierbinte de dorință care o umplu pe Gabriella de o nevoie neobosită. Voia ca el să o atingă. *Peste tot.* În cel mai intim mod posibil. *Asta o făcea o depravată?* Nu știa și nu-i păsa, abia putea gândi când el făcea lucruri așa de minunate și care îi amorțeau mintea cu limba lui.

Dar apoi el se retrase, respirând la fel de neregulat ca ea.

– Dumnezeule!

Își coborî din nou capul, de data asta spre curbura gâtului ei, iar ea nu putu decât să scâncească drept răspuns la jăraticul fierbinte pe care el îl puse pe acel loc. Așa că se ținu strâns, cu degetele în părul și pe umerii lui, atingându-l așa cum o atingea el, cu o nevoie de apropiere tot mai mare, de a-l cunoaște la fel de bine cum se știa pe ea.

– Nu-ți poți imagina ce mult te doresc, Gabriella, murmură el pe pielea roșie a pieptului ei.

Încă un sărut, mai tentant decât ultimul, trezi o dorință care o invadă. *Oh, da!*

– Nu mă voi sătura niciodată de tine.

– Nici eu de tine, zise ea, cu degetele strecurându-se pe sub vesta lui pentru a-l trage de cămașă.

El îi prinse încheietura, oprind-o și respirând agitat.

– Ar trebui să ne oprim. Clipi, uitându-se fix în ochii ei. *Trebuie* să ne oprim.

– Dar...

Îi dansă prin fața ochilor amintirea pieptului lui gol, iar degetele o ardeau să îl atingă.

– Trebuie să îți mai spun ceva înainte.

Seriozitatea cu care el vorbi o făcu să se oprească. Mâinile i se opriră.

– Ce este?

El făcu o pauză pentru o clipă, apoi se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere.

– Azi-noapte a venit să mă vadă Guthrie. Se opri în fața șemineului, privind spre golul căscat în el. Mi-a amintit de o înțelegere făcută cu el înainte să devin duce.

Îndreptându-se de spate, ea îl privi cu o neliniște crescândă.

– Ce fel de înțelegere?

El se întoarse, se uită prudent la ea pentru un moment, apoi spuse:

– Trebuie să mă lupt cu campionul mondial.

Ea se cufundă în canapea.

– Un meci public de box?

El încuviință scurt din cap, iar ea continuă:

– Bănuiesc că nu există vreo speranță că poate fi genul de meci în care un domn respectabil cu statutul tău se poate angaja fără a provoca scandal?

– Probabil va fi undeva pe un câmp, cu suficient loc pentru a găzdui o mare mulțime.

Ea icni.

– Reputația ta va avea de suferit.

– La fel și a ta. Doar dacă nu cumva întrerupem legătura dintre noi.

Simți un nod în gât.

– Și surorile tale? Prezentarea lor are loc săptămâna viitoare.

– Poți continua să le ajuți cu asta, dacă Juliette își va reveni până atunci. Dar în ceea ce ne privește pe noi doi, cred că trebuie să te gândești ce ar însemna pentru tine dacă s-ar afla că ai rupt logodna cu Fielding pentru a primi atențiile unui om ca mine.

– Aș fi mândră să fiu asociată cu tine. Nu știi asta?

Calmându-se, arăta de parcă tânjea să o încurajeze să fie nesăbuită, dar conștiința nu-l lăsa să o facă.

– Dar nu este doar reputația ta în pericol, Gabriella. Este reputația întregii tale familii. Chiar ești dispusă să-i tragi după tine? Acum, când știi că e posibil ca eu să fac asta?

Simțind că încep să o ardă ochii, se ridică în picioare și îl înfruntă.

– Atunci va trebui să ne luptăm cu asta. Ești duce, Raphe, un om puternic, cu un secretar de încredere și cu avocați capabili la dispoziția ta. Sunt sigură că trebuie să fie o cale pentru a-l face pe Guthrie să nu te oblige să respecți o înțelegere în circumstanțe diferite decât cele prezente. Ai putea...

– Nu. Nu mă voi retrage din asta.

– Dar...

– Dacă reneg înțelegerea, oamenii din St. Giles ar putea să aibă o soartă îngrozitoare. Nu pot să am asta pe conștiință. Și apoi, mereu m-am mândrit cu faptul că sunt o persoană de onoare. Guthrie are dreptate. Avem o înțelegere și am de gând să o respect.

– Și surorile tale? întrebă ea din nou cu voce tremurândă, disperată să-l determine să fie rațional. Vor fi ruinate prin asociere. Oamenii cu siguranță vor descoperi că tu ești unul dintre luptători, chiar dacă vei încerca să previi asta. Vor urma bârfe, iar Amelia și Juliette vor pierde șansa pe care o au de a prinde partide bune.

Pentru o secundă, crezu că îl convinsese, dar apoi el clătină din cap.

– Bunăstarea surorilor a fost mereu prioritatea mea, dar nu-mi voi ignora principiile morale, nici măcar pentru ele.

– Atunci nu este nici o speranță pentru noi. Nu?

După ce avea să se afle despre meci, probabil avea să fie o chestiune de timp până să se descopere că ducele de Huntley nu doar că se ridicase din mahalalele Londrei și ajunsese în elegantul Mayfair, ci avusese legături cu Carlton Guthrie. Aveau să fie puse întrebări, iar zvonurile urmau să se împrăștie înainte de răsăritul următoarei zile. Caracterul lui Raphe avea să fie pus sub semnul întrebării, iar el și cei din preajma lui urmau să devină paria societății.

– Nu știu, zise el.

Mâna lui îi găsi obrazul, iar degetele bătătorite îi mângâiară pielea fină până când aceasta se înfierbântă.

Făcând un pas în față, ea își lipi buzele de ale lui, sărutându-l de teama sfârșitului, cuprinsă de nevoia de a-și imprima în minte gustul lui. Știa că el avea să facă tot ce putea pentru a găsi o cale să fie împreună, dar nu știa cum – nu vedea nici o cale. Pur și simplu erau prea multe obstacole în calea lor, iar din moment ce titlul lui nu era

suficient pentru a-l convinge pe tatăl ei să o lase să se mărite cu el, Gabriella nu era sigură ce soluție ar fi găsit. Dacă exista o soluție.

– I-ai spus servitoarei că vei sta doar un moment, îi zise Raphe ursuz, făcând-o să revină în prezent. Este târziu. Părinții tăi te așteaptă, iar eu aș vrea să mă întorc lângă Juliette.

Erau motive întemeiate să se oprească din ceea ce făceau și să se despartă, oricât de mult regreta Gabriella.

– Te voi vizita mâine, să văd ce face Juliette.

El încuviință din cap.

– Te rog să o faci! Și apoi, cu o șoaptă care trecu pe lângă urechea ei, producându-i un fior fin, zise: Aștept cu mare nerăbdare.

Capitolul 23

– Tocmai a sosit o scrisoare de la ducele de Coventry, spuse Richardson în vreme ce intra în biroul lui Raphe, o săptămână mai târziu.

Juliette își revenise complet după ce e îmbolnăvise de pojar, iar acum era ocupată să se pregătească pentru prezentarea la curte, care urma să aibă loc în câteva ore.

Acceptând misiva pe care i-o înmână Richardson, Raphe rupse sigiliul și citi repede.

– Mă invită la club în seara asta.

– Excelent, zise Richardson așezându-se pe scaunul liber. A venit momentul să vă faceți prieteni sus-puși în societate.

– Pe cât de amabil pare ducele, sunt sigur că există alt motiv pentru care vrea să ne întâlnim acolo.

– Trebuie să fiți așa de cinic?

– Ținând cont de buna primire de care am avut parte când am sosit, nu pot să nu fiu cinic.

Pe chipul lui Richardson nu se citea nimic.

– De acord, zise el luând unul dintre registrele contabile. Să discutăm despre reparațiile de care are nevoie proprietatea dumneavoastră din Gloucester?

– Sigur.

Să discute despre *ea* era ieșit din discuție. Richardson, Humphreys și Pierson știau asta. Le vizitase pe Juliette și pe Amelia în fiecare zi, așa cum promisese, deși vizitele ei avuseseră ca rezultat câteva scrisori furioase din partea tatălui ei. Se părea că Lord Warwick era de părere că Raphe avea mai multă autoritatea asupra fiicei lui decât el. Un gând emoționant din moment ce adevărul era că Gabriella se dovedea cea mai încăpățânată femeie pe care Raphe o întâlnise în viața lui. Pur și simplu refuza să asculte de glasul rațiunii, așa că, dacă Warwick nu intenționa să o încuie în camera ei, Raphe nu prea știa ce să facă cu ea.

Deși nu era întru totul adevărat.

Știa ce să facă cu ea, chiar mai bine decât să acționeze sub impulsul nevoilor primare. Ceea ce nu făcea decât să-l lipsească de săruturile după care tânjea, aducând nopți agitate care, de cele mai dese ori, erau bântuite de vise despre pielea ei lipită de a lui, într-un amestec de membre care-l făcea să o dorească și mai mult.

Alungând-o din mintea lui cum putea mai bine, se concentră pe ceea ce spunea Richardson despre ferestrele prin care trecea curentul și gardurile putrezite.

– Este nevoie de un nou îngrijitor. Domnul Elliot a îmbătrânit – munca este prea obositoare pentru el.

– Poate găsim o cale să-l răsplătim pentru toți anii de muncă, sugeră Raphe. Să ne asigurăm că se bucură de bătrânețe.

Richardson fu de acord, iar o oră și ceva mai târziu, hotărâseră câți bani să aloce reparațiilor și făcuseră un plan să-l ajute pe domnul Elliot să-și permită o bătrânețe confortabilă. Fuseseră de acord și ca în curând Raphe să viziteze restul proprietăților pentru a le cunoaște cum trebuie.

– Va fi o schimbare bine-venită să plecăm din oraș, îi zise el lui Richardson. Vei veni cu mine?

– Dacă doriți asta, răspunse Richardson.

– Cred că mă voi bucura de compania ta.

Se auzi un ciocănit în ușă.

– Intră!

Amelia băgă capul înăuntru.

– A venit Lady Gabriella. Suntem aproape gata să plecăm.

Ridicându-se, Raphe o urmă pe sora lui pe hol, unde Gabriella era ocupată să admire rochia lui Juliette. Auzindu-l că se apropie,

se întoarse spre el, iar obrajii i se colorară frumos în roșu când li se întâlniră ochii. Pieptul lui Raphe se strânse.

– Milady, este o plăcere să vă revăd.

Un zâmbet timid îi apăru pe buze, iar el își aminti brusc ce simțise când o sărutase pe buze. Dumnezeule, ce n-ar da să o sărute din nou pe buze! Dar nu trebuia. Nu dacă ținea la ea. Nu până când nu știa fără urmă de îndoială că aveau o șansă reală de a fi împreună. Așa că își înăbuși dorința și se abținu să arate vreo emoție.

– De asemenea, zise ea. Ca răspuns la detașarea lui rece, zâmbetul ei dispăru. Le acordă atenție Ameliei și lui Juliette. Surorile dumneavoastră arată minunat. Sunt sigură că vor face o impresie bună astăzi.

– Nu înțeleg nevoia de rochii așa de voluminoase, bolborosi Raphe privind spre fustele largi, care păreau mai mult o piedică decât să aducă vreun beneficiu de vreun fel.

– Așa preferă regina, răspunse Gabriella. Este ceea ce se poartă la curte.

O modă prostească și complet lipsită de simț practic, tipică pentru elite. Dar Raphe nu putea nega că surorile lui erau cuceritoare.

– Succes amândurora! zise el. Aștept să-mi povestiți în amănunt când vă întoarceți.

Plecară fără prea multă agitație și urcară în trăsură, în vreme ce Gabriella și unul dintre lachei le ajutau cu aranjatul masivelor lor fuste. Raphe privi din ușă.

– Crezi că vor fi bine? îl întrebă el pe Richardson, care stătea lângă el.

– Desigur. Lady Gabriella este cu ele. Se va asigura ca totul să iasă bine pentru ele. Fluturară mâinile în timp ce trăsura pornea și apoi reveniră în casă. Pot să vă spun ceva, Excelență? Ca prieten?

– Doar dacă încetezi să-mi spui Excelență și îmi zici Raphe sau Huntley.

Richardson zâmbi.

– Prea bine atunci, Huntley. Merseră spre spatele casei. Cred că Lady Gabriella ar fi o partidă bună pentru tine.

Raphe aproape că se împiedică atunci când puse piciorul jos un pic prea repede după celălalt.

– Merită ceva mai bun.

– Înțeleg. Și crezi că Fielding este mai bun? Pentru că, hai să fim serioși, cu el se va mărita dacă nu decizi să-i oferi altă opțiune.

Ajunseră la ușile duble, care dădeau spre terasă.

– Dacă am avea o relație, asta ar însemna o sinucidere socială pentru ea. Reputația mea este deja destul de discutabilă. Gândește-te ce se va întâmpla după ce mă lupt cu Taurul. Iar Warwick știe că am mințit în privința locului unde am locuit înainte de a mă muta în casa asta. Va fi doar o chestiune de timp până când cineva va afla că ducele de Huntley nu este decât un impostor – posibil criminal – și complet nedemn de titlul și de mâna lui Lady Gabriella.

– Cred că te nedreptățești. Ești un om onorabil, Huntley. Nu este vina ta ca ai ajuns să ai datorii la Guthrie. Ținând cont de tot ce ai făcut pentru surorile tale, sacrificiile pentru ele...

– Circumstanțele mi-au cerut să o fac. Oricine altcineva ar fi procedat la fel.

Richardson râse.

– Dacă tu chiar crezi asta, atunci chiar nu cunoști natura umană sau cum funcționează lumea.

– Nu contează. Tot nu voi putea câștiga aprobarea aristocrației, iar fără asta, Lady Gabriella va rămâne de neatins, precum o stea pe cerul nopții.

– Are aceeași părere?

– Poftim?

Cu fața spre Raphe, Richardson îl privi tăios.

– Din ce am înțeles, Lady Gabriella are puțini prieteni în înalta societate. Sora ei, cea mai apropiată confidentă, a plecat din Anglia pentru a se mărita cu un om de afaceri american. Nu este apropiată de părinții, deși își va face datoria, dacă doar asta-i rămâne de făcut, pur și simplu pentru că așa a fost *învățată*. Dar, dacă mă întrebi, cred că va fi îngrozitor de nefericită – mai nefericită decât ar fi cu tine, cu sau fără scandal.

– Nu știi asta cu siguranță, bolborosi Raphe. Și nu erai acolo când i-am spus despre decizia mea de a onora înțelegerea cu Guthrie. Mi-a cerut să caut o ieșire.

Richardson clătină din cap.

– Încăpățânarea ta – și nu mă refer doar la a ta, ci și la a ei – vă va conduce spre vieți nefericite, despărțiți unul de celălalt. Oftă din greu, apoi se întoarse spre Raphe. Uite, nimeni nu știe nimic cu siguranță, dar pun pariu că, dacă nu lupți pentru ea, vei regreta tot restul vieții.

– S-ar putea să ai dreptate. Doar că nu văd cum îl voi convinge vreodată pe tatăl ei să fie de acord, iar fără aprobarea lui, nu avem nici o șansă. Nu îi voi cere să fugim.

– Nu. Asta ar fi o idee îngrozitoare. Dar am văzut cum vă uitați unul la celălalt. Există sentimente adevărate. Poate, dacă te gândești ce simți pentru ea, vei găsi răspunsul pe care-l cauți.

– Cum a mers? întrebă Raphe în vreme ce el și Richardson întrerupseră partida de șah pentru a întâmpina fetele, câteva ore mai târziu.

– A fost mai ușor decât ne așteptam, zise Amelia, deși aproape că am dărâmat o vază cu fusta.

Cu o grimasă, Raphe își ascunse zâmbetul care amenința să-i apară pe buze.

– Regina a observat?

– Am prins-o la timp, zise Gabriella. Nu s-a stricat nimic.

– Deci acum ați debutat oficial, spuse Richardson, făcând o plecăciune curtenitoare spre Amelia și Juliette. Felicitări!

– Mulțumim.

Vorbiră la unison înainte de a-și face reverențele perfecte pe care le exersaseră așa de mult.

– Nu am fi reușit asta fără dumneavoastră, îi zise el Gabriellei. Sprijinul dumneavoastră a fost cu adevărat neprețuit.

– Nu a fost mare lucru.

Tonul pe care ea îi vorbi trădă o răceală care părea să pună distanță între ei. Lui Raphe i se strânse inima.

– Rămâneți să sărbătorim la un pahar de șampanie? întrebă el.

– Probabil ar trebui să mă întorc acasă, zise ea. Se întoarse spre Juliette și Amelia. Spuneți-mi, vă rog, când primiți primele invitații. Mi-ar face plăcere să vă ajut să vă pregătiți cu debutul.

Nici o vorbă despre el, se gândi Raphe. Știa că nu ar fi trebuit să-și invidieze surorile, dar nu se putea abține. Iritat, se oferi să o însoțească pe Gabriella către ușa de la intrare, un gest pe care ea nu-l putea refuza fără a fi nepoliticoasă și de care el decise să profite.

– Progresez cu dansul, zise el, conducând-o pe holul care ducea spre intrare. Poate că îmi vei face onoarea de a mă adăuga pe lista ta de dans la următorul bal.

– Cred că nu ar fi înțelept.

Nu se uită la el, ceea ce îl răni și mai mult.

– De ce?

– Știți de ce, Excelență. Rămase tăcută o clipă, apoi spuse bățoasă: Va fi destul de greu să mă mărit cu Fielding după ceea ce s-a întâmplat între noi, așa că, dacă nu puteți garanta un viitor împreună pentru mine și dumneavoastră, atunci nu mai poate exista ceva. Pur și simplu m-ar omorî.

Rezistând dorinței de a o trage mai aproape, de a-și pleca iute capul și de a o săruta, Raphe o conduse până la ușa de la intrare, unde aștepta Pierson, și îi dădu drumul brațului.

– Dacă există o cale, o voi găsi, îi spuse el.

În ochii ei scânteie speranța, dar dispăru la fel de repede cum apăruse.

– O zi bună, Excelență!

Un zâmbet politicos fu tot ce-i oferi înainte de a se întoarce și de a ieși din casa lui.

Întorcându-se acasă, Gabriella se opri în hol înainte de a se întoarce spre Simmons.

– Mătușa mea este acasă?

– Da, milady. Cred că se află pe terasă.

Mulțumindu-i, Gabriella se duse să o caute și o găsi stând pe un scaun pliant, cu o pânză în poală și cu părul ascuns într-un turban de mătase de culoare verde limetă. Lângă ea se afla o masă joasă, cu vopseluri și pensule împrăștiate. Observând apropierea Gabriellei, mătușa Caroline ridică ochii de la tabloul ei, cu pensula ținută elegant între degete.

– Mai devreme, am încercat să schițez o rândunică, dar a naibii pasăre a refuzat să stea nemișcată și, până la urmă, a zburat înainte ca eu să o pot termina. Așa că am decis să o pedepsesc și am acoperit-o cu hortensii.

Apoi își îndreptă din nou atenția spre lucrarea ei.

– Pot să stau cu tine un pic? întrebă Gabriella venind lângă ea.

Privind în jos, studie tabloul în lucru.

– Depinde ce părere ai despre opera mea de artă.

Gabriella tresări.

– Păi, eu... Opiniile sunt destul de subiective, nu crezi?

Mătușa ei râse.

– Ce diplomat din partea ta! Nu-ți face griji, știu cât de rău arată.

– Oh, eu voiam să zic avangardist.

Mătușa Caroline ridică din nou privirea. Ochii ei dansau.

– Îmi place asta, Gabriella. Mulțumesc. Flutură din mână spre alt scaun care se afla la câțiva pași distanță. De ce nu iei loc? E clar că vrei să vorbim despre ceva anume.

– Chiar este?

Expresia mătușii ei deveni sceptică.

– Altfel m-ai fi căutat?

– Poate că doar vreau companie.

Clătinând din cap, mătușa Caroline înmuie pensula în vopseaua mov și începu să aplice culoarea peste ceva ce trebuia să fie o floare.

– Ar fi mult mai ușor dacă mi-ai spune ce te supără.

Descurajată de abilitatea stranie a mătușii ei de a vedea prin ea, Gabriella aduse scaunul gol și se așeză lângă ea.

– Este vorba de Huntley, zise ea după ceva timp. M-am gândit la ce ai spus despre căsătorie, că trebuie să fie din dragoste.

– Și? Mătușa Caroline puse pensula deoparte și se întoarse spre Gabriella. Îl iubești?

– Eu...

Se gândi la bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască în ultimele săptămâni. *Raphe.* Era tot ceea ce trebuia să fie un bărbat: protector cu cei la care ținea, dispus să facă sacrificiile necesare în numele lor, bun, dar fără să renunțe la principiile lui. Atent. Grijuliu. Onest.

Da, la început o mințise în privința locului unde crescuse, dar apoi îi spusese adevărul. Iar când asta se schimbase, îi mărturisise totul, fără să-i mai ascundă ceva. Mai mult de atât, se arătase interesat de ea cu adevărat. Datorită lui, acum ea se simțea mai confortabil ca niciodată în propria piele.

Se uită la mătușa ei.

– Eu...

Sfinte Dumnezeule! Îl iubea. Chiar cu disperare. *Cum de nu-și dăduse seama mai devreme?* Era ca și cum până atunci purtase ochelari de cal, iar acum în sfârșit rămăsese fără ei, putând să vadă.

– Tu...? o îmboldi mătușa ei cu o sclipire curioasă în ochi.

– Da. Îl iubesc. Îl iubesc pe Huntley, mătușă Caroline. Îl iubesc așa de mult încât cred că îmi va exploda inima. Pe buze îi apăru un zâmbet larg. Oh, vai! Ce mă fac? Cred că ar trebui să-i spun, nu? Dar risc ca el să nu simtă la fel ca mine, iar atunci... Oh, vai! Cred că mi-e rău.

Luând-o de braț, mătușa o conduse pe Gabriella spre un scaun.

– Ia loc și calmează-te! Bea niște limonadă. Ridică un pahar de pe tavă și-l puse în mâna Gabriellei. Da, cred că ar trebui să-i spui și apoi să faci tot ce se poate pentru a rupe logodna cu Fielding, ca tu și Huntley să puteți fi fericiți împreună. Meriți să fii fericită, Gabriella.

– Mama și tata vor fi furioși.

– Da. Vor fi, ceea ce îți dă de ales. Poți să fugi de conflict și să trăiești o viață pasivă, căsătorită cu Fielding, sau poți să lupți pentru mai mult.

– Nu mă vor ierta niciodată.

– O vor face la un moment dat, Gabriella. Sunt sigură de asta, dar chiar dacă nu o fac... Mătușa ei respiră și ridică privirea spre cer. M-ar omorî dacă m-ar auzi că te încurajez așa, dar a venit momentul să te gândești la viitorul tău. Pentru cine vrei să-ți trăiești viața, Gabriella? Pentru părinții tăi sau pentru tine?

Întrebarea avea un singur răspuns.

– Pentru mine.

– Atunci?

– Vreau să mă mărit cu Huntley mai mult decât orice în lume.

Simți puterea de a face asta când auzi cuvintele spuse cu voce tare. Simți o imensă satisfacție, o emoție care persistă și când urcă pentru a găsi niște hârtie și o pană. Avea să-i trimită un bilet lui Raphe, cerându-i să se întâlnească în acea seară în grădină. Și apoi avea să-i spună. Voia să-și deschidă inima și să-i mărturisească sentimentele pentru el.

Un zâmbet îi apăru pe buze când intră în dormitor ei, unde Eleanor împletise o pânză complicată în cutia ei de sticlă. Ridicând capacul și așezând cu grijă vreo două muște înăuntru, se hotărî să-i redea în curând libertatea. Nici o insectă nu stătea cu ea mai mult de o săptămână – suficient cât să-i studieze comportamentul și să facă niște schițe. Se duse la fereastră și rupse câteva frunze de mentă din ghiveciul pe care îl cumpărase recent și puse verdeața în cutia în care locuia acum cărăbușul dăruit de Raphe.

Mulțumită că acea creatură era bine îngrijită, se așeză la biroul ei, scoase o foaie de hârtie, iar când era pe cale să o atingă cu vârful peniței, se auzi un ciocănit ușor în ușă. Anna intră la porunca ei.

– Tocmai a sosit asta pentru dumneavoastră, milady. Cred că este de la sora dumneavoastră. Pare scrisul ei.

Luând scrisoarea, Gabriella rupse sigiliul și citi în grabă. Ochii îi zburau peste cuvinte. Iar în vreme ce sorbea cuvintele, inima i se strânse precum hârtia pe care o ținea mototolită cu zgomot în palmă.

Capitolul 24

– Trebuie să mărturisesc că am fost surprins să primesc veşti de la tine şi, mai mult, să primesc o invitaţie în acest loc plăcut, îi spuse Raphe lui Coventry când se întâlniră în acea seară la White.

Avea aceeaşi înălţime cu Raphe, părul de culoarea nisipului şi o expresie de bunăvoinţă, deşi poate era mai mare cu câţiva ani.

– N-ai mai fost aici?

Un chelner intră să le ia comenzile, revenind la scurt timp cu două pahare de coniac.

– Nu prea ies din cauza lipsei mele de popularitate.

Sorbind din pahar, Coventry se lăsă pe spate în fotoliul de piele, îşi încrucişă picioarele şi-l studie pe Raphe cu un zâmbet şiret.

– Eşti diferit de majoritatea, recunosc. Diferit de cei mai mulţi aristocraţi. Mi se pare curios, nu înfricoşător.

Raphe ridică întrebător o sprânceană.

– Nu aparţin nici unui club, academic sau de orice fel.

– Ştiu. Ceea ce îţi face povestea – dobândirea asta subită a titlului de duce şi a averii – şi mai fascinantă. Probabil că-l văzuse pe Raphe încordându-şi muşchii, pentru că imediat flutură nepăsător din mână şi adăugă: Eu nu judec. De fapt, sunt convins că îl meriţi mai mult decât oricine.

– Mă tem că nu înţeleg.

Doar nu era serios!

Coventry ridică nepăsător din umeri.

– Este grăitor faptul că ai pus înalta societate la punct. De fapt, admir asta, mai ales pentru că eu cred că i-ar prinde bine o zgâlţâială. Îndepărtă o scamă invizibilă de pe pantaloni. Îmi pare rău că nu am putut vorbi mai mult cu tine acum câteva seri la bal, dar mi se solicita atenţia. Dar acum, iată-ne!

– Tot nu înțeleg de ce m-ai invitat azi, zise Raphe. „Trebuie să existe un motiv." Cu siguranță, un bărbat ca tine nu duce lipsă de companie.

– Adevărat. Dar importantă este calitatea companiei. Părea plictisit. Bărbații și femeile pe care-i cunosc sunt toți la fel – copii la indigou, care cumpără din aceleași magazine, au aceleași bârfe și gândesc la fel. Sunt complet lipsiți de originalitate.

– Deci... Lui Raphe îi luă o clipă să analizeze noua informație. Cauți o schimbare de ritm și speri că eu aș putea să o aduc?

– Parțial. Își înclină capul. Pentru început, aș vrea să știu mai multe despre locul unde ai crescut, pentru că zvonurile spun că nu a fost acolo unde ai pretins.

Raphe încremeni, privindu-l în ochi pe Coventry.

– De unde știu că pot avea încredere în tine?

– Pentru că, dacă ai, te voi ajuta să rupi logodna dintre Lady Gabriella și Fielding. Cu un rânjet, dădu pe gât restul de băutură și umplu din nou paharul. Am auzit că ești interesat de ea.

– Cu siguranță auzi multe, murmură Raphe.

Ducele ridică din umeri.

– Zvonurile circulă.

– Ce nu înțeleg eu este de ce ai fost atât de cordial cu Fielding ultima dată când ai participat la dineul din casa lui. Dacă îl disprețuiești așa de mult, încât vrei să-i strici logodna... mi se pare un pic ciudat.

– Poate, dar apoi ai un avantaj mai mare asupra inamicilor dacă ei nu-ți cunosc adevăratele sentimente. Plănuiesc să-l surprind pe Fielding, dar în același timp intenționez să iau ceva de la el... ceva de preț. Avea un zâmbet răutăcios. Dorința ta de a o câștiga pe Lady Gabriella este un fel de oportunitate.

Încă ezitant, dar tot mai curios, Raphe se aplecă în față și își puse paharul gol pe masă.

– Nu sunt naiv, Coventry. Să nu crezi că poți profita de mine.

– Nici nu am de gând. Îl studie pe Raphe o clipă. De ce nu începi prin a-mi spune mai multe despre tine? Ai spus că nu ai primit niciodată o educație oficială, dar nici nu ai spus că nu ești educat.

– Am fost autodidact, explică Raphe, înșirând apoi subiectele care-l interesau și spunându-i lui Coventry cum dăduse cărțile vechi la schimb pentru cele noi ca să poată învăța cât mai mult posibil.

– Asta arată că ești un om foarte hotărât. Trebuie să spun că sunt chiar impresionat.

– Mulțumesc, murmură Raphe. Nimeni altcineva nu pare a fi.

Ceea ce nu era complet adevărat, se gândi el, luând-o în considerare pe Gabriella.

– Sunt idioți, spuse Coventry. Sau mai degrabă felul lor de a gândi este idiot. Poate că ți se pare greu de crezut, dar m-aș bucura să am ocazia de a ieși din turmă și să încerc ceva diferit – să-mi extind orizonturile, ca să zic așa.

– Fără a provoca un scandal, bănuiesc, zise Raphe, încă neștiind cum să se poarte cu bărbatul din fața lui, care era o ciudată contradicție.

– Am o reputație de apărat, zise simplu Coventry. Există o limită a lucrurilor pe care îmi permit să le fac.

– Poate că ar trebui să încerci boxul, sugeră Raphe. Poate să fie foarte satisfăcător să te lupți cu un adversar – forța ta contra celuilalt, utilizarea și eliberarea de energie.

– Parcă vorbești din experiență. Coventry ezită un moment, ochii lui zăbovind asupra lui Raphe înainte de a-l întreba: Ai auzit de Gentleman Jackson's Boxing Academy de pe Bond Street? Știu câțiva bărbați care se duc acolo să facă sport, dar mereu am avut impresia că în mare parte se mândresc, că sunt toți prea politicoși pentru a se lovi unul pe celălalt cum trebuie. Așa că nu m-a preocupat.

Raphe luă o gură din băutură și se gândi la ideea care îi încolțea în minte. Îi plăcuse de Coventry din clipa în care-l întâlnise. Nu-l luase peste picior, nu-l judecase. În schimb, își oferise prietenia. Raphe știa că ar fi fost un prost să o refuze, așa că puse paharul jos și zise:

– Ei bine, dacă ești interesat, putem vizita locul împreună. Mi-ar prinde bine un partener de box, așa că dacă vrei...

– Mulțumesc, Huntley. Cred că mi se pare o idee bună – în sfârșit, ceva real, în care să-mi înfig dinții. Știam că a fost o idee bună să te invit aici în seara asta.

– Cât despre Lady Gabriella, zise Raphe, aș vrea să-ți cer să nu intervii.

– Ești sigur?

Raphe încuviință ferm din cap.

– Absolut.

Oricât de prietenos părea Coventry, nu-l cunoștea suficient de bine ca să-i permită să intervină în problemele lui. Dacă exista o cale ca el și Gabriella să fie împreună, avea să o găsească singur.

*

Boxatul cu Coventry a doua zi s-a dovedit a fi exact ce avea nevoie Raphe ca să mai alunge din frustrarea pe care o simțea în legătură cu Gabriella.

– Trebuie să înveți cum să-ți folosești furia, îi zise el lui Coventry când luară o pauză pentru a se odihni. Altfel, doar lovești într-un mod repetat, care te va obosi înainte de a ajunge la rezultatul pe care-l urmărești.

Apoi îi arătase ducelui câteva lovituri de pumni ca să exerseze, în vreme ce alții se uitau curioși. Coventry avusese dreptate cu presupunerea lui despre club. Majoritatea domnilor de acolo doar stăteau într-un loc și loveau lejer într-un mic sac de piele. Ar fi avut slabe șanse în fața unui adversar real.

– Putem termina pentru ziua de azi? întrebă Coventry o oră mai târziu. Nu sunt obișnuit cu așa de mult efort. Nu că nu-mi place. Trebuie să recunosc că nu m-am mai distrat așa de secole, dar cred că trebuie să-mi cresc rezistența treptat.

– Ai dreptate, îi zise Raphe. Uit că eu sunt obișnuit cu un antrenament mai dur față de ceilalți.

– Da. Așa se pare. Se îndreptară spre vestiar ca să se spele și să îmbrace haine curate. De ce?

Raphe ezită, dar apoi se hotărî să riște cu un pic de adevăr.

– Mi-am pierdut părinții când aveam opt ani și am rămas sărac. Când am mai crescut, am început să boxez ca să-mi câștig existența.

– Măi să fie, murmură Coventry. Zâmbi larg spre Raphe. Știam eu că ești interesant Huntley, dar e mai mult decât mă așteptam. Scoțându-și cămașa transpirată, Coventry luă una curată și o trase peste cap. De ce nu treci pe la mine să bem ceva? Așa putem sta de vorbă și ne putem cunoaște mai bine.

Raphe ezită.

– Îmi spui de ce te-ai oferit să mă ajuți să-i stric treburile lui Fielding?

Fusese curios din momentul în care Coventry îi sugerase asta.

Ochii ducelui se întunecară.

– Mă tem că ăsta-i un secret pe care nu-l pot împărtăși pentru că sunt și alți oameni implicați. Este de ajuns să-ți spun că omul m-a călcat pe bătături o dată, iar pentru asta nu o să-l iert niciodată.

În acea după-amiază, când Raphe se întoarse acasă, fu întâmpinat de un Pierson palid la față.

– Ce este? întrebă iute Raphe, temându-se pentru surorile lui.

Pierson făcu grăbit un pas în spate, permițându-i să intre.

– Lady Gabriella este aici. Vă așteaptă în salon. Este aici de vreo două ore.

Încruntându-se, Raphe îi dădu pălăria și sacul cu hainele murdare și se duse în căutarea oaspetelui. Pierson nu era genul care să pară îngrijorat, lucru care trezi un întreg șir de întrebări în mintea lui Raphe. Ajunse în încăpere, intră și închise ușa. Naiba să o ia de decență! Intră ca de obicei.

Și apoi o văzu și i se strânse inima. Stătea pe canapea, exact unde se aflase când o sărutase. Doar că acum arăta complet diferit, cu corpul strâns ca și cum o durea, în timp ce strângea o bucată de hârtie în mâini. Auzindu-l intrând, își ridică privirea și dezvălui doi ochi roșii și un zâmbet tremurător.

– Nu am știut la cine să vin, zise ea cu voce tremurândă.

În acel moment, Raphe simți cum îi creștea inima și i se frângea în același timp. Pentru că avea încredere în el, fiind convinsă că într-un fel, oricare ar fi fost problema ei, el avea să o rezolve. Dar în același timp nu putea suporta să o vadă așa de supărată, fără sclipirea de veselie din ochii ei, cu care se obișnuise așa de mult. Păși către locul unde stătea, se așeză lângă ea și o luă cu blândețe în brațe.

– Șșșt... șopti el pe creștetul capului ei. Spune-mi ce s-a întâmplat să văd cum te pot ajuta.

Trecu o clipă înainte ca ea să tragă aer în piept tremurând. Se lăsă pe spate.

– Astăzi am primit o scrisoare de la sora mea, Victoria. Ridică hârtia pe care o ținea. Servitoarea mi-a adus-o în secret.

– Să înțeleg că veștile nu au fost bune?

Tresărind, Gabriella clătină din cap.

– Sunt cele mai proaste vești pe care le puteam primi. Își duse mâna la gură suspinând, de parcă voia să-și controleze torentul de emoții care o copleșeau. Domnul Connelly, omul de afaceri cu care s-a măritat, a abandonat-o cu aproape un an în urmă. Se pare că i-a luat zestrea și a lăsat-o nu doar fără bani, ci și singură cu un copil.

Chiar era un scenariu teribil. Hotărât să-și ascundă furia de dragul Gabriellei, Raphe întrebă calm:

– Unde este sora ta acum? Ți-a dat o adresă? Vreo modalitate de a o contacta?

– Da... aici este numele străzii, cu indicații.

Arătă spre un loc pe foaia de hârtie.

Luând-o de la ea, Raphe analiză caligrafia elegantă, apoi se strâmbă.

– Știu locul ăsta. Este în St. Giles. Nu era nici pe departe un loc potrivit pentru fiica unui conte. Trebuie să o scoatem de acolo. Ai vorbit cu tatăl tău?

– Nu! Altfel nu aș fi aici să-ți cer ajutorul. Își plecă privirea. Victoria mi-a cerut să nu-i spun nimic. Am hotărât să-i respect dorințele până când aflu exact ce s-a întâmplat de a ajuns într-o stare așa de îngrozitoare.

– Prea bine atunci, îi zise Raphe ferm. Plec imediat să o găsesc, apoi o aduc aici ca să poți vorbi cu ea.

Ridicându-și capul, privirile lor se întâlniră, iar în ochii ei se văzu o forță incredibilă pentru o lady bine educată. Indiferent ce fel de teamă sau presimțire existase înainte acolo, fusese repede înlocuită de oțel.

– Dacă tu crezi că voi sta aici să aștept pasivă să te întorci, să știi că te înșeli. Se ridică. Vin cu tine.

– Sub nici o formă, zise el ridicându-se. St. Giles nu este un loc pentru o lady. Este suficient de rău că sora ta e acolo, dar tatăl tău m-ar omorî, și pe bună dreptate, dacă ar afla că am permis ca fiica lui să meargă în acea parte a orașului.

La naiba! Îl scoase din sărite așa de tare, că i se împleticea limba!

– Este sora mea!

Îl împunse cu degetul în piept.

– Și ai venit la mine să te ajut. Așa că lasă-mă să-mi fac treaba și să o aduc înapoi în siguranță!

Încrucișându-și brațele la piept, îl privi amenințător, ceea ce lui, spre propria consternare, i se păru ciudat de excitant.

– Dacă refuzi să mă iei în trăsura ta, voi găsi singură locul. Asta vrei?

– Dumnezeule, femeie! Voia să o prindă, să o scuture și să-i bage mințile în cap. Era însă imposibil să se certe cu ea. Era al naibii de încăpățânată. O să faci cum zic eu și o să stai lângă mine. Este clar?

– Foarte clar, Raphe. Se relaxă – calmul de după furtună – și apoi făcu un pas în față și își lipi buzele de ale lui, trezind scântei doar prin acest simplu gest. Mulțumesc! Nu îți voi uitat niciodată bunătatea.

Capitolul 25

Așezată confortabil în trăsura ducelui, Gabriella așteptă ca Huntley să dea instrucțiunile vizitiului înainte de a urca și de a se așeza în fața ei.

– Mă tem că asta se va dovedi o idee foarte proastă, murmură el.

– Nu trebuie să vii cu mine dacă nu vrei, îi zise ea tăios, enervată de comentariul lui.

Ochii lui întunecați o țintuiră în pernele tapițate.

– Ai mai vizitat partea aia de oraș vreodată?

– Nu.

Părinții ei îi limitaseră ieșirile doar la Mayfair. Chiar și când plecau din Londra pentru a merge la țară, o luau spre nord, prin Parcul Regentului, pentru a evita să călătorească prin părțile mai puțin favorabile ale orașului.

– Atunci habar nu ai la ce să te aștepți, zise el fără a mai face vreun efort de a vorbi cultivat. Ai făcut bine că ai venit la mine. O să vezi asta în curând.

Știind că probabil avea dreptate, ea întoarse capul în altă direcție și se uită pe fereastră, în vreme ce trăsura pornea la drum. Nu-i plăcea să fie dificilă ori să pară nerecunoscătoare, mai ales că el ar fi putut foarte ușor să refuze să o ajute. Nu îi era dator, până la urmă, și ținând cont de ceea ce știa despre el, probabil că nu îi era ușor să se întoarcă într-un loc în care probabil avea amintiri neplăcute. Dar teama pe care o simțea pentru Victoria, șocul de a descoperi că trăia în mizerie, abandonată de soțul ei o făcuseră să se simtă așa de neliniștită, încât își dădu seama că se transformase într-o persoană cu care îți era imposibil să te înțelegi.

Raphe nu merita asta. Amabilitatea, simpatia și grija lui pentru siguranța ei trebuiau apreciate. Așa că trase aer în piept și expiră lent, simțind cum se mai risipește tensiunea.

– Îmi cer scuze, îi zise ea încet.

Întorcând capul de la fereastră, se uită la el. Avea o expresie încordată, iar gura i se unise într-o linie perfectă. Îți sunt recunoscătoare pentru că ai fost de acord să mă ajuți și m-ai lăsat să vin cu tine.

– Nu mi-ai dat de ales.

Tonul lui era dur.

– Este sora mea, zise Gabriella. Simți cum i se pune un nod în gât și cum o ard ochii. Te rog, încearcă să înțelegi!

– Normal că înțeleg! Aplecându-se în față, îi luă mâna. Problema nu e faptul că nu înțeleg. Nu vezi?

Ea clătină din cap, neputând să-și ia ochii din privirea lui profundă.

– Așa cum tu te temi pentru ea, eu mă tem pentru tine. Dacă se află de mica ta expediție, consecințele vor fi groaznice.

Ea îi studie chipul; chipul acela drag, care-i umbla prin gânduri când nu era cu el. Ochii lui debordau de o emoție dureroasă, făcând-o să se întrebe cum avea să primească declarația de dragoste pe care ea plănuise să i-o facă. Oare simțea la fel? Inima i se strânse la acel gând, iar nervii i se încordară. *„Trebuie să-i spun ce este în inima mea."*

– Eu...

Trăsura se opri brusc, și Raphe privi afară.

– Am ajuns, anunță el.

Scoțându-și pălăria, o puse pe banchetă, lângă el, apoi își scoase lavaliera, dezvelind pielea care ducea spre claviculă.

Gabriella înghiți în sec. Deja degetele ei voiau să-l atingă.

– Ce faci?

– Mă adaptez cât de bine pot, ținând cont de hainele mele bine croite, zise el în timp ce își ciufulea părul, creând o dezordine de șuvițe la întâmplare.

Gura Gabriellei se uscă. Nu putea nega atracția pe care o emana se când alungase imaginea de domn, scoțând la iveală o aparență mai dură. Când venea vorba de masculinitate, Raphe nu putea fi depășit – construcția lui solidă și virilitatea erau așa de puternice, că o făceau să se simtă mică și fragilă în comparație cu el.

– Păi, tu... se pare că faci o treabă bună.

Doamne, parcă era o toantă!

El o privi curios.

– Stai aici, îi ordonă el înainte de a deschise ușa trăsurii și de a păși afară, pe aleea întunecată.

Gabriella oftă ușurată. Oricât de disperată era să-și găsească sora și să afle ce se întâmplase cu ea, avea nevoie de un timp fără Raphe, oricât de scurt ar fi fost. Sprijinindu-se de perne, închise ochii și încercă să își controleze inima agitată. Se aflau acolo ca să o vadă pe Victoria, să afle ce se întâmplase cu ea. Acum nu era momentul să lase sentimentele ei pentru Raphe să o distragă. Trebuia să rămână

calmă, de dragul surorii ei. Ușa trăsurii se deschise și apăru capul lui Raphe.

– Am găsit-o. În ochii lui nu se citea bucuria. El ridică mâna. Haide! Dă-mi voie să te conduc la ea.

Alungându-și temerile, Gabriella își puse mâna într-a lui și-i permise să o ajute să coboare. Simțurile îi fură asaltate imediat de duhoarea usturătoare din aer, care o făcu să tresară.

– Sfinte Dumnezeule, murmură ea, alunecând pe piatra cubică soioasă.

– Poftim, zise Huntley.

Îi oferi o batistă cu o mână, în vreme ce o sprijinea cu cealaltă.

Mulțumindu-i, puse bucata de material curată la nas, savurând parfumul dulce de lavandă prins între firele ei. O luară înainte, cu brațul lui protector în jurul taliei ei, în vreme ce el o conducea spre o clădire strâmbă, cu pereți plini de pete. Două femei costelive, una ținând un copil mic care plângea, se opriră când ei trecură pe lângă ele. Raphe le oferi câte o monedă, iar Gabriella le zâmbi. Primi în schimb niște strâmbături abătute.

– Nu o lua personal, îi zise Raphe trăgând-o de lângă femei spre ușa clădirii. Aparțin unei lumi dure.

Bătu de două ori la ușă, apoi o deschise și intrară.

Gabriella clipi pentru a-și obișnui ochii cu interiorul gri. Locul era ca o fântână adâncă, absorbind toată lumina care ajungea în ea. Trecu o secundă și apoi o văzu. Stând într-o parte, Victoria arăta ca o fantomă – o biată umbră a femeii care fusese cândva. Inima Gabriellei se frânse, o dureau ochii la vederea frumoasei ei surori arătând nepieptănată și neîngrijită, precum femeile pe care abia le văzuse pe stradă. Grăbindu-se spre ea, își deschise brațele și o trase aproape, îmbrățișând-o cu iubire și cu milă. Sfinte Dumnezeule, era mult mai rău decât își imaginase! Cum oare se ajunsese la asta? Era așa de slabă, așa de lipsită de fericirea spumoasă care o definise mereu!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gabriella, făcând un pas în spate și privind în ochii Victoriei.

Erau îngrozitor de mohorâți.

– Să stăm jos, zise Victoria cu vocea dureros de fragilă, și arătă spre masa simplă și cele două scaune care se aflau de o parte și de alta. Pot să fac niște ceai dacă vrei.

Gabriella clătină din cap.

– Mulțumesc, dar nu este nevoie.

Ferindu-și privirea, îi luă o clipă să se adune pentru că nu voia să adauge la necazurile Victoriei plânsul ei pentru tot ceea ce pierduse. Pieptul îi era greu, respira cu dificultate. Se uită rapid la Raphe, care o încurajă cu o încuviințare scurtă din cap. Îndreptându-se spre unul din scaune, se așeză pe el, în vreme ce Victoria se puse pe celălalt.

– Îmi pare rău să te implic în asta, începu Victoria după un scurt moment de tăcere, dar nu știu ce să fac.

Vocea i se sparse și își coborî privirea în podea.

Gabriella îi luă mâna și o strânse ușor.

– Ai făcut lucrul corect, Vicky. Aș fi vrut doar să o fi făcut mai curând.

O respirație tremurată ieși din corpul cocoșat al Victoriei.

– Am fost așa de proastă, Gabby. Clătină din cap. Connolly... Râse sumbru. Nici măcar nu știu dacă ăsta-i numele lui real.

– Ce vrei să spui?

Un fior îi străbătu oasele. Gabriella se cutremură, alinată puțin de strânsoarea ușoară a lui Raphe, care îi pusese mâna pe umăr.

– Nu era așa cum l-am crezut, dar, când tata a descoperit adevărul despre el, era prea târziu. Eu și Connolly fuseserăm deja descoperiți într-o situație compromițătoare la balul Marsden. Buzele Victoriei tremurau în timp ce strângea mâna Gabriellei. Mi-a spus că mă iubește, mi-a promis lumea toată. Doar că nu era un om de afaceri bogat, așa cum a pretins.

Gabriella înțelese brusc și fu ca și cum ar fi lovit-o un berbec de luptă.

– Te-a păcălit. Clătină din cap, dezgustată că un asemenea lucru i se întâmplase unei persoane așa de bune ca Victoria. Dar tocmai de bunătate profitase Connolly. Ne-a păcălit pe toți.

Omul fusese așa de plăcut, de încântător, lingușitor și... perfect. Toată lumea îl plăcuse.

– Totul a fost cu intenție, continuă Victoria. După ce mi-a ruinat reputația, Connolly s-a întâlnit cu tata și i-a cerut să-i plătească 50 000 de lire ca să se însoare cu mine. Sigur că tata a fost furios pe mine pentru că l-am pus într-o situație așa de dificilă, dar nu a văzut altă soluție.

– Oh, Vicky!

50 000 de lire erau mai mult decât dublul zestrei Victoriei – o sumă astronomică.

– Normal că tata a participat la nuntă, ca să se asigure că are loc. Dar nu a luat în considerare felul înșelător de a fi al lui Connolly. Omul ăsta josnic m-a părăsit în hanul unde am petrecut noaptea nunții. Când m-am trezit a doua zi dimineață, am găsit cinci lire amărâte pe noptieră și un bilet pe care scria: „Succes". Mai târziu în ziua aia, am înțeles că nava pe care trebuia să urcăm amândoi plecase mai devreme decât îmi spusese el. A plecat în America fără mine, Gabby.

Era prea îngrozitor pentru a reflecta la asta – o lady de viță nobilă forțată să îndure o viață de sărăcie.

– De ce nu ai venit acasă?

– Cred că știi răspunsul, îi zise Victoria cu blândețe. Tata m-ar fi aruncat afară. Mândria mea nu putea să lase să se întâmple asta. Așa că mi-am luat o slujbă la hanul despre care ți-am zis. Câteva săptămâni mai târziu, mi-am dat seama că sunt însărcinată – măritată, abandonată și însărcinată. Am simțit că mă înec, dar măcar cât câștigam mi-a permis să pot plăti pentru locul ăsta. Din păcate, nu am mai putut munci după ce am născut-o pe Lucy și fără nici un venit cu care să trăim... Un hohot îi scutură umerii. Îmi pare rău, Gabby. Nu am vrut niciodată să te bag în mizeria asta, dar pur și simplu nu am știut ce altceva să fac!

Îngrozită de faptul că viețile lor elevate făcuseră imposibilă întoarcerea surorii ei acasă, pentru că părinții ei ar fi respins-o din cauză că le păsa mai mult de aparențe decât de fiica lor, Gabriella se simți plină de mânie. Făcu un efort să se calmeze de dragul Victoriei și afișă un zâmbet forțat.

– Unde-i Lucy acum? întrebă ea, atrăgând intenționat atenția spre singurul rezultat pozitiv din toate astea. Pot să o văd?

– Doarme aici, zise Victoria ridicându-se și pășind spre un cearșaf ce atârna de tavan, împărțind camera în două. Trase cearșaful într-o parte și îi făcu semn Gabriellei să se apropie.

Venind lângă sora ei, Gabriella văzu micul ghemotoc care stătea înfășat într-o cutie de lemn pe pat. Simți că i se strânge inima. Nici un copil nu trebuia să crească într-un asemenea loc.

– Uite. Ia ăsta, zise ea, dându-i Victoriei săculețul ei. Ai grijă să mănânci bine ca să o poți hrăni cum trebuie. Voi vorbi cu tata și...

– Nu. Ochii Victoriei erau mari de teamă. Nu poți să-i spui. Te rog, Gabby, promite-mi că rămâne între noi două!

– Eu... Gabriella aruncă o privire prudentă în direcția lui Raphe și apoi reveni la Victoria. Nu poți rămâne aici. În plus, există o șansă

ca mama și tata să te primească dacă află de fiica ta. Cu siguranță vor dori să-și cunoască prima nepoată.

– Tu nu ai văzut ce furios a fost tata când ne-am despărțit. Nu l-am văzut niciodată așa, Gabby.

Victoria practic tremura.

– Poate că eu vă pot ajuta, zise Raphe înainte ca Gabriella să comenteze.

– Nu-ți pot cere așa ceva, zise Gabriella, nevrând să-l implice și mai mult.

– Tu mi-ai ajutat surorile, zise el, ignorându-i comentariul. Dă-mi voie să o ajut pe a ta!

– Apreciez că vă oferiți, Excelență, zise Victoria, dar sora mea are dreptate. Ar fi greșit din partea mea să mă bizui pe generozitatea dumneavoastră, mai ales că sunt slabe speranțe să vă pot răsplăti pentru amabilitate. Nu m-aș simți bine.

Raphe își aplecă ușor capul spre ea, iar Gabriella văzu respectul din ochii lui.

– Dacă ne-am gândi la ceva care nu v-ar face să vă simțiți îndatorată?

Nefiind sigură la ce se gândea el, Gabriella schimbă o privire cu Victoria, care părea gata să întrebe despre detaliile unei asemenea oferte, când se auzi un ciocănit în ușă.

– Mă scuzați o clipă, zise ea și se duse să deschidă.

Schimbă câteva cuvinte cu persoana care venise în vizită, privi ezitant peste umăr la Gabriella și apoi deschise ușa larg cât să lase vizitatorul să intre.

– El este domnul Thompson, zise ea când un bărbat cu părul roșcat intră în casă. Domnule Thompson, aș vrea să v-o prezint pe sora mea, Lady Gabriella, și prietenul ei...

– Raphe? zise domnul Thompson înlemnit în ușă, uitându-se plin de neîncredere la Huntley.

Gabriella clipi. Se uită la Huntley, a cărui expresie rămăsese neclintită. Încuviință o dată din cap.

– Mă bucur să te văd, Ben.

Domnul Thompson se uită îndelung la el, de parcă se întreba cum să reacționeze. Într-un final, puse pe masă punga de pânză cu care venise și i se adresă Victoriei.

– Ai acolo morcovi, napi, ceapă și o bucată de pâine. De data asta, nu am reușit să fac rost de carne.

Părea că-și cere scuze.

– Este în regulă, zise Victoria. Sunt foarte recunoscătoare pentru orice poți să-mi aduci.

El încuviință scurt din cap și apoi se întoarse spre Huntley, a cărui expresie era mult mai dură decât fusese o clipă mai devreme.

– Îmi datorezi o explicație, Raphe. Dispăruse familiaritatea cu care vorbise înainte. Ce dracu' ți s-a întâmplat?

Capitolul 26

Raphe se mânie. Știuse ce riscase venind acolo, dar nu-și imaginase că o să dea de vechiul lui prieten, Benjamin Thompson, în casa lui Lady Victoria. Simțind privirea Gabriellei ațintită asupra lui, făcu un efort să nu se uite la ea, îndreptându-și toată atenția spre Ben. Până la urmă, avea dreptate. Îi datora o explicație.

– Viața mea a luat o turnură neașteptată, începu Raphe. Am primit o scrisoare care mă anunța că am primit o moștenire.

Ben își încrucișă brațele la piept.

– Continuă!

Îl rodea vinovăția. Simți cum i se strângea stomacul din pricina vinovăției. Fusese o decizie grea să-i întoarcă spatele lui Ben și familiei lui, dar o făcuse pentru a se asigura că surorile lui primeau șansa pe care o meritau.

– Știam ce gânduri ai despre aristocrație, zise el.

– Erau diferite de ale tale? întrebă Ben.

Privirea lui se îndreptă scurt spre cele două femei de lângă Raphe.

– Nu. De asta m-am temut să-ți spun adevărul. Trase adânc aer în piept și se pregăti pentru reacția lui Ben. Mama mea a fost fiica unui viconte.

Apoi continuă explicând ce se întâmplase cu părinții lui, cum el și surorile lui ajunseseră în St. Giles, iar soarta îi adusese titlul de duce.

Ben se uita cu neîncredere la el.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Știu, dar eram mic pe vremea aia – doar un băiat, dacă-ți aduci aminte – și voiam cu disperare să fiu acceptat. Așa că, atunci când ai început să-ți declari aversiunea față de aristocrație, am ales să tac. Pe măsură ce timpul trecea și prietenia noastră se consolida, a devenit tot mai greu să-ți spun. Și apoi, nu credeam că era nevoie să spun ceva. Credeam că am lăsat viața aia în urmă pentru totdeauna.

– Și apoi ai devenit duce. Ben îl analiză un moment și apoi spuse: Arăți destul de măreț, asta da, dar nu o să-ți spun altfel decât pe nume, Raphe.

Comentariul îl destinse un pic pe Raphe, care reuși să zâmbească.

– Nici nu m-aș aștepta la altceva de la tine, Ben.

O scurtă încuviințare din cap îi spuse lui Raphe că Ben îi înțelesese motivele, deși nu-i aproba alegerea. Mai lăsă să se înțeleagă că, deși încă era supărat pe Raphe că plecase fără vreo explicație, avea să-i treacă în timp. Într-un final, aveau să fie din nou prieteni, poate mai repede decât se așteptau dacă Raphe le spunea ce idee îi venise. Privi spre Lady Victoria. Ben nu ar fi vizitat-o constant fără vreun bun motiv. Făcu un pas spre prietenul lui și își coborî vocea ca doar el să-l audă.

– De cât timp vii aici?

În ochii lui Ben se aprinse ceva ciudat.

– Vrei să-mi știi intențiile?

– Nu este treaba mea, recunoscu Raphe. Dar este fiica contelui de Warwick și i-am promis surorii ei că o voi ajuta să iasă din mizeria asta.

– Știi tot ce i s-a întâmplat? întrebă Ben printre dinți.

O umbră de furie îi traversă chipul, făcându-i trăsăturile mai dure.

Raphe încuviință din cap.

– Da.

Se uitară unul la altul un moment lung și tăcut, până când Raphe știu că gândesc la fel. Poate că era un aristocrat, dar nu-i păsa de rangurile mai înalte din societate mai mult decât îi păsa lui Ben.

– Ne-am cunoscut când încă lucra la hanul Dinții Dulăului. Suntem prieteni.

Raphe îl privi, analizându-l.

– Crezi că există o șansă să fiți mai mult de atât?

Deși nu-și feri privirea, Raphe simți că Ben era destul de protector, lucru venit doar dintr-un sentiment mai profund.

– Poate, șopti încet Ben.

Apoi ridică din umeri, vrând parcă să uite ce spusese.

– Atunci lasă-mă să încerc să ajut. Lasă-mă să încerc să îndrept lucrurile!

În ochii lui Ben se citi precauția.

– La ce te gândești?

– O viață pentru voi doi departe de aici, într-un loc unde ea va fi în siguranță și bine îngrijită. Puse o mână pe brațul lui Ben. Are un copil, Ben. Dacă o iubești...

– Sugerezi bigamia? *Ăsta-i* planul tău?

Era o ideea groaznică. Cu toate astea, trebuia să existe o soluție.

– Nu merită ce i s-a întâmplat sau să sufere tot restul vieții ei. Și, ținând cont că soțul ei a mințit în legătură cu identitatea lui, se poate obține o anulare a căsătoriei.

– Ești sigur de asta?

Raphe clătină din cap.

– Nu, dar am un secretar competent și avocați care pot să afle.

Ben nu părea convins, dar încuviință oricum.

– Prea bine. Privirea lui alunecă spre doamne. Dacă este de acord.

Întorcându-se, Raphe le găsi pe Gabriella și pe sora ei privindu-i curioase.

– Am o sugestie, zise el.

– Continuă, îl îndemnă Gabriella când sora ei nu răspunse.

Raphe își îndreptă umerii.

– Am o proprietate în Gloucester care are nevoie de un îngrijitor. Poziția vine cu o căsuță cu două dormitoare, salariile sunt decente și vă pot promite că nici unul din servitorii mei nu va întreba cine sunteți sau cum ați ajuns acolo. Mă voi asigura de asta.

– Sugerați să mă mut acolo cu Ben? întrebă ezitantă Lady Victoria.

Raphe încuviință din cap.

– O să văd dacă pot să vă anulez căsătoria cu Connolly.

– O voi face oricum, șopti Lady Victoria cu lacrimi în ochi. Orice ca să scap de aici și să... Ochii ei trecură la Ben. Chiar ai fi dispus să te muți în partea cealaltă a țării pentru mine?

Cu un zâmbet larg, el păși spre ea, luându-i mâna într-a lui.

– Nu este ca și cum am cine știe ce viață aici în St. Giles. Îmi va fi dor de familia mea, asta cu siguranță, dar ce oferă Raphe este o oportunitate rară, așa că, dacă ești de acord, și eu sunt.

Dând ochii peste cap la tâmpenia spusă de prietenul său, Raphe îi șopti la ureche.

– Spune-i ce simți, omule!

Aplecându-se în față, Ben sărută obrazul lui Lady Victoria.

– Cred că am uitat să menționez că o fac în mare parte pentru că te iubesc.

Printre buzele lui Lady Victoria scăpă un suspin când își aruncă brațele în jurul lui Ben. Rămasă fără cuvinte pentru o clipă, Gabriella căută privirea lui Raphe și îi mulțumi în șoaptă. Privirea îi era luminată de emoție, de fericire și ceva puternic, ceva ce Raphe spera să reprezinte un atașament mai puternic între ei.

– Mâine trimit un bilet, le zise el lui Ben și lui Lady Victoria. Vă spun ce aflu.

Mulțumindu-i, Ben o îmbrățișă timid pe Lady Victoria și plecă.

– Și noi ar trebui să mergem, îi zise el Gabriellei. Străzile din St. Giles nu sunt un loc pentru o lady după lăsarea întunericului.

Gabriella deschise gura să vorbească. Se uită la sora ei profund îngrijorată.

– Are dreptate, zise Lady Victoria înainte ca Gabriella să poată protesta. Luă mâna surorii ei și o strânse. Ar trebui să pleci.

Fără să mai spună nimic, Gabriella încuviință rapid din cap, de parcă, dacă mai stătea, avea să plângă.

– Ne vom vedea din nou, Vicky. Promit!

Ieșind afară în lumina slabă, Raphe îi oferi Gabriellei brațul și o conduse înapoi spre trăsura care aștepta.

– Totul va fi bine, murmură el, simțind că ea avea nevoie de o asigurare. Voi face tot ce pot pentru a o ajuta pe sora ta. Trebuie să crezi asta.

– Ești prea bun. Rosti cuvintele șoptind. Și nu-ți pot mulțumi suficient. Ezită un moment, apoi adăugă: Cred că nu ți-a fost ușor să-l întâlnești pe domnul Thompson.

– M-a ajutat să-mi găsesc un loc când m-am mutat aici în urmă cu mulți ani, explică Raphe. Am devenit buni prieteni și am ajuns să muncim împreună.

Ajunseră la trăsură, iar el o ajută să urce. Urcă și el, se așeză în fața ei și ciocăni pentru a anunța vizitiul să pornească. Între ei se așternu tăcerea, accentuată de legănatul lin al trăsurii, până când ea zise într-un final:

– Nu aveai nici o responsabilitate față de Vicky, dar ai ales să o ajuți.

El ridică din umeri.

– Nu o pot lăsa pe sora ta să stea într-un astfel de loc. Chiar dacă lucrurile între ea și Ben nu merg, voi găsi o cale să-i asigur o viață mai bună.

– Da... Se uită întrebătoare la el. De ce? Nu-i ești dator cu nimic.

– Îi datorez asta lui Ben, zise el. Mi-a fost ca un frate, mi-a stat mereu alături când am avut nevoie de el, iar eu l-am mințit, l-am abandonat fără nici o explicație.

– Oh... Ea se sprijini de pernele din spate și încuviință din cap, de parcă totul avea sens. Înțeleg.

Dar tonul vocii ei sugera că poate nu era așa. Sau poate că sperase să audă altă explicație, se gândi Raphe. O dorea în viața lui – da, voia ca ea să fie cea mai importantă din viața lui –, dar numai dacă ea era dispusă să accepte asta fără regrete.

– Am făcut-o în special pentru tine, se auzi el spunând.

Confesiunea fu făcută în ciuda rațiunii lui. Nu voia să o manipuleze cu gesturi mărețe. Voia ca decizia ei finală să vină din inimă. Dar nici nu se putea abține să nu fie egoist – voia ca ea să știe că lui îi păsa și voia să-i câștige aprecierea.

Ochii ei se lărgiră. Și apoi buzele i se deschiseră de parcă voia să spună ceva, dar nu reușea să se adune. Îi fu foarte greu să nu sară de partea cealaltă a trăsurii și să o ia în brațe. După tot ce se întâmplase în acea zi, avea nevoie de căldura atingerii ei.

Dar se dovedi că nu era nevoie. Pentru că Gabriella veni brusc lângă el, coapsa ei atingând-o pe a lui, în vreme ce ea îi căuta mâna. Raphe își înăbuși un geamăt la acea atingere bruscă. Îi asaltă simțurile, întregul lui corp dorind mai mult.

– Explică! ceru ea. Clătina din cap de parcă încerca să se concentreze. Nu poți să spui așa ceva fără să explici.

Trase aer adânc în piept, hotărât să-și înfrâneze dorința fierbinte pe care o trezise atingerea ei. Dumnezeule, îl distrăgea cu degetele ei delicate prinzându-le pe ale lui, cu chipul ei așa de aproape de al lui încât, dacă se întorcea să se uite la ea, buzele lor probabil s-ar fi atins. Îl străbătu un fior la gândul unei asemenea plăceri, copleșindu-l amintirea a ce fusese între ei înainte, când cedaseră abandonului.

– Nu știu ce simt pentru tine, zise el, spunându-i adevărul. Știu că țin la tine și știu că vreau... vreau...

Hristoase, nu putea să o spună! Nu putea să o spună unei femei cu educația ei, cu perfecțiunea ei. L-ar fi crezut o bestie dacă ar fi aflat ce imagini cu ea avea în gând când stătea noaptea în pat, cu mintea chinuită de posibilitatea ca ea să fie acolo cu el, cum ar fi fost ca ei să se atingă unul pe altul în cele mai intime moduri posibile.

Mișcându-se, el se îndepărtă, hotărât să stea la distanță, pentru că altfel și-ar fi pus în practică fanteziile chiar în acea trăsură. Până la urmă, era o lady... Nu merita să fie tratată așa de grosolan.

– *Și eu la fel*, șopti ea.

Clipind, el încercă să-și amintească ultimul lucru pe care i-l spusese, apoi clipi din nou când își aduse aminte.

– Despre ce vorbești?

Vocea lui era răgușită din cauza reținerii.

Ridicându-i mâna, ea i-o așeză pe pieptul ei, permițându-i să-i simtă inima. Bătea într-un ritm frenetic.

– Vreau totul, șopti ea. Dar numai cu tine. Ochii îi scânteiau, sclipind ca niște stele pe cerul nopții. Eu... eu...

Voia să-și lipească gura de a ei, să reducă la tăcere acel gând care o împiedica să acționeze. Dar precauția cu care ea vorbi îl făcu să ezite. Indiferent ce era, părea să fie foarte important.

– Tu...?

– Te iubesc, Raphe. Rosti cuvintele cu o lipsă totală de finețe, de parcă crescuseră în ea și așteptau să fie eliberate. Viața mea s-a schimbat în momentul în care te-am întâlnit. M-ai învățat cum să trăiesc din nou – m-ai făcut să-mi redescopăr adevăratul sine – și mi-ai arătat că pot fi mai mult decât mă aștept să fiu atât timp cât am curaj să încerc. Iubesc cum mă faci să mă simt și iubesc că ți se par fascinantă, nu ciudată. Îți iubesc zâmbetul și felul în care *mă faci* să zâmbesc. Ești un bărbat impresionant; atent, bun, onorabil și... Ești totul pentru mine, Raphe! Când suntem despărțiți, nu mă pot gândi decât la tine – la a fi cu tine din nou –, iar eu... Îmi pare rău dacă vreodată m-am îndoit de șansa de a fi împreună. Am fost o proastă și mi-a fost teamă, dar refuz să mai fiu așa. Refuz să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc, când mă pot mărita cu cel pe care-l iubesc. Atât timp cât mă vrei.

Abia reuși să mai rostească ultimele cuvinte înainte ca el să o sărute, trăgând-o mai aproape, cu brațele lui strânse în jurul taliei și umerilor ei, prea nerăbdător să mai aștepte o clipă pentru a-i îmbrățișa moliciunea și pentru a-i gusta dulceața.

Ea îi răspunse cu o ardoare care îl făcu să scoată un geamăt, simțind amândoi aceeași disperare de a fi aproape de celălalt. Degetele îi erau răsfirate pe spatele lui și făceau aceleași mișcări ca el, urmându-l, în vreme ce el adâncea sărutul, explorând și împărtășind un val de emoții nespus. Nu îi răspunsese la acea declarație și nu avea să o facă până când nu era sigur că simțea la fel. Ea merita ca el să fie onest, nu decepția care venea din vorbe aruncate în grabă. Și, deși știa că o plăcea și că ținea la ea, trebuia să-și dea seama că nevoia lui arzătoare de a fi cu ea era mai mult decât o pasiune trecătoare sau o obsesie tulburătoare.

Învățase asta de la părinții lui.

– Credeam că o iubeam, îi spusese tatăl lui cu puțin timp înainte de a-și lua viața. Acum îmi dau seama că pasiunea pe care o simțeam nu era iubire. Dorința constantă pe care ea a trezit-o în mine nu era iubire. Era ceva bolnav – o nevoie compulsivă de a o poseda.

Păruse așa de mulțit și de extenuat când îi vorbise, singurul lui confident fiind un băiat de opt ani, care niciodată nu ar fi trebuit să fie martor la criza emoțională a tatălui său.

– Ar fi trebuit să știu că nu o voi face niciodată fericită. Vezi tu, nici ea nu m-a iubit, îi spusese tatăl lui.

Era o tragedie pe care Raphe își jurase să o evite, dar iată-l aici, sărutând-o pe Gabriella de parcă viața lui depindea de asta, bucurându-se de dragostea ei pentru el. Se retrase, adorând expresia de confuzie din ochii ei, buzele pufoase și obrajii roșii. Îndepărtându-i o șuviță de păr de pe obraz, o întrebă încet:

– Cum știi?

Ea ridică privirea spre el, cu obrajii întunecați de întrebarea lui.

– Pur și simplu, știu.

– Pur și simplu, știi?

Era cel mai nesatisfăcător răspuns pe care-l primise vreodată. Nu-l ajuta deloc.

Ea încuviință din cap cu convingere, iar el își dădu seama că-i invidiază siguranța.

– N-am mai simțit așa ceva pentru nimeni niciodată, șopti ea timidă.

Nici el nu simțise asta, dar asta nu însemna că o iubea. *Sau o iubea?* O privi cum își pleacă genele și își dădu seama că trecuse prea mult timp – timp în care ea probabil sperase ca el să dea dovadă de același curaj. Așa că făcu singurul lucru care îi trecu prin cap

și o sărută din nou, îndelung și profund și cu o sinceritate care spera că avea să o mai relaxeze.

Când trăsura se opri în curtea dintre cele două case, el îi luă mâinile între ale lui și le strânse cu blândețe.

– Îi voi cere lui Richardson să investigheze mariajul surorii tale imediat. Îți trimit un bilet cum aflu dacă există posibilitatea să fie anulat.

Ea încuviință încet din cap.

– Mulțumesc. Când el se mișcă pentru a coborî, ea îl prinse de cot, reținându-l. Află că vreau să rup logodna cu Fielding!

Onestitatea ei îl năuci preț de o secundă din pricina implicațiilor. Spusese că-l iubea, iar acum plănuia să-i demonstreze asta dându-l la o parte pe bărbatul pe care părinții ei îl aleseseră pentru a se căsători cu el – alegerea sigură, care i-ar asigura un loc respectabil în societate.

– Dacă ai nevoie de ajutor, aș fi fericit să-ți fiu alături.

– Mulțumesc, dar aș prefera să fac asta singură.

– Ce vrei să faci? întrebă Richardson cu o stupoare nedisimulată.

Raphe se așeză cu fața spre prietenul și secretarul lui pentru a-i comunica detaliile în legătură cu căsătoria lui Lady Victoria și situația ei prezentă.

– Crezi că este posibil? întrebă el.

Richardson își trecu ambele mâini prin păr, de parcă simpla sugestie era prea tulburătoare pentru a se gândi la ea.

– Cum rămâne cu Warwick?

– Ce-i cu el?

Richardson îl privi exasperat.

– Știe?

– Normal că nu.

Răspunsul nu-l liniști deloc pe Richardson, care era din ce în ce mai agitat.

– Fiica lui și-a hotărât singură viitorul când s-a măritat cu un bărbat cu care Warwick nu a fost de acord.

– Se pare că și cealaltă fiică a lui se îndreaptă spre același drum, mormăi Richardson.

– Credeam că erai de acord să mă căsătoresc cu Lady Gabriella, zise Raphe, încrucișându-și brațele la piept.

– Desigur că sunt. Richardson respiră adânc. Doar că-mi doresc să nu fie un scandal. Se uită la Raphe preț de o secundă, apoi spuse: Chiar intenționează să rupă logodna cu Fielding?

– Așa mi-a spus.

– Îi admir curajul. Warwick va fi furios când va afla. Clătină din cap. Cât despre sora ei, dacă s-a măritat cu un bărbat care a amăgit-o – un bărbat care pretindea că este altcineva –, ar trebui să se poată obține anularea. Voi stabili o întâlnire cu avocatul tău, domnul Fischer, care probabil se va adresa magistratului-șef. S-ar putea să dureze până ce se aranjează lucrurile.

Raphe încuviință din cap.

– Ține-mă, te rog, la curent și spune-mi cum evoluează lucrurile.

– Desigur. Richardson făcu o pauză în drum spre ușă. Vreo veste despre meci?

– Nu. Dar mă îndoiesc că va mai dura mult. O zi sau două maxim.

– Păi, zise Richardson, cu ochii îmblânziți în timp ce vorbea, un scandal nu vine niciodată singur.

Un adevăr nefericit pe care Raphe nu-l putea nega.

Capitolul 27

Plimbându-se neliniștit prin salon, Raphe le asculta cu o frustrare crescândă pe surorile lui, care se plângeau de lipsa de activități din viețile lor. Trecuse doar o zi de când o văzuse ultima oară pe Gabriella, dar fusese extrem de agitat și știa că nu avea să se relaxeze până ce nu afla dacă ea avusese sau nu succes cu încercarea de a rupe logodna cu Fielding.

– Nu există nici o invitație pe care să o poți accepta? întrebă Amelia. Acum am debutat. Cu siguranță ar trebui să fim văzute!

– Nu până când nu îmbunătățiți cadrilul și cotilionul, îi zise el ursuz.

– Cum rămâne cu valsul? întrebă Juliette. Domnul Humphreys spune că...

Raphe ridică din sprâncene.

– *Nu* veți valsa.

Amelia se uită la el.

– Vrei să ne găsim soți sau nu?

– Bineînțeles. Și vă veți găsi, o asigură el, dar nu valsând.

Ambele surori pufniră și își dădură ochii peste cap, uitând pe moment de manierele lor de domnișoare.

– Uneori, ești prea protector, se plânse Juliette.

– Este autoritar *tot* timpul, mormăi Amelia.

Raphe se opri și se întoarse cu fața spre ele.

– Trebuie să-ți amintesc că recent Juliette a fost destul de bolnavă? Cum crezi că a luat pojar? Ieșind în public, *așa* l-a luat!

– Atunci încuie-ne în camerele noastre și cheia arunc-o! îi zise Amelia iritată.

– Nu trebuie să fii așa de dramatică, ripostă el. Dar sunt fratele vostru mai mare. Îmi fac griji și sunt răspunzător de voi. Dacă...

Amintirea pierderii, a momentului când ținuse corpul lipsit de viață al surorii lor în brațele lui, a momentului când privise cum cel de la pompe funebre o pusese într-o căruță și o dusese la cimitir avea să-l bântuie pentru totdeauna.

– La un moment dat, va trebui să ne lași să creștem, Raphe, șopti încet Amelia. Trebuie să ne dai drumul ca să avem propriile noastre vieți.

– Îmi este teamă să nu vă pierd.

Vocea i se stinse, apoi se întoarse spre fereastră.

– Știm, zise Juliette. Simțeam această teamă în fiecare clipă a zilei. Ești atât de protector cu noi, așa de speriat să nu ne pierzi din ochi! Și totuși, ai făcut toate astea *pentru* noi. Arătă spre spațiul din jurul lor. Ca noi să putem avea viitorul pe care tu îl dorești pentru noi.

– Ceea ce va fi imposibil dacă nu ne dai drumul, zise Amelia. Așteptă o secundă și sugeră; Dacă am face ceva aici? În casă?

Luând în calcul o asemenea posibilitate – șansa ca surorile lui să socializeze într-un mediu controlat –, Raphe încuviință lent din cap.

– Putem organiza un bal. Începea să-i placă ideea. Îi invităm pe toți, să vadă că merităm respectul lor.

Coventry îi putea ajuta. Raphe era sigur de asta.

– Cred că este o idee splendidă, îi zise Amelia. Mulțumesc!

Ușa de la salon se deschise, iar în acel moment intră Gabriella, care trecu de Pierson înainte ca el să o poată anunța.

– Îmi pare rău, Excelență, spuse majordomul.

– Este în regulă, îi zise Raphe, mulțumit să o vadă pe femeia care îi captase atenția în ultima vreme. Apoi i se adresă ei: Mă bucur așa de mult că ești aici ca să-ți pot da veștile bune! Așteptă ca ușa să se închidă în urma ei și apoi adăugă: Avocații mei se întâlnesc astăzi cu magistratul-șef. Mâine pe la ora asta, aștept să primesc vești de la ei, dar între timp, ar trebui să știi că am invitat-o pe sora ta să stea cu mine până ce se rezolvă totul.

Ochii Gabriellei se măriră cât cepele.

– Vicky și Lucy sunt aici?

El încuviință din cap.

– Au primit unul dintre dormitoarele libere.

– Când? Părea uluită. Adică...

– Nu am putut să le las cu bună știință în locul ăla, așa că m-am întors după ele ieri-seară.

Pe gene i se adunară lacrimi.

– Mulțumesc.

Vocea ei era stinsă, iar el își dădu seama cât de abătută părea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nu mă lasă să o fac, zise ea abia respirând. M-am întâlnit cu Fielding și refuză să rupă logodna. Ochii ei se plimbară prin cameră de parcă spera să găsească soluția necazurilor ei ascunsă într-un colț al salonului. Mereu s-a mândrit cu faptul că el e câștigătorul, este foarte hotărât ca noi doi să ne căsătorim.

Raphe se încordă. Mintea lui deja complota și plănuia. Se adresă surorilor lui, care își pierduseră zâmbetele binevoitoare din cauza tonului neliniștit al Gabriellei.

– Cred că vă așteaptă cărțile în bibliotecă, sublinie el.

Nu mai zăboviră, amândouă salutând-o scurt pe Gabriella în timp ce ieșeau. Ușa se închise în urma lor.

– Dă-mi voie să te ajut, zise Raphe, reprimându-și furia contra lui Fielding.

– Cum?

I se strânse inima când simți suferința din vocea ei. Ura faptul că ea se simțea așa de neajutorată. Îi ura pe Fielding și pe părinții ei și toată înalta societatea.

Analizând opțiunile, el îi întâlni privirea.

– Cred că eu și el trebuie să stăm de vorbă.

– Poftim?

– Fielding e un nemernic lacom, care trebuie pus la locul lui.

Ochii Gabriellei se măriră.

– Cum? Ce vei face exact...

– Sunt ducele de Huntley, Gabriella, și al naibii să fiu dacă-l voi lăsa să mă învingă din moment ce eu am puterea să-l zdrobesc precum un țânțar.

– Oh!

Ea își mușcă buzele, ochii alunecându-i spre el, până când Raphe simți căldura fierbinte a privirii ei de parcă era însuși soarele. Îl ardea până în străfunduri.

– Gabriella!

– Hm?

– Vino aici!

Tonul lui erau autoritar – ducal –, ca al unui comandant.

O secundă mai târziu, ea alunecă în brațele lui, topindu-se într-un sărut mocnit, care îl topi complet. Îi smulse toate scuturile de apărare până când nu-i rămase decât să șoptească adevărul care îi curgea prin vene de când ea îi se declarase iubirea cu o zi înainte.

– Și eu te iubesc, Gabriella. Cu toată inima. Te iubesc!

Ea rămase complet nemișcată, lăsându-se pe spate ca să-l poată vedea mai bine. Ochii îi tremurau de emoție, iar buzele i se deschiseră când întrebarea alunecă spre el:

– Serios?

Ridicându-și mâna, el îi mângâie părul, dând la o parte o șuviță rebelă, apoi coborî spre obraz ei. Încuviințând din cap, îi spuse simplu:

– Mi-ai cucerit inima. Se aplecă și o sărută blând, lipindu-și moale buzele de ale ei în vreme ce șoptea: Sunt al tău.

Brațele lui o cuprinseră, ținând-o aproape, într-un schimb tăcut de emoții. Pentru câteva clipe, necazurile lor dispărură și erau doar ei doi – el ținând-o în brațe pe femeia pe care o iubea.

Dar asta nu putea dura pentru totdeauna. Nu dacă voiau să obțină ceea ce își doreau. Așa că se îndepărtă de ea și spuse:

– Ar trebui să-ți petreci după-amiaza cu sora ta. Mă ocup eu de Fielding.

– Dar...

– Nu te certa cu mine pe tema asta, Gabriella.

Ea ezită un moment și apoi încuviință din cap.

– Promite-mi doar că nu o să-l rănești!

Maxilarul lui Raphe se încordă, iar pumnii i se strânseră.

– Îți promit să nu-l atac în nici un fel. Dacă nu mi-o cere el.

– Ce înseamnă asta?

Îl urmă afară, în hol.

– Pierson, zise el, chemându-și majordomul. Poți, te rog, să o anunți pe Lady Victoria că sora ei este aici și vrea să o vadă?

Majordomul se grăbi să plece, lăsându-l din nou singur cu Gabriella.

– Raphe? întrebă ea pe un ton precipitat. Ce ai de gând să faci?

– Nimic din ce nu își dorește contele. O să-l las pe *el* să decidă cum se termină asta.

Ea își puse mâna pe brațul lui.

– Te rog, ai grijă!

Grija ei pentru el era înduioșătoare.

– Desigur. Auzi pașii lui Pierson, care se apropia. Acum du-te la sora ta! Sunt sigur că aveți multe de discutat.

Câteva minute mai târziu, Gabriella era în brațele surorii ei, îmbrățișând-o de parcă îi era teamă că putea să fie un vis ce urma să se destrame. Nu avea cuvinte pentru ceea ce făcuse Raphe. O salvase pe Victoria, iar acum avea să încerce să o salveze pe ea. Poate că sentimentul de iubire era prea puțin ca să descrie ce simțea pentru el. Mai degrabă îl adora din tot sufletul.

– Lucy doarme? o întrebă Gabriella pe Victoria, desprinzându-se din îmbrățișare.

– De ce nu vii să vezi singură? îi ceru sora ei.

Dându-se la o parte, îi făcu semn să pășească mai mult în dormitor.

Lucy stătea pe o cuvertură groasă întinsă pe podea, iar în degetele grăsuțe ținea o jucărie pentru bebeluși și dădea din picioare.

– Seamănă așa de mult cu tine! zise Gabriella lăsându-se pe vine lângă Lucy.

Fetița gânguri, întinzând o mână spre Gabriella, care îi oferi instinctiv un deget.

– Apucă destul de ferm, râse ea, neputând să-și rețină afecțiunea pe care o simțea deja pentru acea mică ființă.

– Ea este cea mai importantă parte din viața mea acum, zise Victoria, alăturându-i-se pe podea. N-am știut niciodată că este posibil să iubești altă persoană așa de mult. Ceea ce arată cât de mult

am greșit și ce proastă am fost când a venit vorba de Connolly. Ce am simțit pentru el nici nu se apropie de ceea ce simt acum.

Își coborî capul și sărută blând fruntea lui Lucy.

– Și Ben? întrebă Gabriella. Ce simți pentru *el*?

Pe buzele Victoriei apăru un zâmbet ironic.

– Îți spun dacă îmi spui și tu ce se întâmplă între tine și Huntley.

Retrăgându-și degetul din mâna lui Lucy, Gabriella se uită în ochii curioși ai surorii ei și îi spuse adevărul.

– Îl iubesc, Vicky. Asta-i tot, serios, deși realitatea este mult mai complicată decât aș fi crezut eu că poate fi.

– Asta-i o veste minunată, Gabby! Sunt așa de fericită pentru tine! Cum Gabriella nu spuse mai multe, ea ridică o sprânceană. El nu simte la fel pentru tine?

– Oh, nu! clătină Gabriella iute din cap. Nu este vorba de asta. Este vorba de toate obstacolele pe care le avem de înfruntat. Sunt îngrijorată că lucrurile nu vor ieși cum vrem noi, că nu vom putea fi împreună.

– Este vina mea. Dacă aș fi rămas și m-aș fi măritat cu Bellmore, așa cum trebuia, ai fi avut mai multă libertate să te măriți cu Huntley. Clătină din cap. Îmi pare așa de rău, Gabby. Am făcut o greșeală îngrozitoare.

– Ai crezut că îl iubești.

– Nu. Nu am crezut, Gabby. Acum când știu cum se simte dragostea. A fost doar o atracție fără importanță și am permis acestei dorințe să câștige în fața rațiunii.

– Măcar acum îi ai pe Lucy și pe Ben, zise Gabriella în speranța că îi oferă alinare.

– Da. În privința asta, nu am nici un regret. Ben este un om bun. Sunt sigură că vom fi foarte fericiți împreună. Dar a fost o luptă să ajung aici, în acest punct. Au fost momente când mi-am pierdut speranța, când eram sigură că voi muri săracă, nefericită și uitată. Așa că nu-ți pierde speranța, Gabby! Huntley este un duce bogat, iar voi doi vă iubiți. Deja ai mai mult decât aveam eu când m-a părăsit Connolly.

Încurajată de cuvintele ei, Gabriella încercă să lase grijile deoparte și să se bucure de compania surorii ei înainte ca Raphe să se întoarcă.

*

Ajungând la casa Fielding, Raphe aşteptă ca lacheul să deschidă uşa trăsurii înainte de a coborî. În acea zi, avea să joace perfect rolul de duce, cu intenţia de a-i da de înţeles lui Fielding că nu putea să se joace cu el. Mai ales când venea vorba de Gabriella. Coborî şi urcă treptele de la intrare cu un pas vioi.

– Ducele de Huntley, îi zise el majordomului care-l întâmpină. Am venit să-l văd pe conte.

Două sprâncene voluminoase se uniră.

– Intraţi, vă rog, zise majordomul. Închise uşa în urma lui Raphe. Mă duc să văd dacă Excelenţa Sa este acasă.

– Ar face bine să fie, rosti Raphe ca pentru el.

Majordomul ori nu-l auzi, ori pretinse că nu-l aude şi plecă, revenind câteva clipe mai târziu cu o expresie tensionată.

– Scuzele mele, Excelenţă, dar contele se pare că a ieşit.

Raphe simţi că-l strânge haina când i se tensionară muşchii.

– Atunci îl aştept să revină.

– Eu... ah... bineînţeles. Părea nesigur. Poate că ar trebui să luaţi loc în salon. Vă pot aduce nişte ceai.

– Mulţumesc.

Îi permise servitorului să-l conducă într-o încăpere frumoasă cu mobilă fusiformă, prea fragilă pentru un bărbat de statura lui. Aşa că se aşeză lângă şemineu şi aşteptă ca majordomul să plece.

Trei secunde mai târziu, Raphe era înapoi pe hol şi se îndrepta spre partea casei unde îl văzuse pe majordom ducându-se mai devreme. Băgând capul pe fiecare uşă pe lângă care trecea, îl găsi într-un final pe conte în bibliotecă.

Aşezat într-un fotoliu, contele ridică ochii din ziarul pe care-l citea când Raphe intră în cameră.

– Ce...

– Deci eşti un mincinos, spui că nu eşti acasă când de fapt eşti! Se aşeză vizavi de Fielding. Mai rău de atât, ţi-ai pus majordomul să mintă pentru tine. Aplecându-se, îşi privi adversarul. Eşti destul de laş, nu crezi?

Fielding puse ziarul deoparte şi miji ochii la Raphe. Buzele începură să i se curbeze într-un mârâit neatrăgător, care trăda incapacitatea de a se controla.

– Ar trebui să te dau afară pentru insolenţa ta. Cum îndrăzneşti să intri în casa mea fără invitaţie?

Un zgomot brusc anunţă sosirea majordomului.

– Milord, icni bărbatul când îl văzu pe Raphe. Îmi pare așa de rău! L-am condus pe Excelența Sa în salon, dar...

– Nu te mai deranja, Norton. Sunt conștient de defectele ducelui. Din păcate, acestea sunt greu de ignorat. Flutură mâna spre servitor, făcându-i semn să plece. Ne poți lăsa acum.

Raphe privi cum majordomul tulburat plecă, cerându-și din nou scuze, înainte de a închide ușa în urma lui. Clătinând din cap, își îndreptă din nou atenția spre Fielding.

– Ești un nenorocit arogant. Știi asta?

Fielding mijii ochii.

– Ce preferi? Pistoalele sau săbiile?

– Nici una.

– Acum cine e lașul? Fielding nu așteptă ca Raphe să răspundă. Adăugă rapid: Educația și creșterea mea sunt superioare, Huntley. Asta nu-i aroganță, este un simplu fapt.

– Cu toate astea, sunt mai sus decât tine. Raphe își permise un rânjet. Amuzant, nu crezi?

– Foarte.

Raphe îl studie pentru o clipă. Oh, ce i-ar fi plăcut să șteargă expresia de aroganță de pe chipul luminos! Scrâșni din dinți, pregătindu-se pentru luptă.

– Rupe logodna cu Lady Gabriella!

– Ca să o iei tu? îl luă Fielding peste picior, lăsându-se pe spate și încrucișând picioarele. Asta nu se va întâmpla niciodată.

– Nu? Raphe se abținu. Nici dacă spun lumii cum ai păcălit-o? Ce vor spune oamenii dacă află că ea nu e a fost niciodată de acord să se mărite cu tine și că o ții ostatică, folosindu-te de teama ei de scandal și de necazul familiei, în lăcomia ta de a pune mâna pe averea ei?

În colțul gurii lui Fielding tresări un mușchi.

– Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

– Adevărat. Dar ești dispus să-ți asumi acest risc?

– Repet: pistoale sau săbii? Ne întâlnim la răsărit. Învingătorul o ia pe Lady Gabriella.

– Pari destul de sigur de rezultat.

– Sunt conștient de abilitățile mele cu ambele arme. Se strâmbă disprețuitor. Vei pierde.

Înclinând capul, Raphe în sfârșit zâmbi.

– Aroganța, Fielding. Asta te va pierde. Chipul contelui se coloră într-o nedorită nuanță de roșu. Deschise gura de parcă voia să spună

ceva, dar Raphe continuă: Cea mai mare greșeală pe care o poți face într-o luptă este să îți subestimezi adversarul. Dar adevărul este că eu sunt în avantaj.

– Cum?

– *Tu* m-ai provocat pe *mine*, Fielding! Asta înseamnă că eu aleg cum o facem. Dar nu o să tragem cu pistoalele și nu o să ne duelăm cu săbiile. Ne vom folosi pumnii.

– Poftim? E absurd, Huntley. Nimeni nu se duelează cu pumnii!

– Întotdeauna există un început pentru ceva, Fielding.

Zâmbetul lui Raphe se lărgi până când ajunse un rânjet.

Bănuia că la asta avea să se ajungă dacă îl provoca pe conte și chiar așa se întâmplase. Dar contele nu mai părea atât de sigur pe el cum fusese cu o clipă în urmă.

– Și, din moment ce tu ești cel care m-a provocat, eu aleg și termenii, și pumnii, în seara asta la Gentleman Jackson's. Doar dacă nu cumva vrei să dai înapoi.

– Să dau înapoi?

În ochii lui Fielding se citea clar panica.

– Gândește-te! Sunt mai înalt și mai mare decât tine. Mă antrenez zilnic ca să fiu în formă fizică, în timp ce tu pari genul de bărbat care crede că sportul înseamnă să te duci la o plimbare în parc. Am luptat cu muncitori duri, care voiau să-mi zboare capul de pe umeri și chiar am câștigat de fiecare dată. Nu face greșeala de a mă înfrunta în ring din cauza mândriei. Lăsându-se pe spate, îi susținu privirea lui Fielding. Oricum o pierzi pe Lady Gabriella, dar poți alege să pleci și să eviți umilința de a pierde în fața mea, dar și a unei mulțimi.

Mai fu nevoie de zece minute ca Raphe să-l convingă pe Fielding că probabilitatea de a câștiga împotriva lui era prea mare și ca încăpățânatul conte să fie, în sfârșit, de acord să se retragă. Nu strânse mâna pe care Raphe i-o întinse și nu răspunse la salut. Privirea lui încruntată îl urmă pe Raphe ca o umbră întunecată până când ieși din casa Fielding cu speranța de a nu mai avea de-a face cu contele niciodată.

Dar plăcerea victoriei asupra lui Fielding fu repede înlocuită de o nouă îngrijorare în momentul în care ajunse acasă, iar Richardson îi înmână o scrisoare.

Oftând, Raphe se așeză și citi scrisoarea abia lizibilă. Apoi întrebă:

– Lady Gabriella mai este aici?

– Este în camera de muzică împreună cu surorile dumneavoastră și cu Lady Victoria, îi zise Richardson.

– Aș vrea să-i spun cum a decurs vizita mea la Fielding. Și va trebui să-i spun și despre asta, zise el împungând cu degetul în scrisoare în vreme ce se lăsa pe spate în scaun. O poți ruga să vină să mă vadă?

Ea sosi câteva momente mai târziu, cu un zâmbet precaut pe buze.

– Cum a mers?

Ridicându-se în picioare pentru a o întâmpina, Raphe ocoli biroul și îi prinse mâinile în ale lui.

– Ai scăpat de el. Rupe logodna.

Ea oftă ușurată.

– Cum?

Îl privea de parcă făcuse un miracol, iar el se gândi că într-un fel poate chiar făcuse.

– L-am insultat, m-a provocat la duel și l-am amenințat că-i dau bătaia pe care o merită.

Ochii ei se măriră, buzele i se deschiseră și apoi dintr-odată izbucni în râs, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui și sărutându-l de mai multe ori pe obraz. Oricât de mult dorea să se abandoneze momentului – să închidă ușa biroului și să-i arate ce însemna pentru el să fie a lui –, Gabriella trebuia să afle vestea pe care tocmai o primise. Așa că se retrase, desfăcându-i brațele ei din jurul gâtului și îi întâlni privirea veselă.

– Trebuie să știi ceva, zise el. Meciul de box despre care ți-am spus va avea loc într-o săptămână și jumătate. Nu există cale de ieșire. A fost confirmat.

Amintirea a ceea ce era în joc o făcu pe Gabriella să devină tensionată. Dar numai pentru o secundă. Îngropându-și temerile undeva adânc în ea, își îndreptă umerii, hotărâtă să facă lucrul corect și să stea alături de el.

– Aș vrea să vin să văd. Dacă îmi permiți.

În ochii lui se citi surprinderea. Se uită la ea.

– Nu ar fi deloc potrivit ca o lady să participe la un astfel de spectacol. Iar eu niciodată nu aș... oricât de mult apreciez sprijinul tău, eu niciodată nu aș...

– Boxul a fost o parte foarte importantă din viața ta până de curând. Mi-ar face plăcere să fiu acolo, nu doar pentru sprijin, ci și ca să văd acea parte din tine.

– Părinții tăi nu vor fi niciodată de acord.

– Nu trebuie să afle, îi zise ea curajoasă.

Iubirea ei pentru el – pentru acest bărbat care făcuse așa de multe pentru ea – o făcea să simtă că a fi acolo alături de el era cel mai important lucru din lume; mai important decât părerile părinților ei, mai important decât aprobarea societății și mai important decât propria ei reputație. Nu exista nici un lucru pe care să nu-l sacrifice pentru el. Ar fi mers prin foc dacă trebuia. Așa că-i spuse pe un ton ferm:

– Dar, chiar dacă ar afla despre asta, nu mi-ar păsa. Aceasta este o parte importantă din tine, iar eu refuz să întorc spatele acestui lucru.

El o privi îndelung, așa de pătrunzător, încât ea simți cum i se înmoaie genunchii și îi amorțește mintea, gândindu-se că poate spusese ceva greșit. Tocmai începuse să-și repete vorbele în gând, când el zise pe un ton grav:

– Ai idee de cât de incredibilă ești?

În ochii lui se aprinse admirația. Dar mai era ceva foarte profund, o căldură tandră, care o făcu să se topească pe interior.

Incapabilă să articuleze un cuvânt, Gabriella tăcu. Ceasul ticăia puternic pe biroul lui Huntley. El își îndoi degetele, iar gâtul îi pulsa ca și cum ar fi vrut să controleze un tumult interior.

– Ar fi prea periculos pentru tine să fii acolo, zise el într-un final. Mulțimea poate fi imprevizibilă.

– Nu trebuie să fiu în mijlocul ei. Pot să stau pe margine.

– Gabriella!

Numele îi fu rostit cu o asprime care-i aminti imediat de sărutările fierbinți și de degetele care o mângâiau cu blândețe.

– Da? întrebă ea, conștientă de propriul ton răgușit.

El trase aer în plămâni, iar pieptul i se umflă. Cu maxilarul încordat, se mișcă spre ea, micșorând distanța cu pași precișI. Își puse mâinile pe umerii ei, producându-i o fierbințeală lentă, care îi slăbea membrele. Se lipi instinctiv de pieptul lui, simțind nevoia de apropiere și de sprijin. Brațele lui puternice îi cuprinseră talia, ținând-o posesiv, lucru care o făcu să se simtă incredibil de prețuită.

– Dacă ai păți ceva, îi murmură el pe creștetul capului, nu mi-aș ierta-o niciodată. De fapt, probabil m-ar omorî.

Gabriellei i se puse un nod în gât, iar stomacul i se strânse când înțelese cuvintele lui. Iubirea lui pentru ea era la fel de profundă ca a ei pentru el. Nimic altceva nu ar fi trezit o asemenea îngrijorare pentru siguranța ei. Voia să o știe în protejată. Dar ea nu avea să-i permită să o țină la distanță. Nu acum, când alesese să își petreacă tot restul vieții alături de el.

– Richardson va fi acolo să te încurajeze? Pot merge cu el.

El o strânse puternic și apoi îi dădu drumul.

– De ce trebuie să fii așa de încăpățânată?

– Pentru că te iubesc, Raphe, și pentru că îmi fac griji pentru siguranța ta la fel cum tu îți faci griji pentru mine. Trebuie să fiu acolo să văd meciul, nu să stau acasă și să mă gândesc la rezultat. O să înnebunesc dacă fac asta!

Raphe îi susținu privirea până când Gabriella simți cum dragostea lui pentru ea îi curge prin vene. Apoi Raphe încuviință din cap.

– Dacă și Coventry este de acord să vină, ca să ai doi bărbați care te păzesc, mă voi gândi.

– Mulțumesc!

Înclinându-și capul pe spate, ea se uită la chipul lui frumos. Era după-amiază târziu; trecuseră ore bune de când se bărbierise de dimineață. Pe maxilarul lui începeau să se vadă urme de barbă. Gabriella își trecu degetele peste ea, simțind un fior de energie în degete din cauza asprimii. Tânjea să adâncească legătura dintre ei, să-i ofere totul. Fără granițe. Dar acum se aflau în biroul lui, într-o casă plină de servitori și de surori – ale lui *și* a ei.

– Nu promit nimic, o avertiză el.

Ea încuviință din cap pentru a-i alunga îngrijorarea. Dar era sigură că avea să se afle acolo pentru el când urma să se înfrunte cu adversarul într-un meci care avea să intre probabil în istorie drept cel mai memorabil disputat vreodată. Era convinsă că el avea să câștige și nu voia să piardă acel moment alături de el.

El îi căuta privirea.

– Gabriella!

Mâna lui alunecă spre ceafa ei, sprijinind-o în timp ce se apleca tot mai aproape, mirosul lui transmițându-i un fior de anticipare. Apoi buzele lui le atinseră pe ale ei, forța și vitalitatea lui curgeau prin ea, în vreme ce el își apăsa mâna pe partea de jos a spatelui

ei și le unea. Era tot numai forță și masculinitate – corp ferm, gesturi dure și pasionale, așa cum ea nu își permisese niciodată să viseze.

– Mă distragi, murmură el sărutând-o pe linia maxilarului. Mă faci să vreau imposibilul.

Ea icni, în timp ce dinții lui îi zgâriau lobul urechii cu o mușcătură blândă.

– Vom face să fie posibil, promise ea.

Cu un geamăt gutural, el îi mușcă umărul de parcă voia să-l marcheze ca fiind al lui. Ei îi fu imposibil să ignore fiorul, focul pe care îl aprinse și care producea o căldură mocnită în venele ei. Trezi în ea o sete lipsită de regrete, pe care doar el o putea stinge.

– Te doresc.

– Iar acum *vei* fi a mea, Gabriella! Pronunță promisiunea cu convingere. Dar... Se îndreptă și privi în jos spre chipul ei, în timp ce degetul lui mare îi urmărea buzele umflate din pricina sărutului. Trebuie să mai așteptăm puțin, oricât de greu ar fi.

Vrând parcă să sublinieze adevărul din afirmația lui, ușa biroului se deschise exact în acel moment.

– Oh! Era Amelia, care venise în căutarea fratelui ei. Eu...

Dându-i drumul Gabriellei, Raphe se îndepărtă de ea pentru a păstra distanța cuvenită între ei.

– Da? întrebă el, adresându-se surorii lui.

Un zâmbet malițios se formă pe buzele Ameliei. Gabriella roși.

– Spune-mi, te rog, că voi doi ați căzut de acord să vă căsătoriți, zise ea fără vreo introducere. Asta ar face... Arătă spre ei doi... Să vă fie mult mai ușor.

Raphe aruncă o privire spre Gabriella, apoi se uită la sora lui.

– Voiai ceva? întrebă el ignorându-i comentariul.

– Da, zise ea, încruntându-se nemulțumită. Eu și Juliette am vrea să mergem la croitoreasă ca să putem comanda rochiile pentru balul pe care vrem să-l găzduim.

– Găzduiți un bal? întrebă Gabriella, uitându-se la Raphe.

– Amelia a sugerat, iar eu am fost de acord după ce ea și Juliette m-au tot bătut la cap că au debutat și nu au unde merge, explică el.

– Ei bine, zise Gabriella, cred că este o idee minunată, ocazia perfectă ca voi toți să faceți o impresie bună tuturor.

– Deci putem să mergem? întrebă Amelia. Cred că va fi nevoie de cel puțin o săptămână ca rochiile pe care le comandăm să fie gata.

Ciupindu-și puntea nasului, Raphe oftă.

– Am vorbit deja despre asta. Nu-mi place ideea ca Julie să iasă în locuri unde există riscul să luați vreo boală.

– Ești un cap sec, îi zise Amelia supărată.

– Chiar sunt? ripostă el. Din câte îmi amintesc, Julie a luat pojarul ultima dată când am ieșit în oraș și a fost foarte bolnavă din cauza asta.

– Nu știi că l-a luat atunci. L-ar fi putut lua din St. Giles înainte să ne fi mutat aici. Dacă-ți amintești, acolo a fost o epidemie de pojar în urmă cu câteva luni. Poate că a durat mai mult să apară simptomele.

– Nu s-a aventurat niciodată afară cât am locuit acolo, zise Raphe. Așa că nu văd cum l-ar fi putut lua.

– Nici eu, îi spuse Amelia sumbră. Ideea este că nu o poți ține încuiată ca pe un prizonier doar pentru că îți este teamă că s-ar putea îmbolnăvi.

– Mă tem să nu o pierd pentru că nu am protejat-o. Nu este la fel de puternică precum ești tu, Amelia, interveni Raphe.

Tremurul din cuvintele lui trăda o vulnerabilitate care ajunse direct la inima Gabriellei.

– Știu asta. Și Julie o știe. Sfinte Dumnezeule, Raphe, am mai trecut prin asta de zeci de ori! La un moment dat, va trebui să-i dai libertatea să-și trăiască propria viață, indiferent de pericole.

– Are dreptate, șopti Gabriella, atrăgându-i atenția. Surorile tale au debutat. Merită să poată merge la cumpărături împreună ori să viziteze muzeele, să se bucure de o plimbare cu trăsura în parc, la fel ca alte tinere domnișoare. Le va ajuta dacă sunt văzute – intenția ta este ca ambele să se mărite, nu?

El rămase acolo un moment îndelungat, de parcă nu se putea decide dacă trebuia să-i frângă gâtul că se băgase sau să intre într-o stare de panică. Până la urmă, încuviință scurt din cap.

– Ai dreptate, zise el. Se întoarse spre Amelia. Am permis unei experiențe tragice să mă conducă. Nu a fost vina voastră și... Resemnat, își încovoie umerii. Nici vina mea nu a fost. Făcu o pauză să-și revină și adăugă: Pur și simplu s-a întâmplat. Tu și Julie ați suferit suficient din cauza asta. Mai ales Julie. Așa că, dacă vreți să ieșiți împreună, duceți-vă!

Amelia aproape că țipă și i se aruncă în brațe.

– Oh, mulțumesc, Raphe! Mulțumesc foarte mult!

– Luați trăsura, îi zise el, și cereți unei servitoare și unui lacheu să vă însoțească. Se uită la Gabriella. Uit ceva?

– Să fiți acasă nu mai târziu de ora 6, zise ea, simțindu-se precum cealaltă jumătate a unui cuplu de părinți. Și rămâneți în Piccadilly astăzi. Acolo veți găsi cu ușurință ce aveți nevoie.

Amelia nu mai așteptă ca Raphe să se răzgândească. Fu repede de acord cu toate condițiile și plecă în grabă.

– Voi fi îngrijorat până când se întorc, zise Raphe încet.

– Da, dar ai făcut ce trebuia. Amândouă sunt suficient de mari să se descurce singure.

El tresări la asta.

– Eu doar...

– Știu, zise ea luându-i mâna și strângând-o. Dar Amelia are dreptate. Nu mai poți continua așa. Surorile tale au propriile vieți de trăit.

Trăgând-o mai aproape, își coborî capul spre al ei și o sărută repede.

– Mulțumesc că m-ai ajutat cu asta.

Ea îi zâmbi.

– Mulțumesc că m-ai lăsat.

Capitolul 28

– Peste vreo două săptămâni găzduiesc un bal, îi zise Raphe lui Coventry două zile mai târziu, în timp ce beau ceva în biroul lui Coventry.

– Da. Am primit invitația. Mulțumesc.

– Este o ocazie pentru mine să-mi dovedesc valoarea – să arăt aristocrației că nu sunt un nimeni care tocmai a venit de pe stradă.

– Pretinde vreunul că-ți cunoaște trecutul? întrebă Coventry încruntat.

Pe măsură ce-l cunoscuse pe duce mai bine, îi dezvăluise legăturile sale cu St. Giles și cu Guthrie. Își asumase un risc, dar știuse că nu aveau să fie niciodată prieteni adevărați dacă nu-i povestea despre partea asta a vieții lui. Și, în loc să fie îngrozit, ducele îl aplaudase

pe Raphe pentru „realizările curajoase", mergând așa de departe, încât îi sugerase să-i arate cândva unde crescuse.

– Nu, îi răspunsese Raphe la întrebare, dar mă gândesc să fiu onest cu Warwick.

Coventry ridicase din sprâncene.

– Asta-i un risc.

– Știu, fusese Raphe de acord. Dar are deja o părere greșită. M-a acuzat că sunt un impostor și m-a asigurat că intenționează să descopere adevărul. Cred că ar fi mai bine dacă i l-aș spune eu singur.

Ducele își înclinase capul.

– Poate.

– Știu că ține la siguranța Gabriellei. Dacă îl pot convinge că o iubesc, cred că s-ar putea să am o șansă.

– Și dacă nu? întrebă Coventry. Scoția este o opțiune?

Cufundându-se în fotoliu, Raphe se gândise la întrebare.

– Nu sunt sigur. Cred că Gabriella merită ceva mai bun.

– Ce-ai făcut?

Postura lui Warwick era mai rigidă decât o văzuse vreodată Gabriella. Tocmai intrase în salon, unde ea lua ceaiul cu mama și cu mătușa ei, iar acum se uitau la el.

– La... la ce te referi? întrebă ea, cu ceașca tremurând ușor pe farfurioara pe care o puse deoparte.

– Fielding tocmai a fost în vizită, pufni el.

– Fielding e aici? întrebă mama Gabriellei uitându-se spre ușă.

– *A fost* aici, zise Warwick. Și m-a informat că ai vrut să rupi logodna cu el, Gabriella, iar el a fost de acord să-ți îndeplinească dorința. Nimic din ce am spus nu l-a putut face să se răzgândească. Nimic!

Un val de ușurare și exaltare o străbătu, chiar dacă încăperea se cufundă în tăcere. Era oficial. Logodna ei cu Fielding se terminase. Se simțea euforică!

– Ce vrei să spui? rosti sacadat Lady Warwick, pe un ton care putea rupe gâtul unei vipere.

Îi aruncă Gabriellei o privire de gheață, plină de dezaprobare.

– Așa este cel mai bine, le zise Gabriella părinților ei, care erau cu adevărat furioși. Am obosit să fiu împinsă și manipulată să fiu cine nu vreau să fiu, să-mi fie viitorul planificat de alți oameni.

– Adică de noi? întrebă încordat Warwick.

– Niciodată nu mi s-a permis să fiu așa cum am vrut.

– Suntem părinții tăi, îi zise tăios Lady Warwick. Noi știm ce este mai bine pentru tine.

– Da? întrebă Gabriella. Chiar știți?

– Normal că știm, rostiră amândoi la unison.

– De aceea mă simt ca o marionetă? Pentru că voi știți mai bine? În ultimul an, mi s-a zis ce să port, cu cine să vorbesc, la ce petreceri să merg și cu cine să mă mărit. M-ați influențat în toate privințele fără să mă întrebați o dată dacă este ceea ce vreau *eu*.

Lady Warwick râse nervos.

– Bineînțeles că asta vrei.

– Știi că nu este adevărat, îi zise Gabriella serioasă. Este ceea ce vreți *voi*.

– Da, așa este, vorbi Warwick. Am vrut să îngropăm efectele prostiei surorii tale, aliniindu-ne cu cea mai respectabilă familie existentă. Nu doar de dragul nostru, ci și pentru tine. Chipul lui era ca de piatră. Și al naibii să fiu dacă o să te las să te măriți cu un ticălos bun de nimic, pentru că despre asta-i vorba, nu-i așa, Gabriella? Este vorba de vecinul acela țopârlan lipsit de merite!

– Ai grijă, tată!

Gabriella se uită la tatăl ei, iar când făcu asta, îl văzu cum făcu ochii mari, gest ce putea fi definit drept o nouă conștientizare. Vedea respect, poate și un pic de teamă, de parcă dintr-odată își dăduse seama că ea era capabilă de mai mult decât să fie o monedă de schimb. Duritatea din vocea ei reușise să facă asta, dându-i un sentiment de siguranță pe care nu-l mai simțise înainte. Îi întări hotărârea și o făcu să se simtă în stare să înfrunte orice dacă premiul câștigat era Raphe.

– Ești îndrăgostită de el, zise Warwick. Ești îndrăgostită de Huntley.

Soția lui icni, de parcă era cel mai absurd lucru pe care îl auzise vreodată.

„Puteam la fel de bine să nu fiu", hotărî Gabriella fără resentimente.

– Da, răspunse ea.

Nu avea să o nege. Din contră, voia să strige în gura mare, să știe toată lumea că găsise curajul să lupte pentru ceea ce voia.

– Dar îl cunoști? întrebă Warwick. Ți-a spus tot ce avea de spus despre trecutul lui? Că a lucrat ca simplu muncitor la docuri?

– Mi-a spus tot, tată.

– Deci știi că este cunoscut în St. Giles ca boxer cu mâinile goale pentru Carlton Guthrie?

– Oh, Doamne! murmură mătușa Caroline.

Fu primul lucru pe care-l spuse de când intrase Warwick în salon.

Lady Warwick își făcu semnul crucii, ceea ce era destul de ciudat. Până la urmă, nu era catolică.

Gabriella se uită la tatăl ei cu și mai multă furie.

– Ai continuat să-l investighezi, sperând să găsești vreun secret teribil pe care să-l folosești împotriva lui. Ei bine, știu exact ce fel de om este. Știu ce viață dificilă a avut și, dacă mai ai vreun pic de bunătate în tine, o să abandonezi subiectul înainte de a distruge cel mai nobil și onorabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Gabriella...

– Mă *voi mărita* cu el, zise ea întrerupând vocea insistentă a mătușii ei. Mâinile îi erau împreunate în poală și unghiile înfipte în palme. Cu sau fără binecuvântarea ta.

– Deși cred că amândoi preferăm să o avem, vorbi o voce groasă din ușă.

Gabriella se însenină când își întoarse capul spre bărbatul care îi furase inima. Stătea în spatele majordomului, gata să fie anunțat.

– Huntley! Zâmbetul îi apăru imediat pe buze când se ridică în picioare și se duse să-l întâmpine, spunându-i majordomului să plece. Ce cauți aici?

– Cred că a sosit momentul ca eu și tatăl tău să avem o mică discuție, zise el cu ochii sclipind de adorație și zâmbindu-i. Părul lui era un pic dezordonat, dar era unul dintre lucrurile pe care ea le iubea la el – abaterea de la normele sociale. Și mai este ceva, șopti el. Sora ta vrea să încerce să se împace cu ei. De dragul lui Lucy.

Gabriella se uită la el.

– Cum poate fi așa de iertătoare?

Colțul gurii lui se ridică.

– Pentru că dragostea pe care o simte pentru fiica ei este mai mare decât mândria. Se uită în ochii ei. Ai vrea să le spui tu sau...

Ea clătină din cap.

– Cred că tu ar trebui să o faci din moment ce tu ești cel care a salvat-o, iar părinții mei nu ar fi avut niciodată a doua șansă cu ea dacă nu erai tu. Când el încuviință, ea se întoarse spre tatăl ei. Tată, ducele de Huntley vrea să vorbească cu tine.

Warwick părea cumva nesigur. Lady Warwick se încruntă, lucru care o făcu pe Gabriella să se rușineze. Mătușa ei însă părea să-și dorească să aibă iarăși 20 de ani și să fie disponibilă pentru a primi atenția lui Huntley. Gabriella nu se putu abține să nu zâmbească. Îi cunoștea șarmul irezistibil.

– Prea bine, zise Warwick în cele din urmă. Să mergem în biroul meu.

Capitolul 29

– Luați loc, zise Warwick invitându-l pe Huntley în biroul lui și închizând ușa în urma lor.

Raphe se așeză și îl urmări cum se îndreaptă spre o masă îngustă aflată lângă un perete, pe care se afla o tavă plină de carafe.

– Bănuiesc că această conversație necesită ceva tare.

– S-ar putea, fu Raphe de acord. Eu aș vrea un coniac, vă rog.

Îndreptându-se spre propriul scaun un minut mai târziu, Warwick așeză în fața lui Raphe un pahar înainte de a se așeza.

– Știți că Gabriella nu mai este logodită cu Fielding?

– Da, zise Raphe. Alese să nu dezvolte, din moment ce, dacă ar fi făcut asta, nu l-ar fi ajutat cu nimic. În schimb, spuse: Ținând cont de asta, aș vrea să vă cer să vă reconsiderați poziția în ceea ce privește cererea mea de a o curta.

Sprijinindu-se în scaun până când pielea scârțâi, Warwick îl privi pe Raphe, evaluându-l.

– Nu am încredere în dumneavoastră, zise el după un îndelung moment de tăcere. După spusele omului pe care l-am angajat să vă investigheze, ultimul loc unde ați locuit a fost undeva în St. Giles. Tot el mi-a zis că aveți legături cu Carlton Guthrie – un bărbat care este suspectat a fi în spatele a tot felul de crime. Ceea ce pentru mine înseamnă că nu puteți fi cine susțineți că sunteți. Nici un moștenitor al unui ducat nu ar putea să coboare așa de jos.

Nederanjat de insistența lui Warwick de a descoperi adevărul, din moment ce se aștepta la asta, Raphe încuviință.

– Probabil că nici eu nu aș avea încredere dacă aș fi în locul dumneavoastră. Cu toate astea, v-aș cere să mă ascultați înainte de a trage concluzii eronate.

Sprâncenele lui Warwick deveniră liniare, iar pe frunte îi apărură riduri.

– Mereu m-am mândrit că sunt corect, deși trebuie să mărturisesc că fiica mea mi-a sădit niște îndoieli în minte în ultima vreme în această privință. Se pare că într-adevăr vă place. Încrucișându-și degetele peste haină, își înclină capul pe spate și-și ţuguie buzele. Vă permit. De dragul ei.

Făcându-și curaj, Raphe își îndreptă umerii și spatele.

– Informațiile pe care le-ați descoperit despre mine până acum sunt adevărate. Mi-am petrecut ultimii cincisprezece ani în mahalale, încercând să supraviețuiesc și să-mi sprijin surorile.

– Continuați, zise Warwick mijind ochii.

– Tatăl meu s-a sinucis când eu aveam opt ani, lăsându-ne cu niște datorii imense. Apoi continuă, povestindu-i cum mama lui îi abandonase pe toți, iar el și surorile lui fuseseră dați afară din casă, despre disponibilitatea lui Guthrie de a-i ajuta atât timp cât Raphe plătea datoria tatălui său și despre moartea timpurie a surorii lui. Știu că trecutul meu va lăsa mereu o ușă deschisă către scandal, de aceea am spus că am crescut izolați în nord. Speram să explice lipsa noastră de maniere când eu și surorile mele am ajuns în casa Huntley. Amândouă merită să trăiască viețile pentru care au fost născute. Oftând adânc, apoi adăugă: Vreau să știți că am făcut tot ce am putut, ținând cont de circumstanțe.

Chipul lui Warwick rămase impasibil în timp ce Raphe povestea, cu excepția unei tresăriri ocazionale a colțului gurii. Ochii lui duri reflectau fie admirație, fie condamnare. Raphe nu fu sigur despre ce era vorba până când contele nu rosti cu o modestie surprinzătoare:

– Îndrăznesc să spun că vă datorez niște scuze, Excelență.

– Nu este nevoie, zise Raphe. Vă înțeleg complet neîncrederea față de mine. Mai ales când mi-am dat seama că nu era vorba doar de dorința de a-i asigura o căsătorie excelentă, ci încercați realmente să o protejați pentru a nu fi rănită.

Pe chipul lui Warwick se văzu o umbră, accentuându-i vârsta și o epuizare adusă de griji și de responsabilitate.

– Sora ei a încheiat o căsătorie regretabilă. Vreau să mă asigur că nu se întâmplă același lucru cu Gabriella.

– Înțeleg.

Simpatia cu care vorbi păru să-l alerteze pe Warwick. El pufni.

– Nu aveți cum.

– Ceea ce ne aduce la a doua problemă pe care doresc să o discut cu dumneavoastră... Cealaltă fiică a dumneavoastră, Victoria, a suferit mult din cauza bărbatului cu care s-a măritat – mai mult decât vă puteți imagina.

– De unde...

– Gabriella a primit recent vești de la ea.

– Nu știam. Ochii lui Warwick se umplură de emoție. De ce nu mi-a spus?

– Pentru că știe cât de furios ați fost și pentru că așa i-a cerut Victoria.

Respirând greu, Warwick păru să își piardă puterile. Se afundă în scaun și vorbi:

– Am fost distrus. Și da, am fost furios, deși mai mult pe Connolly. A profitat de Vicky și de mine în maniera cea mai vrednică de dispreț. Clătină dur din cap și ridică ochii spre Raphe. Am făcut singurul lucru acceptabil în acele circumstanțe. M-am asigurat că se căsătoresc.

– Dar el a abandonat-o, zise Raphe, privind cum chipul lui Warwick rămâne fără culoare și cum deschide buzele îngrozit. A luat toți banii pe care dumneavoastră i-ați dat și a lăsat-o singură, însărcinată cu copilul lui.

– Sfinte Dumnezeule! Cuvintele șoptite păreau o rugăciune tristă. Ar fi trebuit să vină la mine. De ce nu a făcut asta?

– Din cauza mândriei și a fricii, bănuiesc.

– Dar sunt tatăl ei! Vocea lui Warwick se stinse într-un final. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, o iubesc. Sfinte Dumnezeule! Cât de greu cred că i-a fost, cât de îngrozitor, înspăimântător și... Se ridică în picioare. Trebuie să merg la ea. Spuneți-mi unde este, vă rog, ca să o găsesc și să o aduc acasă!

Raphe se ridică și el.

– Este în siguranță, milord. Am adus-o la mine acasă.

Privirea lui Warwick alunecă spre ușă cu o emoție vie.

– Și copilul?

– Fiica ei este cu ea, desigur. Dar, înainte de a vă grăbi să le vedeți, ar trebui să discutăm problema cu calm. Când Warwick păru că nu este dispus, Raphe zise: Mi-am permis, la cererea ei, să mă ocup

de anularea căsătoriei. A fost obținută în baza uzului de fals din partea lui Connolly.

– Deci este liberă?

– Da.

Tensiunea din umerii lui Warwick se diminuă.

– Nu știu cum vă pot mulțumi.

– Nu este nevoie. Și apoi, s-ar putea să vreți să amânați mulțumirile până ce discutăm despre viitorul Victoriei. Nu vă va plăcea asta, dar, ținând cont de scandalul pe care întoarcerea ei în societate l-ar provoca, fiind o femeie nemăritată cu un copil, i-am făcut o ofertă pe care ea a ales să o accepte.

Îi povesti apoi lui Warwick despre Ben și poziția de îngrijitor în Gloucester, cu căsuța în care să trăiască cei doi.

– Prietenul acesta al dumneavoastră este dispus să-și asume responsabilitatea de a fi tată pentru copilul altui bărbat?

– O iubește. Și ea îl iubește pe el. Ar vrea să aibă șansa de a-și petrece viața împreună, fără disprețul aristocrației.

Warwick se lăsă înapoi în scaun. Oftă din greu.

– Nu știu ce să spun. Sincer, mă simt umil față de atenția și considerația pe care ați arătat-o față de familia mea. Ridicând privirea spre ochii lui Raphe, se uită un moment la el înainte de a spune: Dacă doriți să o curtați pe Gabriella cu intenția de a vă căsători cu ea, aveți binecuvântarea mea.

Bucuria înflori într-un val de căldură, care-l copleși pe Raphe.

– Mulțumesc, Warwick.

Întinse mâna când contele se ridică din nou în picioare. Își strânseră mâinile cu respectul nou găsit unul față de celălalt și băură pentru a cinsti viitorul. Cu privirea încețoșată, Warwick încuviință din cap.

– Soția mea va rămâne fără cuvinte când îi voi spune. Chicoti ușor, apoi făcu o pauză. Când o pot vedea din nou? Și domnul Thompson? Aș vrea să-l cunosc dacă el și Victoria se vor căsători.

– Într-un efort de a atrage cât mai puțin atenția asupra noastră, cred că o călătorie împreună la proprietatea mea din Gloucester ar fi cea mai bună cale. Acolo, ascunși de ochii curioși ai societății, veți avea intimitatea de care dumneavoastră și, mai important, *ea* aveți nevoie. Victoria vrea să se împace, dar să nu vă așteptați să se grăbească să alerge în brațele dumneavoastră. Există încă multă suferință și multe resentimente și are nevoie de răbdare, înțelegere

și căință din partea dumneavoastră și a soției dacă vreți să refaceți relația pe care bănuiesc că doriți să o aveți cu ea.

– Am fost un prost orb că am pus părerile și respectul celorlalți înainte fericirii propriei mele fiice! N-ar fi trebuit niciodată să o oblig să se mărite cu Connolly când mi-am dat seama ce fel de om era. Ar fi trebuit să găsesc o cale, o cale mai bună, fără să o sacrific pe Victoria ca un pion într-un joc de șah!

– Ar trebui să-i spuneți asta când o vedeți din nou. Este un bun început.

– Mulțumesc, Huntley, îi zise Warwick. V-am judecat greșit când ne-am întâlnit prima dată. Îmi cer scuze pentru asta.

– *Vă* mulțumesc. Din nou. Dar cred că s-ar putea să vă schimbați părerea despre mine.

Warwick ridică din sprânceană.

– De ce?

– Pentru că în curând intenționez să particip la un meci public de box și, dacă se află despre asta, scandalul va fi imens. Nu doar pentru mine, ci pentru oricine e asociat cu mine.

– Atunci trebuie să nu participați. Este singurul lucru normal...

– Nu. Am făcut o înțelegere cu Guthrie.

– Nu-i datorați nimic acelui om, Huntley. Cu siguranță știți asta.

– Este o chestiune de onoare, Warwick, și trebuie să apăr oamenii din St. Giles de o soartă mai rea decât cea pe care o au cu Guthrie. Nu mă voi retrage.

– La naiba! Se uită nemulțumit la Raphe. Vă respect hotărârea, dar, la naiba, Huntley, este o mare încurcătură!

Raphe nu putea să îl contrazică.

– Poate că Rubens v-ar face să vă simțiți mai bine?

Warwick se uită la el.

– Rubens?

– Considerați-l o ofertă de pace. Uimirea de pe chipul lui Warwick îl făcu pe Raphe să zâmbească. Insist.

Își termină băutura.

– Legat de meci, rosti Warwick, i-ați spus Gabriellei despre el? Înțelege consecințele?

– Da. Îl privi pe Warwick în ochi fără ezitare. La început, a încercat să mă facă să mă răzgândesc, dar de atunci mi-a oferit sprijinul necondiționat.

– Sunteți sigur de asta?

Raphe încuviință din cap. Înțelegea îngrijorarea lui Warwick. Având o legătură cu Raphe imediat după logodna ei eșuată cu Fielding, risca să devină o paria a societății.

– Sunt sigur. Mi-a spus chiar ea.

– Ei bine, în acest caz, vă voi fi și eu alături. Sunteți un duce, până la urmă.

– Și totuși, asta nu pare să conteze dacă am reputația intactă – o reputație care a fost atent analizată de când am sosit. Meciul cu siguranță nu va fi de ajutor.

– Sunt de acord, dar, din moment ce v-ați decis deja, iar Gabriella e de acord, a sosit momentul ca și eu să aleg o tabără. Poate că, dacă îi încurajăm și pe alții să vadă virtutea caracterului dumneavoastră, putem întoarce acest dezastru în favoarea dumneavoastră – să vă transformăm într-un erou.

– Apreciez intenția, oricât de puțin probabil este să se întâmple. Raphe ieși pe hol. Dacă vă ajută în vreun fel, și Coventry este cu noi.

– Serios? Mereu l-am crezut un conformist.

– Nu e deloc. Este chiar deschis la minte.

Warwick pufni, urmându-l pe Raphe afară.

– Oricum, să aveți un duce agreabil în colțul dumneavoastră poate fi doar de ajutor.

– De acord. Raphe își luă pălăria și mănușile. Acum, dacă nu vă deranjează, aș vrea să o scot pe Gabriella la o plimbare în parc.

– Vă permit, îi zise Warwick. Atât timp cât servitoarea ei vă însoțește.

Amintindu-și cum Gabriella și Fielding se întorseseră neînsoțiți de la plimbare în ziua în care Raphe îi cunoscuse, condiția lui Warwick îi spuse lui Raphe că încă nu avea încredere deplină în el. Obținuse ceea ce dorise – permisiunea de o curta pe Gabriella. Dacă Warwick insista ca servitoarea ei să-i însoțească în ieșirile lor, atunci așa trebuia să fie.

Capitolul 30

Următoarele două săptămâni fură presărate de plimbări tăcute, plimbări cu barca pe Serpentine și picnicuri în parc. Raphe

și Gabriella reușiră chiar să facă o vizită la Muzeul Național. Dar o seară în grădinile Vauxhall nu fu acceptată. Se părea că lui Lady Warwick nu-i plăcea felul în care Gabriella roșea de fiecare dată când se afla în apropierea lui Huntley. Le ceru să se vadă doar la lumina zilei și cât mai des posibil în public.

– *Nu voi tolera alt comportament scandalos, zisese ea.*

Acest lucru o făcu pe Gabriella să se întrebe dacă femeia era cumva în stare să se uite în secret în mintea ei și să-i vadă cele mai personale gânduri. Dar, după câte se părea, se referise la logodna ruptă. Indiferent ce spunea ea, mama ei continua să-l susțină pe Fielding. În ochii ei, omul era un sfânt, incapabil de ceva rău.

Nu simțea același lucru față de Huntley, deși devenise mult mai caldă față de el de când descoperise câte făcuse pentru Victoria. Dar asta nu însemna că avea încredere ca el să stea cu Gabriella în salon și să bea ceai fără a fi supravegheați. De altfel, femeia aproape că deveni isterică atunci când descoperi că Gabriella vizitase casa Huntley în mod constant fără ca ea să știe. Lucru pe care era dispusă să-l ierte după ce fiica ei jurase că Anna fusese mereu cu ea, ceea ce teoretic era adevărat, chiar dacă servitoarea nu se aflase în aceeași încăpere.

Așa că fuseseră puține șanse să se țină de mână și nici o șansă pentru un sărut furat. Gabriella nu era deloc mulțumită. Între ea și Huntley se crease deja o legătură, se apropiaseră, iar acest lucru îi lipsea.

– Sper să mă ceară în seara asta, murmură pentru ea însăși în timp ce se pregătea pentru balul pe care el îl găzduia.

Planificarea unei nunți necesita timp. Erau trei săptămâni lungi de anunțuri, deci aveau de așteptat cel puțin o lună. Oftă, nemulțumită de acest gând.

– Arătați așa de bine în această rochie, zise Anna, aducându-i cutia de bijuterii pe care Gabriella o ceruse. Culoarea liliachie vă stă foarte bine.

Gabriella zâmbi. Rochia era nouă, o creație ușoară de straturi de șifon și mătase. Deschizând cutia de bijuterii, ea luă cerceii cu ametist și colierul asortat, pietrele fiind de o nuanță mai închisă, fiind scoase în evidență de strălucirile de diamante.

– Crezi că-i va plăcea?

– Ar fi nebun să nu îi placă, zise Anna.

*

Era abia ora 9, dar Raphe hotărâse deja că nu-i plăcea rolul de gazdă. Să primești o coadă lungă de invitați era, ca să fie cinstit, al naibii de plictisitor. Întinse mâna din nou ca să primească un conte sau marchiz – ori cine era bărbatul care se afla în fața lui. Lui Raphe nu-i păsa. Singura persoană pe care era interesat să o vadă încă nu sosise.

– Ne putem retrage? șopti Amelia lângă el.

– Nu, îi zise el bățos. O doamnă îi fu prezentată, el făcu o plecăciune, ea o reverență și tot așa. A fost ideea ta. Dacă sufăr, suferi cu mine.

Își lipi un zâmbet pe chip și întâmpină următorul individ. Amelia bolborosi ceva doar pentru ea. Iar el se luptă cu nevoia de a-i da un cot în coaste.

– Ah! Huntley!

„În sfârșit, o față prietenoasă!" Raphe îl întâmpină pe Coventry cu un entuziasm sincer, apoi îl prezentă surorilor lui. Ducele luă mâinile ambelor fete pe rând, sărutând aerul de deasupra degetelor.

– Sunt încântat să vă cunosc.

– Mulțumesc, se bâlbâi Amelia.

În vreme ce Juliette doar stătea acolo, cu gura deschisă la vederea chipului magnific al lui Coventry îmbrăcat în ținuta lui perfectă de seară, Raphe se abținu să nu dea ochii peste cap.

– Mă aștept să am câte un dans cu fiecare, adăugă el, accentuându-și afirmația cu un zâmbet fermecător înainte de a trece mai departe.

Mai trecu o jumătate de oră. Acum Amelia se plângea la fiecare cinci minute că o dureau picioarele, în timp ce ținuta lui Juliette se șifona.

– Stai dreaptă, șuieră Raphe către ea.

Ea doar îl privi, lucru meritat probabil. Ar fi trebuit să știe că nu erau pregătite pentru așa ceva. *Asta* cerea o practică dură și disciplină perfectă.

Sperând să se termine în curând ca să se poată retrage în salonul de bal și să își ia ceva de băut, Raphe se întoarse spre intrare. Și atunci o văzu. Îmbrăcată în ceva diafan ce numai o franțuzoaică ar fi putut croi, Gabriella părea un vis. Materialul fin flutura în jurul ei, accentuându-i silueta în toate locurile potrivite și făcându-l să-și dorească să o ia în brațe și să o ducă în noapte. Părea o prințesă din poveste, frumusețea ei nu era egalată de nici o altă femeie, iar el abia

aştepta să o facă a lui. *În seara asta*, îşi promise el, cu inelul ales băgat bine în buzunarul lui.

– Lord Warwick, zise el, întâmpinându-l respectuos mai întâi pe conte. Vi le prezint pe surorile mele, pe Lady Amelia şi Lady Juliette. Apoi le întâmpină pe Lady Warwick şi Lady Everly, înainte ca însăşi Gabriella să păşească în faţă. Arăţi minunat, îi zise el sincer, încântat de roşeaţa care se întinse pe obrajii ei de parcă imita sărutările pe care el nu putea să i le dea.

– Iar tu arăţi ca un duce galant. Sunt sigură că aristocraţia este foarte impresionată.

Complimentul ei îi încălzi inima.

– Mulţumesc. Se înclină şi adăugă: Sper că vei păstra câteva dansuri pentru mine.

– Dacă ar fi după mine, şopti ea, nu aş dansa cu nimeni altcineva.

Cu un zâmbet obraznic, care-l făcu să-şi dorească să o poată urma pur şi simplu în salonul de bal, ea îşi urmă părinţii şi dispăru.

Bolborosind o înjurătură, Raphe se întoarse la coada de primire. Părea că, în sfârşit, se micşorează. „Slavă Cerului!" Încă vreo zece minute, după estimarea lui. Care, de fapt, fură doar cinci. Încercă să nu pară uşurat când ultima persoană păşi pentru a-l saluta. Surorile lui însă nu fură la fel de rezervate. O prinse pe Amelia de încheietură şi o forţă să facă o reverenţă.

– Acum putem pleca? întrebă ea când nu mai rămase nici un oaspete la intrare.

Oftând, Raphe încuviinţă clar din cap.

– Da. Avea mare nevoie de ceva de băut. Şi de compania Gabriellei. Primul lucru era uşor de realizat cu ajutorul unui lacheu, însă al doilea mai greu, pentru că Gabriella era deja pe ringul de dans când Raphe intră în salonul de bal. Îi studie partenerul – un individ cu părul cărunt şi ţinută la modă.

– A atras atenţia tuturor din clipa în care a sosit, îi zise Coventry, care veni lângă el. Se uită în jur. Unde sunt minunatele tale surori?

Raphe clipi. Uitase complet de ele în graba lui de a o găsi pe Gabriella.

– Păi... acolo, zise el văzând capul Ameliei.

– Competiţia pare dură deja, remarcă Coventry. Va trebui să mă grăbesc dacă vreau dansurile acelea. Revin imediat.

Raphe privi în urma lui şi apoi se concentră asupra locului în care se aflau surorile lui. Erau complet înconjurate de cea mai mare

adunare de domni pe care Raphe o văzuse vreodată. Fruntea i se încruntă. În ritmul ăsta, amândouă aveau să ajungă la altar înainte de sfârșitul sezonului. Și, oricât își dorea el să le vadă așezate, nu era așa de sigur că era pregătit să se întâmple atât de repede. Era prea mult – prea multe schimbări mari într-un timp scurt. Dădu pe gât paharul de șampanie și luă altul nou de pe tava unui lacheu care trecea pe lângă el.

– Lady Juliette a fost de acord să îmi acorde un dans tradițional, zise Coventry când reveni lângă Raphe o clipă mai târziu. Iar Lady Amelia mi-a oferit valsul.

Raphe aproape că se înecă cu băutura lui.

– Valsul? I-am spus să... Respiră și vorbi șoaptă. Am crezut că are nevoie de permisiune specială pentru a dansa valsul.

– Te gândești la Almacks, prietene, dar multora – mai ales celor de rang înalt – nu le pasă de asta. Unii nici măcar nu se deranjează să se ducă. Și, ținând cont de vârsta ei, care pare să se apropie de 21 de ani dacă nu mă înșel, și de poziția ei ca soră a unui duce, mă îndoiesc că va crede cineva ceva rău despre ea că a valsat fără învoire. Mai ales că nici una din patroanele din Almacks nu pare să fie aici.

Raphe își flexă degetele.

– Chiar și așa, le-am spus amândurora să nu danseze acest dans.

– Atunci ai noroc că l-am cerut eu, zise Coventry, sau i l-ar fi acordat lui Bartham, iar *asta* ar fi fost un dezastru.

Raphe nu știa cine era Bartham, dar, după tonul lui Coventry, îi displăcu pe loc individul.

– Atunci bănuiesc că ar trebui să-ți mulțumesc.

– Nu-i nevoie, zise Coventry zâmbind. Mă bucur să fiu de ajutor.

– Și Lady Juliette? Raphe tuși ca să scoată cuvintele necesare. Și ea valsează?

În ciuda rațiunii și fără aprobarea lui. Dintr-odată, părea așa de mică! Amândouă păreau.

– Da, dar nu trebuie să te îngrijorezi. Va dansa cu Thimbly, care este inofensiv. Va păstra distanța cuvenită între ei.

Cu această asigurare, Raphe se scuză și plecă, apropiindu-se de ringul de dans ca să poată atrage atenția Gabriellei când termina dansul. Ea se apropie de el la scurt timp după aceea, mulțumind partenerului ei cu un zâmbet care-l făcu pe Raphe să-și dorească să-l ia la pumni. Se potoli singur, amintindu-și că amabilitatea era una dintre calitățile ei. Era greșit din partea lui să o monopolizeze.

– Sper că mai ai două dansuri libere, zise el oferindu-i paharul său fără să se gândească.

Ea ezită un moment înainte de a-l accepta și de a lua o înghițitură atingând marginea paharului acolo unde el băuse cu câteva minute înainte. Venele lui se treziră la viață cu o viteză neașteptată, crescându-i bătăile inimii când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. După toate intențiile și scopurile, ar fi putut să se sărute cu un abandon nebunesc în mijlocul salonului de bal. Efectul era arzător și, privind-o cum cobora paharul și respira, știu că și ea simțea la fel – acea foame superbă care părea să-i domine în acele zile.

– Desigur, zise ea cu ochii la lumina candelabrului de deasupra. Ar fi următorul dans – un cotilion.

– Și celălalt?

Ea privi în altă parte, apoi reveni cu privirea spre el.

– Valsul.

El își flexă degetele.

– Abia aștept.

Pielea ei se coloră într-o nuanță de roz.

– Și eu, îi zise ea blând. Și apoi, pe un ton mai chibzuit: Cred că ești mulțumit de cât de bine au ieșit lucrurile. Am auzit câțiva oameni aducând laude balului, ceea ce sugerează puterea din spatele titlului tău și alungă orice suspiciuni legate de eligibilitatea ta.

– Bănuiesc că superficialitatea aristocrației lucrează în favoarea mea, zise el sec. Richardson a contribuit în mare parte, tocmai de aceea l-am invitat să ni se alăture. Înclinându-și capul, îl caută prin încăpere. Este acolo, cu Amelia și mulțimea ei de admiratori.

Gabriella chicoti.

– Mă întreb pe care-l va alege.

– Să sperăm că pe cineva care să nu fie deranjat de cât e de gălăgioasă. Începu următorul dans, așa că Raphe îi oferi Gabriellei brațul său și o conduse înapoi pe ring. Mi-ar plăcea ca surorile mele să se mărite cu oameni care să le accepte așa cum sunt.

– Te-ar deranja mult dacă nu s-ar mărita cu un aristocrat?

– Desigur că nu. Vreau doar să fie fericite și bine îngrijite.

Dansară cotilion fără prea multe probleme, deși Raphe se întoarse greșit cel puțin o dată, dar își reveni repede, mulțumită îndrumării rapide a Gabriellei. Se bucură de moment râzând, nepăsându-i de opinia altcuiva. *La urma urmei, ce conta că oamenii aceia gândeau*

că avea picioare de lemn? Singurul lucru de care-i păsa lui Raphe era bucuria de a dansa cu ea.

– Ai vrea să iei aer proaspăt cu mine pe terasă? o întrebă el imediat cum terminară.

– Cu siguranță.

Respira un pic mai repede decât de obicei după recentul lor dans.

Croindu-și drum prin mulțimea de oameni din jurul lor, Raphe răspunse complimentelor primite pe drum. Gabriella avea dreptate. Balul lui se dovedea a fi de un senzațional succes. Cu mâna pe cotul ei, o conduse prin ușile franceze afară, în aerul rece al nopții.

– Vrei haina mea? o întrebă el îndreptându-se spre un loc unde iasomia era agățată de balustradă, parfumând aerul cu aroma ei dulce.

Ea clătină din cap.

– Nu s-ar cuveni.

– Tu chiar îmi spui că ar fi mai acceptabil să te îmbolnăvești decât să-ți pui haina mea pe umeri?

– Știu că pare ridicol, dar...

– Pare teribil de stupid.

În ciuda luminii slabe, zâmbetul ei nu putea fi confundat.

– Știu.

– Promite-mi doar că îmi vei spune dacă ți se face prea frig aici.

Oh, cât își dorea să o ia pur și simplu în brațe și să o țină acolo, în căldura îmbrățișării lui!

– Promit, zise ea. Dar până atunci poate...

– Mie mi se pare destul de solid, spuse un domn care o întrerupse pe Gabriella cu vocea lui puternică în timp ce ieșea pe ușile franceze și se îndrepta spre partea opusă a terasei cu doi tovarăși după el.

Era un individ mai în vârstă, corpolent, cu o voce puternică și care le acoperea pe ale celorlalți.

– Cine e? întrebă Raphe, neputând să-și amintească nici unul din numele sau titlurile bărbaților.

– Cel care tocmai a vorbit este baronul Fullton. Bărbatul mai slab din dreapta lui e contele de Carmel, iar celălalt domn pe care-l vezi este contele de Prinhurst.

– Am pariat 1 000 de lire, adăugă Fullton.

Cât îi luase Gabriellei să-i spună lui Raphe cine erau bărbații, baronul își aprinsese un trabuc, iar acum pufăia fericit din el.

– Pe care din ei? întrebă Carmel, vocea lui mult mai liniștită forțându-l pe Raphe să ciulească urechile.

– Pe Taur, normal. Este singurul luptător pe care-l cunosc – l-am văzut o dată cam acum un an. Practic, și-a distrus adversarul.

Ochii lui Raphe alunecară spre ai Gabriellei pentru o secundă pentru a-i sesiza îngrijorarea, apoi reveni cu privirea discret la cei trei, care acum îi atrăseseră complet atenția.

– Bănuiesc că are în jur de doi metri înălțime, spuse Fullton. Așa că, dacă Matthews nu este mai mare sau mai iute, eu zic că e terminat.

– Încep să-mi regret pariul, zie Prinhurst. Am pariat 500 de lire pe Matthews.

Fullton pufni.

– M-aș grăbi la White's și aș pune un pariu mai mare pe Taur. Este singura ta opțiune în acest moment.

– Ești sigur că Matthews va pierde? întrebă Carmel.

– Uite ce e, niciodată nu există garanții când vine vorba de pariuri, zise Fullton. Dar cunosc omul pe care pariez și, dacă am văzut vreodată un câștigător, el e acela.

– Ai de gând să mergi la meci? întrebă Prinhurst.

– Și să-mi târăsc picioarele pe un câmp noroios? răspunse Fullton jignit. Mă gândesc să-mi trimit secretarul sau valetul. Aruncă trabucul și-l stinse cu piciorul. Ne întoarcem în salon, domnilor? Aș vrea să joc cărți în camera de jocuri, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Te însoțesc la un joc de whist dacă vrei, zise Carmel în vreme ce el și Prinhurst îl urmară pe Fullton.

Nici unul din ei nu aruncă nici măcar o privire în direcția lui Raphe și a Gabriellei.

– Nu-mi place ce am auzit, zise Gabriella când rămaseră singuri. Dacă pierzi?

– Atunci așa să fie, îi zise el încet. Nu ar fi prima dată.

– Credeam că ai spus că ai mari șanse să câștigi. Nu a insistat Guthrie să boxezi din acest motiv?

Luându-i mâna într-a lui, o ridică la buze și puse un sărut tandru pe vârful degetelor.

– Da. Dar este cum a zis Fullton. Nu există garanții. Neplăcându-i neliniștea pe care o văzu în ochii ei, zâmbi forțat și zise: Hai să ne bucurăm de bal!

Însă ea îl opri.

– Ai vorbit cu Coventry și cu Richardson să mă însoțească mâine?

– Gabriella...

– *Nu* îmi spune să stau departe, Raphe! Nu acum, după ce tocmai am auzit acea conversație.

Îndârjirea cu care vorbi îi frânse sufletul. Îl durea inima de emoție și din cauza îngrijorării pentru siguranța ei. Cu toate astea, nu putea să-i refuze cererea. Mai ales când era făcută cu o asemenea forță.

– Te vor însoți acolo atât timp cât ești de acord să stai unde îți vor spune ei și să pleci dacă ei simt că ești în pericol.

Ea se încruntă, exact așa cum el se gândise că avea să o facă, dar el refuză să cedeze. Siguranța ei era prea importantă pentru a o risca, indiferent în ce scop.

– Bine, zise ea.

Sublinie acordul cu o încuviințare scurtă din cap.

Raphe oftă ușurat.

– Cred că aud că începe valsul. Mergem înapoi?

Tonul ușor cu care el vorbi era menit să o liniștească. Nu exista nici o îndoială că dialogul pe care-l auziseră îi pusese pe amândoi pe gânduri, dar, spre deosebire de Gabriella, Raphe își știa abilitățile. Nu era prea îngrijorat. Nu era prima dată când avea să se lupte cu un adversar mai mare decât el.

Cu toate acestea, plăcerea de o ține, în sfârșit, pe Gabriella în brațele lui, în vreme ce se roteau pe ringul de dans, îl calmă, distrăgându-l de la orice griji pe care le-ar fi putut avea din cauza zilei ce urma. Mâna ei era într-a lui, caldă și sigură, iar ochii ei nu-l părăsiră nici o clipă, până când ajunseră să simtă că erau doar ei doi. Inima i se strânse și o trase mai aproape, iubind felul în care buzele ei se deschideau să respire. Ceea ce simțea pentru ea... Era și minunat, și înspăimântător să lași altă persoană să-ți conducă inima. Așa că alese să nu se gândească prea mult și pur și simplu să simtă. Inelul încă era în buzunarul lui, așteptând momentul potrivit.

– Gabriella!

Nici măcar nu-și dăduse seama că-i rostise numele decât când ea îi răspunse.

Muzica încetini, făcându-i să se oprească și forțându-l să-i dea drumul. Însă își dădu seama că nu voia să-i dea drumul niciodată. Așa că rămase pe loc, ținând-o și privind-o în ochi. Trecu o secundă, apoi încă una, până când deveni limpede că erau centrul atenției.

Totul se oprise, cu excepția câtorva șoapte care alunecau prin aerul din jurul lor.

– Gabriella, zise el din nou.

Băgă mâna în buzunar și scoase inelul pe care-l găsise printre moștenirile familiei Huntley – un safir strălucitor, înconjurat de diamante.

– Mi-ai face cea mai mare onoare dacă...

– Doamnă! Nu trebuie. Nu acum, se auziră câteva voci în grabă.

Murmurul șoptit crescu, însoțit de un foșnet de material pe măsură ce oaspeții se mișcau pentru a vedea ce se întâmpla. Raphe înlemni, conștient că una dintre voci îi aparținea lui Pierson și că vorbise cu o panică ce nu-l caracteriza.

Și apoi se mai auzi o voce, una pe care Raphe sperase să nu o mai audă vreodată.

– Dragule, așa de tare mă bucur să te văd din nou după toți acești ani! Îmi pare teribil de rău că am sosit târziu.

Întorcându-se cu rigiditate, i se încleștă maxilarul așa de tare, încât putea să jure că aveau să i se spargă dinții din cauza presiunii. Privi spre femeia care se apropia. Era îmbrăcată într-o rochie de un roșu aprins, care foșnea în urma ei în timp ce ea mergea, iar la gât avea perlele pe care tatăl lui i le oferise dintr-un capriciu. Raphe simți cum începe să-i bată inima cu putere, iar degetele îi tresăriră din nevoia subită de a-i rupe colierul. Onorabila Delilah Matthews nu doar că-i distrusese copilăria, dar nu-i permisese nici să termine o cerere în căsătorie care ar fi fost genială.

– Mamă, zise el, pronunțând deliberat cuvântul cu cât de mult dezgust putu. Ce *dracului* cauți aici?

Capitolul 31

Gabriellei îi luă un moment pentru a înțelege ce se întâmpla – enormitatea situației. Cu câteva secunde în urmă, știa cu siguranță că era pe cale să devină logodnica lui Raphe. Nu existase nici o îndoială în mintea ei. Până la urmă, nu mai era legată de Fielding, părinții ei își dăduseră acordul, iar înalta societate părea chiar să-l accepte pe Raphe drept noul duce de Huntley fără a avea prejudecăți.

Dar apoi apăruse brusc mama lui și stricase momentul cu același egoism pe care-l demonstrase când plecase. Gabriella își întări spatele. Atmosfera din încăpere, atât de festivă și de pozitivă în urmă cu o secundă, acum înclina într-o direcție negativă, iar privirile nu mai erau de sprijin, ci mai degrabă judecau. Trebuia să facă repede ceva, mai ales că Raphe părea incapabil să acționeze manierat. Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Îi înțelegea furia care emana din întreaga lui ființă. Dar nu avea să facă bine nici familiei lui, nici familiei ei dacă alegea să acționeze în mijlocul salonului de bal. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla judecând după pumnii lui încleștați și ostilitatea lui clară față de femeia care stătea în fața lui. Purtarea ei amabilă nu demonstra nici un pic de remușcare pentru modul în care îi maltratase pe el și pe surorile lui.

Neștiind ce să spună sau să facă, dar fiind convinsă că trebuia să acționeze repede, Gabriella făcu un pas în față. O mână pe umăr o trase în spate – Coventry, își dădu ea seama –, apoi privi cum tatăl ei se prezintă doamnei Matthews.

– Ce surpriză încântătoare, zise el înclinându-se în fața ei. Îndrăznesc să spun că toți ne-am temut că v-am pierdut.

– Lord Warwick, zise doamna Matthews un pic perplexă. Eu...

– Aveți nevoie de ceva de băut? completă el. Chiar vă rog să ne retragem spre unul dintre saloane. Pe aici.

Înainte ca doamna Matthews să apuce să răspundă, el o luă de braț și ieșiră din salonul de bal. La început, părea gata să protesteze destul de vehement, dar apoi Warwick se aplecă, îi șopti ceva la ureche și o însoți spre cea mai apropiată ieșire fără alte semne de nemulțumire.

Raphe se duse după ei, cu surorile lui și Gabriella în urma lui.

– Te rog, fă ceva, o rugă ea în grabă pe mama ei! Cere muzicienilor să cânte ceva vesel – spune-i lui Pierson să mai aducă șampanie.

Seara aceea ar fi fost perfectă. Ar fi *trebuit* să fie perfectă.

Iuțind pasul, se grăbi după ceilalți. Raphe nu merita asta. Nimeni nu merita.

Necazurile lui nu aveau să se termine niciodată? Simțind că fiecare mușchi din corp i se întinde până în punctul de a pocni, Raphe stătea cu fața spre femeia care își abandonase familia în căutarea unei vieți mai bune.

– S-a sinucis din cauza ta.

Fu primul gând care îi trecu prin minte în vreme ce ea stătea acolo, zâmbindu-i îndrăzneț.

Zâmbetul dispăru, dar numai pentru o secundă.

– A administrat greșit banii până când nu a mai rămas nimic și apoi s-a împrumutat – sume enorme, pe care știam că nu le va putea înapoia niciodată. Ce ar fi trebuit să fac? Să-l urmez la închisoarea datornicilor?

– Aveai copii, pentru numele lui Dumnezeu! Simțea cum pierdea controlul, cum creștea rapid furia în el. Dacă nu era atent, avea să facă un gest nechibzuit. Așa că se opri o clipă și respiră adânc, expirând lent. A făcut-o din cauza ta! *Tu* ai fost cea care l-a dus spre asta, cu cererea ta pentru un stil de viață pe care nu și-l permitea. Tot ce a vrut vreodată a fost să te facă fericită.

Pufnind, ridică bărbia cu o atitudine de superioritate regală.

– Mereu a fost prea optimist.

– Spuneți un lucru îngrozitor. Fu Gabriella cea care vorbi, apropiindu-se de Raphe și luându-l de mână într-un gest de solidaritate indiscutabilă. Iar dumneavoastră sunteți o persoană îngrozitoare.

– Bănuiesc că este a ta, zise mama lui Raphe către Warwick înainte de a i se adresa lui Raphe cu un rânjet. Cu siguranță, ai țintit sus. Te felicit pentru asta!

– Nu-i pasă nimănui de părerea ta, replică Raphe sumbru.

– S-ar putea să îți pese când îți voi spune de ce am venit. Privindu-i pe rând, mama lui Raphe făcu o pauză, apoi continuă: Pur și simplu nu am putut rămâne departe când am aflat unde a ajuns fiul meu.

– Ești o bestie! zise Amelia pentru prima dată.

– În locul tău, aș avea grijă cu limbajul ăsta, îi răspunse mama ei. Domnii nu apreciază femeile cu păreri și cu un temperament arțăgos. Ai face bine să-ți amintești asta dacă vrei să te măriți.

– Cum ne-ai putut abandona? Propriii copii? întrebă Juliette aproape în șoaptă. Ce fel de persoană face asta?

– Nu ar fi fost posibil să vă iau cu mine, și apoi nu aveați cum să ajungeți la închisoarea datornicilor. Cea mai rea soluție ar fi fost ca Raphe să ajungă într-un azil de săraci, dar am fost încrezătoare că va interveni cineva și vă va salva pe toți dacă se ajungea la asta.

– Ai fost încrezătoare. Raphe se uita la ea, imaginându-și cum s-ar fi simțit frângându-i gâtul. Tu... Îi venea greu să respire. Mâna Gabriellei o strânse pe a lui. Ești o femeie rea!

Ea nici nu clipi.

– Încearcă să înțelegi situația în care eram. Soțul meu era pe cale să piardă totul. Eram într-o situație disperată, iar căpitanul Tremain...

– Cu el ai fugit?

Raphe rămase cu gura căscată, șocat. Nu știuse. Tatăl lui nu-i spusese niciodată atât de multe, dar acum era clar că trădarea fusese mai urâtă decât își imaginase el vreodată. El și tata erau prieteni!

Mama lui ridică din umeri.

– Mi-a oferit o scăpare – șansa de a călători prin lume.

– L-ai ruinat și pe el?

Gura ei se strâmbă.

– Nu chiar.

– Nu-mi spune. Raphe o studie de aproape. Era ceva în expresia ei – o reticență în a-i spune tot. El te-a părăsit.

Dacă exista vreun pic de justiție pe lume, tot nu era suficient, dar era un început.

– Într-un fel. Făcu o mișcare ciudată, îndreptându-și postura. Detaliile nu contează. Important este că acum sunt aici, gata să-mi preiau rolul de mamă.

În încăpere se așternu liniștea. Raphe deveni dintr-odată conștient de faptul că toți ochii erau ațintiți asupra lui – Warwick, Amelia, Juliette și Gabriella –, toți ținându-și respirația în așteptarea a ceea ce avea el să spună. Înălțându-se cât era de lung, își îndreptă umerii și îi aruncă mamei lui cea mai ucigătoare privire.

– Ți-ai ieșit din minți? Tonul lui parcă ar fi trecut prin oțel. Cum îndrăznești?

În mod șocant, ea nu dădu înapoi. Postura ei dreaptă și nasul ridicat îi amintiră tot ceea ce detestase vreodată la aristocrație. Dar întotdeauna fusese vorba de ea. Ea fusese sursa fiecărui gând negativ pe care-l avusese. *La urma urmei, pe cine altcineva cunoscuse el când fusese copil?* Nu cunoscuse aristocrația, nu vorbise niciodată cu un egal de-al lui. *Ea* stabilise standardul după care el măsurase toată înalta societate, sădind în el un dispreț care îi întărise ideea preconceptă că nici un aristocrat nu putea fi vreodată o persoană decentă.

– Gândește-te bine înainte de a hotărî să mă dai afară, îl avertiză ea. Gândește-te la scandal!

– Cu greu va fi un scandal mai mare decât cel pe care tocmai l-ai cauzat cu revenirea ta. Toată lumea te credea moartă.

– O greșeală care nu a fost corectată niciodată.

Raphe clătină din cap.

– Nu. Nu accept. Nu ești bine-venită aici.

În ochii mamei lui se trezi o privire ascuțită de determinare.

– Dacă preferi, îmi poți oferi o sumă confortabilă, caz în care voi dispărea fericită din public pentru a trăi o viață liniștită la țară. Sunt sigură că ai o proprietate minunată care așteaptă să fie locuită.

– Nu-ți dau un penny, îi zise tăios Raphe. Nu după ce ai făcut. Nu meriți.

– Vei regreta decizia asta, îl avertiză ea.

– Nu, nu va regreta, îi zise ferm Gabriella. Poate crezi că-l poți amenința cu un scandal, dar nu poți, nu atât timp cât lui nu-i e teamă să-l înfrunte.

– Și nu atât timp cât are sprijinul familiei mele, interveni Warwick.

Raphe simți cum îl arde ceva în piept. Faptul că știa că Warwick era dispus să-l sprijine, că Gabriella nu-l abandona din cauza asta, ci rămânea alături de el era incredibil de emoționant.

– Ce îți voi oferi, reuși el să zică, trecând peste nodul din gâtul său, este un bilet spre America, cu suficienți bani să trăiești un an. După aceea, va trebui să te descurci singură.

– Raphe, pledă ea. Nu poți să vorbești serios. Sunt mama ta până la urmă și...

– Mama mea ne-a părăsit în urmă cu cincisprezece ani. Înregistrările scrise arată că a murit pe mare, din câte știu eu. Ești o impostoare care încearcă să profite. Dacă nu-ți poți dovedi identitatea fără urmă de îndoială, îți sugerez să accepți oferta și să pleci înainte să mă hotărăsc să chem magistratul.

– Faci o mare greșeală, zise ea.

– Nu cred. Acum, ce alegi? Închisoarea, America?

– Ești detestabil!

– Sunt sigur că am moștenit asta de la tine, îi răspunse el fără remușcare.

Își susținură privirile hotărâte, până când ea renunță și încuviință.

– Bine. Fie cum vrei tu. Oricum nu v-am iubit.

– *Asta*, doamnă, este destul de evident.

Cu toate astea, sperase ca ea să nu răsucească cuțitul în rană așa de adânc, nu atât de dragul lui, cât pentru Amelia și Juliette. Privind spre ele, nu putu să nu observe ochii lor mari și groaza

de pe chipurile lor. Nu ar fi trebuit să fie acolo să vadă – el ar fi trebuit să se asigure de asta. Dar nu gândise limpede.

– Voi trimite doi lachei să te escorteze la docuri. Vor aștepta cu tine până când pleacă următoarea navă.

Era o despărțire tristă, dar, odată ce se termină, iar surorile lui reveniră în salonul de bal, unde câțiva domni, inclusiv Coventry, le așteptau să danseze cu ele, Raphe se întoarse spre Warwick.

– Îmi pare rău că a trebuit să asistați la asta. Nu vă pot mulțumi suficient pentru sprijinul dumneavoastră.

– Nu te gândi la asta. Am fost mai mult decât fericit să vă ajut. Se uită la Gabriella pentru o clipă, apoi spuse: Dacă mă iertați, nu aș vrea ca fiica mea să aibă o asemenea soacră.

Gabriella rămase cu gura căscată.

– Tată!

Raphe zâmbi forțat.

– Tatăl tău are dreptate. Mă bucur că a plecat.

– Nu-mi pot imagina cât de greu a fost să o vezi din nou.

– Crezi că putem vorbi despre altceva? întrebă el, sperând să revină la starea fericită pe care o avusese mai devreme în cursul serii. Dacă-mi amintesc, eram pe cale să pun o întrebare foarte importantă înainte de a fi întrerupți.

– Eu... oh!

Ea se uită iute spre tatăl ei.

– Cred că am nevoie de ceva de băut, zise Warwick, făcând cu ochiul și îndepărtându-se, pentru a-i lăsa pe cei doi singuri într-un colț.

Raphe îi oferi Gabriellei toată atenția lui. Căldura din ochii ei îi făcu inima să tremure.

– Te iubesc, Gabriella. Nimic altceva nu mai contează. Te rog, spune-mi că te vei căsători cu mine. Fă-mă cel mai fericit și cel mai norocos bărbat din lume!

Primul ei răspuns fu o încuviințare din cap, apoi se lovi ușor cu dosul palmelor peste obraji.

– *Da*, șopti ea, după care încuviință din nou. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fiu soția ta.

În momentul în care ea fu de acord, Raphe o luă de mână și o conduse iute afară din salonul de dans.

– Unde mergem? întrebă ea, cu inima bătând de entuziasm pentru logodna lor, pentru declarația lui de dragoste și pentru anticiparea a ceea ce avea să urmeze.

– Să pecetluim înțelegerea noastră, îi zise el în vreme ce o ducea spre spatele casei. Trăgând-o în bibliotecă cu o viteză care o făcu să amețească, închise ușa în urma lor și o luă în brațe. Slavă Cerului, murmură el, mâinile lui calde alunecând de-a lungul spatelui ei, îmbrățișând-o ca și cum era prețioasă, ca și cum conta, ca și cum o iubea cu fiecare fibră din ființa lui.

– Raphe!

Era singurul cuvânt care putea descrie ce simțea pentru el. Dar știa că nu avea să fie niciodată de ajuns. Singura cale era să-i arate. Așa că își băgă mâinile în părul lui și-i trase gura spre a ei, sărutându-l de parcă tocmai traversase deșertul și își găsise oaza, de parcă lumea ei se putea prăbuși dacă se oprea. Și, Cerule, el îi răspunse la sărut, cu brațele strânse în jurul trupului ei, zdrobind-o cu o disperare pasională.

Ea căută aer, iar el profită de asta, adâncind sărutul cu o foame vorace pe care ea avu curajul să o urmeze. Și-l urmă, căldura îi urcă în vene, sporind și arzând până când ea crezu că avea să se topească. Membrele i se îngreunară, corpul începu să o doară.

– Raphe, repetă ea, cerând mai mult decât să atingă aerul cu buzele.

El se îndepărtă, sărutând-o pe obraz, pe maxilar, pe gât... Apoi se mai retrase puțin, respirând din greu.

– Îmi doresc să fi fost deja căsătoriți.

– De ce? întrebă ea, desfrânata din ea învingând doamna.

Pieptul lui, așa de puternic și ferm, se ridica și cobora cu mișcări grele.

– Pentru că atunci... În adâncul ochilor lui ardeau flăcări, încălzind-o pe Gabriella până în suflet. Mi-ar face mare plăcere să te dezbrac, să te așez goală pe canapeaua aia de acolo și să-ți venerez corpul până când în gândurile tale am fi doar eu și plăcerea pe care tânjesc să ți-o ofer.

Ea rămase cu gura căscată. Nu putea vorbi. Singurul lucru pe care-l putea face era să se gândească, să caute repede o cale de a face posibilă sugestia lui senzuală. *Sfinte Dumnezeule. Ce i se întâmpla?* Reținerile ei dispăreau datorită lui și fără cea mai mică urmă de protest din partea ei.

– Dar, continuă el, mărind distanța dintre ei făcând un mic pas în spate, inocența ta este sacră. Nu o voi lua înainte de noaptea nunții noastre.

Gabriella respiră cu greu. Deși se simțea flatată dintr-odată, știa că el avea dreptate și era mulțumită că unul dintre ei avea determinarea să facă exact ce trebuia.

– Mulțumesc.

El îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz și i-o dădu după ureche.

– Ar trebui, rânji el. Nu mi-e deloc ușor să-ți rezist acum, dar aș vrea ca prima dată împreună să fie specială. Nu o tăvăleală grăbită pe o canapea dintr-o bibliotecă.

– Dar trei săptămâni par o eternitate, zise ea, neputându-se abține.

El încuviință din cap.

– Așa este. Dar vom fi foarte ocupați în tot acest timp. Pentru început, mâine am meciul, iar după ce se termină, cred că ar trebui să aranjăm reuniunea pe care a cerut-o Victoria cu părinții tăi. Putem merge împreună la Gloucester, să vedem cum s-au aranjat ea și Ben. După aceea, nu avem nici un motiv să nu mai petrecem timp împreună cum am făcut-o câtă vreme te-am curtat.

Aprecia tonul lui liniștitor, felul în care încerca să-i alunge grijile, făcând lucrurile ușoare.

– Chiar mi-au plăcut ieșirile noastre.

Era adevărat. Discutaseră pe îndelete despre diferite subiecte, râseseră la glume, se tachinaseră unul pe celălalt și se bucuraseră că erau împreună.

– Și mie. Mâna lui îi cuprinse obrazul, iar degetul lui mare îl mângâia încet. Plecându-și capul, o sărută tandru, apoi spuse: Cred că ar trebui să ne întoarcem în salonul de bal înainte să-și dea seama cineva că lipsim.

Capitolul 32

A doua zi la micul dejun, Gabriella o studia pe mama ei. Părea obosită. Trasă la față.

– Nu ai dormit bine azi-noapte? întrebă Gabriella.

Punând un cub de zahăr în ceai, Lady Warwick se uită iritată la fiica ei.

– Normal că nu, Gabriella. Cum pot dormi când toată familia riscă sinuciderea socială? Se uită la ea, bău din ceai și expiră. Nu e doar trecutul lui Huntley, logodna ta ruptă cu Fielding sau logodna actuală cu Huntley. Mai este anularea căsătoriei Victoriei, decizia ei de a se mărită cu cineva dintr-o clasă inferioară și de a trăi într-o căsuță. Sosirea doamnei Matthews la bal aseară și meciul de box de astăzi al lui Huntley. Ziarele de scandal s-ar bucura de oricare din poveștile astea dacă se află adevărul din spatele lor, dar toate odată? Bârfitorii vor fi în extaz. Reputația familiei noastre va fi distrusă.

– Știu, mamă. Îmi pare rău că lucrurile sunt așa. Chiar îmi pare rău.

Mama ei se încruntă.

– În ciuda a ceea ce poți gândi despre mine, mereu am vrut ce este mai bun pentru tine și sora ta. Situația pe care ați creat-o pare orice, numai asta nu.

– Poate că așa este după modul tău de a gândi. Pentru că nu-ți poți imagina viața departe de societate – o viață în care nu ești invitată la toate evenimentele.

– Îmi ceri să renunț la tot ce cred eu – fundația educației mele și...

– Sunt așa de multe reguli! Clătinând din cap, Gabriella luă mâna mamei ei și o strânse cu blândețe peste fața albă de masă. Eu nu am fost niciodată populară, mamă. Pentru mine, mereu a fost un chin să fac ce trebuia, să mă port cuviincios și să respect o etichetă în care nu am crezut. Și totuși, eram dispusă să o fac pentru tine și tata, pentru că nu aveam alte aspirații. Dar apoi m-am îndrăgostit și mi-am dat seama cât de inutilă este eticheta socială într-un peisaj mai mare.

Mama ei făcu ochii mari.

– Crezi că nu are sens ca o lady să se poarte respectabil? Să asculte sfaturile părinților ei când vine vorba de viitorul ei?

– Cred că o lady ar trebui să aibă ceva de spus, dar tu nu mi-ai dat nici o șansă, mamă. Nici măcar o dată.

Mama ei se încruntă, apoi în sfârșit încuviință din cap.

– Îmi pare rău.

Ezitase puțin înainte a spune asta.

– Ideea este că eu și tatăl tău am fost nefericiți de când Connolly a păcălit-o pe Victoria să se mărite cu el. Eram așa de dornici să fie

mai bine pentru tine, încât practic te-am împins în brațele lui Fielding fără să ne dăm seama că nu vă potriveați deloc. Apoi a apărut Huntley și am devenit și mai îngrijorați. A apărut de nicăieri, nu știam nimic despre el și ne-am făcut gândit că avem de-a face cu un alt Connolly. A fost o tensiune teribilă pentru noi. Ne certam des, fiecare se supăra pe celălalt fără vreun motiv logic.

– Acum sunteți mai bine? întrebă Gabriella.

Lady Warwick își feri privirea, iar obrajii îi deveniră în mod suspect din ce în ce mai roz în timp ce ea își îndrepta șervețelul.

– Ne-am... împăcat.

Gabriella tuși. Asta explica temperamentul mai maleabil al mamei.

– Eu aș evita să mai pun alte întrebări în locul tău, zise Caroline, vorbind pentru prima dată.

Fiind de acord cu ea, Gabriella își mușcă limba. Își termină însă în liniște micul dejun și le informă pe mama și pe mătușa ei că se duce în vizită la Raphe ca să-i ureze succes la meci.

– Sper că nu te gândești să participi, zise Lady Warwick cu o privire ageră, oprind-o pe Gabriella când ieși din salon.

Păstrându-și expresia cât mai calmă posibil, Gabriella spuse:

– De fapt, intenționez să iau ceaiul cu surorile lui.

Lucru pe care avea să-l facă înainte de a pleca spre Hackney Meadows cu Coventry și Richardson. Din fericire, mama ei nu-i mai puse întrebări, iar Gabriella plecă fără să confirme ori să nege ceva. *Teoretic vorbind, nu minți*se, își zise ea când bătu la ușa lui Raphe douăzeci de minute mai târziu. Și atâta vreme cât lucrurile mergeau bine, nu exista nici un motiv ca părinții ei să afle vreodată că ea, de fapt, fusese acolo ca să-l sprijine pe Raphe.

– Ți-am spus cât de încântate suntem că te-ai logodit cu Raphe? o întrebă Amelia imediat ce ajunse în salon.

Întrebarea ei sinceră veni înaintea salutului obișnuit.

Fără să o deranjeze vreun pic, Gabriella zâmbi larg.

– Mulțumesc, zise ea. Apoi îi salută politicos pe Coventry și Richardson, care se ridicaseră la sosirea ei, amândoi felicitând-o pe rând. Ochii ei se întâlniră cu ai lui Raphe când veni spre ea. Vă asigur că și eu sunt destul de încântată.

– Ca și mine, șopti el doar pentru urechile ei, oferindu-i brațul și însoțind-o spre canapea.

Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni maro de lână și o cămașă albă de bumbac, fără vestă, haină sau lavalieră, arăta ca un bandit fermecător.

– Ești, aaa... pregătit pentru evenimentul de azi? întrebă ea, așezându-se și luând ceainicul într-o încercare inutilă de a-și ascunde roșeața.

Efectul pe care el îl avea asupra ei era evident pentru toată lumea. Mai ales că mâna ei tremurândă vărsă ceaiul din clipa în care începu să-l toarne.

– Cred că da, zise Raphe, părând amuzat. Așezându-se lângă ea, nu făcu nici un efort să se oprească din a-și atinge umărul de al ei sau de o înghionti cu piciorul de fiecare dată când se apleca în față ori se lăsa pe spate. Bău din ceai, apoi adăugă: După cum știi, m-am antrenat conștiincios în curte.

Gabriella îngheță, simțind că îi ardeau obrajii din cauza aluziei la întâlnirea lor scandaloasă.

– Într-adevăr, zise ea, coborând privirea ca să nu fie nevoie să vadă vreo privire curioasă printre cei prezenți.

– În cincisprezece minute plecăm, continuă Raphe pe un ton mai chibzuit. Coventry și Richardson, mă aștept să stați lângă Gabriella tot timpul.

– Nu o vom scăpa din ochi, îl asigură Coventry.

– Rămâneți în spate, zise Raphe. Asta vă va feri de înghesuiala din mulțime.

– Dar vreau să te pot vedea bine, zise Gabriella.

Până la urmă, de asta mergea.

– Și mă vei vedea. Dar te las să participi doar dacă...

– *Poftim,* zise ea încordată, neplăcându-i tonul posesiv pe care-l avea el. Nu mă *lași?*

Încăperea se cufundă brusc în tăcere. Coventry și Richardson păreau să fi găsit dintr-odată podeaua și tavanul foarte interesante, în vreme ce Amelia și Juliette se uitau la Gabriella cu un interes nedisimulat, de parcă nu mai fuseseră martore la ceva la fel de interesant precum încercarea unei femei de a nu fi de acord cu dorințele fratelui lor.

– Eu...

Își trecu mâna prin păr, ciufulindu-și șuvițele întunecate. Inima Gabriellei începu să bată mai tare, deși în acel moment era nervoasă.

După cum se părea, atracția ei față de el era direct proporțională cu părul lui ciufulit.

– Vreau doar să mă asigur că ești în siguranță, zise el.

– Știu asta, rosti ea, luându-i mâna și unindu-și degetele cu ale lui în cel mai necuviincios gest de afecțiune. Dar am obosit să mi se tot dea ordine, să mi se spună ce pot și ce nu pot să fac și să fiu cocoloșită. Tânjesc după libertatea de a lua propriile decizii. Vreau ca tu să ai încredere în mine că le voi lua pe cele corecte, iar acolo voi ști dacă sunt sau nu în siguranță stând aproape de tine sau dacă ar trebui să rămân mai în spate.

Pentru un moment mai îndelungat, el nu spuse nimic, mâna lui o strângea pur și simplu pe a ei în vreme ce o privea în ochi cu un amestec de emoții pline de îngrijorare, care amenințau să-i frângă inima. Dar nu-și putea permite să cedeze acum. Nu dacă voia să aibă genul de relație după care amândoi tânjeau – construită pe încredere și onestitate.

– Prea bine, zise el într-un final. Atât timp cât promiți să stai cu Coventry și Richardson.

– Promit.

Era aproape ora unu când ajunseră la Hackney Meadows. O mulțime de oameni erau deja adunați în jurul platformei ridicate pe care avea să aibă loc meciul. La periferia câmpului, se aflau diferiți vânzători, oferind mâncare și băutură, făcând locul să semene cu un bâlci pe care Gabriella îl vizitase când era copil.

– Putem să cumpărăm niște migdale prăjite? întrebă ea, neputând să-și ascundă entuziasmul la vederea a doi bărbați mergând pe picioroange, fiecare din ei cărând un afiș cu luptătorii.

Cu siguranță fusese o decizie excelentă când insistase să vină!

– Du-te, îi zise Raphe. Eu mă duc să-l caut pe Guthrie.

Se despărțiră, lăsând-o pe Gabriella să se bucure de următoarea jumătate de oră în compania lui Coventry și Richardson, în vreme ce mulțimea de spectatori din jurul platformei continua să crească.

– Nu pot să cred cât de mulți oameni sunt! zise Gabriella.

Începea să se îngrijoreze că va trebui până la urmă să stea în spate, ceea ce acum însemna în jur de optsprezece metri distanță față de podium.

– Huntley îl înfruntă pe campionul mondial, zise Coventry. Nu sunt deloc surprins că este multă lume.

– Mai ales ținând cont de toate pariurile făcute prin diverse cluburi din Mayfair. Sunt sigur că jumătate din oamenii de aici au fost trimiși de angajatorii lor, zise Richardson.

– Îl cunoaște vreunul din voi pe Taur? întrebă Gabriella.

– Am citit despre el în *Boxania*, când a câștigat titlul anul trecut, zise Coventry. Reporterul a scris că adversarul lui nu avea nici o șansă.

Gabriella tresări.

– Asta nu sună bine.

– Nu vă faceți griji, îi zise vesel Coventry. Huntley face asta de ani întregi, iar dacă tipul ăsta, Guthrie, insistă că el e singurul capabil să-l bată pe Taur, atunci sunt sigur că trebuie să fie ceva adevăr în asta.

– Excelența Sa este destul de dur, zise Richardson. L-am ajutat la antrenamente în ultimele două săptămâni. Gentleman Jackson's arată ca un teren de joacă pentru fetițe în comparație cu ce l-am văzut eu făcând.

Deși era recunoscătoare pentru încercările lor de a o liniști, Gabriella nu se putu abține să nu-și facă griji legate de rezultatul meciului. Existau puține reguli, nu-i protejau pe bărbați de rănile serioase, iar dacă adversarul lui Raphe era mai mare și mai puternic...

Simțind că i se face greață la gândul că el putea fi rănit, îi dădu punga cu migdale lui Richardson, care o bagă în buzunarul hainei.

– Se pare că vor începe în curând, zise el, când un bărbat cu pieptul mare, purtând o redingotă de mătase roșie și o pălărie asortată păși în ring. Să ne apropiem ca să putem auzi ce spune!

Privind în jur, Coventry încuviință din cap.

– Nu văd de ce nu. Mi se pare destul de civilizat.

– Unii oameni și-au adus chiar și copiii, observă Gabriella, văzând un bărbat cu un băiat mic pe umeri. Sigur nu ar face asta dacă ar exista vreun risc.

– Mă îndoiesc că Huntley ar aproba ca noi să ne bazăm analizarea pericolelor pe alegerile altora, zise Richardson. Dar trebuie să recunosc că n-am auzit să fie rănit cineva la aceste evenimente, în afară de luptători.

– Ce liniștitor, îi zise sec Gabriella.

El o privi amabil.

– Știu la ce vă referiți.

– Nici eu n-am auzit, zise Coventry, și urmăresc știrile despre lupte de ani întregi.

– Înseamnă că ați citit despre meciurile anterioare ale lui Huntley. Când el nu răspunse, Gabriella continuă: Ca domnul Matthews?

– Mă tem că nu, zise Coventry.

Inima Gabriellei se dezumflă.

– Oh!

– Meciurile lui nu au fost relatate, bolborosi Richardson.

Aruncă o privire cu subînțeles înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre platformă, unde bărbatul îmbrăcat în roșu deja vorbea.

– Deci veți avea parte de o luptă pe cinste, doamnelor și domnilor! Cu un rânjet, își ridică mâinile, reducând mulțimea la tăcere. Nu vedem în fiecare zi pe unul de-ai noștri luptându-se cu scoțianul musculos!

Mulțimea ovaționă, dorința lor ca meciul să înceapă aducând o frenezie generală.

– Să vină luptătorii pe scenă acum?

Răsună un vuiet de aprobare. Împinsă din spate, Gabriella se mișcă. La fel și bărbatul din fața ei, călcând-o pe picior.

– Au!

Coventry o prinse de braț și o trase înapoi. Trecură de oamenii care se așezaseră în jurul lor până când ajunseră din nou în afara mulțimii. Richardson îi urmă, reluându-și locul în dreapta ei.

– Sunteți bine? întrebă Coventry.

Tresărind, ea încuviință din cap.

– Sunt bine.

N-avea să le dea nici un motiv să plece, chiar dacă degetele de la picioare îi pulsau de durere.

– Sunteți sigură? întrebă Richardson. Nu părea deloc convins. V-am văzut expresia când bruta aia v-a călcat.

Gabriella zâmbi forțat.

– Abia dacă mă doare.

Ambii bărbați se încruntară cu neîncredere exact când figura uriașă a unui bărbat cu părul lung apăru pe platformă. Gabriella rămase cu gura căscată. Nu era un biet muritor, ci un adevărat Goliath.

– Campion mondial en-titre, iată-l pe... Taur!

Răspunsul fu o amestecătură zgomotoasă de scandări și huiduieli, în funcție de cum pariase lumea. Lovind cu pumnii în aer, Taurul scoase un răget animalic, care ar fi trimis orice bărbat sănătos la cap

în direcția opusă. „Dar nu pe Raphe", se gândi Gabriella cu un amestec ciudat de mândrie și de teamă.

– Și acum, contestându-i titlul, zise prezentatorul, chiar din inima St. Giles – domnuuuuul Matthews!

Strigăte amestecate cu fluierături stridente izbucniră în aer, crescând în intensitate când Raphe păși în față, cu brațele ridicate, de parcă fusese deja declarat campion. Mulțimea înnebuni, scandându-i numele într-un cor asurzitor.

– Matthews, Matthews, Matthews!

Gabriella nici măcar nu încercă să vorbească. *Ce sens avea?* Cuvintele ei ar fi fost pierdute în zgomot. Lungindu-și gâtul, încercă să vadă mai bine ce se întâmpla pe platformă. Taurul părea să fie cu un cap mai înalt decât Raphe, ceea ce era destul de mult, din moment ce Raphe era cel mai înalt bărbat pe care ea îl cunoscuse vreodată.

Gabriella privi cum prezentatorul vorbi cu fiecare în parte, prea încet să audă cineva. Amândoi păreau să asculte cu atenție înainte de a încuviința din cap și de a-și scoate cămășile. Gabriella nu se putu opri să nu se uite cu nerușinare.

– Vreau și eu așa ceva, vă rog! strigă o femeie la câțiva pași distanță de unde stătea Gabriella.

Mulțimea izbucni în râs, apoi urmară alte remarci indecente, care o făcură pe Gabriella să se simtă jenată.

– Sunt la fel de în formă și sub talie? urlă altcineva.

Gabriella își încleștă maxilarul.

– Relaxați-vă, zise Richardson suficient de aproape de urechea ei ca să-l audă. Sunt doar vorbe.

– Știu, îi zise ea tăios.

Dumnezeu să o ajute, degetele încă o dureau.

– Atunci poate veți fi amabilă să nu mai înfigeți unghiile în brațul meu?

Abia atunci își dădu seama că îl strângea. Îi dădu brusc drumul la mână.

– Îmi cer scuze.

– Este în regulă, îi zise el amabil, apoi se îndreptă din nou și se întoarse spre platformă.

Gabriella făcu și ea la fel, la timp să-l vadă pe Taur dând primul pumn al meciului – o stângă în pieptul lui Raphe. Gabriella icni, strânse mâinile în timp ce se chinuia să vadă, uitând complet de durerea din picioare. Nu părea prea grav. Raphe abia fusese afectat,

continua să se învârtă în cerc, blocând un alt pumn înainte de a da și el unul direct sub ochiul stâng al Taurului. Strigătele și scandările crescură într-un urlet asurzitor, îndemnând luptătorii să continue. Își mai dădură câte doi pumni înainte de a se încleșta, corpurile lor împingându-se și îmbrâncindu-se până când, dintr-odată, Raphe păși în lateral, dezechilibrându-l pe Taur și terminând runda.

– Câte runde sunt? întrebă Gabriella, strigând spre ambii ei tovarăși.

– De câte este nevoie, răspunse Coventry. Se luptă până când unul dintre ei ori renunță, ori este lăsat inconștient de celălalt.

Respirând neregulat, își îndreptă din nou atenția la meci, care deja începuse. Taurul atacă prin altă lovitură de stânga, care abia îl atinse pe Raphe grație mișcării rapide. Mișcându-se în lateral, Raphe se întoarse iute și dădu un pumn în ochiul drept al Taurului. Gabriella privi amuzantă cum bărbatul mai mare se dădu înapoi, iar Raphe avansă, profitând de ocazie pentru a-i mai da câteva lovituri, până când, dintr-odată, Taurul reveni și-l lovi cu pumnul pe Raphe în gură. Stropi roșii se împrăștiară în aer.

– Oh, Doamne!

Gabriella închise ochii.

– Milady? întrebă Coventry. Vreți să plecăm?

Deschise ochii imediat.

– Nu!

Venise ca să-l sprijine pe bărbatul pe care-l iubea, și așa avea să facă, indiferent cât de primitiv se dovedea a fi sportul.

– Să ne spuneți dacă vă răzgândiți, zise Richardson.

Nu avea să o facă. Poate că nu era la fel de robustă ca restul oamenilor prezenți, dar nu avea de gând să-l abandoneze pe Raphe în mâinile acelei mulțimi căreia îi plăcea să vadă cum doi bărbați se bat până la sânge. Oricare ar fi fost rezultatul, avea să fie acolo pentru el când se termina. Indiferent cât de mult își dorea să stea jos și să-și odihnească picioarele. Așa că rămase, cu spatele drept și ochii înainte, cu o determinare nouă de a vedea totul, indiferent cât de dificil se dovedea a fi uneori.

Pe măsură ce meciul continua și luptătorii începeau să arate la fel de bătuți, un lucru devenea uimitor de clar: Taurul poate că era mai mare, dar când venea vorba de măiestrie și tehnică, Raphe era mult mai bun. Privindu-l cum uneori își păcălea adversarul să se îndrepte

într-o direcție, ca el să se retragă și să profite, Gabriella simți cum descoperă un nou fel de admirație față de el.

Dar exact când se minuna de abilitatea lui, îl văzu căzând în următoarea secundă, iar Taurul îi plantă un pumn în față. Mulțimea tăcu, și inima Gabriellei bătu alarmată, în timp ce încerca să-și dea seama dacă Raphe era bine sau nu. Dar apoi se auziră din nou urale, el fiind în picioare, gata să înceapă următoarea rundă.

Și o făcu trimițându-l pe Taur la podea cu un pumn brutal.

Gabriella aplaudă. Reușise cumva să se adune. Dar nu se terminase. Taurul nu avea să fie învins așa de ușor și fu din nou în picioare destul de repede. Continuară așa rundă după rundă, lovindu-se până când amândoi părură extenuați. Cu toate astea, spectatorii aclamau și fluierau, sprijinindu-și favoritul.

În runda a treizeci și noua, Raphe era atât de lovit, încât Gabriella începu deja să facă planuri legate de recuperarea lui, de la statul în pat la pachete cu gheață și probabil și câteva copci. Dacă ar fi fost după ea, ar fi oprit nebunia asta în urmă cu o jumătate de oră cel puțin. Dar, din moment ce nu putea face nimic, încerca să se gândească la ce putea să facă după aceea.

Taurul se avântă înainte, fluturându-și pumnii, dar Raphe reuși să se ferească și să-i dea un pumn. Urmară încă doi, apoi lovitura finală dată de Raphe direct în fața scoțianului. Taurul se prăbuși ca un copac tăiat de topor și fu numărat finalul meciului de omul în roșu.

– Avem un nou campion! declară el, apucându-l pe Raphe de încheietură și ridicându-i mâna în aer. Îl declar câștigător pe domnul Matthews!

Uralele umplură aerul așa de tare, că Gabriella crezu că sunetul avea să ajungă în Mayfair. *Slavă Cerului că se terminase!*

– Putem să mergem să-l vedem?

– Eu... începu Coventry, apoi se opri încruntat.

– Îți vine să crezi? zicea un bărbat.

– Al naibii, murmură Coventry urmărindu-l pe celălalt individ cu o îngrijorare evidentă.

– Ce este? întrebă Gabriella.

– Acela este domnul Lewis. De la *Mayfair Chronicle*, zise Richardson.

Apoi Gabriella îl auzi pe reporter spunând:

– Asta va fi un titlu grozav! Ducele de Huntley luptă pentru Carlton Guthrie. Nu pot să cred!

– Poate că merită să-i investigăm trecutul, spunea tovarășul lui Lewis în vreme ce se îndepărtau. Sunt sigur că este o poveste suculentă acolo.

– Asta nu-i bine, se auzi Gabriella spunând.

– Nu, nu este deloc bine, fu Coventry de acord. Richardson, rămâi aici cu Excelența Sa. Mă duc după ei.

– Credeți că-i va putea opri? întrebă Gabriella în vreme ce ea și Richardson se îndreptau spre zona unde Raphe se odihnea.

– Mă îndoiesc, zise sumbru Richardson. Reporterilor nu le pasă decât de următoarea mare știre, iar asta e una uriașă.

– Reputația lui...

– Exista un risc de la început, dar Huntley știa ce ar fi putut să însemne pentru el și familia lui să vină aici. Poate că ar trebui să vă gândiți ce va însemna pentru dumneavoastră ziua de mâine, când știrea va ajunge în ziar.

– Am făcut-o deja, îi zise ferm Gabriella, și nu plec nicăieri.

Capitolul 33

Raphe se simțea ca un om frânt. Știuse din momentul în care își văzuse adversarul că meciul avea să fie cel mai dificil, dar la naiba! Brațul drept îi atârna moale din umăr, degetele erau jupuite de la loviturile pielii tari precum granitul. Chipul îi pulsa de durere. Fără să mai amintească de pieptul lui. Sfinte Dumnezeule, scoțianul putea să-i fi rupt o coastă ori să i-o fisureze. Oricum, tot corpul îi pulsa și îl durea de parcă tocmai fusese călcat de o cireadă de vite în fugă.

Ducând degetele la buza inferioară, tresări din cauza durerii și își îndreptă spatele. Încă simțea gustul sângelui proaspăt pe limbă. Era o zonă moale, care avea să se vindece în timp.

– Ia să te vedem, zise doctorul după ce terminase cu Taurul, pe care-l chema Thomas McFrayden.

Bietul om fusese cărat cu patul de campanie pregătit pentru recuperare.

Uitându-se cruciș la doctor, cu ochii parțial umflați, Raphe încuviință din cap că era de acord. Deși blestema ziua în care tatăl lui

făcuse o înțelegere cu Guthrie, trebuia să-i mulțumească omului că se asigura că el și McFrayden erau tratați cum trebuie după meci.

– Aș zice că ai avut zile mai bune, dar nu cred că ai nevoie să auzi asta, spuse doctorul, așezându-se în fața lui Raphe și începând să-l examineze. Ai niște contuzii urâte, una aici, pe sprânceană, cealaltă pe buza inferioară, dar ar trebui să dispară în vreo săptămână. Cu mâna sub bărbia lui Raphe, îi înclină un pic capul. Tăietura de la tâmplă și cea de pe buză trebuie totuși cusute. Nu va fi plăcut și va durea al dracului de tare.

– Și dacă le las așa? bolborosi Raphe.

Doctorul răspunse ridicând din umeri.

– S-ar putea infecta, iar atunci vei avea cu totul alte probleme de vindecat.

Raphe pufni.

– Ca să nu mai zic că brațul pare să fie dislocat. Ți-l pun la loc? Sau vrei să aștepți să vezi dacă se așază singur?

Privind spre nemernicul insensibil, Raphe încleștă maxilarul, ignorând scânteia de agonie venită odată cu acea mică mișcare.

– Pune-l la loc și coase-mă!

– Niște coniac? întrebă Guthrie mai târziu, oferindu-i lui Raphe o mică sticlă, în timp ce doctorul termina ultima cusătură și lega un nod.

Fusese să-și calculeze profiturile, dar revenise cu un zâmbet larg pe față.

Raphe încuviință, pierzându-și abilitatea de a vorbi la cât de dur îl tratase doctorul. *Slavă Cerului că se terminase!* Își testă brațul din nou, apoi luă sticluța și luă o înghițitură mare.

– Mulțumesc, îi zise el doctorului, care-și aduna lucrurile cu un zâmbet încordat înainte de a pleca.

– Te-ai luptat bine, zise Guthrie, așezându-se pe scaunul folosit de doctor. Sunt mândru de tine. Și sunt recunoscător. De fapt, o să-mi pară rău să-ți dau drumul, dar înțelegerea e înțelegere, băiete. Ți-ai câștigat libertatea pe drept.

Se simțea ciudat. Raphe mai luă o gură de coniac, apoi îi dădu sticla înapoi lui Guthrie.

– Mulțumesc. Cred.

Guthrie rânji.

– Ce vei face acum, că s-au terminat zilele de luptat?

– Mă însor. Duc o viață normală.

– Ești duce, Raphe. Viața ta nu va mai fi niciodată normală. Dar îți urez succes. Și dacă mai treci vreodată prin St. Giles, îți fac cinste cu o bere!

– Și bănuiesc că porcii vor zbura, nu?

Rânjind, Guthrie îl salută atingându-și pălăria și plecă exact când Gabriella dădea buzna în cort. Se opri în momentul în care îl văzu, schimbându-se la față când privirea îi alunecă peste el.

El se ridică să o salute.

– Slavă Cerului!

Cuvintele fură șoptite de buzele ei trandafirii în timp ce venea ezitând spre el, de parcă se temea să nu-i provoace alte răni.

– Îmi revin într-o săptămână și ceva. O să fiu bine exact înainte de nuntă.

Din cine știe ce motiv, asta îi făcu ochii să sclipească și buza să tremure, apoi, fără să știe cum se întâmplase, era în brațele lui, sărutându-l de parcă nu erau înconjurați de alți oameni și nu era cel mai nepotrivit lucru din lume. Lui Raphe nu-i păsa. Era recunoscător pentru atenția pe care i-o acorda.

– Îmi pare așa de rău, murmură ea peste gura lui. Apoi, într-o șoaptă și mai joasă îi spuse: Reporterii de la *Mayfair Chronicle* au privit meciul. Te-au recunoscut și au vorbit să te investigheze mai departe. Coventry încearcă să-i oprească, dar mă îndoiesc că va reuși.

– Și eu m-am temut de asta. Atingându-i obrazul, o privi în ochii ei albaștri. Crezi că putem înfrunta asta?

– Desigur. Putem trecem prin orice împreună.

Recunoscător dincolo de cuvinte că ea intrase în viața lui, o sărută din nou. Se părea că scandalul era inevitabil și sosise momentul ca el să accepte acest lucru în loc să tot încerce să-l prevină. Până la urmă, era un bărbat bogat, cu titlu, așa că surorile lui aveau să se descurce cumva. Și îi avea pe Warwick și Coventry de partea lui, fără a mai aminti cea mai importantă persoană din lume – Gabriella, femeia pe care o iubea. Împreună aveau să ducă orice luptă apărea în calea lor, mulțumiți de faptul că, indiferent ce avea să fie, ei se aveau mereu unul pe celălalt.

Gloucester, trei săptămâni mai târziu

Acceptând brațul oferit de Raphe cu un zâmbet vesel, Gabriella ieși din biserică împreună cu soțul ei, iar cei apropiați și dragi

îi felicitau. Părăsiseră Londra la două zile după meciul lui Raphe cu intenția de a-i vizita pe Victoria și Ben, așa cum plănuiseră. Dar, după ce vestea meciului se împrăștie, în loc să se întoarcă în Londra pentru nuntă, cum intenționaseră inițial, hotărâseră să rămână în Gloucester cu părinții Gabriellei.

Totul începuse cu articolul apărut în *Mayfair Chronicle*, numit *Încăierarea sângeroasă a lui Huntley*. Fuseseră ridicate o serie de speculații legate de relația lui Raphe cu Guthrie și de modul în care ajunsese să lupte pentru acesta de la bun început.

Vor fi necesar investigații suplimentare în această chestiune, scrisese autorul, *dar rămâne faptul că ducele de Huntley are un trecut pătat, care este departe de a fi înțeles.*

Legătura Gabriellei cu Huntley primi și ea multă atenție.

Cu două fete care au rupt logodnele una după alta, în opinia onestă a acestui autor, familia contelui de Warwick nu poate fi așa de integră cum vrea să ne facă să credem.

Începuseră apoi imediat să se adune anulări la petrecerea din săptămâna următoare organizată de Lady Warwick, iar până la sfârșitul zilei, devenise clar că, din cei două sute de prieteni pe care familia Warwick credea că-i are, erau norocoși dacă rămâneau cu câțiva.

– Ipocriți, zisese Lady Warwick în acea seară la cină. Toată lumea știe că de fapt contesa de Chester are mulți amanți și fiii ei au făcut mulți copii din flori. Sfinte Dumnezeule! Îndrăznesc să spun că am găsi cu ușurință ceva de neiertat de spus despre toată lumea dacă ne punem mintea la contribuție, și totuși ne tratează de parcă ei s-ar purta extrem de virtuos.

– Diferența, draga mea, subliniase soțul ei, este că ei au avut norocul să nu se afle în ziarele de scandal, în vreme ce familia noastră și a lui Huntley au primit două pagini întregi, cu tot cu caricaturi. Ăsta nu-i genul de lucru care trece neobservat.

Astfel, căzuseră toți de acord că o călătorie lungă la țară era bine-venită și plecaseră spre proprietatea lui Raphe cu o zi mai înainte decât programaseră.

– Fericită? întrebă Raphe, șoptind la urechea Gabriellei, aplecându-se spre ea.

– Foarte, răspunse ea în timp ce el o ajuta să urce în trăsura care avea să-i ducă la hanul pe care-l aleseseră ca să-și petreacă noaptea nunții.

Huntley închiriase tot hanul pentru două zile, lăsând conacul Amberly pentru familia lor și cei câțiva prieteni care veniseră să participe la sărbătoare.

– Dar tu? întrebă Gabriella când el urcă lângă ea, căutându-i imediat mâna.

– Niciodată mai mult ca acum.

Și apoi o trase spre el și o sărută de parcă ar fi murit dacă era departe de ea chiar și o secundă. Cu acoperișul trăsurii tras, etalară perfect noua lor fericire de tineri căsătoriți, provocând urale zgomotoase în vreme ce trăsura pornea pe drumul de țară.

Capitolul 34

Fu nevoie de cinci ore de băut, mâncat și dansat înainte ca oaspeții să hotărască, într-un final, că era momentul să se retragă. Oricât de mult se bucurase Gabriella de compania lor, abia aștepta să fie singură cu soțul ei. Cu mâna pe brațul lui, își luară la revedere de la părinții ei.

– Credeam că nu o să mai plece niciodată, zise Raphe în clipa în care nu se mai văzu trăsura lor. Privind spre Gabriella, o întrebă liniștit: Ești gata să vezi camera noastră, Excelență?

Un fior delicios de anticipare o străbătu când el menționă camera lor. Simțind cum i se încălzesc obrajii sub căldura privirii lui, ea încuviință scurt din cap.

– Dar, te rog, soțule, arată-mi drumul!

Ochii lui părură să se întunece când o trase înăuntru și o conduse spre scări.

– Oh, asta intenționez!

Cuvintele pline de o promisiune de decadență și păcat îi subliniau masculinitatea într-un fel care făcu să i se înmoaie genunchii Gabriellei. Forța lui emana din fiecare parte a corpului solid, în timp ce el o conducea spre camera lor, cu mușchii încordându-i-se un pic la fiecare pas făcut.

– Raphe!

Vocea ei îl opri în capătul scărilor.

– Da? întrebă el.

Întorcându-se cu fața spre ea, brațul lui alunecă de pe al ei până când degetele lor se unir㠖 iar atingerea pielii lui trezi dorința Gabriellei de a-l atinge. Se pregăti să vorbească, în ciuda emoțiilor care-i dansau în interior, dar din cine știe ce motiv, nu putea să-și pună ordine în gânduri. Așa că rămase acolo, uitându-se la el în timp ce fiecare gură de aer tremura pe buzele ei.

Trecu o clipă și apoi el își strânse degetele în jurul alor ei și îi ridică mâna pentru un sărut tandru. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, plini de căldură și sinceritate. Dorința înfometată pe care o văzuse în ochii lui cu o clipă mai devreme dispăru pentru o clipă.

– Ești nervoasă?

Făcând un efort să nu-și întoarcă privirea, ea încuviință din cap.

–Nu trebuie să fii. Ceea ce noi doi suntem pe cale să experimentăm va fi plin de iubire și devotament. Și lucrul ăsta nu poate fi decât ceva absolut incredibil.

– Dar... dacă fac ceva greșit? Dacă...

– Nu vei face. Clătină din cap cu o siguranță absolută. Pur și simplu nu-i posibil.

Ea își plecă privirea pentru o clipă, apoi se uită în ochii lui.

– Mi s-a spus că s-ar putea să doară.

– Doar pe moment. Își duse mâna la fruntea ei, netezind cuta de pe ea, apoi cu degetul mare îi mângâie obrazul. Promit să te tratez cu grijă și să fac să fie cât mai plăcut posibil. Crede-mă, Gabriella, durerea este scurtă! După aceea nu este nimic altceva decât plăcere fără sfârșit.

– Serios?

El chicoti.

– Dacă ar fi chiar atât de îngrozitor, femeile nu ar fi așa de dispuse să atragă atenția bărbaților.

– Bănuiesc că este adevărat.

– Haide, șopti el.

Neputând să reziste chemării seducătoare a vocii lui, îl urmă pe coridor spre camera din capăt, rămânând mută de uimire când intră. Petale de trandafiri acopereau podeaua, ghirlande albe erau legate cu panglici crem de tavan. De-a lungul pereților, fuseseră plasate lumânări, iar văpaia lor crea un aer intim, luminând discret. Totul

era moale și îmbietor – un rai irezistibil de romantism pur. Uimită, Gabriella scoase un singur cuvânt.

– Frumos!

Ușa se închise încet în urma lor, apoi o mână se așeză cu grijă pe talia ei.

– Sunt total de acord, vorbi el peste ceafa ei.

Un fior îi străbătu șira spinării, lăsând în urmă doar căldură. Dispăruse reținerea pe care o simțise pe hol, fiind înlocuită de un sentiment de calm, care o liniștea din interior. Așa că se bază pe forța lui, bucurându-se că îi simțea mâinile mișcându-se peste ea. Cu degete agile, el desfăcu nasturi și funde, dădu dantela și mătasea la o parte, explorând fiecare curbă a corpului ei până când o descoperi complet.

– Dumnezeule, șopti el, întorcând-o în brațele lui și făcând un pas în spate. Ești uimitoare!

Mâinile lui se îndreptară spre propriul gât, trăgând de lavalieră, apoi dând jos haina de pe umerii largi. Ambele căzură pe podea în spatele lui.

Gabriella privea, uitând complet de propria goliciune și de timiditatea ce venea odată cu asta. Îl privi cum se dezbrăcă repede de vestă și de cămașă. Nimic nu o putea face să-și ia ochii de la trunchiul lui sculptat într-un mod impresionant. O ardeau degetele să-l atingă, să alunece peste acei mușchi sculptați perfect.

– Hai, șopti el, citindu-i gândurile.

Ochii ei zburară spre ai lui. Atrasă de focul care ardea în ei, făcu un pas ezitant în față. Apoi încă unul. Și încă unul. El rămase pe loc, complet nemișcat. Se vedea doar cum îi urca și îi cobora pieptul. Ridicând mâna, își puse palma în dreptul inimii lui, care bătea cu putere. Din gâtul lui ieși un sunet grav, încurajând-o să continue. Mâinile îi alunecară peste umerii lui și coborâră pe lungimea brațelor, marcând fiecare centimetru expus de piele într-un efort de a-și satisface curiozitatea.

– Mă omori, murmură el, deși îi permise să continue explorarea.

Plimbându-și mâinile pe spatele lui, apăsă cu vârful degetelor rândurile de mușchi încordați.

– Ești așa de solid, zise ea uimită, incredibil de tare.

Atunci el gemu, mișcându-se cu o rapiditatea care ar fi dărâmat-o dacă nu o prindea în brațe.

– Habar nu ai!

Și apoi gura lui o acoperi pe a ei, sărutând-o cu o pasiune înăbușită, care explodă în ea, umplând-o cu nimic altceva decât gânduri despre el și cât de bine era să fie iarăși în brațele lui.

Gura lui nu se îndepărtă deloc de a ei când o ridică și o duse spre pat ca un pirat care își ia comoara. Mai târziu, ea avea să se întrebe cum reușise să-și scoată pantofii și pantalonii fără ca ea să observe. Tot ce știa era că el coborâse peste ea o secundă mai târziu. Putea să simtă fiecare parte din el – căldura și forța lui o împresurară într-o combinație bogată de virilitate masculină, care făcu apoi ca dorința ei să ajungă pe culmi noi și minunate.

Mângâierile lui erau atente și blânde, gura lui pe pielea ei devenea fierbinte, în timp ce mâinile lui alunecau pe ea.

– Gabriella...

Îi șoptise numele în dreptul pântecului, pe un fir de aer care o făcu să ofteze de plăcere.

– Da, gemu ea în timp ce el o săruta, urcând lent. Degetele ei se strecurară pe spatele lui în timp ce el se apropia, iar corpurile lor se atingeau exact în locurile potrivite – moliciunea ei și erecția lui.

– Cum te simți? întrebă el cuibărit între coapsele ei și privind-o în ochi.

Brațele ei ajunseră în jurul gâtului lui.

– Incredibil.

– Și acum?

El își mișcă șoldurile înainte, testând cu atenție.

Ea doar oftă, mintea fiindu-i amorțită de la atâta plăcere delicioasă. Simți și mai multă plăcere când el o sărută, lăsând-o aproape fără simțuri. Îndepărtând ultima barieră dintre ei, o mușcă de buză în vreme ce corpurile lor se uniră, trimițându-i o săgeată de plăcere direct în inimă și distrăgându-i atenția de la orice fel de disconfort. Și în timp ce el o săruta tot mai adânc, corpul lui se mișca odată cu al ei, în ritmul nesfârșit al dorinței comune. Ea îl urmă, atingând, gustând, simțind – o explorare frumoasă care o ridica și o ducea tot mai sus.

– Raphe!

Numele lui se rostogoli de pe buzele ei în graba unei răsuflări în timp ce căldura o străbătea. Se grăbea de-a lungul nervilor ei, trezindu-i simțurile până când explodă într-un crescendo strălucitor de lumină orbitoare. Agățându-se de el așa cum el se agăța de ea,

Gabriella simți cum li se alătură inimile în timp ce pluteau împreună pe valurile împlinirii.

Îl iubea pe acest bărbat, acest duce neobișnuit. În timp ce el îi șoptea vorbe tandre la ureche, ea îi săruta obrazul.

– Iubirea mea!

El se întoarse pe o parte și o trase lângă el. Brațele îi strângeau trupul, iar buzele lui îi atingeau tâmpla cu o tandrețe liniștitoare.

– Ești totul pentru mine!

Capitolul 35

Casa Huntley, aproximativ o lună mai târziu

Ținându-și echilibrul pe o creangă îngustă, Amelia ajunse sus în copacul în care se cățărase și încercă să nu se uite în jos.

– Nu cred că e o idee bună, strigă Juliette de jos.

Hotărând să nu răspundă, pentru că și-ar fi pierdut concentrarea, Amelia prinse trunchiul în brațe și așeză cu grijă cuibul pe care-l ținea într-un loc în care crengile puteau oferi sprijin. Probabil căzuse din copac peste noapte, din cauza vântului care fusese așa de puternic, încât făcuse să se zguduie ferestrele de la dormitorul Ameliei, însoțit fiind de căderea ploii. În mod miraculos, toți puii păreau să fie bine. Ciripitul lor îi atrăsese atenția în momentul în care ieșise pe terasă ca să ia aer proaspăt. După ani întregi în St. Giles, se bucura să aibă o grădină în care să iasă, fiind mereu acolo înainte de micul dejun, dacă vremea o permitea.

– Ai grijă!

Amelia tresări.

– Taci din gură! îi zise surorii ei.

Aproape reușise... Încă un pic... Așeză cuibul pe locul ales de ea. Spera că părinții aveau să se întoarcă în curând să-și hrănească puii. Îi văzuse mai devreme zburând înainte și înapoi între gardul verde și cuib, dar se îndepărtaseră imediat ce se apropiase ea.

Luând mâna de pe cuib, Amelia se dădu înapoi și o luă în jos, căutând creanga de dedesubt. Un pas, încă unul, iar creanga de care se ținea se rupse, piciorul îi alunecă și, înainte să apuce să-și recapete

echilibrul, alunecă în jos pe trunchi, iar mâinile i se zgâriară de scoarță când încercă să se oprească. Dar, înainte să reușească asta, se lovi de pământ, impulsul loviturii aruncând-o pe spate așa de puternic, că ateriză direct în fund, cu mâinile întinse în spate în iarba udă.

– Hopa!

– Dumnezeule! exclamă Juliette.

Inițial, Amelia crezuse că Juliette o compătimise, dar apoi întorsese capul spre direcția în care o văzuse pe sora ei și înlemni. Pentru că acolo, pe terasă, îmbrăcat impecabil, ca de obicei, se afla singurul bărbat capabil să facă inima Ameliei să tresară: *ducele de Coventry*. Iar ea, Amelia Matthews, împiedicată cum era, dovedise încă o dată că nu avea să fie niciodată bună de ducesă, oricât de mult tânjea să fie așa.

Mulțumiri

Este nevoie de mai mult decât un autor pentru a cuprinde o idee și a o transforma într-o carte. Poate că numele meu este pe copertă, dar în spate am o întreagă echipă de oameni incredibili, fiecare cu abilitățile deosebite și experiența lui. Încrederea lor în mine și în poveștile mele este neprețuită, iar din moment ce merită să le fie recunoscută munca, aș vrea să profit de ocazie și să le mulțumesc tuturor pentru ajutorul și sprijinul lor constant.

Editorului meu extraordinar, Erika Tsang, și minunatei ei asistente, Elle Keck: editările și sfaturile voastre au făcut ca povestea asta să strălucească. Vă mulțumesc mult pentru perspicacitate și pentru că ați crezut în capacitatea mea de a reuși!

Cititorilor mei de probă, Rhonda Jones și Marla Golladay, ale căror sfaturi au fost de mare ajutor în a face povestea mai puternică. Vă mulțumesc foarte mult!

Un mare mulțumesc pentru Nancy Mayer pentru ajutorul ei. De fiecare dată când am întrebări legate de perioada regenței la care nu pot răspunde de una singură, mă duc la Nancy pentru sfaturi. Ajutorul ei este neprețuit.

Multe mulțumiri familiei mele și prietenilor, mai ales că ei îmi amintesc să iau o pauză din când în când, să mă îndepărtez de calculator și doar să mă relaxez. Aș fi pierdută fără voi.

Și ție, dragă cititorule, mulțumesc foarte mult că îți faci timp să citești această poveste. Susținerea ta este, ca de obicei, foarte apreciată!

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

vor apărea:

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Completează-ți colecția!

blue MOON

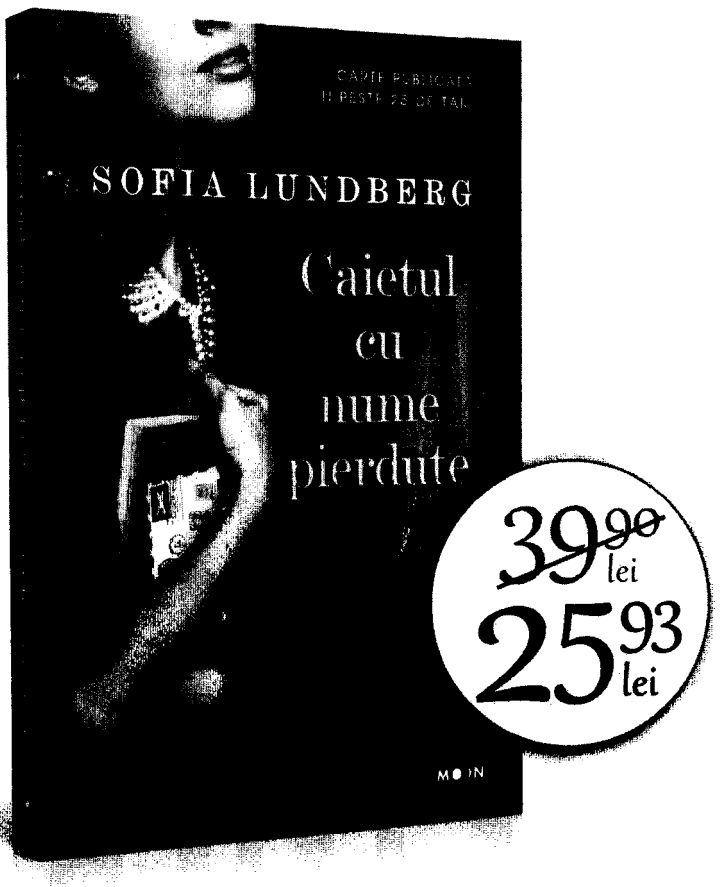

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA